

CLIVE BARKER

A hírvívő

A Tudás első könyve

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Clive Barker: The Great and Secret Show
The First Book of The Art
HarperCollins*Publishers*
London, 1993
Copyright © Clive Barker 1989
All rights reserved

Fordította
BABITS PÉTER

Borító
SZENDREI TIBOR

ISBN 963 9151 53 X

Hungarian translation © Babits Péter, 1998
Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 1999
Lektor: Korom Pál
Tördelőszerkesztés:
SPEKTRUM REPRÓ BT, Szentmiklósi Csaba
Szinre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Tézsla Ervin
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Gera Imre

Az emlékek, próféciaák és ábrándok - a múlt, a jövő és az az álomként felködlő pillanat kettejük között - mind egyetlen birodalom, mely egyetlen, halhatatlan napig él.

Tudni ezt Bölcsesség.

Használni maga a Tudás.

Első rész

A HÍRVIVŐ

EGY

Homer kinyitotta az ajtót.

- Jöjjön be, Randolph!

Gyűlölte, ahogy a *Randolphot* ejtette, azzal az árnyalatnyi megvetéssel a hangjában, mintha minden átkozott bűnével tisztában lenne, kezdve a legelsőtől, a legkisebbtől.

- Mégis mire vár? - kérdezte Homer, amikor meglátta Jaffe habozását. - Egy csomó munkát el kell végeznie. Minél előbb végez vele, annál hamarabb adhatok újabbat.

Randolph belépett a szobába. A hatalmas helyiség falait ugyanarra az epesárga és hadihajószürke színre festették, amit az Omaha Központi Postahivatal összes irodájában és folyosóján is használtak. Nem mintha itt sokat lehetett volna látni belőlük. A fal mentén embernél is magasabb halmokban levelek álltak. Zsákokban, táskákban, dobozokban, kétkerekű taligákon és kiömölve a hideg betonpadlóra.

- Döglött levelek - mondta Homer. - Ezeket még a jó öreg amerikai posta sem bírta kikézbesíteni. Nem semmi látvány, igaz?

Jaffe izgatott volt, de erőt vett magán, és nem mutatta ki. Semmit sem fog kiadni magából, különösen nem egy ilyen okostóbiás előtt, mint Homer.

- Ez itt mind a magáé - mondta a munkafelügyelő. - A maga kis privát mennyországa.

- És mégis mit kell tennem ezekkel? - kérdezte Jaffe.

- Válogassa át! Nyissa fel őket, és nézze meg, nincs-e valami értékes dolog bennük, nehogy a végén még pénzt égezzünk a kazánban.

- Pénz is szokott lenni bennük?

- Némelyikben - mondta Homer önelégülten. - Néha. De a többség csak szemét. Olyasmi, amitől az emberek meg akarnak válni, ezért belepumpálják a rendszerbe. Van, amelyiken rossz a címzés, így aztán odavissza pendlizik, míg a végén Nebraskában lyukad ki. Ne kérdezze, miért van így, de valahányszor nem tudnak mit kezdeni egy küldeménynel, Omahába küldik.

- Ez az ország közepe - jegyezte meg Jaffe. - Kapu a Nyugatra vagy a Keletre. Attól függ, merre tart az ember.

- Nem pont a közepe - vágott vissza Homer. - Aztán mégis mindig mi kapjuk ezt a sok szemetet, amit aztán át kell válogatni. Kézzel. Maga fogja csinálni.

- Mindet? - kérdezte Jaffe. Ami előtte feküdt, az legalább kétheti, háromheti, négyheti munkájába került volna.

- Mindet - válaszolt Homer, és kísérletet sem tett arra, hogy leplezze elégedettségét. - Ez itt mind a magáé. Hamar beletanul majd. Ha valamelyik borítékon kormányzati bélyegző van, azt egyszerűen dobja az égetnivalók közé. Ne is bajlódjon azzal, hogy felnyitja. Egye meg a fene, nemigaz? De a többit, azt nyissa fel! Sohasem tudhatja, mit talál bennük (cinkosan Jaffe-re vigyorgott), és amit talál, azon megosztozunk - mondta.

Jaffe még csak kilenc napja dolgozott a postánál, de már ez is bőven elég volt ahhoz, hogy tudja, milyen sok küldeményre teszik rá a kezüket azok, akiknek kézbesítenie kellene azokat. Borotvával felvágják a csomagokat, hogy elcsenjék tartalmát; beváltják a csekketeket, és jót röhögnek a szerelmes leveleken.

- Rendszeresen vissza fogok nézni magához - figyelmeztette Homer. - Úgyhogy ne is próbáljon meg semmit se elrejteni előlem. Rendkívüli a szaglásom. Megérezem, ha egy borítékban bankjegy van, meg azt is, ha tolvaj férközött a csapatomba. Megértette? Ez az én hatodik érzékem. Úgyhogy ne is próbáljon okoskodni, haver, mer' a fiúk meg én nagyon a szívünkre vennénk a dolgot. Hiszen maga is a csapatba akar tartozni, nemigaz? (Széles, nehéz kezét Jaffe vállára tette.) - Adok - kapok, he?

- Megértettem - mondta Jaffe.

- Akkor jó - válaszolt Homer. - Szóval... (széttárt karokkal a levélhalmokra mutatott) ez mind a magáé. - Szipákolt egyet, majd elvigyorodott, és kilépett a szobából.

A csapatba tartozni, gondolta Jaffe, amint a zár nyelve a helyére kattant, hát ez az, ami soha nem fog megtörténni vele. Nem mintha meg akarta volna ezt mondani Homernak. Hagyta a férfit, hadd atyáskodjon fölötte, ő meg játszotta a szolgálatkész rabszolgát. De a szíve legmélyén? A szíve legmélyén más terveket, más ambíciókat dédelgetett. A baj csak az volt, hogy egy lépéssel sem jutott közelebb ezek megvalósításához húszéves kora óta. És most már harminchét éves, hamarosan harmincnyolc. Nem olyan férfi, akire egy nő kétszer is ránézne. Nem az a fickó, akit az emberek karizmatikus egyéniségnek tartanak. Ugyanúgy kopaszodik, ahogyan az apja is. Ha így megy tovább, negyvenéves korára kopasz lesz. Kopasz és nőtlen, akinek soha nincs több pénz a zsebében, mint amennyi egy sörre elég, mert sohasem volt képes megtartani állását egy évnél

tovább - tizennyolc hónap volt az abszolút csúc - és még a seregben sem jutott feljebb a közlegénységnél.

Megpróbált nem belemélyedni az ilyen gondolatokba, mert nyugtalan volt, hogy kárt talál okozni, márpedig a legtöbb esetben éppen saját magában tett kárt. Hiszen olyan egyszerű lenne. Pisztolyt venne a szájába, aztán jó alaposan megköszörné vele a torkát. Véget vetne a dolognak, egyszer és mindenkorra. Se utolsó levél, se magyarázat. Egyébként is mi a fenét írhatna? *Megölöm magam, mert nem lehettem a Világ Királya?* Nevetséges.

De valahogy... mégis ez volt minden álma. Nem tudta miért, soha még csak fogalma sem volt róla, miért, de kezdettől fogva ez a becsvágy élte. Hiszen hányan küzdöttek fel magukat a semmiből, nemigaz? Messiások, elnökök, filmsillagok. Az iszaból vergődtek a partra, ahogyan a halak is, amikor elhatározták, hogy járni fognak. Lábakat növesztettek, levegőt kezdtek lélegezni, és többek lettek, mint amik előtte voltak. Ha azok a nyavalyás halak meg tudták csinálni, akkor neki miért ne sikerülne? Meg is fogja csinálni. Még mielőtt negyven lesz. Még mielőtt teljesen megkopaszodik. Mielőtt meghal. Hogy elkaparják, és senki se emlékezzen rá másképp, mint egy seggfejre, aki 1969 telén három hétig a döglött levelek közt élt, hogy felnyitogassa az elárvult küldeményeket, dollárbankók után kutatva? Micsoda egy sírfelirata lenne!

Leült, és az előtte tornyosuló feladatra meredt.

- Baszódj meg! - szitkozódott, Homerra érte, meg a lábainál elterülő szeméthegekre. De mind közül leginkább saját magára.

Kezdetben a munka lélekölő volt. Maga a pokol, nap nap után, ahogy a zsákokat bújta.

A levélhegyek egyáltalán nem akartak fogyni. Sőt Homer többször is megjelent, gúnyosan rásandítva, egy sor küldönc élén, akik újabb zsákokat hoztak.

Jaffe először különválasztotta az érdekesebb (testes, zörgő, illatos) leveleket a többitől, majd a magánlevelezést a hivatalos küldeményektől, és a macskakaparást a gömbölyű, kalligrafikus írástól. A szétválogatás végeztével elkezdte felnyitni a borítékokat; először az ujjával, majd amikor az kisebesedett, egy késsel, amit külön erre a célra vásárolt, s amely úgy vetette bele magát a levelekbe, mint gyöngyhalász a tengerbe, hogy azután legtöbbször semmit sem találjon. Ha néha mégis ráakadt egy csekkre vagy bankjegyre, akkor azt Jaffe kötelességtudóan átadta főnökének.

- Egész jól csinálja - dicsérte Homer a második héten. - Tényleg jól. Lehet, hogy fel is kellene vennem teljes munkaidősnek.

Randolph legszívesebben elküldte volt a francba, de már túlságosan is sok főnökét küldte el, akik ugyanabban a pillanatban ki is rúgták érte, és most nem engedhette meg magának, hogy elveszítse az állását: ki kellett fizetnie a lakbérét, és fűtenie kellett azt az egyszobás lyukat, ami egy teljes vagyonba került havonta, miközben az az átkozott hó egyre csak esett. Ugyanakkor valami megváltozott benne, ahogy magányos óráit pergette a Döglött Levelek Szobájában, valami, amitől a harmadik hét végére élvezni kezdte munkáját, majd az ötödik végén megvilágosodott előtte a lényeg.

Ez volt Amerika keresztútjainak metszéspontja.

Persze Homernak is igaza volt. Omaha, Nebraska valóban nem Amerika földrajzi középpontja, de ami a postahivatalt illeti, afelől nyugodtan lehetne akár az is.

A kommunikációs csatornák újra meg újra itt metszették egymást, hogy az árván maradt leveleket azután itt pottyantsák le, miután egyetlen más állam sem tartott rájuk igényt. Ezek a levelek parttól partig beutazták a kontinenst, hogy találjanak valakit, aki hajlandó kibontani őket; hogy azután reményvesztetten itt végezzék, Randolph Ernest Jaffe, egy kopaszodó kis senki kezeiben, aki sohasem beszélt vágyairól és sohasem adott utat haragjának, akinek fűrge kése felnyitotta, apró szeme pedig átfutotta őket, és aki - a keresztutakon ülve - elkezdte meglátni a nemzet benső arculatát.

Voltak ott szerelmes levelek, gyűlölködő levelek, váltságdíj cédulák és könyörgések; lapok, melyeken a férfiak körberajzolták merevedésüket; szeméremszőrzettel megtűzdelt Valentin-napi üdvözlések; feleségek, újságírók, stricik, ügyvédek és szenátorok zsarolólevelei; bővli-ajánlatok és öngyilkosok búcsúlevelei, elveszett regények és hólabda-levelek, önéletrajzok, kézbesítetlen ajándékok, visszautasított ajándékok; levelek, melyeket palackba zárt üzenetek gyanánt vetettek a küldemények tengerébe, a segítség reményében; fenyegetések és pizza-receptek. Oly sokan voltak. Randolphnak azonban nem is a temérdek mennyiséggel gyűlt meg a baja. Habár némelyik szerelmes levél őt is megizgatott, és a váltságdíjat követelő cédulákon gyakran eltűnődött, vajon miután megválaszolatlanok maradtak, kivégezték-e a fogva tartók túszaikat; a szerelem és halál történeti csak futólag érintették meg. Viszont volt mögöttük valami sokkal meggyőzőbb, valami sokkal megindítóbb; egy egészen más történet, melyet sokkal nehezebben lehetett szavakba önteni.

A keresztutak bölcsőjénél ülve kezdte megérteni, hogy Amerikának van egy titkos élete, melynek létezéséről ez idáig még csak sejtelve sem volt. A szerelem és a halál nem voltak ismeretlenek a számára. A szerelem és a halál: az élet nagy kliséi, a dalok és szappanoperák ikerszülető rögeszméi. De volt ott egy másik élet, mely minden negyvenedik, vagy ötvenedik, vagy századik levélben felködlött, és melynek létét minden ezredik levél egy megszállott egyszerűségével jelentette be. Kéretlen tárgyilagosságukban ugyan nem mondták el a teljes igazságot, de kiindulópontot jelentettek, és a maga elmebajos módján minden egyes levélíró elmondott valamit abból, ami szinte elmondhatatlan volt.

Mindebből Jaffe ezt az egyszerű alapelvet szűrte le magának: a világ nem olyan, mint amilyennek látszik. Távolról sem olyan. Különböző erők (kormányzati, vallási és egészségügyi erők) fogtak össze, hogy eltüntessék és elhallgattassák azokat, akik egy futó pillantásnál többet vetettek erre az igazságra, de akkor sem sikerült mindegyiküket elzárni a világtól. Voltak olyan férfiak és nők, akik átcusszantak a hálón, bármilyen átfogó is volt; akik megtalálták a mellékutakat, ahol üldözőik elveszítették nyomukat, a biztonságos otthonokat, ahol étellel és itallal várták őket, mint a látnokokat, készen arra, hogy félrevezessék az utánuk csaholó vérebekeket. Ezek az emberek nem bíztak Bell mamában, ezért nem használták a telefont. Nem mertek két főnél nagyobb csoportokba se verődni, félve, hogy magukra vonják a külvilág figyelmét. De mindent *megírtak*. Néha úgy tűnt, nem is volt más választásuk, mintha a bensőjükbe zárt titok túlságosan is forró lett volna, és előbb utat kellett égetnie magának. Néha azért írtak, mert tudták, hogy üldözőik a sarkukban vannak, és ez maradt az egyetlen esélyük, mielőtt megfogják, elkábítják és bezárják őket. Máskor meg egyfajta világfelforgató ujjongás tükröződött irományaikban, melyeket szántsándékkal ismeretlen címekre postáztak, abban a reményben, hogy megvilágítják vele valami ártatlan kívülálló elméjét, aki véletlenül jut hozzá. Némely küldemény büntudatos ömlengés volt csupán, míg mások pontos, néhol klinikai elemzések arról, hogy állt a feje tetejére a világ a szexuális mágia vagy a gombaevés folytán. Voltak, akik a National Enquirer nonszensz képi világát használták fel, hogy egy egészen másfajta üzenetet közvetítsenek. Ufó-tapasztalatokról és zombikultuszokról beszéltek; a Vénuszról származó evangélistákról és lélek-idomárokról, akik a tévén keresztül végeztek áldozataikkal. De miután néhány hétig tanulmányozta ezeket a leveleket (és ez valódi tanulmányozás volt, mintha bezárták volna a földkerekség legtökéletesebb könyvtárába), Jaffe a zagyvaságok mögött kezdte meglátni az igazságot.

Sikerült feltörnie a kódot, ahhoz legalábbis éppen eléggé, hogy megfájdítsa vele a szívét. Így aztán ahelyett, hogy mérgeződött volna, valahányszor Homer rányitott, és újabb szállítmányt hozott, Jaffe lelkesen üdvözölte a gyarapodást. Minél több a levél, annál több a kapaszkodó; és minél több a kapaszkodó, annál inkább reménykedhet benne, hogy egy napon megfejti a rejtélyt. Míg a hetek hónapokká duzzadtak, és a tél emlékké olvadt, kezdett felerősödni benne a meggyőződés, hogy nincsenek rejtélyek, csupán egy rejtély. A levélírók, akiknek irományai a leplet voltak hivatottak fellebbenteni, mind megtalálták a saját útjukat a felismeréshez; mindegyiknek megvolt a maga módszere vagy metaforája; de valahol a hangzavar mélyén mindannyian ugyanazt a himnuszt énekeltek.

Az ének nem a szerelemről szólt. Legalábbis nem abban a szentimentális értelemben, ahogyan Jaffe addig ismerte. Nem is a halálról, ahogy azt az irodalmárok láttatják. Volt valami köze - a sorrendiségnek nem volt jelentősége - a halakhoz és a tengerhez (néha úgy említették, mint a Tengerek Tengerét), valamint a három módhoz, ahogyan úszni lehetett benne; az álmokhoz (rengeteget foglalkoztak az álmokkal); és egy szigethez, melyet Platón valaha Atlantisznak hívott, habár végig tudta, hogy egy egészen más helyről van szó. A Világvégéről szólt az ének, mely egy új világ kezdete is lesz egyben. És mindenekelőtt szólt a Tudásról.

Vagy még inkább, a Tudásról.

Ez bujkált minden rejtjel mögött, melyeket hiába is próbált megérteni. Számptalan formában említették a Tudást. *A Nagy Végső Munka. A Tiltott Gyümölcs. Da Vinci Kétye, a Buli Legjava, meg a Seggesmacák Öröme.* Rengeteg módja volt a körülírásának, de maga a Tudás csak egy volt és oszthatatlan. És (ami a legkínzóbb talány) nem volt sehol *Tudósa*.

- Szóval, jól érzi magát nálunk? - szólította meg Homer egy májusi napon.

Jaffe felnézett munkájából. Körülötte mindenfelé szétszórt levelek hevertek. Arcbőre, mely korábban sem tűnt túlzottan egészségesnek, most sápadt volt, és a mélyen belemetszett vonásoktól az ölében fekvő papírlapokra emlékeztetett.

- Persze - mondta Homernek, alig bajlódva azzal, hogy az irányába nézzen. - Lenne valami újabb munka a számomra?

Homer nem válaszolt azonnal. Majd így szólt: - Mit rejteget előlem, Jaffe?

- Rejtegetek? Én nem rejtegetek semmit.

- Maga eldugdossa, amit meg kellene osztania velünk.

- Nem, ez nem igaz - csattant föl Jaffe. Kínos precizitással engedelmeskedett Homer első utasításának, hogy bármit is talál a döglött levelek közt, azt meg kell osztania a többiekkel. A pénzt, a szexmagazinokat, az olcsó ékszereket és minden mást, amibe csak belebotlott, mind Homernak juttatta, hogy ő ossza el. - Mindent odaadtam - mondta neki. - Esküszöm.

Homer nyílt hitetlenkedéssel meredt rá.

- A nap minden nyavalyás óráját ideleenn tölti. Nem beszélget a fiúkkal. Nem is iszik velük. Nem bírja a szagunkat, Randolph? Erről van szó? (Nem is várt választ.) - Vagy maga csak egy pitiáner kis tolvaj?

- Nem vagyok tolvaj - tiltakozott Jaffe. - Maga is megbizonyosodhat róla.

Felállt, majd felemelte kezeit, melyekben egy-egy levelet tartott.

- Kutasson át!

- Egy ujjal sem akarok magához nyúlni - jött Homer válasza. - Mit képzelsz, mi vagyok én?

Áthatóan Jaffe-re meredt, majd rövid szünet után hozzátette:

- Szerzek valakit, aki lejön ide, és leváltja. Már öt hónapja ezt csinálja. Ez épp elég. Áthelyezem valahová.

- De én nem akarok...

- Mi?

- Én... úgy értem, csak azt akartam mondani, hogy nagyon jól érzem itt magam. Szeretem ezt csinálni.

- Ja - folytatta Homer, szemmel láthatóan még mindig gyanakodva -, hétfőig még csinálhatja, aztán vége.

- De miért?

- Csak, mert én azt mondtam! Ha nem tetszik, kereshet magának másik állást.

- De hát jól végeztem a dolgom, nemigaz?

Homer már a hátát mutatta neki.

- Bűdös van itt - jegyezte meg, amikor kiment. - Nagyon bűdös.

Volt egy olyan szó, amit Randolph korábban sohasem hallott, és itteni olvasmányaiából tanulta meg: egyidejűség. Vennie is kellett egy szótárt, hogy megtudja, a szó azt jelenti, hogy különféle események néha egybeesnek. A mód, ahogyan a levélírók a szót használták, arra utalt, hogy van valami jelentőségteljes, valami rejtélyes, talán még csodával határos is

abban, ahogyan egyik körülmény összeütközik a másikkal; mintha létezne valami minta, mely láthatatlan marad az emberi nem kívülről számára.

Ilyen történés volt az is, amikor Homer bedobta ezt a gránátot, olyan kereszteződést idézve elő ezzel, mely mindent megváltoztatott. Nem egész egy órával azután, hogy Homer távozott, Jaffe rövid pengéjű kését, mely kezdett már tompulni, beledöfte egy borítékba, mely jóval nehezebbnek tűnt az átlagosnál. Ahogy szétnyitotta, egy apró medalion esett ki belőle, mely a betonpadlóra hullott - tiszta, csengő hangot hallatva. Jaffe ujjai közé fogta, melyek Homer távozása óta szüntelenül remegtek. A medálhoz nem tartozott lánc, mint ahogy nem is volt rajta semmiféle lyuk erre a célra. Ami azt illeti, nem is volt eléggé szemrevaló, hogy egy hölgy ékszerként a nyakában hordja, és habár kereszt formája volt, a közelebbi vizsgálódás felfedte, hogy nem keresztény szimbólum. Négy szára egyforma hosszú volt, az átmérője pedig nem lehetett több másfél hüvelyknél. Az ágak kereszteződésében emberi figura állt, se férfi, se nő, kitárt karokkal, akárcsak egy keresztre feszítésnél, ugyanakkor kezei nem voltak leszögezve. A négy égtáj felé kinyúló test absztrakt mintázatát a kereszt ágait lezáró körök tették teljessé. Maga az arc meglehetősen egyszerű kidolgozottságú volt. A kifejezése, gondolta Jaffe, leginkább finom mosolyra emlékeztetett.

Nemigen értett a fémművességhez, de az még a számára is nyilvánvaló volt, hogy tárgy nem készült sem aranyból, sem ezüstből. Még ha le is tisztítaná, akkor sem valószínű, hogy valaha is csillogna. Mindazonáltal volt benne valami végtelen szépség. Ránézni olyan érzés volt, mint amikor az ember bolyong a reggeli szürkületben egy nagyon átható álom után, melynek képtelen felidézni a részleteit. Minden ízében jelentőségteljes tárgy volt, bár Jaffe nem tudta, miért érez így. Talán ismerősek neki valamelyik levélből a figurát körülvevő szimbólumok? Ezernyi és ezernyi levelet tanulmányozott át az elmúlt húsz hétben, melyek közül sok tartalmazott apró ábrázolásokat, néha obszcén képeket, néha kivehetetlen mintákat. Azokat, melyeket eléggé érdekesnek ítélt, kicsempészte a postahivatalból, hogy éjjel otthonában kielemezhesse. Az ilyen levelek halmokban tornyosultak ágya alatt. Talán képes lesz feltörni a medál álmokdóját, ha figyelmesen újra átrágja magát rajtuk.

Úgy döntött, hogy aznap a többi munkással együtt ő is megebédel, hátha így kevésbé irritálja Hornért a társasága. Ez szarvashibának bizonyult. A jó öreg haverok társaságában, akik olyan híreket szöttek tovább, melyeket már hónapok óta nem követett nyomon, a múlt esti marhasültről beszélgettek, meg a dugásról, ami utána jött, vagy éppen elmaradt, és arról,

hogy mit hoz a nyár, tökéletes idegennek érezte magát. És ezt azok is tudták. Beszéd közben a hátukat fordították felé, fura kinézete és lángoló tekintete láttán suttogásig lehalkították hangjukat. Minél inkább őrizkedtek tőle, annál jobban élvezte ezt, hiszen még ezek a szarháziak is tudták, hogy különbözik tőlük. Még az is lehet, hogy egy kicsit félnek tőle.

Nem tudta rávenni magát, hogy egy-harminckor visszamenjen a Döglött Levelek Szobájába. A medalion és rejtelmes jelei valósággal lyukat égettek a zsebébe. Azonnal vissza kellett tértie lakásába, hogy áttanulmányozza személyes levélgyűjteményét. Anélkül, hogy arra vesztegette volna lélegzetét, hogy ezt Homerral közölje, így is tett.

Sugárzóan pompás, ragyogó nap volt. Jaffe elhúzta a függönyt, hogy kirekessze a tapintatlan fényeket, majd felgyújtotta sárga ernyős lámpáját, és ott, epeszínű magányában, lázasan megkezdte a munkát: az ábrákat tartalmazó papírlapokat egyenként feltűzve a csupasz falra, majd amikor az teljesen betelt, az asztalra, az ágyra, a székekre és a padlóra. Ezután lapról lapra, jelről jelle járt, hogy találjon valamit, ami legalább emlékeztet valamelyest a tenyerén nyugvó medálra. És ahogyan körbejárt, újra meg újra ugyanaz a gondolat ötlött fel makacsul agyában: tudja, hogy van Tudás, de nincs Tudós; van varázslat, de nincs varázsló, és hogy talán éppen őneki kell annak lennie.

A gondolatnak nem sokáig kellett ólálkodni agya hátsó fertályán. Egy órányi kutatás után már egész bensőjét megtöltötte az áradozó büszkeség. A medál nem merő véletlenből hullott a kezei közé. Kitartó keresésének jutalmaként jött el hozzá, hogy végre egyesítse nyomozásának kusza szálait, és tudása általa nyerjen értelmet. A legtöbb szimbólum és vázlat nem tartozott a tárgyhoz, de sok, túlságosan is sok volt a véletlen egybeesés, mely a kereszt képeit visszhangozta. Nem volt két olyan elem, mely egyetlen lapon megjelent volna, és ezek is csak durva megközelítések voltak, hiszen alkotóiknak nem adatott meg, hogy a kezükben tartsák a végső megoldást, ahogy most ő teszi; ők csak beleláttak a kirakójáték valamelyik darabjába, de ezzel kapcsolatos megfigyeléseik, akár haikuban, akár mocskos szavakban, akár alkimista formulákban fogalmazódott is meg, kapaszkodót kínáltak a szimbólumok mögött megbúvó rendszerhez.

A kifejezés, mely a legnagyobb rendszerességgel visszatért az átlényegültebb irományokban, a *Shoal* volt. Számtalanszor rábukkant már olvasmányai során, és soha nem fogalmazódott meg egyetlen gondolata sem vele kapcsolatban. A levelek számtalanszor foglalkoztak evolúciós kérdésekkel, és Jaffe korábban ezt is ezek részeként kezelte. Most értette csak meg, mekkorát tévedett. A Shoal kultusz volt, vagy egyfajta vallás,

melynek erőteljes szimbólumát ott tartotta ujjai között. Hogy ennek és a Tudásnak mi köze egymáshoz, még nem volt teljesen világos előtte, de régóta élő gyanúja, hogy csupán egy rejtély létezik, és egyetlen utazás, ezáltal is megerősítést nyert, és most már azt is tudta, hogy a medaliont térképként használva útján a Shoaltól végül eljuthat magához a Tudáshoz is.

De mindenekelőtt sokkal sürgetőbb kényszernek kell megfelelnie. Ahogy visszagondolt munkatársai csürhéjére, élükön Homerral, már a gondolattól is megborzongott, hogy bármelyikükkel is meg kelljen osztani azt, amit felfedezett. Nem valószínű, hogy ebből bármilyen következtetést is levonnának: ahhoz túlságosan is oktanok. Viszont Homer eléggé gyanakodott ahhoz, hogy egy kis szaglászásba kezdjen, és a gondolat, hogy bárki - különösen az a szarzsák Homer - beszennyezze ezt a megszentelt földet, elviselhetetlen volt a számára. Egyetlen módon előzheti csak meg ezt a katasztrófát: késedelem nélkül meg kell semmisítenie minden nyomot, ami Homert a helyes irányba terelhetné. A medált persze meg kell tartania: azt az ő gondjaira bízták az égi hatalmak, akiknek egy napon majd az arcába tekinthet. Meg kell őriznie azt a húsz-harminc levelet is, mely a legjobb leírást adta a Shoalról; a többi (háromszáznyi vagy még annál is több) papírt azonban el kell égetnie. Ami pedig a Döglött Levelek Szobáját illeti, azt is a lángok martalékává teszi. Az egészet. Nem kevés idejébe fog telni, de előbb-utóbb annak is meg kell lennie. Összeválogatta a leveleket, különszórva azokat, melyeket nem szándékozott megtartani, majd elindult vissza a Szortírozó Irodába.

Késő délután volt már, amikor a hazatartó emberárral szembeszegülve belépett a hivatal hátsó kapuján, minden erejével azon igyekezve, hogy elkerülje Homert, akit elég jól ismert ahhoz, hogy tudja, miután pontban öt-harminckor kiblokkolt, egyből valamelyik környékbeli csehóba ment sört vedelni. A kazán zsiradéktól fényes, zörgő antikvítás volt, melyet egy szintén zsiradéktól fényes, zörgő antikvítás, egy Miller nevű férfi gondozott, akivel Jaffe soha nem váltott egyetlen szót sem, miután Miller süket volt, mint az ágyú. Jó idejébe telt, míg sikerült megértetnie vele, hogy most néhány órán keresztül ő fogja etetni a kazánt, kezdve azzal a csomaggal, amit hazulról hozott, és amit azonmód bele is vetett a lángok közé. Ezután ment csak fel a Döglött Levelek Szobájába.

Homer nem ment el sört vedelni, hanem Jaffe székében ücsörögve várakozott a csupasz villanykörte alatt, a körülötte fekvő leveleket olvasgatva.

- Szóval, mi ez az átverés? - kérdezte, amint Jaffe belépett az ajtón.

Jaffe tudta, hogy hasztalan dolog lenne ártatlanságot színlelnie. A hosszú hónapok kutatómunkája arcába vájta a megismerés mély barázdált. Nincs értelme megjátszania a naivitást. És - ébredt rá - nem is akarja megjátszani többé.

- Ez nem átverés - mondta Homernak, teret engedve megvetésének, melyet a férfi kicsinyes gyanakvása felett érzett. - Nem vettem el semmi olyasmit, amit maga akart vagy tudott volna használni.

- Azt majd én döntöm el, te seggfej - förmedt rá Homer, majd ledobta a kezében tartott leveleket a többi szemét közé. - Tudni akarom, mit mesterkedtél te idelenn.

Jaffe becsukta az ajtót. Azelőtt nem ébredt fel rá, de a kazán dübörgése áthatolt a falakon. A szobában minden remegett. A zsákok, a borítékok, még a szavak is a lapokon. És a szék, melyet éppen Homer foglalt el. És a kés, a rövid pengéjű kés, mely ott feküdt a padlón, a szék mellett, melyben Homer ült. Minden mozgásban volt, még ha csak enyhén is, mint egy földmozgáskor. Mintha a világ a feje tetejére állt volna.

Lehet, hogy így is volt. Miért is ne? Semmi értelme színlelni, hogy a *status* még mindig *quo*. Olyan férfivá lett, aki így vagy úgy, de utat talál magának a trónhoz. Nem tudja, milyen lesz, vagy hogy hol talál rá, de az biztos, hogy minden bitorlót el kell hallgattatnia. Senki sem fog rátalálni. Senki sem fogja felelősségre vonni, elítélni, vagy a siralomházba küldeni. Most már a saját törvényei szerint kell élnie.

- El kell magyaráznom magának - mondta Homernak, rátalálva egy szinte közönyösen nyegle hangvételre -, mit hívok én *átverésnek*.

- Ja - felelte Homer, lebiggyedő ajkakkal. - Miért is ne. Magyarázd csak el!

- Nos, ez egészen egyszerű...

Lassan elindult Homer felé; a szék és a szék mellett fekvő kés irányába. A közeledése nyugtalanná tette Homert, de a helyén maradt.

- ...ráleltem egy titokra - fejezte be a mondatot Jaffe.

- He?

- Akarja tudni, mi az?

Most már Homer is felállt, együtt remegve a körülötte lévő világgal. Minden reszketett, csak Jaffe nem. A lökéshullámok elkerülték kezét, zsigereit, fejét. Fix pontként uralkodott a bizonytalan világegyetemben.

- Nem tudom, mi a francot akar - szólalt meg Homer kelletlenül -, de egyáltalán nem tetszik.

- Nem hibáztatom érte - mondta Jaffe. Szemeivel nem tapadt a kés markolatára. Nem is volt rá szüksége. Érezte a jelenlétét. - De hát magának mégiscsak az a munkája - folytatta Jaffe -, hogy tudja, mi történik ideleinn.

Homer bizonytalan léptekkel hátrálni kezdett. Az a nyers erőt kifejező járásmód, amit annyira szeretett megjátszani, a semmibe foszlott. Úgy botorkált, mintha hirtelen megbillent volna alatta a padló.

- Itt ültem, a világ közepén - szólt Jaffe. - Ebben a parányi szobában... itt történt minden.

- De azért minden rendben?

- Átkozottul rendben.

Homer vágott egy ostoba, ideges vigyort, miközben vetett egy gyors pillantást az ajtó felé.

- Máris menni akar? - érdeklődött Jaffe.

- Igen.

Homer az órájára nézett, anélkül, hogy látta volna.

- Muszáj sietnem. Épp csak leugrottam, hogy...

- Maga retteg tőlem - leplezte le Jaffe. - És teljes joggal teszi. Már nem vagyok az az ember, aki voltam.

- De azért minden rendben?

- Ezt már kérdezte.

Homer újra az ajtóra nézett. Ötlépésnyi távolság; négy, ha rohan. A táv felét sikerült is megtennie, mire Jaffe felvette a kést. Már megmarkolta a kilincset, amikor meghallotta a háta mögött közeledő férfit.

Megpördült, hogy szembenézzen vele, így a kés egyenesen a szemébe fúródott. A döfés nem volt véletlenszerű. Maga volt az egyidejűség. Felvillant a szem, megcsillant a penge. Azután a csillogás megfakult, és Homer ordítva zuhant neki az ajtónak, Randolph pedig tett egy lépést, hogy visszakövetelje tőle levélnyitogató bicskáját.

A kazán dübörgése egyre fűlsüketítőbb lett. Jaffe, háttal állva a zsákoknak, érezte, ahogy a levelek egymáshoz dörgölőzködnek, ahogy a szavak megrázkódnak a lapokon, mígnem csodálatos költeménnyé olvadnak össze. A vér, mesélték a sorok, mint a tenger; gondolatai, mint vérrögök, sötétek, dermedtek, és a forrónál is forróbbak.

Kezével elérte a kés markolatát, és ráfonta ujjait. Soha életében nem ontott még vért; még egy bogarat sem taposott agyon, legalábbis szándékosan nem. De most a kés forró, nedves nyele boldogsággal töltötte el. Maga volt a prófécia, a bizonyosság.

Széles mosollyal kihúzta a pengét Homer szemgödreből, és még mielőtt a test az ajtó mentén összeroskadhatott volna, markolatáig Homer torkába

dőfte. Ezúttal nem hagyott neki pihenőt. Kirántotta, amint elvágta vele Homer sikoltozását, majd gyorsan a férfi mellkasába szúrta. A kés hegye csontokba ütközött, és nagyon keményen meg kellett markolnia a nyelét, de hirtelen iszonyú erősnek érezte magát. Homer elnémult; a száján és felhasított torkán keresztül ömleni kezdett a vére. Jaffe kirántotta a kést. Nem szúrta többet. Ehelyett letörölte a pengét zsebkendőjével, és gondolkodni kezdett a következő lépésen. Ha megpróbálja a zsákokat a kazánban elégetni, megkockáztatja, hogy felfedezik, és bármennyire fenségesen is érezte magát a falusi surmó kimúlása miatt, nagyon is tisztában volt a lebukás veszélyességével. Legjobb lesz, ha a kazánt hozza ide. Végül is a tűz hordozható. Semmi másra nincs szüksége, csak egy gyufára, és Homernak van is kéznél. Visszafordult az összeroskadtt testhez, és átkutatta a zsebeit. Amikor megtalálta a doboz gyufát, előhúzta, majd újra a levelek felé lépett.

Meglepetésként tört rá a szomorúság, ahogyan arra készült, hogy lángba borítsa a döglött leveleket. Oly sok időt töltött közöttük, elveszve egyfajta delíriumban, megrészesülve a titokzatosságtól. Most mindennek búcsút kell intenie. Mindezek után - Homer halála és a levelek elégetése után - szökevényné válik, múlt nélküli emberré, annak a Tudásnak az elhivatottjává, amiről ugyan még semmit sem tud, de aminek a gyakorlására mindennél jobban vágyott.

Elkezdett összecsavarni néhány papírlapot, hogy megadja a tűznek a kezdőlökést. Kétsége sem volt afelől, hogy ha majd elkezdődik, a tűz saját magát fogja táplálni: nem volt semmi a szobában - papír, vászon, hús -, ami ne lett volna gyúlékony. Három papírköteget felhalmozva végül fellobbantotta a gyufát. A láng élénken ragyogott, és belepillantva most először döbbszent rá, mennyire gyűlöli a világosságot. Mennyivel érdekesebb a sötétség: teli titkokkal, teli fenyegetéssel. Rádobta a lángot a papírhalmokra, és figyelte, ahogy a tűz terjedni kezdett. Ezután visszahúzódott az ajtóhoz.

Homer persze pont ennek támaszkodott, három sebből vérezve, és nem volt könnyű feladat elmozdítani a testét, de Jaffe minden erejét latba vetette, miközben a mögötte szárba szökő örömtűz hosszú árnyékát a falra festette. A hőség szakadatlanul növekedett minden egyes pillanattal, amit a test arrébb vonszolásával töltött, úgyhogy amikor megállt az ajtóban, hogy még egy utolsó pillantást vessen rá, a szoba már faltól falig lángokban állt; a hőség szelet támasztott, mely cserébe tovább szította a lángokat.

Csak amikor kijelentkezett szobájából - ezzel felszámolva minden nyomot, ami Randolph Ernest Jaffe-hoz vezethetne -, akkor kezdte

megbánni, hogy így cselekedett. Nem az égetést bánta - hiszen az nagyon is bölcs dolog volt -, hanem hogy otthagyta Homer testét egy szobában a halott levelekkel, a lángok martalékául. Sokkal választékosabb bosszút kellett volna vennie a férfin, döbbsen rá. Darabokra kellett volna aprítania a testét, majd becsomagolnia, külön a nyelvet, szemeket, heregolyókat, beleket, bőrt, koponyát - és elküldenie őket a rendszeren, értelmetlen címeken, ráhagyva a vak véletlenre (vagy az egyidejűségre) az ajtó kiválasztását, ahol végül Homer földi maradványai megállapodnak. A kipoztázott postás. Jaffe gyorsan ígéretet tett magának, hogy a jövőben nem hagy ki egy ilyen ironikus lehetőséget.

A szoba kitakarítása maga után nem vette igénybe túl sok idejét. Kevés földi tulajdona volt, és ezek sem jelentettek túl sokat a számára. Ha a végletekig leegyszerűsítjük, Jaffe szinte alig létezett. Nem volt más, mint néhány dollárbankó, néhány fotográfia, néhány ruhadarab. Nem volt semmi, ami ne fért volna el egy kis kézításkában.

Éjfélre, kezében táskájával, már a háta mögött is hagyta Omahát, és felkészült az utazásra, bármelyik irányba is vezessen. Kapu a Keletre, Kapu a Nyugatra. Mindegy, merre megy, amíg az út a Tudás felé vezet.

KETTŐ

Jaffe szerény életet élt. Omaha ötvenmérőföldes körzetében született, ott folytatta tanulmányait, ott temette el szüleit, és annak a városnak két lányát próbálta meg sikertelenül az oltár elé vezetni. Párszor elhagyta ugyan az államot, sőt egy alkalommal (második kútba esett udvarlása után) Orlandóba vonult vissza, ahol a nővére élt, de az végül meggyőzte őt arról, hogy ott képtelen lenne boldogulni az emberekkel és az örökös napfénnel. Így hát Omahában maradt, elveszítette a munkahelyeit, és szerzett helyettük másikat; soha nem kötelezte el magát senki és semmi mellett, cserébe senki sem kötelezte el magát mellette sem.

De magányos elszigeteltségében, a Döglött Levelek Szobájában, olyan távlatok kezdtek izgatni, melynek korábban még a létéről sem álmodott, és megjött az étvágya az utazgatáshoz. Amikor még csak napfény volt, kertvárosok, meg Miki egér, francokat se érdekelt az egész. Miért bajlódott volna az ilyen banalitásokkal? De most minden más volt. Leleplezésre váró titkok, megkaparintani való hatalmak; és ha egyszer a Világ Királya lesz, lerombolja a peremvárosokat (még a napot is, ha tudja), forró sötétségbe borítja a világot, ahol az ember végre megismerheti saját lelkének titkait.

A levelekben sokat olvasott a keresztutakról, és sokáig szó szerint értette a képet, azt gondolva, hogy Omaha valószínűleg a keresztutaknál fekszik, és a Tudás hatalma is ott várakozik rá. De miután kiért a városból, és távol került tőle, belátta az ilyen irodalmiság hibáit. Amikor a levélírók a kereszteződésekről beszéltek, nem egymáson áthaladó országutakat értettek alatta. Olyan helyre gondoltak, ahol a különféle állapotok találkoznak, ahol az ember világa keresztezi az idegenekét, hogy azután mindkettő megváltozva haladjon tovább a maga útján. Az ilyen helyek éltették a reményt a megvilágosulásban.

Nagyon kevés volt a pénze, persze, de úgy tűnt, ez nem is számít. A büntett helyszínéről való elszökését követő hetekben mindent megkapott, amire csak vágyott. Csak fel kellett emelnie a hüvelykujját, és egy kocsi máris csikorogva fékezett mellette. Amikor pedig a sofőr megkérdezte tőle, hogy hová tart, és Jaffe megmondta neki, meddig akar eljutni, a kocsi mindig pontosan odáig vitte el. Olyan volt, mintha áldás lett volna rajta. Ha

elbotlott, mindig volt valaki, hogy felsegítse. Ha megéhezett, mindig volt valaki, hogy enni adjon neki.

Az a nő, ott Illinoisban, aki felvette a kocsijába, majd megkérdezte tőle, nem akarja-e vele tölteni az éjszakát; ő volt az, aki megerősítette a megszenteltség érzésében.

- Valami rendkívüli dolognak voltál a tanúja, igaz? - suttogta a fülébe az éjszaka közepén. - Látom a szemedben. A szemed miatt van, hogy felvettelek a kocsimba.

- És az miatt ajánlottad fel magad? - kérdezte, a nő lába közére mutatva.

- Igen, az miatt - mondta egyszerűen a nő. - Mit láttál?

- Még nem eleget - válaszolta.

- Akarsz még egyszer szeretkezni velem?

- Nem.

Ahogy államról államra vándorolt, mindegyre pillantást vethetett a dolgokra, amikről a levelek kiokították. Félénken előbúvó titkokat látott, melyek csak azért merték megmutatni magukat, mert ő botlott beléjük, és felismerték benne a hatalom emberét. Kentuckyban szemtanúja volt, hogy húznak ki egy tizenévest a folyóból; a fiú szétterpesztett tagokkal feküdt a fűvön, kitárt karokkal, szétnyílt ujjakkal, miközben egy asszony üvöltött és zokogott mellette. A fiú szeme nyitva volt, akárcsak nadrágja slicce. Közelről figyelve a jelenetet, az egyetlen tanúként, akit nem zavartak el a rendőrök (megint azok a szemek), hosszú másodpercekig ízlelgette a pillanatot, ahogy a fiú feküdt a gyepen, hasonlatosan a medál figurájához, és szinte maga is a vízbe akarta vetni magát, csak hogy átérezze a vízbefúlás izgalmát. Idahóban találkozott egy férfival, aki egy közúti balesetben veszítette el az egyik karját, és miközben együtt ittak, elmagyarázta, hogy még mindig érzi az elveszített végtagot, amit a doktorok az idegrendszer képzelődésével magyaráznak, de ő tudja, hogy ez azért van, mert az ő asztrálteste az élet egy másik síkján még mindig ép. Állította, hogy elvesztett kezével a mai napig is rendszeresen veri a farkát, és felajánlotta, hogy demonstrálja a képességet. Igazat beszélt. Később a férfi így szólt hozzá:

- Te képes vagy látni a sötétben is, igaz?

Jaffe mind ez idáig nem is gondolt erre, de most, hogy ráirányították a figyelmét, úgy érezte, tényleg képes rá.

- Hogyan tanultad meg?

- Nem tanultam.

- Talán az asztrálszemek miatt.
- Lehet.
- Akarod, hogy még egyszer leszopjalak?
- Nem.

Mindegyiküktől tapasztalatokat gyűjtött, keresztülfúrta magát életükön, majd a másik oldalon kiérve magukra hagyta őket, megszállottan, zokogva, vagy éppen holtan. Szabad utat engedett minden szeszélyének, rábízta magát ösztöneire és a titkos élet csábítására, mely minden városban elébe jött, ahová csak elérkezett.

Semmilyen jel nem utalt rá, hogy a törvény őrei a nyomában lennének. Lehet, hogy Homer testét meg sem találták a kiégett épületben, vagy a rendőrök egyszerűen a tűz áldozatának gondolták. Akármi is volt az oka, senki sem szaglászott utána. Oda ment, ahová akart, azt csinálta, amihez kedve szottyant, mígnem megcsömörlött beteljesült vágyaitól és kielégített szükségleteitől, és eljött az ideje, hogy elrugaskodjon a való világ pereméről.

Los Alamosban, Új-Mexikóban, egy csótányoktól nyüzsgő koszos motelban lelt megnyugvásra, ahol bezárkózott két üveg vodkával, levetkőzött, és összehúzta a függönyöket, majd hagyta, hogy a tudata szabadon kószáljon. Negyvennyolc órája egy falatot sem evett, de nem azért, mert nem volt pénze, habár tényleg nem volt, hanem mert élvezte a szédülést. Hiányt szenvedve a létfenntartó elemekben, vodkától felkorbácsolt gondolatai vadul kergetőztek, felfalták és kiszarták egymást, barbár, mégis barokkosan cifra táncot járva. A csótányok előjöttek a sötétből, és végigszaladgáltak testén, ahogy a padlón feküdt. Hagyta őket, és csak akkor öntött egy kevés vodkát az ágyékára, amikor már túlságosan buzgón tették a dolgukat, és merevedést okoztak neki, ezzel vonva el figyelmét. Most csak gondolkodni akart. Lebegni és gondolkodni...

Minden fizikai szüksége válaszra lelt: volt már forró és jéghideg, nemes és nemtelen; dugott és megdugták. Nem kívánt már semmit, legalábbis Randolph Jaffeként nem. Kellott lennie egy másik útnak, egy másik érzékelési pontnak, ahonnan a szex és az ölés, a gyász és az éhség, és velük együtt minden más újra értelmet nyer, de ehhez túl kell jutnia jelenlegi állapotán: Tudóssá kell válnia, aki újraformázza a világot.

Azután hajnal előtt, amikor már a csótányok is eltunyultak, egyszerre megérezte a hívást.

Hihetetlen nyugalom ereszkedett rá. Szíve kimérten és állhatatosan vert. Hólyagjai saját kényük-kedvük szerint ürültek, akárcsak egy kisbabáé. Se nem izzadt, se nem fázott; nem volt álmos, sem éber. És a keresztútnál - mely nem az első volt, de nem is az utolsó - valami megragadta, és maga felé invitálta.

Azonnal felkelt, majd felöltözött, fogta a maradék teljes üveg vodkát, és elindult. A zsigereiben érezte a hívást, mely tovább ösztökélte, miközben felemelkedett a fagyos éjszaka fátyla, hogy helyet szorítson a kelő napnak. Mezítláb volt. A lába hamarosan vérezni kezdett, de a teste egyre kevesebbet jelentett a számára, és a vodka hathatós segítségével sikerült kordában tartania a rátörő fájdalmat. Délre, amikor az utolsó csepp is elfogyott, már a sivatag közepén járt, makacsul tovább haladva a hívó hang felé, alig véve tudomást a külvilágról. A fejében már nem rajzoltak a gondolatok, nem volt ott más, csak a Tudás és megszerzése, majd ez az ambíció is szertefoszlott.

Végül maga a sivatag is így tett. Az est közeledtével olyan helyre érkezett, ahol még a legnyilvánvalóbb dolgok - mint a föld, amit tapodott, vagy a sötétedő égbolt a feje felett - is megkérdőjeleződtek. Már abban sem volt biztos, hogy egyáltalán halad-e. A mindenség hiánya kellemes érzéssel töltötte el, de nem tartott sokáig. A hívogató szó egyszeriben magához ragadta, az éjszakából hirtelen fényes nappal lett, és ő - az élő Randolph Ernest Jaffe - újra egy sivatagban találta magát, mely annál is pusztább volt, mint amit maga mögött hagyott. Korán reggel volt. A nap még nem állt magasan, de már kezdte átmelegíteni a levegőt. Tökéletesen tiszta égbolt feszült felette.

Kínt és rosszulletet érzett, de a zsigereiben a készítés ellenállhatatlan volt. Tovább kellett botorkálnia, összeroncsolódott teste ellenében. Emlékezete szerint később keresztülhaladt egy városon, és látott egy acéltornyot magasodni a puszta közepén. De ez csupán akkor ködlött fel benne, amikor utazása véget ért egy jellegtelen kőkunyhó ajtajában, melynek küszöbét ereje utolsó megfeszítésével érte csak el.

HÁROM

Az ajtó ugyan zárva volt mögötte, amikor magához tért, de a tudata szélesre tárva. A pattogó tűz túlsó felén egy öregember ült, panaszos és kissé nevetséges vonásokkal, mint egy bohóc, aki halálosan belefáradt, hogy ötven éven keresztül csak a pofonokat kapja. Bőrének pórusai duzzadtak és zsírosak voltak, haja, vagy legalábbis ami maradt belőle, hosszú és szürke. Keresztbe tett lábbal ült a földön, és időnként, miközben Jaffe megpróbált elég erőt összeszedni ahhoz, hogy megszólaljon, felemelte az alsófelét, és zajosan kiengedte szeleit.

- Megtaláltad az átvezető utat - szólalt meg egy idő után. - Azt hittem, meg fogsz halni, mielőtt még sikerülhetne. A legtöbbször így járnak. Nagy akaraterő kell hozzá.

- Az átvezető utat, de *hová?* - préselte ki magából Jaffe.

- A Hurokban vagyunk. Egy időhurokban, mely mindössze néhány percet ölel magába. Én kötöttem, hogy ideszökhessek. Sehol máshol nem vagyok biztonságban.

- Ki vagy te?

- A nevem Kissoon.

- Te is a Shoalhoz tartozol?

A tűzön túli arc őszinte meglepetést tükrözött.

- Elég sokat tudsz.

- Nem. Még nem igazán. Csak egy-két morzsát, innen-onnan.

- Nagyon kevés ember tud a Shoalról.

- Én ismerek párat - mondta Jaffe.

- Valóban? - kérdezte Kissoon, és megkeményedett a hangja. - Tudni szeretném a nevüket.

- Leveleket kaptam tőlük... - kezdte Jaffe, de elhalkult a hangja, amint ráébredt, hogy azt sem tudja már, merre hagyta el azokat az értékes útmutatókat, melyek mennyen és poklon át idevezették.

- Levelek? Kiktől? - érdeklődött Kissoon.

- Emberektől, akik tudnak... akik *gyanítanak* valamit... a Tudásról.

- Valóban? És mit mesélnek róla, mondd csak?

Jaffe megrázta fejét - Még nem értettem meg mindent - felelte -, de úgy gondolom, hogy létezik egy tenger...

- Bizony létezik - mondta Kissoon. - És te tudni szeretnéd, merre találhatod meg, hogyan juthatnál oda, és miként meríthetsz erőt belőle.

- Igen, így van.

- És cserébe a kiokításért mit tudsz felajánlani? - szegezte neki a kérdést Kissoon.

- Nincs semmim.

- Ezt hadd ítéljem meg én magam - morogta Kissoon, felemelve tekintetét a kunyhó teteje felé, mintha valami a füstben úszva megzavarta volna a gondolatait.

- Oké - ajánlkozott Jaffe. - Bármit is kívánsz cserébe, megkapod.

- Ez tisztességes ajánlatnak hangzik.

- Tudnom kell! A Tudást akarom!

- Persze. Természetesen.

- Végeztem a való élettel.

Kissoon szemei ismét rajta állapodtak meg.

- Tényleg? Kötve hiszem.

- Mást sem akarok, csak... csak... - (Mit? - gondolta. Mit is akarok valójában?) - *Magyarázatot* - bökte ki végül.

- Nos, akkor hol kezdjük?

- A tengernél.

- Á, igen, a tenger.

- Hol van?

- Voltál már valaha szerelmes? - kérdezett vissza válasz helyett Kissoon.

- Igen, azt hiszem.

- Akkor már kétszer is jártál a Quidditynél. Először akkor, amikor az első éjszakádat töltötted az anyaméhen kívül. Másodszor, azon az első éjjelen, amikor a szeretett nő mellett feküdtél. Vagy inkább férfi volt? - kacagott fel Kissoon. - Mindegy.

- Quiddity a tenger.

- Quiddity a tenger. És szigetek is vannak rajta, melyeket Ephemerisnek hívnak.

- Oda akarok menni - mondta Jaffe lélegzetvisszafojtva.

- Fogsz is még egy alkalommal.

- Mikor?

- Életed utolsó éjszakáján. Ezt mindannyian megkapjuk. Három megmérítkezést az álomóceánban. Ha kevesebbet kapnánk, megtévelyodnánk. Ha többet...

- Akkor?

- Akkor már nem lennénk emberi lények.

- És a Tudás?

- Nos, hát... erről különböznek a vélemények.

- Te birtoklód?

- *Birtoklom?*

- A Tudást. Birtoklód? Át tudod adni nekem?

- Lehet.

- Te is egyike vagy a Shoalnak - jelentette ki Jaffe. - Neked tudnod kell.

- *Egyike?* - jött a válasz. - Én vagyok a legutolsó, az egyetlen.

- Akkor oszd meg velem a Tudást! Képessé akarok válni arra, hogy megváltoztassam a világot.

- Hát nincs benned *semmi* ambíció?

- Ne szarakodj velem! - kiáltott fel Jaffe, akiben kezdett megerősödni a meggyőződés, hogy az öreg csak a bolondját járatja vele.

- Nem fogok üres kézzel távozni innen, Kissoon. Ha megszerzem a Tudást, beléphetek Quidditybe, igaz? Így működnek a dolgok.

- Honnan szerezted az információid?

- *Igaz?*

- Igen. És újra kérdem: honnan szerezted az információid?

- Csak összerakosgattam a darabokat. Most is azt teszem.

Jaffe elvigyorodott, ahogy a kirakójáték kezdett alakot ölteni a fejében.

- Quiddity ott van valahol a mi világunk mögött, ugye? És a Tudás lehetővé teszi, hogy átlépd a határt, és akkor légy ott, amikor csak tetszik. A Buli Legjava.

- He?

- Valaki így nevezte. A Buli Legjava.

- Micsoda buli - jegyezte meg Kissoon.

- Ez az! És miért ne élvezhetnénk ki az utolsó cseppig?

Kissoon arckifejezése majdhogynem csodálatot fejezett ki. - Milyen kár - mondta -, hogy nem lehetsz *fejlettebb*. Akkor talán mindent megoszthatnék veled.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt akarom mondani, hogy túlságosan is sok van benned a majomból. Nem adhatom neked a titkokat, amiket a fejemben őrzök. Túlságosan hatalmasak és veszedelmesek ahhoz. Nem tudnád, hogy mihez kezdj velük.

Csak bemocskolnád a Quiddityt a saját, alantas vágyaiddal. Márpedig a Quiddityt meg kell őrizni.

- Megmondtam... nem megyek el üres kézzel. Megkaphatsz tőlem bármit, amit csak akarsz. Amim csak van. De taníts!

- Nekem adnád a tested? - kérdezte Kissoon.

- Mit?

- Ez az egyetlen, amit fel tudsz ajánlani. Nekem adnád?

A válasz meghökkentette Jaffe-t.

- Szexet akarsz? - kérdezte.

- Krisztusom, dehogy.

- Akkor mit? Nem értem.

- A húsod és a véred. A tested. El akarom foglalni a tested.

Jaffe figyelte, ahogy Kissoon figyeli a reakcióját.

- Nos? - kérdezte az öregember.

- Nem ugorhatsz csak úgy be a bőrömbe - szólalt meg végül Jaffe.

- Ó dehogyisnem, amint elhagytad.

- Nem hiszek neked.

- Jaffe, az összes ember közül pont neked nem kellene azt mondanod, hogy nem hiszel. A hihetetlen a normális. Az idő összehurkolódik. Mi is egy ilyen hurokban vagyunk most. Az elménkben hadseregek várják, hogy előmasírozhassanak. Ágyékaink megannyi égen tündöklő nap. A tanúságtételek...

- Tanúságtételek?

- Fohászok! Igézetek! *Mágia, mágia!* Ott van mindenfelé. És igazad van, a Quiddity a forrás, a Tudás pedig a lakat és a kulcs. És te azt gondolod, nehézséget okozna nekem belebújni a te bőrödbe. Hát nem tanultál semmit?

- Azt hiszem, igazad van.

- Azt hiszem én is.

- Mi történik velem, ha átadom a testem?

- Itt maradsz. Lélekként. Nem sok mindenem van, de ez mégiscsak egy otthon. Egy idő után majd visszatérek. És akkor ismét tiéd lesz a véred és a húsod.

- Mit akarsz kezdeni a testemmel? - kérdezte Jaffe. - Hiszen teljesen gallyra ment.

- Az az én dolgom - válaszolt Kissoon.

- Tudnom kell.

- Én pedig úgy döntöttem, hogy nem árulom el. Ha a Tudást akarod, akkor muszáj azt tenned, amit mondok. Nincs más választásod.

Az öregember viselkedése - arrogáns félmosolya, vállvonogatása, ahogy félig lehunyta a szemeit, mintha nem akarná vesztegetni még a szeme világát sem egy ilyen érdemtelen látogatóra - Homert idézte Jaffe eszébe. Milyen tökéletesen kiegészítenék egymást: a buta, falusi tapló és a körmönfont vén kecske. Gondolatai Homerról óhatatlanul is a zsebében bujkáló késre siklottak. Vajon hányszor kellene belehasítania Kissoon inas porhüvelyébe, amíg az agónia rávanná, hogy beszéljen? Talán egyenként kellene levagdosni az öregember ujjait, percről percre? Ha ez a módja, ő készen áll rá. Lehet, hogy le kellene nyisszantani a füleit. Vagy kibökní a szemét. Kerül amibe kerül, de véghezviszi a tervét. Túl késő van már a finnyáskodáshoz, túlságosan is késő.

Zsebébe csúsztotta kezét, és ujjait ráfonta a kés nyelére.

Kissoon észrevette a mozdulatot.

- Nem értettél meg semmit, igaz? - rebegte, és szemei hevesen rángatózni kezdtek, ide-oda, mintha a közte és Jaffe között feszülő levegőből próbálná kiolvasni végzetét.

- Sokkal többet értek, mintsem gondolnád - vágott vissza Jaffe. - Megértettem, hogy nem vagyok elég *tiszta* a számodra. Nem vagyok eléggé - hogy is mondtad? - *fejlett*. Igen, fejlett.

- Azt mondtam, majom vagy.

- Igen, azt mondtad.

- A benned élő majmot provokáltam.

Jaffe fogása megkeményedett a markolaton. Elkezdett talpra állni.

- Ne merészd! - emelte föl hangját Kissoon.

- Mintha egy bikának vörös kendőt lengetnél - válaszolt Jaffe, leküzdve szédülését - ...ha azt mondd nekem, hogy *ne* merészeljek. Sok mindent láttam... tettem... - lassan elkezdte előhúzni a kést zsebéből - ...és már nem félek tőled.

Kissoon szemei felhagytak a sorsolvasással, és megállapodtak a pengén. Nem volt meglepetés az arcán, mint Homernak, csak a szintiszta félelem. A jóérzés elektromos szikraként futott végig Jaffe testén, látva az arckifejezést.

Kissoon is felállt. Jócskán alacsonyabb volt Jaffe-nél, valóságos törpe; testének vonalai furcsa szögekben keresztezték egymást, mintha valamikor minden egyes csontját és ízületét eltörték volna, hogy azután hanyagul újra egymásra dobálják.

- Itt nem onthatsz vért - hadarta. - A Hurokban nem lehet. Ez az egyik legfontosabb szabálya a hurkoknak, hogy nem szabad bennük vért ontani.

- Butaság - hagyta rá Jaffe, miközben a tüzet megkerülve közeledett áldozata felé.

- Ez az igazság. (Kissoon arcán különös, csenevész mosoly jelent meg.)

- Nagy hangsúlyt fordítok arra, hogy sohase hazudjak.

- Egy évet az egyik vágóhídon dolgoztam - emlékezett vissza hidegvérrel Jaffe. - A Nebraska állambeli Omahában. A Nyugat Kapujában. Egy teljes évig mást se csináltam, csak húst daraboltam. Értem a dolgom.

Kissoon most már valóban megrémült. Nekihátrált a kunyhó falának, karjait kitérve mindkét oldalon, amitől Jaffe-t egy némafilm hősnőjére emlékeztette. Szemei már nem voltak félig lehunyva, hanem óriásira tágultak, és vizenyősen meredtek rá. Akárcsak óriási és nedvedző szája. Még egy fenyegetőzést sem tudott kipróbálni magából, csak némán rázkódott.

Jaffe előrenyúlt, és a férfi madártorka köré fonta ujjait. A szorítás kemény volt, ujjai és hüvelykje belemart a nyak inába, majd a másik kezében lévő tompa késsel elkezdett közelíteni a bal szeme felé. Az öregember leheletének olyan szaga volt, mint egy halálos beteg szellentésének. Jaffe nem akarta belélegezni, de nem volt más választása, és abban a pillanatban rádöbrent, hogy átvették. A levegőben más is volt, nem csak áporodottság. Volt ott valami, amit Kissoon teste bocsátott ki magából, mely kígyózva tört utat a bensőjébe - vagy legalábbis az volt a szándéka. Jaffe lekapta kezét az összeaszott torokról, és hátratántorodott.

- *Rohadék!* - ordított fel, kifelé köpködve és köhögve magából a lélegzetet, mielőtt az elhatalmasodna rajta.

Kissoon meg sem próbálta játszani az ártatlant.

- Már nem akarsz megölni? - kérdezte - Csak nem haladékot kaptam?

Most ő volt az, aki határozottan előrelépett, és Jaffe volt az, aki hátrált.

- Hagyjál békén! - kiáltott rá Jaffe.

- De hát én csak egy öregember vagyok.

- Éreztem a lélegzeted! - üvöltött Jaffe, öklével csapkodva mellkasát. - Belém akartál hatolni!

- Dehogyis - tiltakozott Kissoon.

- Hagyd abba azt a kurva hazudozást! Éreztem!

Még mindig érezte. A tüdejének olyan súlya lett, mint még soha ezelőtt. Kétségbeesetten hátrált az ajtó felé, tudva, hogy ha még sokáig itt marad ennek a picsafejűnek a társaságában, akkor az előbb-utóbb felülkerekedik rajta.

- Ne menj el! - kérlelte Kissoon. - Ne nyisd ki az ajtót!

- Van más út is a Tudáshoz - válaszolta Jaffe.

- Nem - mondta Kissoon. - Csak én vagyok. A többiek halottak. Nincs senki, aki segíthetne neked.

Még egyszer megpróbálkozott azzal a furcsa kis mosollyal, megadóan előrehajtva testét, de az alázatossága éppen annyira színlelt volt, mint korábbi félelme. Mindent bevetett, hogy áldozatát, a húst és a vért a közelben tartsa. Jaffe másodsorra már nem volt vevő a trükkre. Kissoon csábítását emlékei segítségével próbálta kizárni tudatából. Az élvezetekkel, amiben része volt, és amiket ismét megkaphat, ha élve kijut innen. Az asszony Illinoisból, a félkarú férfi, a svábbogarak cirógatása. Ezek felidézése tartotta távol Kissoont az elméjétől. Maga mögé nyúlt, és megmarkolta a kilincset.

- Ne nyisd ki azt - szólt rá Kissoon.

- Elmegyek innen.

- Hibáztam. Sajnálom. Nem kellett volna alábecsülnöm téged. Biztosan sikerül valami megállapodásra jutnunk, nem igaz? Elmondok neked mindent, amit csak tudni akarsz. Megtanítlak a Tudásra. Nekem magamnak nincs meg az ügyességem ahhoz, hogy megszerezsem. Itt nincs a Hurokban. De te megkaphatod. Magaddal viheted. Vissza a világba. A Buli Legeslegjavát! Csak *maradj!* *Maradj*, Jaffe. Olyan régóta egyedül vagyok már. Szükségem van a társaságra. Valakire, akinek mindent elmondhatok. Akivel mindent megoszthatok.

Jaffe elfordította a gombot. Ahogy ezt tette, érezte, hogy megremeg a föld a talpa alatt, és az ajtón túli fény is elenyészik. Úgy tűnt, a hirtelen jött sápadtság nemcsak a napnak tulajdonítható, holott Jaffe jól tudta, hogy az ajtón túl semmi más nem várhat rá.

- Ne hagyj el! - hallotta, ahogy Kissoon utána sikoltott, és a sikollyal újra megmarkolta a zsigereit is, mellyel korábban idehozta. De a szorítás már korántsem volt olyan erős, mint azelőtt. Kissoon vagy túlságosan sok energiát emésztett el, hogy markába kaparintsa a testét, vagy a düh gyengítette el. Akárhogyan is, Jaffe ellent tudott állni neki, és a visszatartó erő egyre gyengébb lett, minél távolabb került a kunyhótól.

Jó ötvenméternyire a kunyhótól visszatekintett, és úgy látta, mintha tekergő kötélként a sötétség egy darabja kígyózna felé a földön. Nem mészázott el azon, hogy a vén személtáda most vajon mit talált ki ellene, hanem csak rohant és rohant, saját nyomait követve, amíg el nem érte az acéltornyot. Az építmény jelenléte erőtlenség és rég feladott kísérletről árulkodott, hogy valakik benépesítsék ezt a senkiföldjét. Egy gyötrellemmel teli óra elteltével a feltételezés újabb bizonyosságot nyert. A város utcái,

melyekre halványan emlékezett küzdelmes megérkezéséből, nemcsak hogy nélkülöztek mindenféle emberi és járműforgalmat, de híján voltak bármiféle jellegzetességnek is, és olyan kulisszákra emlékeztettek, melyeket még fel kellett öltöztetni a forgatáshoz.

Félmér földnyire onnan a felkavarodott levegő örvénylése jelezni kezdte, hogy elérte a Hurok külső peremét. Dacolva a zavarodottságával, azzal az émelyítő érzéssel, hogy még azt sem tudja, halad-e egyáltalán, Jaffe keresztülfurakodott rajta, majd hirtelen a másik oldalon találta magát, a csendes, csillagfényes sivatagi éjszakában.

Negyvennyolc órával később, részegen az egyik Santa Fe-i sikátorban két sorsdöntő elhatározásra is jutott. Először is, keresése mementójaként megtartja szakállát, mely az elmúlt héten serkent arcán. Másodszor, minden bölcsességét, minden tudásfoszlányt, melynek a birtokába jutott Amerika okkult életével kapcsolatban, minden rejtelmet, melyet asztrálszemei láttatni engedtek a számára, a Tudás birtoklása érdekében fogja felhasználni (pokolba Kissoonnal, pokolba a Shoallal), és ha majd egyszer eléri a célját, csak akkor mutatkozik megint az emberek előtt.

NÉGY

Az önmagának tett ígéreteket nem volt könnyű betartania. Hiszen oly sok egyszerű élvezet fakadt megnövekedett hatalmából, élvezetek, melyeknek ellent kellett állnia attól való félelmében, hogy apránként felélik erejét, mielőtt megtalálhatná az utat egy következő szintre.

A legfontosabb az volt, hogy találjon egy segítőtársat, valakit, aki vele együtt kiveszi a részét a keresésből. Két hónappal ezelőtt történt, hogy kérdezősködései nyomán felvetődött egy férfi neve, akinek reputációja tökéletesen alkalmassá tették őt e feladatra. Richard Wesley Fletcher - mielőtt végleg kegyvesztetté nem vált - egyike volt a legeredetibb, legforradalmibb elméknek az evolúciókutatás területén; számos washingtoni és bostoni tudományos program vezetője; olyan teoretikus, kinek minden egyes elejtett megjegyzésén ott csüngtek követői, a legközelebbi tudományos áttörés mikéntjét gyanítva mögöttük. Géniuszát azonban kikezdte a szenvedélye, a meszkalin és annak származékai - tudós kollégái nem kis meglepődésére, akik nem is rejtették véka alá felháborodásukat, miután a titok kipattant. Cikkek taglalták végeláthatatlan özönben, ugyanabban a mocskolódó hangzatosságban, hogyan veti ki az akadémikus közösség magából az egykori Wunderkind-et, ítéli nevetségessé teóriáit, helytelennek moralitását. Jaffe fikarcnyit sem törődött Fletcher morális álláspontjával. A férfi teóriái voltak azok, melyek felkavarták, azok az elméletek, melyek minden részletében összepasszoltak saját ambícióival. Fletcher kutatásai annak az erőnek a laboratóriumi izolálását és szintetizálását célozták, mely az élő organizmusokat az evolúció folyamatára készíti. Jaffe-hoz hasonlóan ő is hitt abban, hogy meglophatja a mennyeket.

Nem kevés állhatatosságot kívánt, míg a nyomára bukkant, de ennek a tulajdonságnak Jaffe jócskán bővében volt, és Maine-ben rá is akadt a férfira. A géniusz egyre mélyebben belesüppedt a kétségbeesésbe, és a teljes idegösszeroppanás peremén egyensúlyozott. Jaffe óvatosan közelítette meg. Kezdetben elfedte valódi célját, és azzal környékezte meg Fletchert, hogy ellátta azokkal a minőségi drogokkal, melyeket katasztrofális anyagi helyzete folytán oly régóta nélkülözni kényszerült.

Csak miután ily módon a bizalmába férközött, tért rá kerülő úton a férfi tanulmányaira. Kezdetben Fletcher nemigen mutatott érdeklődést, de Jaffe addig szította a megszállottság hamu alatt megbúvó parazsát, mígnem idővel az újból lángra nem kapott. És miután a tűz lobogni kezdett, Fletchernek mindjárt rengeteg lett a mondanivalója. Szívből hitte, hogy csak pár lépésnyire áll, hogy elkülönítse azt, amit ő *Nunció*nak, a hírvivőnek nevezett. De a legvégső eljárás mikéntje mindig kicsúszott a markából. Jaffe ekkor tett néhány észrevételt saját, a témába vágó kutatásaira támaszkodva. Ők ketten, jegyezte meg alázatosan, ugyanazon munkálkodnak. Habár ő, Jaffe, az ősi korok nyelvezetét használja - az alkímistákét és varázslókét -, míg Fletcher a tudományét, mindkettőjük vágya megfosztani az evolúciós folyamatot; mesterséges eszközökkel tökéletesebbé tenni a testet, és vele együtt talán a lelket is. Kezdetben Fletcher lefitymálta az ilyen megjegyzéseket, de egy idő után lassan kezdte meglátni az értéküket, és végül elfogadta Jaffe ajánlatát a kutatások újraindítását illetően. Jaffe ígérte, ezúttal Fletchernek nem kell akadémikus üvegházban dolgoznia, és folyamatosan termelnie az eredményeket a támogatás fenntartása érdekében. Garantálta azt is a megszállottan önpusztító lángelmének, hogy munkássága rejtve marad az avatatlan tekintetektől. Amikor a Nunció elkülönül, és csodálatos működése reprodukálhatóvá válik, Fletcher majd előbújhat a vadonból, hogy megszégyenítse a kétkedőket. Olyan ajánlat volt ez, melynek egyetlen megszállott elme sem tudott volna ellenállni.

Tizenegy hónappal később, Richard Wesley Fletcher Baja mellett álldogált, egy, a Csendes-óceán partvidékén meredő gránitszirten, és átkozta magát, amiért engedett Jaffe kísértésének. Mögötte feküdt a Misió de Santa Catrina, ahol az év java részében dolgozott, ahol a Nagy Mű (ahogy Jaffe szerette hívni) a végéhez közeledett. A Nunció immár realitás volt. Nyilvánvalóan kevés annyira valószínűtlen hely kínálkozna egy ilyen, a világ szemében minden bizonnyal istentelen kísérlet számára, mint egy elhagyatott jezsuita misszió, de hát ezt a vállalkozást már a kezdetektől fogva átszötték az ellentmondások.

Legelőször is itt van ez a kapcsolat Jaffe és ő közte. Azután itt vannak azok az egymásnak ellentmondó alapelvek, melyek lehetővé tették a Nagy Mű elkészültét. És végül az a tény, hogy most, a diadal pillanatában, mindössze néhány perc választotta el attól, hogy elpusztítsa a Nunciót,

mielőtt az annak az embernek a kezébe kerülne, aki támogatta a megalkotását.

Amilyen a létrehozás, olyan az elpusztítás is: szisztematikus, ugyanakkor szorongatott és gyötrelmes. Fletcher túlságosan is tisztában volt az anyagi világ visszásságaival ahhoz, hogy higgye, lehetséges bármit is maradéktalanul elpusztítani. A dolgokat nem lehet nem felfedezetté tenni. De ha azok a változtatások, amiket ő és Raul eszközölt a tárgyi bizonyítékokon, eléggé meggyőzőek lesznek, akkor hite szerint nem lehet majd egykönnyen rekonstruálni a kísérleteket, amiket ő itt, Baja California vadonjában végzett. Neki és a fiúnak (még mindig nehéz volt úgy gondolnia rá, mint egy fiúra) olyanoknak kell lenniük, mint a tökéletes tolvajoknak: úgy kell kifosztaniuk a saját otthonukat, hogy semmi nyom ne maradhasson utánuk. Miután elégették az összes feljegyzést, és szilánkokra zúztak minden felszerelést, olyannak kell tűnnie, mintha a Nunció soha nem is létezett volna. Csak ezután foghatja meg a fiú kezét - azét a fiút, aki most is szorgalmasan táplálta a misszió előtt a tüzet -, hogy elvezesse a sziklaszírt peremére, és kéz a kézben vessék le magukat a mélybe. Az oromzat meredek, a lenti szirtek elég élesek ahhoz, hogy egyből végezzenek velük. A hullámvész egybemossa vérüket az óceánnal, és elsodorja testüket. Akkor és ott, tűz és víz között, lesz csak bevégezve a munkája.

Egyikük sem akadályozhatta meg, hogy a jövő kutatói valamikor újra előállítsák a Nunciót; bár a felfedezést lehetővé tévő alapelvek és körülmények kombinációja meglehetősen ritka volt ahhoz, hogy Fletcher az emberiség érdekében reménykedhessen benne, ez jó pár éven belül nem fog sikerülni. Jó oka volt rá, hogy ebben reménykedjen. Ő is csak Jaffe különös, félig intuitív okkult meggyőződéseit összeházasítva saját tudományos metodikájával volt képes életre hívni a csodát, és ugyan mikor ülnek le egy asztalhoz a tudomány emberei a mágia embereivel (a tanúságtévőkkel, ahogy Jaffe hívta őket), és kísérik meg összevegyíteni mesterségbeli tudásukat? És helyesen is teszik. Túl sok veszedelmes dolog vár felfedezésre. Az okkultisták, akiknek titkait Jaffe kifürkészte, többet tudtak a dolgok természetéről, mint amennyit Fletcher valaha is sejtett. Túl a metaforákon, az Örök Ifjúság Fürdőjén, az ólomatyák aranyként megszülető gyermekein, ők ugyanazokra a kérdésekre kutatják a választ, amikre ő is feltette az életét. Mesterséges eljárásokat keresnek az evolúció felgyorsítására: hogy létrehozzák a saját magán túllépő embert. *Obscurum per obscurius, ignotum per ignotius*, tanácsolják. Sötétiséggel oszlassuk szét a sötétiséget, ismeretlennel az ismeretlent. Ők tudták, miről beszélnek.

Hiszen Fletcher, az ő tudománya és az övék közt félúton, választ adott a kérdésre. Olyan folyadékot szintetizált, mely bármely élő szervezetben elindítja a továbbfejlődés folyamatát, rávéve (legalábbis hite szerint) a legparányibb sejtet is arra, hogy a magasabb rendű életforma felé törekedjen. *Nunció*, ahogy ő nevezte: a *Hírvivő*. Most már tudta, hogy helytelen nevet választott. Ez nem az istenek hírnöke volt, de maga az isten. Saját élete volt. Saját életereje és ambíciója. El kell pusztítania, mielőtt újraírja a Teremtés Könyvét, Randolph Jaffe-vel Ádám szerepében.

- Atyám?

Raul tűnt fel mögötte. A fiú ismét megszabadult ruháitól. Miután oly sok évig meztelenül élt, még mindig képtelen hozzászokni az ilyen korlátokhoz. Rádásul megint azt az átkozott megszólítást alkalmazta.

- Nem vagyok az atyád - emlékeztette Fletcher. - Soha nem is voltam, és nem is leszek. Képtelen vagy ezt megérteni?

Raul, mint mindig, most is figyelmesen végighallgatta. Szeme nélkülözte a fehérjét, és így nagyon nehéz volt olvasni belőle, de állhatatos összpontosítása mindig meglágyította Fletchert.

- Mit akarsz? - kérdezte immár sokkal lágyabb hangon.

- A tüzek - válaszolta a fiú.

- Mi van velük?

- A szél, atyám... - kezdte megint.

Az óceán felől közeledő légáram az elmúlt néhány percben új erőre kapott. Ahogy Fletcher követte Rault a misszió bejáratához, az égetőhöz, melyet *Nunció* halotti máglyájához épített, látta, hogy jegyzetei szétszóródtak a szélben, anélkül, hogy a lángok komolyabb kárt tettek volna bennük.

- *Franc essen beléd!* - kiáltott fel Fletcher bosszankodva, amiért nem fordított nagyobb figyelmet a fiú tevékenységére. - Nem megmondtam, hogy ne tegyél egyszerre túl sok papírt a tűzre?

Megragadta Raul karját, melyet selymes szőr borított, akárcsak testének többi részét. A levegőben még mindig lehetett érezni a megperzselődött bőr határozott szagát, ahogy a tűz hirtelen erőre kapott, és támadása készületlenül érte Rault. Fletcher tudta, hogy tekintélyes bátorságra van a fiúnak szüksége ahhoz, hogy felülkerekedjen a tüztől való természetes félelmén. Atyja kedvéért tette csak meg. Senki más rá nem vette volna erre. Fletcher bűnbánóan karolta át a vállát. A fiú hozzátapadt, ahogyan előző inkarnációjában is tette, mélyen beletemetve arcát az ember illatába.

- Legjobb lesz, ha hagyjuk, hogy repüljenek, ahová akarnak - mondta Fletcher, ahogyan újabb széllokés támadt a tűzre, hogy elrabolja tőle

naplójának gyötrellemmel és ihletettséggel teli lapjait. Még ha egy-kettőre rá is akadna valaki, ami eléggé valószínűtlen ezen a kopár tengerparti nyúlványon, akkor sem lelne bennük semmi értelemre. Csak saját megszállottsága hajtotta előre, hogy eltöröljön maga után minden nyomot, és talán nem kellett volna már megtanulnia, hogy éppen e megszállottság az, ami ilyen végkifejlet felé űzte tragikus életét?

A fiú elszakadt Fletchertől, és visszafordult a tűz felé.

- Ne, Raul... - mondta neki - ... felejtsd el őket... hadd menjenek...

A fiú úgy döntött, hogy nem hallja meg; ezt a trükköt mindig bevetette, még azelőtt is, hogy a Nunció kiragadta volna korábbi állapotából. Hányszor is nevezte Fletcher a majom Rault szerencsétlen állatnak, csak amiért az szándékosan semmibe sem vette? Nem kis mértékben éppen e perverzítése volt az, ami arra bátorította Fletchert, hogy rajta próbálja ki a Nagy Művet: hogy az emberszabású majom suttogó emberi természetét a Nunció segítségével üvöltéssé fokozza.

Raul már nem próbálta összeszedni a szétszóródott papirosokat. Alacsony, tömzsi teste görcsösen megfeszült, és felkapta a fejét. A levegőt szaglászta.

- Mi az? - kérdezte Fletcher. - Érzel valamit?

- Igen.

- Hol?

- Jön felfelé a domboldalon.

Fletcher jobban ismerte Rault annál, hogy megkérdőjelezze megérzéseit. Igazság szerint dekadens emberi érzékelését csak úgy lehetett valóságként leírni, hogy nem volt se hallása, se szaglása. Arra sem volt szüksége, hogy megkérdezze, mely irányból közeledik látogatójuk. A misszióhoz mindössze egyetlen út vezetett. A barátságtalan terepen kígyózó ösvény, mely meredeken tört felfelé a domboldalon, minden bizonnyal még azoknak a jezsuitáknak a kifejlett mazochizmusát is keményen megadóztatta annak idején, akik az utat és a missziót idenfenn létrehozták, majd, miután valószínűleg itt sem találtak rá Istenükre, kiürítették a helyet. Ha a szellemeik még itt kísértének, akkor biztosan megtalálták már hőn óhajtott szentségüket, gondolta Fletcher, abban a három kék folyadékkal teli fiolában. Tehát egy férfi közeledett az úton. Ez csak Jaffe lehetett. Senki más nem tudott a jelenlétükről idenfenn.

- Legyen átkozott! - csattant föl Fletcher. - Miért most? Miért most?

Buta kérdés volt. Jaffe azért választotta ezt az időt, mert tudta, hogy a Nagy Mű veszélyben forog. Megvolt a maga módja rá, hogy olyan helyen is ott legyen, ahol valójában nem volt jelen; mint önmaga kutakodó

visszhangja. Fletchernek fogalma sem volt róla, hogyan csinálja. Kétségtelen, ez is egyike Jaffe tanúságtételeinek. Olyasfajta elmejáték, amelyet Fletcher ügyes trükként rendezett el magában, ugyanazzal a gyakorlattal, ahogyan életében oly sok mindent. Jaffe-nek jó pár percébe fog telni, amíg felér az ösvényen, de ez semmiképpen nem volt elegendő ahhoz, hogy Fletcher és a fiú bevégezhesse tervét.

Csak két feladatra maradt idő, és ezek elvégzéséhez is hatékonyan kell munkálkodnia. Mindkettő létfontosságú. Elsőként, meg kell ölnie Rault, majd valahogyan meg kell szabadulni tőle, mert a fiú elváltozott belső rendszere szakavatott vizsgálódók előtt felfedheti a Nunció működésének természetét. Másodszor, el kell pusztítania a három fiolát, mely a misszió épületében található.

Oda tért most vissza, átvágva a káoszon, mellyel boldogan töltötte ki bosszúját a helyen. Raul követte, mezítláb átgyalogolva az összezúzott műszereken és szétforgácsolódott bútorokon, be a belső szentélybe. Ez volt az egyetlen hely, ahová nem hatolt be a Nagy Művet övező összevisszaság. Az egyszerű cella mindössze egy asztallal, egy székkal és egy antik sztereo berendezéssel dicsekedhetett. A szék az ablak elé lett húzva, mely egyenesen az óceánra nézett. A Raul sikeres átalakulását követő legelső napon, mielőtt még a Nunció céljának és következményeinek megértése megrontotta volna Fletcher diadalát, férfi és fiú itt ücsörgött, az égboltot kémlelve, és közben az isteni Mozartot hallgatva. Minden rejtelem, mondta Fletcher mindjárt a legelső tanításaként, csak lábjegyzet a zenéhez képest. A zene mindennek előtt való.

Már nem lesz több magasztos Mozart, sem égbolt-kémlelés, sem szeretetteljes tanítgatás. Már csak egy lövésre maradt idő. Fletcher előhúzta a pisztolyt a meszkalin mellől, a fiókból.

- Meg fogunk halni? - kérdezte Raul.

Tudta, hogy ez fog következni. Csak azt nem, hogy ennyire hamar.

- Igen.

- Ki kellene mennünk a peremre - sürgette a fiú.

- Nem. Nincs elég időnk. Nekem... nekem még van egy kis elintéznivalóm, mielőtt csatlakozom hozzád.

- De azt mondtad, hogy együtt tesszük meg.

- Tudom.

- Megígérted, hogy együtt.

- *Jesszusom, Raul!* - kiáltott fel. - *Tudom!* De nem tehetek mást. Közeledik. És ha elszakít tőlem, akár élve, akár holtan, fel fog használni. Szét fog transzírozni. Hogy rájöjjön, hogyan működik benned a Nunció!

Szavait ijesztésnek szánta, és sikerült is elérni szándékát. Raul felzokogott, és arcát eltorzította a rémület. Tett egy lépést hátrafelé, és Fletcher célzásra emelte pisztolyát.

- Nemsokára vele leszek - szólt elszántan Fletcher. - Megesküszöm rá. Amint végzek itt...

- Kérlek, atyám...

- *Nem vagyok az apád! Egyszer és mindenkorra, én nem vagyok az apja senkinek!*

A kirohanás szétfoszlatta a pillanat varázsát. Mielőtt még Fletcher célba vehette volna, a fiú átsusszant az ajtónyíláson. Ő mégis vadul tüzelni kezdett. A golyó a falba fúródott, majd Fletcher nekirugaskodott az üldözésnek, másodszor is elsütve a fegyvert. A fiúnak előnyére vált majomszerű mozgása. Keresztülvágott a laboratóriumon, és kiért a napfényre, mielőtt a harmadik lövés eldördülhetett volna, és eltűnt a szeme elől.

Fletcher félredobta a pisztolyt. Hiba lett volna ezt a maradék kevés időt is Raulra vesztegetnie. Jobb lesz, ha ezeket az értékes perceket a Nuncióra áldozza. Bár kevés anyag maradt, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy szabadjára engedje az evolúció pusztító erőit bármilyen rendszerben, mely megfertőződik vele. Napokon és éjjeleken át tervezgette, hogyan szabadulhatna meg a legbiztonságosabban tőle. Tudta, hogy nem öntheti csak úgy ki. Vajon mi történne, ha kapcsolatba kerülne a földdel? A legjobb és valószínűleg az egyetlen lehetőségnek az ígérkezett, ha a Csendes-óceánba üríti. Volt valami megnyugtató teljesség ebben a megoldásban. A fajok hosszú fejlődése valaha az óceánból indult, és annak kapcsán érezte először - a milliárdnyi tengeri állat konfigurációinak tanulmányozásakor -, hogy a dolgoknak az idők során mássá kell válniuk, mint amik valójában. A három fiola Nunció révén ő adhatná meg a természetnek a választ, bár a Nunció a szó szoros értelmében csak csepp lenne az óceánban, így a hatása is elhanyagolható lenne.

Odament a padhoz, ahol a fiolák várakoztak tartójukban. Palackba zárt Isten, tejkéken, mint della Francesca égboltjai. Az oldatok folyamatos mozgásban voltak, mintha saját belső hullámverése keverte volna fel őket. És mintha tudták volna, hogy közeledik, és a szándékával is tisztában lettek volna. Oly kevés elképzelése volt arról, mit teremtett. Talán még a gondolataiban is képes olvasni.

Megállt menet közben; ahhoz még túlságosan is a tudomány embere volt, hogy ne nyűgözte volna le egy ilyen jelenség. Azt mindig tudta, hogy a fluidum hatalmas erővel bír, de hogy képes az öngerjesztés olyan mérvű

jeleit mutatni, mint most is - melynek során úgy tűnt, *felkúszik* az ampulla üvegfalán - az teljesen bámulatba ejtette. Meggyőződése lassan kezdett elenyészni. Tényleg joga van ahhoz, hogy megfossa a világot egy ilyen csodától? Vajon a folyadék étvágya valóban annyira természetellenes? Hiszen semmi mást nem akart, csak felgyorsítani a dolgok fejlődését: bundává alakítani a pikkelyeket, hússá a szőrmét, és talán szellemmé a testet. Mi ebben a bűn?

Azután eszébe ötlött az omahai Randolph Jaffe, a valamikori mészáros és a Döglött Levelek bontogatója, más emberek titkainak gyűjtője. Egy ilyen ember jóra használná fel a Nunciót? Egy jó szándékú, szerető ember kezében a Nagy Mű életre hívhatná az egyetemes pápaságot, ahol minden ember közvetlen kapcsolatba kerülhetne saját Teremtésével. Csakhogy Jaffe nem volt szeretetteljes, sem jó szándékú. A jelenések tolvaja volt, olyan mágus, akit nem érdekelt tudása alapelveinek a megértése, csak az, hogy általuk válják hatalmasabbá.

Mindezt figyelembe véve a kérdés nem az, hogy *megvan-e a joga ahhoz, hogy elpusztítson egy ilyen csodát*, hanem az, *hogyan mer egy pillanatot is késlekedni?*

Erőt merítve megerősödött hitéből tett egy újabb lépést a fiolák felé. A Nunció tudta, hogy bántani akarja. Eszelős aktivitással reagált, olyan magasra kúszva a falakon, amennyire csak tudott, tajtékozva tiltakozott rabsága ellen.

Amint Fletcher kinyúlt, hogy megkaparintsa a tartót, döbbenten eszmélt rá a folyadék valódi szándékára. Nem egyszerűen a menekülésre vágyott. Végbe akarta vinni a csodát azon a testen, mely pusztulásra kárhoztatta.

Újra akarta teremteni Teremtőjét.

A tisztánlátás túl későn jött ahhoz, hogy hasznát vehette volna. Mielőtt visszaránthatta volna kinyújtott karját, vagy védekezhett volna, az egyik ampulla szétrobbant. Fletcher érezte, ahogy az üvegszilánkok a tenyerébe vájnak, és a Nunció testére fröccsen. Hátrébb botorkált, kezét arca elé tartva. Számtalan sebet látott tenyerén, de volt egy különösen nagy vágás, mely önkéntelenül is arra emlékeztetett, mintha valaki egy szöveget vert volna bele. A fájdalomtól megsédült, de a kábaság és a kín csak egy pillanatig tartott. Azután egészen másfajta érzés köszöntött rá. Nem is volt valódi érzés. Túlságosan triviális lett volna így megközelíteni. Mint Mozartot hallani, olyan volt: a zene áthaladt a fülein, és egyenesen a lelkébe hatolt. Hallotta a zenét, és tudta: többé már semmi sem lesz ugyanolyan.

ÖT

Randolph akkor vette észre a misszióból felszálló füstöt, amint befordult az első kanyarba a felfelé vezető hosszú ösvényen, és ezáltal bizonyosságot nyert az a napok óta az agyában fészkelődő gyanú, hogy alkalmazásába fogadott géniusza lázadásra készül ellene. Felpörgette a dzsip motorját, átkozva a kerekek által felvert porfelhőket, lassan araszolva felfelé. Egészen a mai napig tökéletesen megfelelt mind neki, mind Fletchernek, hogy a Nagy Mű egy ilyen civilizációtól elzárt helyen szülessen meg, habár nem kevés meggyőzőerőt követelt a részéről, hogy ezen az isten háta mögötti helyen is biztosítani tudja Fletcher részére azokat a kifinomult laboratóriumi eszközöket, amiket az megkövetelt a feladathoz. De a meggyőzés mostanában egyre könnyebben ment a számára. A Hurokban tett látogatás felszította a szemében lángoló tüzet. Mit is mondott az a nő Illinoisban; az, akinek a nevét már sohasem fogja megtudni: *Valami rendkívüli dolognak voltál a tanúja, igaz?* Ez sokkal igazabb volt, mint bármikor ezelőtt. Látott egy időn túli helyet, és saját magát is ott, ahová a Tudás utáni eszelős vágya üzte. Az emberek mindezt jól tudták, habár sohasem öntötték szavakba gondolatalkat. Látták a tekintetéből, és vagy félelemből, vagy áhítatból, de azt tették, amire kérte őket.

De Fletcher a kezdet kezdetétől fogva kivétel volt e szabály alól. Gyarlóságai és kétségbeesése sebezhetővé tette ugyan, mégis sikerült megőriznie a szabad akaratát. Négy alkalommal is visszautasította Jaffe ajánlatát, hogy jöjjön elő rejtekéből, és kezdjen neki újból kísérleteinek, habár Jaffe minden egyes alkalommal emlékeztette rá, hogy milyen nehéz volt neki egy ilyen elveszett géniusz nyomára akadnia, és hogy mennyire vágyik már a közös munkára. Mind a négy alkalommal azzal próbálta megpuhítani, hogy szerény mennyiségű meszkalint is hozott neki, még többet ígérve, és megesküdve rá, hogy Fletcher minden igényét kielégíti, ha egyszer hagyja végre meggyőzni magát arról, hogy térjen vissza tanulmányaihoz. Már abban a pillanatban tudta, amikor először belebotlott Fletcher radikális teóriáiba, hogy annak a segítségével csaphatja be a rendszert, mely a közé és a Tudás közé férkőzik. Kétsége sem volt afelől, hogy a Quidditybe vezető út feladatokkal és próbatételekkel van

kikövezve, melyet az olyan magasztos guruk avagy holdkóros sámánok állítanak elé, mint Kissoon, akik mindent elkövetnek, hogy az ilyen alantas lényektől távol tartsák a Szentségek Szentségét. Ebben nem volt semmi újdonság. De Fletcher segítségével kicselezheti a gurukat; hatalmat szerezhet a hátuk mögött. A Nagy Mű segítségével felülemelkedhet bármelyik önjelölt bölcsön, és a Tudás alig várja majd, hogy a kezei közé hulljon.

Elsőként, miután Fletcher útmutatásai alapján felállította a laboratóriumot és felajánlotta néhány, a levelekből leszűrt gondolatát a problémával kapcsolatban, Jaffe magára hagyta a maestrót, biztosította számára az ellátmányt (tengeri csillag, tengeri sün, meszkalin, egy majom), amit és amikor kérte, de minden hónapban csak egyszer látogatta meg. Minden alkalommal huszonnégy órát töltött Fletcher társaságában; együtt ittak, és ő megosztotta vele a hónap akadémikus pletykáit, csak hogy kielégítse a férfi tudományos kíváncsiságát. Tizenegy ilyen látogatás után, megérezve, hogy a kutatók a misszióban kezdenek valamiféle konklúzió felé közeledni, nagyobb gyakorisággal kezdett feltűnni. Minden egyes alkalommal kevésbé örültek a jelenlétének. Egy alkalommal Fletcher még azzal is megpróbálkozott, hogy egyszerűen kizárja a misszió területéről, mely után rövid, egyenlőtlen küzdelem bontakozott ki. Fletcher nem volt harcos típus. Görnyedt, rosszul táplált teste olyan férfit takart, akit kora ifjúságától kezdve tanulmányai kötöttek le. Megvertem végül is rá volt kényszerítve, hogy hozzáférést engedjen a misszióhoz. Odabent Jaffe azután megtalálta a majmot, melyet Fletcher párlata, a Nunció ocsmány, de kétségkívül emberi gyermekké formált. Még akkor, abban a dicsőséges pillanatban is érezni lehetett a jeleit annak az összeroppanásnak, aminek végül Fletcher minden bizonnyal megadta magát. A férfi nyugtalan volt eredményei miatt. Csakhogy Jaffe olyan átkozottul elégedett volt önmagával, hogy nem figyelt oda ezekre az intő jelekre. Azt javasolta, hogy kipróbálja magán a Nunciót, ott és akkor, de Fletcher ezt ellenezte, mondván, néhány hónapnyi további munkára van szükség, mielőtt Jaffe vállalkozhat erre a kockázatos lépésre. A Nunció túlságosan is szeszélyes, bizonygatta. Tanulmányozni akarta a fiú testére gyakorolt hatását, mielőtt újabb kísérleteket folytatnának. Mi van akkor, ha egy héten belül halálos lesz a fiúra nézve? Vagy egy napon belül? Az érvelés elég meggyőző volt ahhoz, hogy egy időre lehűtse Jaffe kedélyét. Magára hagyta Fletchert, hogy végrehajtsa a szükséges tesztek, immár hetenként visszatérve a misszióhoz. Jóllehet minden egyes látogatásakor egyre nyilvánvalóbbá vált számára a tudós egyre romló állapota, ugyanakkor feltételezte, hogy annak

mesterműve felett érzett büszkesége meggátolja majd abban, hogy megpróbáljon mindent visszacsinálni.

Most, hogy a szél a megpörkölődött lapokat hozta felé a földön, átkozta magát önelégültségéért. Lelépett a dzsipről, és a rendszertelenül elszórt tüzek között leindult a misszió felé. Mindig is volt valami apokaliptikus ebben a helyben. A föld, mely olyan száraz és homokos volt, hogy csak néhány satnya jukkát volt képes táplálékkal ellátni; a misszió, ami olyan közel épült a sziklafalhoz, hogy egy télen az óceán minden bizonnyal a magáénak fogja követelni; és a rengeteg trópusi madár fülsüketítő zaja az égen.

Ma csak a papírra vetett szavak keltek szárnyra. A misszió falait füst szennyezte be, ahol a tüzek túlságosan közel merészkedtek hozzá, a földet hamu borította, mely még a homoknál is terméketlenebb volt.

Semmi sem volt olyan, mint azelőtt.

Fletcher nevét kiáltozta, miközben átlépett a nyitott ajtón, és a nyugtalanság, amit idefelé jövet érzett, nyílt félelemmé változott, nem saját maga, hanem a Nagy Mű miatt. Örült, hogy nem jött fegyvertelenül. Ha Fletcher végképp elveszítette a fogását az épelméjűségen, akkor talán arra is rákényszerül, hogy fegyverrel szedje ki belőle a Nunció formuláját. Nem ez lenne az első eset, hogy fegyverrel a zsebében keresne választ kérdéseire. Néha egyszerűen nincs más út.

A helység romokban állt, a ki tudja hány százezer dollár értékű tudományos berendezés - melyeket Jaffe tekintete fenyegetéssel, hízélgéssel vagy csábítással szedett ki a különféle akadémikusokból - elpusztult, az asztalokat egyetlen karmozdulattal söpörték tisztára. Minden ablak tárva-nyitva állt, a forró és sós csendes-óceáni levegő keresztül-kasul átjárta a helyet. Jaffe átbotorkált a romokon Fletcher kedvenc szobájáig, a celláig, melyet az egyszer (a meszkalintól feldobódva) a szíve csücskének nevezett.

A férfit ott is találta, életben, a kitárt ablak előtt ücsörögve, egyenesen a napba bámulva, amelynek jobb szeme világa elvesztését köszönhette. Ugyanabban a lekoszlott ingben és túlméretes nadrágban merengett ott, mint mindig; profilja is a rég ismert beesett, borotvátalan arcról árulkodott; sőt még öszülő copfja (egyetlen áldozata a hiúság oltárán) is a helyén. Testhelyzete - kezei az ölében, háta begörbítve - is a megszokott, ahogyan Jaffe korábban már számtalanszor látta. És mégis mutatkozott valami árnyalatnyi különbség, valami aprócska hiba a képben, ami elég

volt ahhoz, hogy Jaffe-t a küszöbhez szegezze. Mintha Fletcher túlságosan is saját maga lett volna. Túlságosan tökéletesnek látszott a kép: a napba meredő szemlélődője, akinek minden egyes pórusa és redője Jaffe sajnó retinájának figyelmét követelte volna; a portré ezernyi miniatúrafestő alkotásának tűnt - akik mindegyikének csak egy négyzetcentiméternyi darab jut a megörökítenivaló modellből - olyan ecsetekkel, melyek egyetlen szőrszálukkal követték élményítő részletességgel az eredetit. A szoba többi része - a falak, az ablak, még a szék is, amiben Fletcher üldögélt - kiúszott a fókuszpontból, képtelenül arra, hogy felvegye a versenyt a férfi túlságosan is átható valóságosságával.

Jaffe lehunyta szemeit a portré láttán. Az érzékei csordulásig teltek. Rosszullétet érzett. A sötétségben azután meghallotta Fletcher színtelen hangját.

- Rossz híreim vannak - szólt alig hallhatóan.

- De hát miért? - kérdezte Jaffe, anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna. Még így is átkozottul tisztában volt vele, hogy a torzszülött, akihez beszél, nem használja sem az ajkait, sem a nyelvét.

- Menj el kérlek - mondta Fletcher. - És igen.

- Igen mi?

- Igazad van. Nincs többé szükségem a torkomra.

- Én nem mondtam...

- Nincs is rá szükség, Jaffe. Belelátok a fejedbe. A gondolataidba. Rosszabb a helyzet, mint gondoltam. El kell menned...

A hangerő fokozatosan elenyészett, habár a szavak még mindig ott voltak. Jaffe megpróbálta megragadni őket, de azok kicsúsztak ujjai közül. Jól hallotta, *mi lehetünk az égbolttá?*, vajon ezt kérdezte? Igen, ez volt az:

- ...*mi lehetünk az égbolttá?*

- Miről beszélsz?

- Nyisd ki a szemed! - jött Fletcher válasza.

- Beteggé tesz, ha rád kell néznem.

- Az érzés kölcsönös. Mégis... ki kell nyitnod a szemeidet. Látnod kell a csodát, amint megtörténik.

- Miféle csodát?

- Csak nézd.

Úgy tett, ahogy Fletcher kívánta. A jelenet ugyanaz volt, mint amikor behunyta a szemeit. A szélesre tárt ablakszárnyak, az előtte üldögélő férfi. Semmi sem változott.

- A Nunció bennem van - jelentette be Fletcher Jaffe fejében. Az arca fikarcnyit sem mozdult. Még az ajkai sem rándultak meg. Sem a szempillái. Nem volt ott más, csak a félelmetes *befejezettség*.

- Úgy érted, hogy kipróbáltad magadon? - kérdezte Jaffe. - Mindazok után, amiket nekem mondtál?

- Mindent megváltoztat, Jaffe. Korbácsként suhint végig a világ hátán.

- Elvetted tőlem! Nekem kellett volna megkapnom.

- Én nem vettem el. Ő vett el engem. Neki saját élete van, Jaffe. El akartam pusztítani, de ő nem hagyta.

- De hát egyáltalán miért akartad elpusztítani? Hiszen ez a Nagy Mű.

- Azért, mert nem úgy működik, ahogy gondoltam. Ez nem a húsról és a vérre hat, Jaffe, legfeljebb csak afféle mellékhatásként. A szellemet veszíti célba. A gondolataink inspirálják, és hajtják előre. Azzá tesz bennünket, amivé lenni szeretnénk, vagy éppen amitől félünk, hogy amivé válni fogunk. Vagy egyszerre mindkettővé. Igen, lehet, hogy mindkettővé.

- Te nem változtál meg - jegyezte meg Jaffe. - Nekem úgy tűnik, ugyanolyan vagy.

- Mégis a fejedben beszélek - emlékeztette Fletcher. - Tettem ilyet valaha is?

- Így hát a telepátia a fajok jövője - élcelődött Jaffe. - Semmi meglepetés. Egyszerűen csak felgyorsítottad a folyamatot. Előre ugrottál pár ezer évet az időben.

- Lehetek én az égbolt? - kérdezte újra Fletcher. - Az szeretnék lenni.

- Hát légy az - mondta kissé fennhangon Jaffe. - Bennem ennél sokkal több ambíció lakozik.

- Igen, benned több, és ez igazán kár. Ezért próbáltam meg távol tartani a tudást a kezeidtől. Meg akartam akadályozni, hogy felhasználhasson. De ő elterelte a gondolataimat. Megláttam a kinyitott ablakot, és muszáj volt kinézniem rajta. A Nunció tett ilyen ábrándozóvá. Ő vett rá, hogy csak üljek, és azon merengjek: lehetnék-e... én az égbolt?

- Ő vett rá arra, hogy becsapjál engem - töprengett Jaffe. - Azt akarja, hogy felhasználják, ez minden.

- Hmm.

- Tehát, hol van a maradék? Ugye nem vetted be mindet?

- Nem - válaszolt Fletcher. A Nunció kimosta belőle a képességet, hogy félrevezesse a férfit. - De kérlek, ne...

- Hol? - kérdezte Jaffe, most már megállíthatatlanul közeledve a szobájában. - Itt van nálad?

Milliónyi apró tűszúrást érzett a bőrén, ahogy előrelépett, mintha belesétált volna egy láthatatlan szúnyogfelhőbe. Az érzésnek figyelmeztetnie kellett volna arra, hogy ne emeljen ujjat Fletcherre, de a Nunció iránti olthatatlan vágyában ügyet sem vetett rá. Rátette a kezét a férfi vállára. Az érintéstől az alak szertefoszlani látszott, és a színes - szürke, fehér és vörös - porszemcsékből álló felhő pollenviharként örvényleni kezdett körülötte.

A fejében meghallotta a génusz nevetését, melyet, tudta, nem az ő kára váltott ki, hanem pusztán az a felszabadító érzés, hogy levetkőzheti magáról ezeket a gyászos hamvakat, melyek születése óta gyülekeztek a testén, addig halmozódva, mígnem minden ragyogását elhomályosították. Most, hogy a por elszállt, Fletcher még mindig ott ült a székben, ahogy korábban is. De a teste most féhéren izzott.

- Túlágosan fényes vagyok? - kérdezte. - Sajnálom. Fletcher lejjebb vette a lángot.

- Én is akarom! - kiáltott fel Jaffe. - Most azonnal!

- Tudom - válaszolta Fletcher. - Megérezem, mire van szükséged. Zavarosak a dolgaid, Jaffe, nagyon zavarosak. Veszedelmes ember vagy. Azt hiszem, hogy egészen mostanáig nem is sejtettem, mennyire veszedelmes. De most már beléd látok. Olvasok a múltadban. (Megállt egy pillanatra, majd kiengedett egy hosszú, gyötrelmes sóhajt.) - Te megöltél egy embert - tört fel belőle végül.

- Megérdemelte.

- Mert az utadban állt. Látok itt más valakit is... Kisson, igaz? Ő is meghalt?

- Nem.

- De azt kívánod, bárcsak megtetted volna. Érzem benned a gyűlöletet.

- Igen. Megöltem volna, ha lett volna rá lehetőségem - mosolyodott el Jaffe.

- Ahogy, gondolom, engem is - mondta Fletcher. - Az ott egy nyeles kés a zsebedben - kérdezte -, vagy csak ennyire örülsz, hogy látsz?

- A Nunciót akarom - fakadt ki Jaffe. - Akarom, és ő is akar engem...

Elfordult. Fletcher utána szólt.

- Az elmét változtatja meg. Talán a lelket is. Hát nem érted? Semmi nincs odakint, ami nem idebent kezdődik. Semmi se valódi, amit meg nem álmodunk előtte. És én? Én sohasem tekintettem másként a testemre, csak mint közvetítő közegre. Soha semmit nem akartam igazán, csak hogy én lehessenek az égbolt. De te, Jaffe. Te! A te elmédben más sincs, csak szar.

Gondolj ebbe bele. Ez lesz az, amit a Nunció fel fog nagyítani. Könyörgöm...

A koponyájában visszhangzó alázatos esdeklés egy pillanatra megállította Jaffe-t, és visszafordította a portré felé. Az alak felemelkedett a székből, habár Fletcher arckifejezéséből ítélve fizikai gyötrelmet okozott neki elszakadni a látványtól.

- Könyörgöm - esdekelt megint -, ne engedd, hogy használjon!

Fletcher kinyújtotta kezét Jaffe válla felé, de az kitért az érintés útjából, és átlépett a laboratóriumba. Szemei szinte azonnal rátaláltak a padra és a tartóban sorakozó két fiolára, melyek tartalma forrni látszott az üveg mögött.

- Gyönyörű - mondta Jaffe, és ahogy közelebb lépett hozzájuk, a Nunció felugrott üvegházában, mint egy kutya, aki meg akarja nyalni gazdája arcát. Hízolgése meghazudtolta Fletcher félelmeit. Ő, Randolph Jaffe a haszonélvezője ennek a kölcsönhatásnak. A Nunció aláveti magát az akaratának.

A fejében tovább visszhangoztak Fletcher figyelmeztetései.

- Minden kegyetlenség, ami benned van, Jaffe, minden félelem, minden ostobaság, minden gyávaság. Az erők, amik téged formálnak, mind újjáalakulnak. Fel vagy erre készülve? Én nem hiszem. Túlságosan sok lenne neked.

- Az én számomra nem létezik a túl sok - tiltakozott Jaffe, és kinyúlt a legközelebbi fiola felé. A Nunció alig várta az érintést.

Szétfeszítette az üveget, és felugrott, hogy találkozzon a bőrével. Jaffe tudata elborzadva talált önmagára, amint a Nunció felcsapott, hogy érintésével közvetítse üzenetét. A pillanat, melyben rádöbrent, hogy Fletchernek igaza volt, ugyanaz a pillanat volt, melyben képtelenné vált arra, hogy korrigálja tévedését.

A Nunciót kevéssé vagy egyáltalán nem érdekelte, hogy beavatkozzon a sejtek rendjébe. Ha mégis így tett, az csak egy sokkal mélységesebb változtatás mellékhatásaként következhetett be. Az anatómiára zsákutcaként tekintett. Az apró változtatások, melyeket e rendszeren eszközölhetett volna, kívül estek gondolatain. Nem vesztegetett időt az ujjizületek tökéletesítésére vagy a végbelek tekeredéseinek kiküszöbölésére. Evangélista volt, nem szépségsebész. Az elmét vette célba. Az elmét, mely önnön magasztalására használta a testet, még akkor is, ha ez a kielégülés kárt tett a hordozó közegben. Az elmét, mely annyira éhezte az átalakulást, hogy e vágy beteljesülésének legbuzgóbb, legleleményesebb kieszközölője lett.

Jaffe segítségért akart rimánkodni, de a Nunció máris hatalmába kerítette agykérgét, és megakadályozta abban, hogy egyetlen értelmes szót is kinyögjön. Többé nem volt helye imádságnak. Nunció volt az Isten. Valaha üvegbe zártan, most e testben. Nem tudott meghalni sem, holott a teste olyan hevesen rázkódott, hogy minden másodpercben széthullással fenyegetett. A Nunció mindent sarokba szorított, ami akadályozta volna művét. Döbbenetes, emberformáló művét.

Elsőként visszajára fordította emlékezetét; visszalötte az időben, egészen addig a pillanatig, amikor az élet először megérintette testét, felidézve minden emlékét, míg el nem érkezett anyja méhének vizeihez. A gyötrelmes nosztalgia pillanatát kiélvezve - a nyugalomban és biztonságban - azután ismét felkapta élete örvénye, és megkezdte visszaútját, újra meglátogatva jelentéktelen omahai életének állomásait. Tudatos életének kezdetétől elfojtott harag munkált benne. Gyűlölte a kicsinyeskedőket és a politikusokat, az eredményeseket és a csábítókat, akik mindig megkapták a lányokat meg a diplomákat. Mindez újra rázuhant, ezúttal felerősítve, mint egy szempillantás alatt meghízott rákos daganat. Megint látta szülei lassú haldoklását, és ő újra képtelen volt kitartani mellettük, majd - miután eltávoztak - gyászolni őket, mindeközben vadul átkozta őket, nem értve, miért éltek vagy miért bajlódtak azzal, hogy a világra segítsék. Megint szerelembe esett, kétszer is. Sérelmei éltették, sebei dicsőítették, és engedte, hadd duzzadjon benne egyre a harag. És jöttek állásai, melyeket képtelen volt megtartani, és melyek felőrölték életét; az emberek, akik azonnal elfelejtették nevét, az egymást követő karácsonyok, melyek múlásának csak növekvő kora állított emléket. Mindeközben jöttányit sem került közelebb a megértéshez, miért született meg - miért kellett bárkinek is megszületnie, mikor minden csak csalás meg átejtés, és amúgy sem vezet sehová.

Majd a szoba a keresztúton, zsúfolásig tömve a Döglött Levelekkel, ahol kíméletlen dühe parttól partig verődő visszhangra lelt a hozzá hasonló, vad, eszelős emberek leveleiben, akik zavarodottságukat használták törként, hogy lássák, hoz-e értelmet az elvérzés. Némelyikük szerencsével járt. Rejtelmekbe botlott, habár csak a felszínt karcolta meg. És jött a bizonyosság. Titkos jelek és kódok; a Shoal Medálja hullott a kezei közé. Egy pillanattal később markolatig mártotta kését Homer koponyájába, majd alig néhány gondolatfoslány birtokában elindult az úton, melyen járva minden egyes lépéssel csak tovább erősödött, és amely Los Alamoson és Hurkon keresztül végül elvezette ide, a Santa Catrina misszióba.

És még mindig nem tudta, miért lett e világra, de négy évtizednyi múltját eléggé átjárta már a Nunció ahhoz, hogy legalább időleges választ kapjon. A dühéért él. A bosszúért. Hogy megszerezze, majd felhasználja a hatalmat.

A jelenetre meredt, és meglátta magát odalent a padlón, összegörnyedve az üvegcserepek közt, koponyájára préselve kezeit, mintha attól tartana, hogy az mindjárt széthasad. Fletcher jelent meg a képben. Úgy tűnt, valamiféle beszédet intéz a testhez, bár Jaffe nem hallotta a szavakat. Kétségkívül valami felemelő szónoklatot tartott az emberi erőfeszítések hiábavalóságáról. Ezután odarohant a testhez, felemelte karjait, és öklével keményen az arcába vágott. A kép kettévált, mint az imént az ablaknál ülő portré. Jaffe felsikoltott, amint a padlón fekvő anyag magáénak követelte különvált szellemét, és lerántotta őt Nunció által átformált anatómiájába.

Kinyitotta a szemeit, és felnézett a férfira, aki lehántotta magáról kergét, teljesen más színben látva Fletchert.

Kapcsolatuk már a kezdetek kezdetétől nehézkesen alakult, melynek még fundamentális alapelveiben sem volt közöttük teljes az egyetértés. Viszont mostanra Jaffe tisztán látta ezt a mechanizmust. Egymás végzetei voltak. Nem volt még két ilyen teremtmény a földön, mely ennyire ellentéte lett volna egymásnak. Fletcher úgy imádta a fényt, amennyire csak egy oktan lény tudta; még fél szemét is feláldozta a nap oltárán. Ő már nem volt Randolph Jaffe, hanem a *Jaff*, az egyetlen; és csak a sötétséget szerette, ahonnan haragja tápot és kifejezősmódot merített. A sötétségből jönnek az álmok, és az út, túl az álmokon, az álomtenger felé, megkezdődött. Gyötrelmes volt ugyan a Nunció tanítása, de legalább az eszébe véste, hogy ki is ő valójában. Nem csak emlékeztette rá, de felnagyította, saját múltja üvegén keresztül. Már nem a sötétségen élt, hanem a részesévé vált, képesen arra, hogy a Tudást használja. A keze máris viszketett, hogy felhasználja frissen szerzett tudását. És a viszketéshez késztetés társult, hogy rántsa félre a leplet, és lépjen be Quidditybe. Nem volt szüksége rituálékra. Nem volt szüksége mágiára vagy áldozatokra. A lelke túllépett önmagán. A szükségeinek kielégülést kell kapniuk, és szükségei bőséggel akadtak.

De miközben új énjébe emelkedett, véletlenül létrehozott egy olyan erőt, melyet ha itt és most nem állít meg, minden egyes lépésekor ellenében fog cselekedni. Talpra állt. Nem kellett hallania a kihívást Fletcher szájából is ahhoz, hogy tökéletesen megértse a köztük feszülő ellentétet. Ki tudta olvasni a szemében lobogó láng hirtelen változásából. A géniusz sauvage, a kábítószeres naiva, az optimista Fletcher feloldódott, és

újjaalakult: örömtelen, álmodozó és fehéren izzó lett. Percekkel ezelőtt még az ablaknál üldögélt, és arra vágyott, hogy ő lehessen az égbolt, hagyva, hogy a vágyakozás vagy a halál bevégezze a művet. De már nem volt ugyanaz.

- Mindent értek - jelentette be, felhasználva a hangot, melyet immár mindketten birtokoltak. - Megkísértettél, hogy felemeljelek, és ezáltal kaparintsd meg a megvilágosodáshoz vezető utat.

- És meg is szerzem - válaszolta a Jaff. - Már el is értem a félúthoz.

- Quiddity nem nyílik meg a magadfajták számára.

- Nem lesz más választása - vágott vissza a Jaff. - Már ellenállhatatlan vagyok. (Felemelte a kezét. Az erő apró csapágygolyókként szivárgott elő bőre pórusain.) - Látod? - kérdezte. - Tudóssá váltam.

- Nem, amíg rá nem lelsz a Tudásra, addig nem.

- És ki fog engem megállítani? Te?

- Nincs más választásom. Felelős vagyok az eseményekért.

- És hogy akarod megcsinálni? Egyszer már szarrá vertelek. Bármikor újra megtehetem.

- Víziókat támasztok, hogy ellenálljak neked.

- Megpróbálhatod.

A Jaff agyában beszéd közben egy kérdés kezdett alakot ölni, melyet Fletcher már meg is válaszolt, mielőtt még hangot adhatott volna neki.

- Miért érintettem meg a tested? Nem tudom. Ő akarta így. Megpróbáltam ellenállni, de ő nem hagyta.

Pillanatnyi szünetet tartott, majd így folytatta:

- Talán az ellentétek vonzzák egymást, még a mi állapotunkban is.

- Minél előbb megdöglesz, annál jobb - mondta a Jaff, és kinyúlt, hogy feltépje ellensége torkát.

A Csendes-óceán felől a misszió felé kúszó sötétségben Raul meghallotta a csata első hangjait. Saját nunciátus szervezete visszhangjaiból jól tudta, hogy a párlat felhasználásra került falak mögött. Atyja, Fletcher, eltávozott az életből, és valami új lényként támadt fel. Akárcsak a másik férfi, akiben sohasem bízott, még azelőtt sem, mielőtt emberi szájpadról először formálhatta volna meg a „gonosz” szót. Jól értette, vagy legalábbis jól olvasta ösztönös állati reakcióját, a visszatetszést. A férfi a velejéig beteg volt, mint egy magjáig rothadt gyümölcs. A benti erőszakos zajokból ítélve Fletcher úgy döntött, hogy felveszi a harcot a megrontó erővel szemben. A rövidre nyúlt, édes

időknek, atyjával kettesben, vége. Nem lesz több lecke a civilizációról; nem lesz több ücsörgés kettesben az ablak előtt, hallgatva azt a „fenséges Mozartot”, figyelve a felhők táncát.

Amint az első csillagok feljöttek, a misszióból kiszűrődő zajok elhalkultak. Raul várt, remélve, hogy Jaffe elpusztult, ugyanakkor rettegve attól, hogy atyja is eltávozott vele. Egy órányi várakozás után úgy döntött, hogy bemerészkedik az épületbe. Bárhová is mentek - Mennybe vagy a Pokolba -, úgysem tudja követni őket. A legjobb, amit tehet, ha felhúzza a ruháit, melyeket mindig is gyűlölt viselni (mert felhorzsolták és börtönbe zárták), de mostanra atyja tanításának mementójává lettek. Ezentúl örökké viselni fogja őket, hogy ne feledkezzen el Fletcherről, a Jó Emberről.

Ahogy elérte az ajtót, rádöbbsent, hogy a misszió korántsem ürült még ki. Fletcher még mindig ott volt. Akárcsak ellenfele.

Mindkét ember birtokában volt testének, mely emlékeztette korábbi énjére, de mindkettőjükre súlyos teher rakódott. Jaffe felett egy füstszínű, vízfejú csecsemő lebegett; Fletcherre felhő borult, melyet valahonnan hátulról felkelő nap világított meg. Kezeikkel egymás torkát és szemeit marták. Finom szerkezetű testük egymásba fonódott. Egymás tökéletes ellentétéként egyikük sem arathatott győzelmet.

Raul belépte mozdította ki a küzdelmet a holtpontról. Fletcher megfordult, egyetlen látó szemével a fiúra összpontosított, és ugyanabban a pillanatban a Jaff már meg is ragadta a lehetőséget, és átdobta ellenfelét a helyiségen.

- *Kifelé!* - üvöltötte Fletcher Raulnak. - *Kifelé innen!*

Úgy tett, ahogy Fletcher parancsolta. Keresztülrohant a haldokló tüzek közt, miközben érezte, a föld is megremeg meztelen talpa alatt, ahogy a küzdelem a misszióban új erőre kap. Három másodpercnyi előnyt kapott, hogy nekiiramodjon az épület felé kigyózó ösvénynek, mielőtt a misszió falai - melyek az örökkévalóságnak épültek - megadták volna magukat a feltörő energiának. Nem takarta el a szemeit. Inkább lázasan figyelt, végignézve, ahogy Jaffe és Fletcher, a Jó Ember ikerteste egymásba fonódva kiemelkedett a robbanás epicentrumából, és eltűnt a feje fölött az éjszakában.

A detonáció ereje szétszórta az örömtüzeket. Parányi tűzvirágok százai nyíltak a misszió épülete körül, melynek teteje teljes egészében leszakadt, pusztá falain pedig tátongó sebek éktelenkedtek.

Az immár magányossá vált Raul visszasomfordált egyetlen menedékébe.

HAT

Abban az évben egy háború dühöngött Amerika-szerte, talán a valaha volt legelkeseredettebb; de minden bizonnyal a legkülönösebb, amit valaha is megvítak mezein és azok felett. A küzdelemről nemigen szóltak jelentések, miután javarészt észrevétlenül zajlott. Vagy még inkább azért, mert a következményei (melyek számosak voltak, és gyakran rettenetesek) túl valószínűtlennek tűntek, hogy az összecsapásnak tulajdonítsák. Egy biztos: ilyen csatára nem volt precedens. Még a legelmebajosabb próféták, akik minden évben Világvégét jósoltak, sem tudták mire vélni az Amerika zsigereibe maró megrázkódtatást. Tudták, hogy viselniük kell a következmények terhét, és hogy Jaffe bárcsak még mindig az omahai Postahivatalban, a Döglött Levelek Szobájában ücsörögne, a felfedezésre váró számtalan iromány társaságában, eltelve teóriákkal és feltevésekkel. Mégsem volt senki - még azok a levelező tagok sem, akiknek voltak bizonyos elképzelései a Shoalról és a Tudásról -, aki közel járt volna az igazsághoz.

Az összecsapás nemcsak hogy példa nélkül állt, de a természete is folyamatosan változott, ahogy telt az Idő. A bajvívók úgy hagyták el a Misió de Santa Catrinát, hogy csak körvonalaiban értették meg új állapotukat és azokat az erőket, melyek velük tartottak. Ennek ellenére hamarosan kiaknázták és megtanulták felhasználni ezeket az erőket, ahogy a köztük dúló konfliktus újabb fogásokra sarkallta őket. Ahogy beígérte, Fletcher akarata életre hívott egy hadsereget azoknak a férfiaknak és nőknek az álmvilágából, akikkel találkozott, miközben végigkergette Jaffe-t Amerikán, sohasem hagyva neki elég időt, hogy koncentrálhassa akarát és felhasználhassa a Tudást, aminek immár birtokosa lett. Víziókból álló katonaságát *hallucigéniának* nevezte el, egy rejtélyes faj után, melynek fosszilis maradványai megőrizték egy ötszázharmincmillió évvel korábbi lét nyomait. Egy olyan családet, melynek - hasonlóan a fantáziákhoz, akik a nevét megörökölték - nem volt őse. Ezek a katonák csak röpke, pillangónyi életet éltek. Hamar elveszítették sajátosságaikat, ködössé és halvánnyá váltak. De bármennyire is finoman szőtt volt testük, számtalanszor arattak diadalt a Jaffon és légióin, a teratán, azokon az elemi

félelmeken, melyeket Randolph hatalma segítségével előrángatott áldozataiból, és egy időre megszilárdított. A terata semmivel sem volt kevésbé illékony, mint az ellene vonuló seregek. A Jaff és Jóember Fletcher, mint minden másban, ebben is tökéletesen illett egymáshoz.

Így folytatódott a küzdelem, csapásokkal és ellencsapásokkal, átkaroló hadműveletekkel és lendületes csapatösszevonásokkal, melyek mind a másik sereg fejének elpusztítását célozták. Nem olyan háború volt ez, melyet a való világ könnyen elfogadott. A félelmek és az álmok nem szoktak fizikai formát ölteni. A szellem az ő harcterük. Ezúttal mégis szilárdná váltak, harcuk futótűzként terjedt végig Arizonán és Coloradón, majd áterjedt Kansasra és Illinoisra, áthaladtukban számtalan nyomot hagyva maguk után. A termés lassan szökkent szárba, a magok szívesebben megbújtak a földben, mintsem kidugják a fejüket egy olyan világba, ahol a természet törvényeivel dacoló teremtmények harcolnak. A vándormadarak csapatai, elkerülve a kísértetjárta viharfelhőket, későn érkeztek fészekrakó helyükhöz, vagy eltévedtek útközben, és elpusztultak. Fejvesztett menekülés és dühödt őrjöngés volt a pánikba esett állatok válasza, akik megérezték, hogy a konfliktus nagyságrendje kihalással fenyegeti őket. Nemes paripák vetettek szemet lábasjóságokra. Kuttyák és házimacskák vadultak meg reggelre, hogy azután tetteikért lelövétéssel vagy elgázosítással bűnhődjenek. A folyók halai megpróbálták a partra úszni, megérezve a továbbfejlődés levegőjét, majd csendben megfulladtak.

Rettegéssel maga előtt, zűrzavarral a háta mögött, az összezsúpolódott Wyomingban feneklett meg, ahol a seregek már túlságosan is kiegyenlítetté váltak ahhoz, hogy az állóháborút kivéve más módon is felőrölhessék egymást. Ez volt a kezdet vége, vagy legalábbis majdnem. Az iszonyatos mértékű energia, amibe Jóember Fletchernek és a Jaffnak került, hogy felállítsa és vezesse katonáit (bár a szó hétköznapi értelmében véve nem voltak hadurak, mindössze két olyan ember, aki mérhetetlen gyűlölettel viseltetett egymás iránt), megtette a hatását. Majd összeroskadtak, mégis tovább püfölték egymást, mint a bokszolók, akik az eszméletlenségig verték már egymást, mégis tovább harcoltak, lévén más sportot nem ismertek.

Július 16-ának éjszakáján a Jaff elszakadt a csatatértől, felőrölve serege maradékát, ahogy délnyugati irányba próbált kitörni. Baja felé vette az irányt. Tudva, hogy a jelenlegi feltételek mellett képtelen legyőzni Fletchert, meg akarta kaparintani a harmadik ampulla Nunciót, mellyel feltölthette volna megfogyatkozott erejét.

Fletcher bosszúálló démonként eredt a nyomába. Két éjszakával később azután olyan kirobbanó agilitással támadt a Jaffra Utahban, mely bizonyára elkápráztatta volna az általa annyira hiányolt Rault is.

Kettejük összeesapása brutális volt ugyan, ám korántsem döntő érvényű. Egymás elpusztításának vágya, mely a szerelemhez hasonló önfeledt és intim érzéssé fokozódott, már régen maga alá gyűrte a Tudás és annak birtoklása iránti szomjukat, és öt éjen át tartó csatára sarkallta őket. Ezúttal sem sikerült egyiküknek sem győznie. Csépték és szaggatták egymást, sötétség mérközött a fényességgel, míg csak erejükből futotta. Amikor a Szél felkapta őket, testük már híján volt az erőnek, hogy ellenálljon. Ami kevés tartásuk maradt, arra használták fel, hogy a másikat távol tartsák a missziótól és annak tápláló erejétől. A Szél átfűtta őket Kaliforniába, minden egyes mérfölddel közelebb sodorva őket a földfelszínhez. Fresnótól dél-délnyugatra, Bakersfield felé tartottak, mígnem - 1971. július 27-én, pénteken, miután energiáik annyira kimerültek, hogy már képtelenek voltak a levegőben maradni - Ventura megyére nem zuhantak, egy Palomo Grove nevű városkát határoló erdősávra, miközben az általuk keltett aprócska elektromos örvénylés már csak arra volt elegendő, hogy egy pillanatra megrebbenjenek a közeli Hollywood eget pásztázó keresőfényei és kivilágított hirdetőtáblái.

MÁSODIK RÉSZ

A SZÜZ EK LIGÁJA

EGY

1.

A lányok kétszer is lementek a vízhez. Először mindjárt másnap, hogy az óriási felhőszakadás rátört volna Ventura megyére, amikor is Palomo Grove kisvárosra több csapadék hullott egyetlen éjszaka, mint amennyit lakói egy egész évben jogosan vártak volna. A zivatar, bármennyire magán viselte a monszun jegyeit, nem oszlatta el a hőséget. A sivatag felől érkező lanyha fuvallat nem hűtötte le a városkát aszaló jócskán harminc fok feletti hőséget. A gyermekeket, akik teljesen kimerültek a délelőtti játszadozásban, erélyes hangok szólították be a délutáni csendes pihenőre. A kutyák bundájukat átkozták; a madarak ajkán elhalt az énekszó. Az öregek fel sem keltek az ágyból. Hasonlóképpen a házasságtörők sem, izzadságukba takarózva. Azok a szerencsétlenek, akiknek olyan feladatuk volt, mely nem várhatott estig, amikor (ha Isten is úgy akarja) enyhül a hőmérséklet, leszegett fejjel mentek dolgukra; minden lépés újabb próbatétel volt, minden lélegzetvétel tüdejükbe szúrt.

De a négy lánynak nem volt szokatlan a hőség; korukból fakadóan ez volt természetes vérmérsékletük. Együttesen hetvenévnyi életet képviseltek, bár jövő keddtől, amikor Arleen már tizenkilenc lesz, a szám ismét megemelkedik eggyel. Ma nagyon is tudatában volt korának; annak az életbevágóan fontos néhány hónapnak, mely legjobb barátjától, Joycetól elválasztotta, nem is beszélve Carolynról és Trudiról, akiknek mindössze tizenhét éve valóságos érett nővé tette őt hozzájuk képest. Oly sok mondanivalója lett volna tapasztalatairól, ahogy Palomo Grove elhagyatott utcáit rótták. Jó dolog volt az ilyen napokon idekint sétálgatni, az utánuk koslató férfiak nélkül - mindannyiukat név szerint ismerték -, akiknek a felesége a tisztaszobában aludt, és akik sanda szexuális célozgatásainak már számtalanszor voltak fültanúi. Rövidnadrágos amazonokként sétáltak végig a városon, melyet láthatatlan lángok emésztettek; felforralták a levegőt, délibábbá olvasztották a szolid téglapületeket, de az embereket mégsem bántották. Egyszerűen házaikba börtönözték őket, hűtőszekrényeik nyitott ajtajai mellé.

- Szeretted? - kérdezte Joyce Arleentől. Az idősebb lány gyorsan megválaszolt.

- A fenébe is, dehogy - mondta. - Néha olyan ostoba tudsz lenni.

- Én csak azt gondoltam... hát ahogy beszéltél róla.

- Ezt meg hogy érted: hogyan beszéltem róla?

- Hát a szemeiről, meg minden.

- Randynek szép szemei vannak - ismerte be Arleen. - Akárcsak Martynak, és Jimnek, és Adamnek...

- Jaj, hagyd már abba! - ripakodott rá Trudi, jókora ingerültséggel. - Hogyan lehetsz ennyire romlott?

- Nem, nem vagyok az!

- Akkor meg fejezd be a névsorolvasást. Mindannyian tudjuk, hogy tetszel a fiúknak. És azt is tudjuk, miért.

Arleen vetett felé egy megsemmisítő pillantást, mely teljességgel hatástalan maradt, tekintve, hogy Carolynt kivéve valamennyien napszemüveget viseltek. Néhány métert ezután teljes szótlanságban tettek meg.

- Akar valaki egy kólát? - kérdezte Carolyn. - Vagy fagyit? Elértek a domb aljába. Előttük feküdt a bevásárlóközpont, légkondicionált boltjaival kísértve őket.

- Jóhogy - szólt Trudy! - Eljövök veled.

Arleen felé fordult:

- Te nem kérsz valamit?

- Kösz, nem.

- Durcás vagy valamiért?

- Dehogy.

- Akkor jó - vágta rá Trudi. - Szerintem is túl nagy a hőség a vitához.

A két lány elindult Marvin élelmiszer- és gyógyszeráruboltja felé, otthagynva Arleent és Joyce-t az utcasarkon.

- Sajnálom... - restelkedett Joyce.

- Mit?

- Hogy Randyről kérdeztelek. Azt hittem... tudod... hogy talán komoly a dolog.

- Nincs Grove-ban egyetlen pali sem, aki többet érne egy lyukas kétcentesnél - mormolta Arleen. - Alig várom már, hogy elkerüljek innen.

- És hová mennél? Los Angelesbe?

Arleen orra hegyére tolta napszemüvegét, és felette Joyce-ra kukkantott.

- Miért mennék pont oda? - kérdezte. - Sokkal többet érek én annál, hogy csak úgy beálljak a sorba. Nem. New Yorkba megyek. Többet ér, ha

ott tanul az ember. Aztán elkezd dolgozni a Broadway-n. Ha engem akarnak, akkor jöjjenek el értem.

- Ki jön el?

- Joyce - kiáltott fel Arleen tettetett bosszankodással -, hát Hollywood!

- Ja persze, Hollywood.

Elismerően bólintott Arleen tervének kerektségén. Az ő fejében nem volt semmi, ami akár csak közel ennyire következetes lett volna. De hát Arleennek könnyű volt. Igazi kaliforniai szépség volt, tengerkék szemekkel, és olyan irigylésre méltóan sugárzó mosollyal, mely az ellenkező nem összes tagját a térdére kényszerítette. És ha az nem lett volna elegendő előny a számára, az édesanyja valódi színésznő volt, aki máris sztárként kezelte lányát.

Joyce-nak nem volt része az ilyen áldásokban. Nem volt olyan édesanya, aki kikövezhette volna az útját, sem olyan ragyogó szépsége, ami átsegíthette volna a nehéz időkön. Még egy nyomorult kólát sem tudott úgy meginni, hogy ne kapott volna csalánkiütést. Briskman doktor folyton azt mondogatta, hogy majd kinő belőle. De a beígért átalakulás olyannak bizonyult, mint az a világvége, amiről a pásztor szokott vasárnaponként prédikálni; egyre csak késett és késett. Amekkora szerencsém van, gondolta Joyce, azon a napon, amikor elhagyom a pattanásaimat és megnőnek a didkóim, beteljesülnek a Tiszteletes úr próféciai is. Arra ébredek, hogy tökéletes lettem, erre széthúzom a függönyt, és a Grove nem lesz sehol. És Randy Krentzman soha nem fog megcsókolni.

Ez volt persze az igazi ok, amiért annyit faggatta Arleent. Randy töltötte be Joyce minden egyes gondolatát, holott eddig mindössze háromszor találkoztak, és csak kétszer beszélt vele. Az első találkozáskor Arleen társaságában volt, és Randy szinte még akkor sem nézett feléje, amikor bemutatták neki, így hát nem szólt egy szót sem. Második alkalommal ugyan nem volt vetélytársa, de barátságos hellóját a fiú meglehetősen értetlenül fogadta, majd megkérdezte tőle: „Hát te ki vagy?”. Joyce ennek ellenére kitarzott, emlékeztette találkájukra, még a címét is megadta neki. Harmadik találkozásukkor (újra hellózott, mire a fiú: „Ismerlek valahonnan?”) szégyentelen módon minden személyes részletet kiteregetett előtte, sőt hirtelen jött optimizmusától vezérelve még azt is megkérdezte, nem mormon-e véletlenül. Ez, döntötte el később, komoly taktikai hiba volt. Legközelebb Arleen módszerét fogja alkalmazni, és úgy fogja kezelni a fiút, mintha a jelenléte éppen csak elviselhető volna a számára; rá se néz, és csakis akkor mosolyog, ha az feltétlenül szükséges. Azután, amikor már éppen arrébb somfordálna, mélyen a szemébe néz, és mond valami enyhén

mocskos szájú dolgot. Az összezavaró üzenetek törvénye. Ha Arleennél ennyire bevált, nála vajon miért ne működne? És most, hogy az ünnevelt szépség nyilvánosan is bejelentette teljes közömbösségét Joyce bálványa irányában, úgy érezte, felragyogott számára valami halvány reménysugár. Ha Arleen bármiféle komoly érzelmet táplálna Randyval kapcsolatban, akkor nem maradna más út számára, minthogy elmenjen Meuse tisztelendőhöz, hogy megkérje, sűrgesse meg egy kicsit azt az apokalipszist.

Levette szemüvegét, hunyorogva felnézett a fehéren izzó égboltra, és bizonytalanul arra gondolt, hogy az talán már úton is van feléjük. Különös egy nap volt.

- Nem helyes, hogy ezt teszed - figyelmeztette Carolyn, aki Trudival a nyomában előtűnt Marvin boltjából. - A nap ki fogja égetni a szemedet.

- Dehogyan.

- De igen - jelentette ki Carolyn, a nemkívánatos információ kifogyhatatlan kútforrása. - A látóhártyád olyan, mint egy lencse. Mint a kamerákban. Úgy fókuszál...

- Rendben - mondta Joyce, tekintetét leeresztve a szilárd talajra. - Hiszek neked.

Néhány pillanatig mindenféle élénk szín táncolt a szemei mögött, elhomályosítva látását.

- Akkor most hová? - kérdezte Trudi.

- Én hazamegyek - mondta Arleen. - Fáradt vagyok.

- Én nem vagyok - kiáltott fel Trudi -, és haza sem megyek. Az olyan unalmas.

- Hát, annak sincs túl sok értelme, hogy itt ácsorogjunk a bevásárlóközpont közepén - közölte Carolyn. - Az legalább olyan unalmas, mint otthon lenni. És mindjárt megsülök itt a napon.

Máris ropogásra sültnek tűnt. Jó tíz kilóval nehezebb volt mindannyiuknál; vörös hajának, súlyának és soha le nem barnuló bőrének kombinációja nem igazán előnyös neki, s ezért éppenséggel őt kellett volna a falak közt marasztalnia. Tapasztalhatóan ezek a kényelmetlenségek, akárcsak az éhséget kivéve bármilyen fizikai behatás, kevés hatást gyakorolnak rá. Tavaly novemberben az egész Hotchkiss család belekeveredett egy országúti tömegbalesetbe. Carolyn külsőleg sértetlenül mászott elő a romok közül, és megúsza egy gyenge agyrázkódással; a helyszínre érkező rendőrség nem sokkal ezután kicsit arrébb rá is akadt az országúton, mindkét kezében egy félig elmajszolt Hershey csokoládéval. Több csokoládé volt az arcán, mint vér, és veszett ordítózásba kezdett -

legalábbis így szólt a fáma -, amikor az egyik zsaru meg akarta fosztani délutáni csemegéjétől. Arra csak később derült fény, hogy vagy féltucatnyi bordája is eltört az ütközésben.

- Szóval, merre? - kérdezte Trudi, visszatérve a nap legégetőbb kérdésére. - Hová lehet menni ilyen hőségben?

- Csak úgy sétálgassunk - ajánlta Joyce. - Talán odakint, a fák között. Ott biztosan hűvösebb van.

Arleenre pillantott:

- Jössz?

Arleen jó tíz másodpercig bizonytalanságban hagyta társaságát, végül rábólintott az ajánlatra.

- Úgy sincs jobb programom...

2.

A legtöbb város, legyen bármennyire apró, azonos szabály alapján épül fel. Ez az elkülönülés törvénye. Fehérek a feketéktől, egészségesek a homokosoktól, jómódúak a kevésbé jómódúaktól, kevésbé jómódúak a szegényektől. Palomo Grove, melynek népessége abban az évben, 1971-ben, mindössze ezerkétszáz főre rúgott, nem volt kivétel ez alól. A lágyan emelkedő lankákra épült város a demokrácia alapértékeit volt hivatott megtestesíteni, ahol minden helybélinek egyformán biztosítva volt a hozzáférés a település hatalmi központját jelentő Bevásárlóközponthoz. Ez a Sunrise Hill lábánál feküdt, melyet egyszerűen csak a Dombként emlegettek, és ahonnan sugár irányban kiágazva feküdt a négy városrész - Stillbrook, Deerdell, Laureltree és Windbluff - szinte mértani pontossággal illeszkedve egy képzeletbeli szélrózsa ágaihoz. De ezen a ponton nem lépett túl a várostervezők idealizmusa. Az egyes városrészek földrajzi különbözőségei jól elkülöníthető karakterrel ruházta fel őket. Windbluff, mely a domb délnyugati lankáin feküdt, kínálta a legszebb panorámát, és az itteni telkek árait verték fel a legmagasabbra. A Domb felső harmadát féltucatnyi óriási rezidencia uralta, ezek tetői szinte ki sem látszottak az őket körülvevő buja növényzetből. A lankák alacsonyabban fekvő részein nyílt az Öt Sarló, azok az utcák, melyek - ha valaki nem engedhetett meg magának egy házat a domb tetején - a második legvonzóbb lakóhelyet jelentették.

Deerdell tökéletes kontrasztot alkotott mindezzel. Lapos területre épült, és két oldalról műveletlen erdősáv fogta közre. A Grove e kvadránsa lassú pusztulásra volt ítélve. Az itteni házak nélkülözték az úszómedencét, és többségükre ráfért volna egy alapos festés. Némelyek számára a negyed egyet jelentett a hippik búvóhelyével. Jóllehet 1971-ben csak kevés művész vallotta a várost otthonának, a számuk rohamos növekedésnek fog indulni. Ha volt olyan hely a Grove-ban, ahová az emberek úgy tették be a lábukat, hogy közben betegre aggódták magukat az utcán hagyott autójuk miatt, akkor ez volt az a hely.

A két szélsőség között, szociálisan és földrajzilag, ott feküdt Stillbrook és Laureltree; ez utóbbi kissé felkapottabb volt, lévén a Domb másodlagos teraszán helyezkedett el, és így a felfelé kapaszkodó út minden egyes kanyarulatával egyre szerénytelenebbek lettek az ingatlanárak.

A négyes egyetlen tagja sem volt deerdelli lakos. Arleen Emersonban élt, a Sarlók második legmagasabbjában, Joyce és Carolyn mindössze egy háztömbnyire laktak egymástól a Steeple Chase Drive-on, Stillbrook Village-ben, míg Trudi Laureltree-ből jött. így hát volt valami kalandjellege annak, hogy a Grove keleti részén csatangoltak, ahová szüleik csak nagy ritkán merészkedtek. És még ha be is tették volna ide a lábukat, oda már biztos nem követték volna lányaikat, ahová most mentek: az erdőbe.

- Itt semmivel sem hűvösebb - nyafogott Arleen, alig néhány percnyi séta után. - Sőt, még rosszabb.

Igaza volt. Habár a lombkoronák árnyékot kínáltak a kíméletlen napfény ellen, a hőség mégis utat tört magának az ágak között, ahol csapdába esve gözzé formálta a párás levegőt.

- Évek óta nem jártam már erre - sóhajtott fel Trudi, egy kiszáradt faággal csapkodva egy szúnyogfelhőben. - Régebben a bátyámmal jártam ide.

- Tényleg, hogy van a bátyád? - érdeklődött Joyce.

- Még mindig kórházban van. Soha többé nem fog kijönni onnan. Mindenki tudja a családban, habár soha nem beszélnek róla. Tisztára beteggé tesz ez az egész.

Sam Katz mind testben, mind lélekben ép volt, amikor besorozták és Vietnamba küldték. Szolgálatra harmadik hónapjában azonban mindennek véget vetett az a gyalogsági akna, mely megölte két bajtársát, őt pedig súlyosan megsebesítette. Hazatértekor a Grove korlátozott nagyszerűségét

latba vetve fogadta lenyomorodott hősét. Az üdvözléskor sok szép szó hangzott el a hősiességről és az önfeláldozásról, sok ivászat, és néhány elejtett könny. Sam Katz mindezeket megkövült vonásokkal ülte végig, arcát sem fordítva az ünneplők felé, lélekben távol járva onnan, talán még mindig azt a pillanatot ízlelgetve, amikor fiatalsága szilánkokra robbant szét. Néhány héttel később visszaszállították a kórházba. Habár édesanyja minden érdeklődőnek azt mondta, hogy csak egy, a gerincoszlopon végrehajtandó korrekciós műtétről van szó, a hónapok lassan évekké nyúltak, és Sam nem tűnt fel újra. Mindannyian sejtették az okát, habár nem leltek bizonyásra. Sam fizikai sérülései kielégítően gyógyultak. De az elméje nem bizonyult ennyire rugalmasnak. Az elkülönültség, melynek oly látható jeleit adta a tiszteletére rendezett partin, lassan katatóniává mélyült.

Mindannyian ismerték Samet, habár a Joyce és testvérbátyja közti korkülönbség elegendő volt ahhoz, hogy mindannyian szinte mint egy külön emberfajra tekintsenek rá. Nem egyszerűen hímként, hanem, ami elég különös volt, mint idős emberként. Hiába, a pubertáskort elhagyva felgyorsul a hullámvasút. A huszonöt éves korig még éppen elláttak, és Sam életének hiábavaló elpocsékolása olyan nyomot hagyott bennük, amilyet egy tizenegy éves lányban sohasem. Az emlékek egy időre elcsendesítették őket. Rótták az utat a hőségben, egymás mellett, néha karjukkal végigsúrolva a másik karját, kavargó gondolatokkal. Trudinak eszébe jutottak a gyermekkori játékok, amiket bátyjával ezek között a fák között játszottak. Engedékeny testvére volt, aki megengedte, hogy hét-nyolc éves korában a nyakán lógjon, miközben ő már tizenhárom volt. Egy évvel később, amikor testnedvei kezdtek megszűnni neki, hogy a lányok és a húgok egyáltalán nem ugyanahhoz az állatfajhoz tartoznak, a bozótháborús invitációk kezdtek elmaradozni. Gyászolta az elvesztését, mintegy főpróbaként későbbi, mélyebb gyászának. Most is látta maga előtt az arcát, azét a fura fiút, aki volt, és a férfiét, akivé lett; az életet, amije volt, és a halálát, ami az élete lett. Fájdalmas volt minderre emlékezni.

Carolyn bimbózó életében sokkal kevesebb volt a gyötirelem. És ma - amikor csak arra vágyott, bárcsak vett volna még egy jégkrémet - egyáltalán nem is érzett ilyesmit. De az éjszaka, az egészen más lapra tartozott. Rémálmok kínozták, melyek egy földrengésről szóltak. Ezekben Palomo Grove összecsukható kempingszékként gyűrődött össze, hogy azután elsüllyedjen a földben. Ez volt a büntetés, mondta apja, amiért túl sokat tudnak. Carolyn az ő ádáz kíváncsiságát örökölte, mely az ő esetében

- az első alkalomtól kezdve, hogy hallott a Szent András-árokról - a föld tanulmányozásában merült ki. A föld szilárdságában nem lehetett megbízni. A lábuk alatt hasadékok húzódtak, amelyek bármelyik pillanatban megnyílhattak, itt éppúgy, mint Santa Barbara vagy Los Angeles alatt, végig a nyugati parton, elnyeléssel fenyegetve a világot. Az elnyeletéssel kapcsolatos idegességét furcsamód magára nem terjesztette ki: különös szimpátia-mágiát érzett a háttérben működni. Azért volt kövér, mert a föld férge sovány volt; ez volt az ő megcáfолhatatlan indoka a falánkságára.

Arleen vetett egy pillantást a Kövér Lányra. Sosem árt - okígtatta egyszer anyja - kevésbé vonzó nők társaságában mutatkozni. Habár már visszavonult a közszerepléstől, a valamikori csillag, Kate Farrell még mindig slamos nőkkel vetette körül magát, akiknek a társaságában kétszerte lenyűgözőnek tűnt. De Arleen számára, különösen az ilyen napokon, az ár túlságosan is magasnak tűnt. Habár kiemelték vonzerejét, mégsem szeretett igazán a társaságukban lenni. Valamikor legdrágább barátai közt tartotta őket számon. Mostanra azonban már csak arra az életre emlékeztették, melytől annyira menekülni akart. Másrészt hogyan is üthetné agyon az időt másképp, míg eljön a várva várt nagykorúság? Még a tükör előtt üldögélés szépségei is megfakulnak idővel. Minél hamarabb kerülök innen el, gondolta, annál hamarabb leszek boldog.

Ha képes lett volna Arleen gondolataiban olvasni, Joyce csak tapsolt volna ehhez a nagy sietséghez. De most inkább elmerült annak a tervezgetésében, hogyan rendezhetne egy véletlen találkozót Randyvel. Ha érdeklődni kezd a fiú szokásairól Arleennél, az rögtön megsejti a szándékait, és van annyira önző, hogy akkor is tönkretégye Joyce esélyeit, ha ő maga egy cöppet sem érdeklődik iránta. Joyce pompás emberismerő volt, és tudta, jócskán Arleen képességein belül van az ilyen perverzításra való hajlam. De hát végül is ki ő, hogy elítélje a perverzítást? Egy olyan fiú után töri magát, aki már háromszor a lehető legközöségesebb módon mutatta ki közömbösségét irányában. Miért nem tudja hát egyszerűen elfelejteni, hogy elkerülje az újabb elutasítás gyötrelmeit? Azért, mert a szerelem nem így működik. A nyilvánvaló bizonyítékok ellenére is szárnyakat ad az embernek.

Joyce hallhatóan felsóhajtott.

- Valami baj van? - tudakolta Carolyn.

- Csak... a meleg... - válaszolt Joyce.

- Mi is ismerjük a fiút? - kérdezte Trudi. Mielőtt Joyce kipréselhetett volna magából valami kellőképpen felháborodott választ, meglepő csillogásra lett figyelmes a fák között.

- Víz! - hökkent meg.

Carolyn is meglátta. Hunyorogni kezdett a visszatükröződő fénytől.

- Nem is akármennyi - tette hozzá.

- Nem is tudtam, hogy itt tó is van - jegyezte meg Joyce, Trudihoz fordulva.

- Nem is volt - jött a válasz. - Legalábbis én nem emlékszem rá.

- Hát, most van, az biztos - erősködött Carolyn.

Már kezdett is áttörni az aljnövényzeten, nem törődve azzal, hogy letér a kitaposott ösvényről. Esetlen mozdulatai utat nyitottak a többieknek is.

- Úgy látszik, végül mégiscsak lesz hol hűsölnünk! - kiáltott fel Trudi, és utánaszaladt.

Valóban egy tó volt, talán ha tizenöt-húsz méter széles; mozdulatlan tükrét félig alámerült fatörzsek és a bozótok szigetei törték meg.

- Esővíz - jelentette ki Carolyn. - Tudtam, hogy errefelé húzódik a domb alja. Biztosan a felhőszakadás után gyűlt össze.

- Ez rengeteg víz - állapította meg Joyce. - Hogyan tud ennyi esni egyetlen éjszaka alatt?

- Ha nem tud, akkor mégis hogy került ide?

- Kit érdekel? - vágta rá Trudi. - A lényeg, hogy hűvösnek látszik.

Elhaladt Carolyn mellett, és a víz pereméhez lépett. A talaj minden lépéssel egyre iszaposabb lett a lába alatt, és a sár befolyt szandálja pereme felett. De a víz, amikor végre elérte, beteljesítette minden ígérését: frissítően hűvös volt. Leguggolt, bedugta kezét a tóba, majd egy tenyérnyi vizet az arcára paskolt.

- Én nem tenném ezt a helyedben - figyelmeztette Carolyn. - Biztos teli van mindenféle vegyszerekkel.

- Ez csak esővíz - válaszolt Trudi. - Mi lehetne még ettől is tisztább?

Carolyn megvonta vállait: - Ahogy gondolod...

- Kíváncsi lennék rá, hogy milyen mély - merengett Joyce. - Mit gondoltok, elég mély lehet az úszáshoz?

- Ilyesmire gondolnod sem szabadna - aggodalmaskodott Carolyn.

- Ha nem próbáljuk ki, sohasem tudjuk meg - érvelt Trudi, és elkezdett belegázolni a tóba. Lába alatt látta a mostanra vízbe fült fűszálakat és virágokat. Maga a föld lágy volt, és lépései körül sárfelhők örvénylettek, de ő addig ment előre, míg sortja is át nem nedvesedett.

A víz hideg volt. Libabőrös lett tőle a teste. Mégis sokkal kíváncsiabb volt az izzadságnál, mely a melleihez és gerincéhez tapasztotta blúzát. Visszatekintett a partra.

- Pompás érzés - lelkesedett -, én bemegyek.
- így, ahogy vagy? - kérdezte Arleen.
- Természetesen nem.

Trudi visszavergődött a vízben a parton maradt trióhoz, menet közben kihúzva blúzát rövidnadrágjából. A vízről felszálló levegő megbizsergette bőrét, és kellemes borzongás futott végig rajta. Blúza alatt nem viselt semmit, és normális körülmények között sokkal tartózkodóbb lett volna, még a barátai előtt is, de a tó hívogatásának haladéktalanul engedelmeskednie kellett.

- Velem tart valaki? - kérdezte, amint visszaért a többiekhez.
- Én igen - szólalt meg Joyce, és máris elkezdte kikötni sportcipőjét.
- Azt hiszem jobb lenne, ha nem vetnénk le a cipőnket - figyelmeztetett

Trudi. - Nem lehet tudni, mi lesz a láb alatt.

- Ez csak fű - nyugtatta társait Joyce. Leült, és mosolyogva munkálkodott fűzője csomóin. - Nagyszerű lesz - tette hozzá bizakodón.

Arleen megvetően figyelte túláradó lelkesedését.

- Ti nem csatlakoztok? - kérdezte Trudi.

- Nem - mondta Arleen.

- Félsz, hogy elkenődik a sminked? - húzta Joyce egyre szélesedő mosollyal.

- Senki sem fogja meglátni - fűzte hozzá Trudi, mielőtt a helyzet elmérgesedett volna. - És te Carolyn?

A lány megvonta vállait: - Nem tudok úszni - vallotta be.

- Nem is elég mély ahhoz, hogy úszni kelljen.

- Nem tudhatod - jegyezte meg Carolyn. - Csak néhány méternyire voltál benn.

- Akkor maradj közel a parthoz. Ott biztonságban leszel.

- Hát, lehet - hagyta rá Carolyn, korántsem mélységes meggyőződéssel.

- Trudinak igaza van - mondta Joyce, megérezve, hogy Carolyn vonakodása mögött sokkal inkább lakozik a félelem, hogy fel kell fednie kövér testét, mint a vízmélység miatti aggodalom.

Ahogy levette rövidnadrágját, eszébe ötlött, hogy a világ összes kukkolója elrejtőzhetett a fák között; de különben is, és akkor mi van? Nem azt mondja a pásztor folyton, hogy az élet oly rövid? Legjobb, ha egy percet sem veszteget el belőle. Kilépett alsóneműjéből, és belegázolt a vízbe.

William Witt név szerint ismerte a fürdőzőket. Ami azt illeti, név szerint ismerte a Grove összes, negyven év alatti hölgyét; tudta merre élnek és merrefelé néz a hálósobájuk ablaka; de e tudásával sohasem dicsekedett el osztálytársai előtt, attól való félelmében, hogy a hír szárnyra kap. Habár ő maga semmi kivetnivalót nem talált abban, hogy benézzen mások ablakán, azért nagyon is jól tudta, hogy az ilyen dolgok homlokráncolást váltanak ki a környezetből. De ha egyszer úgy született, hogy szemek nőttek a fején. Hát nem azért vannak, hogy használja őket? Mi rossz van abban, ha *figyel*? Az nem olyan, mint a tolvajlás, a hazugság, vagy mint embereket ölni. Csak azt tette, amiért az Úr megteremtette a szemeit, és képtelen volt belátni, mi ebben a bűn.

Letérdelt a fák rejtekében, jó ötméternyire a víz peremétől, és kétszer ilyen messze a lányoktól, akiknek a vetkőzőszámát figyelte. Láta, hogy Arleen Farrell kimarad a mulatságból, ami mélyen elsomorította. Őt meztelenül látni olyan korszakalkotó eredmény lett volna, amiben korábban még reménykedni sem mert. Ő volt a legszebb lány Palomo Grove-ban; karcsú, szőke és nagyon arisztokratikus, ahogy az ember egy igazi mozisztártól elvárta volna. A másik kettő, Trudi Katz és Joyce McGuire, már a vízben volt, így a figyelme Carolyn Hotchkiss felé fordult, aki még csak most vette le a melltartóját. Mellei teltek voltak és rózsaszínűek; láttukra William keménységet érzett nadrágjában. Habár a lány kibújt már nadrágjából és alsóneműjéből is, ő egyre csak a mellét bámulta. Nem tudta megérteni a többi fiú elragadtatását - tízéves volt - az alsóbb testtájakkal kapcsolatban; melyek sokkal kevésbé tűntek izgatónak, mint a keblek, s minden lány esetében mások és mások voltak, akár csak orruk vagy csípőjük. A másik, melynek még különféle neveit sem állhatta, teljes érdektelenséget váltott ki belőle: egy szőrcsomó közé temetett rés, ugyan mi ebben az olyan nagy szám?

Figyelte, ahogy Carolyn a vízbe lépett, aki kipréselt magából egy kényszeredett kuncogást, miközben a hideg víztől úgy reszketett a teste, mint a gyümölcszselé.

- Gyere! Fantasztikus érzés! - csalogatta a Katz lány.

Bátorságot merítve szavaiból Carolyn tett néhány újabb lépést.

És ekkor - William el sem tudta hinni, hogy ekkora szerencséje lehet - Arleen levette a kalapját, és kigombolta nyakpántos felsőrészét. Mégiscsak csatlakozni fog hozzájuk. Megfeledkezett a többiekről, és minden figyelmét Miss Mozicicára összpontosította. Amint ráébredt, hogy a lányok - akiket már egy órája követett anélkül, hogy felkeltette volna gyanújukat -

mit szándékoznak tenni, a szíve olyan hevesen kezdett kalapálni, hogy azt hitte, megbetegszik tőle. Most, Arleen mellei látványának ígéretétől, a szíve majd kiugrott a helyéből. Semmi - még a haláltól való félelem se - vehette volna rá, hogy félrenézzen. Kényszerítette agyát, hogy minden apró mozdulatot az emlékezetébe vésson, hogy később minél nagyobb igazsághűséggel számolhasson be mindezekről a hitetlenkedőknek.

A lány megadta a módját. Ha nem ismerte volna jobban, még azt hihette volna, hogy tudatában van nézőközönségének, akit minden mozdulatával az örületbe kergetett. A mellei kiábrándulást okoztak Williamnek. Nem voltak akkorák, mint Carolyné, és nem dicsekedhettek olyan nagy, sötét mellbimbókkal sem, mint Joyce-é. De az összkép, ahogy kibújt farmerjéből és bugyijából, mégis csodálatos volt. Szinte pánikszerű késztetést érzett rá, hogy nézze. Fogai úgy csattogtak, mintha influenzás lett volna. Kivörösödött az arca, még zsigerei is belerázkódtak az összpontosításba. Élete folyamán később William azt fogja egyszer mondani pszichiáterének, hogy ez volt az a pillanat, amikor először rádöbbsent, hogy meg fog halni. Bár ez csak afféle mellébeszélés volt. A halál gondolata nagyon távol esett akkor tőle. Arleen meztelensége és az ő láthatatlansága, ahogy rejtekéből figyel, múlhatatlanná tették e pillanatot. Az éppen formálódó események ugyan időlegesen majd azt a vágyat váltják ki belőle, bárcsak soha ne jött volna ide (ami azt illeti, egész életében az emlék terhet nyögi majd), sok év elteltével, amikor a szorongás majd enyhülni látszik, mindig ehhez a képhez tér vissza, ahogyan Arleen Farrell belép ebbe a soha nem volt tóba, akár egy ikon szentje.

Ebben a pillanatban nem arra döbbsent rá először, hogy meg fog halni, hanem hogy a múlandóság nem feltétlenül rossz dolog, ha a szépség elkíséri egész életében.

A tó hívogató volt, ölelése hűvös, de megnyugtató. Nem voltak vízfelszín alatti áramlatok, mint a tengerparton. Nem ütődött szőrfdeszka az ember hátához, és nem csípte a só a szemét. Olyan volt, mint egy úszómedence, ami csak nekik épült; egy olyan idill, melyhez a Grove-ban rajtuk kívül senkinek nem volt hozzáférése.

Trudi volt négyük közül a legjobb úszó, és ő volt az, aki a legnagyobb lendülettel távolodott a parttól, menet közben felfedezve, hogy a víz, várakozásaival ellentétben, egyre mélyebb lesz. A terep természetes dőlése folytán gyűlhetett itt össze, érvelt magában, ahol talán mindig is volt egy aprócska tó, habár Sammel való kóborlásaiból nem tudott visszaemlékezni

erre a helyre. A gyeplap mostanra eltűnt talpa alól, és lábujjai már csak pusztasziklákat súroltak.

- Ne menj túl messze! - kiáltott oda neki Joyce.

Trudi megfordult. A part távolabb volt, mint amennyire gondolta volna, a víztükör csillogása három rózsaszín foltta mosta szét barátait, egy szőke és két barna foltra, melyek ugyanabban az édes közegben lebegtek, mint ő. Kár, hogy lehetetlen volt megtartani maguknak az Édenkert e darabkáját. Arleennak egyszerűen muszáj lesz mindent kifecsegni. Estére a titok nem lesz többé elrejtve. Holnapra mindenki tudni fogja. Most kell kiélvezniük a hely intimitását. Ezzel a gondolattal a fejében határozott csapásokkal megindult a tó közepe felé.

Tíz méterrel közelebb a parthoz, hátán evezve a vízen, mely nem érhetett tovább a köldökénél, Joyce figyelte Arleent a víz szélénél, ahogy a vizet locsolja hasára és melleire. A barátnője szépsége felett érzett irigység görcsbe rántotta testét. Nem csoda, hogy az ő Randy Krentzmanja se köpni, se nyelni nem tudott a társaságában. Azon kapta magát, hogy eltűnődik, milyen is lenne megsimogatni a haját, ahogy egy fiú tenné, vagy megcsókolni melleit és az ajkát. Az idea olyan hirtelenséggel tört rá, hogy elveszítette egyensúlyát, és jó nagyot kortyolt a tó vizéből, mire sikerült visszanyernie. Ezután hátat fordított Arleennak, és nekiindult a mélyebb vizek felé.

A jócskán előtte járó Trudi odakiáltott neki valamit.

- Mit mondtál? - üvöltött vissza neki Joyce, alábbhagyva a tempóval, hogy jobban hallja.

Trudi nevetett. - Meleg! - lelkendezett a vizet paskolva maga körül. - Itt meleg a víz!

- Most viccelsz?

- Csak gyere ide, és próbáld ki! - válaszolta Trudi.

Joyce elkezdett úszni a pont felé, ahol Trudi taposta a vizet, de barátnője eközben már elfordult, hogy kövesse a meleg áramlat hívó szavát. Joyce nem tudta megállni, hogy ne tekintsen vissza Arleenre. Az végül is kegyeskedett csatlakozni a vízi mulatsághoz, addig alámerülve, míg hosszú haja aranyló gallérként nem omlott nyakára, majd egyenes csapásokkal megindult a tó közepe felé. Joyce-t szinte félelemszerű érzés töltötte el Arleen közelségének gondolatától. Vágyott valakire, aki közéjük állhatott volna.

- Carolyn! - kiáltott fel. - Te nem jössz?

Carolyn megrázta a fejét.

- Itt sokkal melegebb - kísértette Joyce.

- Nem hiszek neked.

- Tényleg! - erősítette meg Trudi. - Csodálatos itt!

Úgy tűnt, Carolyn megadta magát, és elindult Trudi felé.

Trudi közben megtett még néhány métert. A víz nem melegedett tovább, de a felszíne egyre inkább felkavarodott, és úgy vetette körülötte a buborékokat, mint egy pezsgőfürdő. Hirtelen rátörő nyugtalanságában megpróbálta lábujjával megérinteni a tó fenekét, de a szilárd talaj eltűnt a lába alól. Néhány méterrel mögötte a víz jó, ha másfél méter mély volt; itt meg képtelen volt megérinteni a sziklákat maga alatt. A terepben hirtelen törésnek kellett lennie, szinte ugyanott, ahol a meleg áramlatot érezte. Erőt merítve a tényből, hogy néhány karcsapással biztonságba juthat, fejével lebukott a felszín alá.

Habár szemei nem láttak túl élesen a távolba, a közellátása kitűnő volt, és a víz kellőképpen tiszta. Lenézve láthatta testét és a vizet taposó lábait. Azokon túl azonban tömény sötétség terült el. A talajnak egyszerűen nyoma veszett.

A döbbenettől elakadt a lélegzete. Az orrán át a víz lecsúszott a torkába. Köpködve, fröcskölve vetette fel a fejét, hogy levegőhöz jusson.

Joyce odakiáltott neki.

- *Trudi! Mi a baj? Trudi!*

Megpróbált néhány figyelmeztető szót formálni ajkaival, de az elemi viszonyat olyan erővel ragadta meg, hogy semmi másra nem volt képes, csak hogy a part irányába vetődjön, rémületében tajtékosra kavarva a vizet maga körül. *A sötétség odalenn, és az a melegség le akarja rántani a víz alá.*

William rejtékhelyéből jól látta a lány vergődését. A pániktól még erekiója is semmibe foszlott. Valami különös dolog történt odakint a tavon. Látta a vízfelszínt megtörő fodrokat, melyek ott köröztek Trudi Katz teste körül, mintha valami óriási hal éppen most merült volna a felszín alá. A hullámok némelyike elszakadt a főáramtól, és a többi lány felé tartott. William nem mert felüvölteni. Ha megtenné, akkor mindannyian rájönnének, hogy kémkedett utánuk. Nem tehetett mást, minthogy egyre fokozódó reszketéssel figyelje a tavon elszabadult eseményeket.

Joyce érezte meg következőként a melegséget. Végigszaladt a bőrén, be a belsejébe, mint egy korty karácsonyi brandy, mely átmelegíti az ember tagjait. Az érzés elvonta figyelmét Trudi csapkodásától és a veszedelemről is, amibe ő keveredett. Figyelte a körülötte fodrozódó hullámokat, a lávaként felszínre törő buborékokat, melyek különös lassúsággal pattantak szét a szeme előtt. Csak amikor megpróbálta elérni a tó fenekét, és nem

tudta, akkor kezdett eszébe ötleni a vízbefúlás hétköznapi gondolata. De voltak ott sokkal fontosabb érzések is. Elsőként, hogy a buborékokból kiszabaduló levegő a tó lélegzete, melyet belélegezni olyan volt, mint megcsókolni a tavat. Másodszor, hogy Arleen is nemsokára ideér, hajának aranyló gallérjával a nyaka körül. Átadva magát a meleg áramlat csábításának már nem tiltotta el magát az érzésektől, melyeknek néhány röpké másodperccel ezelőtt még hátat fordított. Hiszen itt vannak, ő és Arleen, bójaként lebegve az édes hullámok közegén, miközben a hullámok szolgáian visszhangozzák minden mozdulatukat, oda-vissza, kettejük között. Talán feloldódnak a vízben, maguk is folyadékká válnak, át- meg átszöve a tó fluidumát. Ő és Arleen, egyetlen mixtúraként, túllépve szégyenükön; túl szexualitásukon, az áldott egyesülésben.

A lehetőség túlságosan nagyszerű volt ahhoz, hogy egy pillanatot is késlekedjék. Feje felé emelte karjait, és hagyta testét alámerülni. A tó bűvölete, bármennyire erős volt, nem tudta közömbösíteni azt a szinte állati rettegést, amit akkor érzett, amikor a hullámok összezárultak a feje felett. Akaratát kikerülve teste fellázadt a paktum ellen, melyet a vízzel kötött. Vad küzdelembe kezdett, kezével kinyúlva a felszín fölé, mintha a levegőt megmarkolva akart volna lélegzethez jutni.

Mind Arleen, mind Carolyn látta Joyce-t alámerülni. Arleen azonnal a segítségére sietett, úszás közben egyfolytában a nevét üvöltve. Heves mozdulatai tovább kavarták a körülötte örvénylő vizet. Mindenfelől buborékok emelkedtek. Érezte, ahogy a felszínre törnek; mintha lágy kezek simogatták volna hasát, melleit, lába közét. Cirógatásukra ugyanolyan ábrándozás kerítette hatalmába, mint ami Joyce-t, és mint ami mostanra teljesen háttérbe szorította Trudi rettegését is. Vágyának mindazonáltal nem volt jól behatárolható tárgya. Míg Trudi ábrándjai Randy Krentzman körül forogtak (ugyan ki más körül is forogtak volna?), addig az ő szeme előtt egy híres arcokból összefércelt örült kép lebegett. Dean arccsontja, Sinatra szemei, Brando gúnyos mosolya. Épp olyan önfeledten adta át magát a képnek, mint Joyce, vagy mint néhány méterrel odébb Trudi. Felvetette karjait, és hagyta, hogy a víz a magáénak követelje.

Sekélyes helyének biztonságából Carolyn rémülten figyelte barátai viselkedését. Látva Joyce alámerülését, feltételezte, hogy van valami a vízben, ami alárántotta a lány testét. De Arleen és Trudi viselkedése rácăfolt minderre. Szemtanúja volt, ahogy egyszerűen *megadták magukat*. Ez nem szimpla öngyilkosság volt. Elég közel állt Arleenhoz, hogy lássa azt az örömteli kifejezést, ami eláradt gyönyörű arcán, mielőtt elmerült. Még mosolygott is! Mosolygott, és hagyta, hogy elsüllyedjen.

Carolynnak nem volt más barátja rajtuk kívül. Nem nézhette csak úgy végig, ahogy vízbe fülnek. Habár a víz egyre dühödtebbnek látszott azon a helyen, ahol eltűntek, késlekedés nélkül nekivágott, felhasználva az egyetlen úszótechnikát, amit ismert: a kutyaszerű kanalizálás és a mászás keverékét. Jól tudta, hogy a természet törvényei az ő oldalán állnak. A zsír úszik a vízen. De mindez kevés vigaszt jelentett a számára, ahogy a talaj eltűnt a lábai alól. A tó feneké semmivé foszlott. Egy hasadék felett úszott, mely valahogyan magához vonzotta barátnőit.

Közvetlenül előtte egy kar tört a felszínre. Carolyn kétségbeesetten nyúlt ki érte. Előrenyúlt, megragadta, összekapcsolódott vele. Mindeközben a víz megújult erővel kezdett tájékozni a teste körül. Rémületében felordított. És ekkor a kéz, melybe minden erejével kapaszkodott, lerántotta a mélységbe.

A világ elkoppantott gyertyalángként hunyt ki. Az érzékei magára hagyták. Még mindig szorította valakinek az ujjait, de nem érezte őket. És, habár szemei tágra nyíltak, nem is látott semmit a homályban. Távolról, ködösen érezte, ahogy a teste fuldoklik; hogy tátott száján keresztül a tüdeje megtelik vízzel, és hogy utolsó lélegzete elhagyja. De a tudata cserbenhagyta a külső vázat, és elszökött a hústól, mely eddig foglyul tartotta. Már látta is ezt a testet; nem a fizikai szemeivel persze (azok még mindig ott voltak a fején, vadul körbeforogva), hanem a szelleme látásával. Egy zsírral teli hordó, körbeforogva és hánykolódva fuldoklás közben. Nem érzett semmit a kimúlását látva, hacsak nem némi visszatetszést a vaskos test hiábavaló küzdelme és távozásának teljességgel közönséges mivolta láttán. A testen túli vizeken a többi lány még mindig ellenállt. Gyanította, hogy az ő vergődésük is csak merőben ösztönszerű reakció. A tudatuk, akárcsak az övé, valószínűleg már rég magára hagyta testüket, hogy részvétlenül végignézzék azok haláltusáját. Bár az is lehet, mivel az ő testük sokkal vonzóbb a sajátjánál, hogy nekik sokkal nagyobb fájdalmat okoz azok elvesztése. De hát az ellenállás, hosszú távon, csak időpocsékolás volt. Nemsokára mindannyian meghalnak, a nyár derekán, ennek a tónak a közepén. De miért?

Ahogy a kérdés megfogalmazódott benne, szem nélküli látása máris megadta a választ. Volt valami a sötétben, túl a vízben lebegő szellemén. Nem látta ugyan, de megérezte. Egy erő - nem is, két erő -, akik lélegzete a buborékokban tört felszínre körülöttük, és akik karjai örvényként rántották le testüket. Visszapillantott testére, mely még mindig lélegzetért küzdött. Lábai még mindig vadul taposták a vizet. És közöttük ott volt szűz pinája. Egy pillanatra gyötrelmes vágyakozás hasított bele az élvezetek után,

melyeket sohasem kísérelt meg elérni, és melyeket most már sohasem kaphat meg. Micsoda átkozott bolond volt, hogy fölébe helyezte büszkeségét érzéseinek. Egész énje pusztá hivalkodásnak tűnt. Fel kellett volna kérnie minden férfit az aktusra, aki csak kétszer ránézett, és meg sem kellett volna várnia, hogy igent mondjanak. Az idegekből, petevezetékéből és petéiből álló egész rendszer hasznavehetetlenül pusztulásra van ítélve. Ennek elvesztése volt az egyetlen, mely éreztetni engedte számára a tragédiát.

Tekintete visszatért a hasadék sötétjéhez. Az iker erő, melyet korábban is érzett, fokozatosan közeledett. Most már alakjukat is ki tudta venni; homályos foltjaikat, melyek ipari szennyeződésként lebegtek a vízben. Egyikük fényes volt, vagy legalábbis sokkal élénkebb, mint a másik. Mindössze ennyi különbséget volt képes felfedezni kettejük közt. Ha voltak is vonásaik, túlságosan is elmosódtak ahhoz, hogy ki lehessen venni őket, többi részük - torzójuk és végtagjaik elvesztek a körülöttük kavargó buborékörvényben. Szándékaik viszont nem maradtak rejtve előtte. Szellemé nagyon is könnyen felismerte őket. Azért emelkedtek ki a hasadékból, hogy maguknak követeljék húsukat, melyektől tudatuk oly könyörületesen elszakadt. Hadd legyen meg az örömük, gondolta. Számára úgyis csak tehertétel volt az a test, és boldog volt, amiért megszabadult tőle. A közelgő erőknek nem volt hatalma a szellemük felett, és nem is törekedtek erre. A hús volt az ő vágyuk, és mindketten jogot formáltak a teljes kvartettre. Mi másért küzdenének egymás ellen, összeszőve a feketét a fehérrel, mint a borbély habverő tálja, miközben felemelkedtek, hogy megragadják testüket?

Túlságosan korán ítélte magát szabadnak. Amint a szövetnek első kinyúló szála elérte a lábát, a szabadság értékes pillanatai már véget is értek. Agya visszaparancsolta magához, és koponyája ajtaja dörögve csapódott be mögötte. Szeme vette át éteri látása helyét, kín és pánik az édes különletét. Láta, ahogy az egymással harcoló szellemek körülölelik testét. Prédává lett két elemi erő között, mely ide-oda rángatta küzdelmében, hogy birtokba vehesse. A dolgok miéértje már régen nem érdekelte. Pillanatokon belül halott lesz. Az sem jelentett számára semmit, melyikük kapja meg, a fényes, vagy a kevésbé fényes. Ha szexre vágnak (még ebben az utolsó pillanatban is érezte, ahogy ott tapogatóznak), sem őt, sem a többieket nem ajándékozhatják meg semmilyen gyönyörrel. Ők már túl vannak ezen, mind a négyen.

Amikor lélegzetének utolsó buborékja is eltávozott testéből, hirtelen éles napfény csapott a szemébe. Lehet, hogy emelkedik? Elengedték a

testét, mint a céljaik számára teljességgel értéktelen dolgot, és hagyták, hadd ússzon a zsír a vízen? Megragadta a lehetőséget, bármennyire parányi is volt, és a felszín felé lökte magát. Újabb buborékörvény kezdett kavarni teste körül, mely mintha maga is a levegő felé segítette volna. A felszín minden törtpillanattal közelebb került. Ha öntudata még kitart egy szívdobbanásnyi ideig, akár túl is élheti.

Kedves volt az Úr szemében! Arcával áttört a víztükrön; kiokádta a vizet, és inni kezdte helyébe a levegőt. A végtagjai merevek voltak, de az erő, mely korábban olyan hevességgel húzta le, most a felszínen lebegve tartotta. Három vagy négy lélegzetvétel után felfedezte, hogy a többiek is kiszabadultak. Köhögtek, és a vizet csapkodták. Joyce már meg is indult a part felé, maga után rángatva Trudit. Arleen most kezdte követni őket. A szilárd talaj csak néhány méternyire volt. Alig funkcionáló lábaival és karjaival Carolyn is szempillantás alatt megtette a távot, mígnem mindannyian talpra nem állhattak. A testek megrázkódtak a zokogástól, ahogy a part felé botladoztak. Még most is rettegve pillantottak vissza, hátha az erő, mely rájuk támadt, kedvet kapott rá, hogy a sekélyesben üldözze őket. De az a hely, ott, a tó közepén, teljesen nyugodt maradt.

Mielőtt még elérték volna a partot, a hisztéria hatalmába kerítette Arleent. Siránkozni és vacogni kezdett. Senki nem sietett a megnyugtatóására. Még arra is alig volt erejük, hogy egyik lábukat a másik után tegyék, nemhogy a lány lecsillapítására vesztegessék lélegzetüket. Elrohanva Trudi és Joyce mellett Arleen elsőként ért ki a partra, ledobta magát a földre ott, ahol a ruháit hagyta, és megpróbálta felküzsködni magára a blúzá, minden egyes alkalommal hangosabban zokogva, ahogy nem sikerült beletalálni a ruha kivágásába. Pár lépésnyire a parttól Trudi térdre zuhant, és kidobta a taccsot. Carolyn arrébb botladozott tőle, jól tudva, hogy ha csak megérzi a hányás szagát, egy pillanat alatt ő is így végzi. Hiábavaló manőver volt. Az öklendező hang elegendő ösztönző erőnek bizonyult. Érezte, ahogy felfordul a gyomra, és a következő pillanatban máris megfestette a füvet epével meg vaníliafagylalttal.

William Witt még mostanra sem tudott elszakadni a látványtól, pedig az események közben erotikusból rémisztővé, majd pedig émelyítővé váltak. Élete végéig emlékezni fog a lányok látványára, ahogy kiemelkednek a mélységből, holott biztos volt benne, hogy már vízbe fúltak; erőfeszítésükre vagy az alulról jövő nyomásra, mely folytán olyan erővel lökődtek a magasba, hogy még a mellbimbójukat is megláthatta.

Most a tófelszín, mely majdnem a magáénak követelte őket, csendes volt. Egyetlen hullám sem fodrozta, egyetlen buborék sem törte meg

egyenletességét. És mégis, lehet bármiféle kétsége is afelől, hogy egy baleseten kívül valami más is történt a szeme előtt? Volt valami a tóban, ami élt. A tény, hogy ő csak a következményeket látta - a csapkodást, a sikolyokat -, és nem magát a dolgot, a velejéig megrázta. Nem mintha valaha is esélye lenne rá, hogy kifaggassa a lányokat támadójuk természetéről. Magába zárja a látottakat.

Az önjelölt kukkoló szerepköre először életében súlyként nehezedett a vállaira. Megesküdött magának, hogy soha többé nem kémkedik senki után. Olyan ígéret volt ez, melyet alig egy napig tudott csak megtartani.

Ami a jelen eseményeket illeti, épp eleget látott. A lányokból csak csípőjük és fenekük körvonala látszott, ahogy a fűvön feküdtek. Mást sem hallott, csak a szórványos hányások hangjait és a szünet nélküli zokogást.

Amilyen csendesen csak tudott, odébbállt.

Joyce mégis meghallotta. Felült a gyepen.

- Valaki figyel minket! - fakadt ki rémülten.

Mereven fürkészte a lombokon áttörő napfény foltjait. Csak a szél, döntötte el, az mozgatja a faleveleket.

Arleen végül megtalálta a bejutást blúzába. Aztán csak ült, karjait maga köré fonva. - Meg akarok halni - suttogta.

- Nem, nem akarsz - válaszolta Trudi. - Éppen most menekültél meg.

Joyce újra kezeibe temette arcát. Könnyei, melyekről azt hitte, kifogyott belőlük, újabb hullámokban buggyantak elő szeméből.

- Az Isten szerelmére, de hát mi történt? - kérdezte. - Én azt hittem, hogy ez csak... esővíz.

Carolyn volt az, aki megadta a választ, nyugodt, de reszkető hangon.

- Az egész város alatt barlangok húzódnak - magyarázta. - Minden bizonnyal megteltek az esőzéskor. Mi meg átúsztuk az egyik szája felett.

- Olyan sötét volt - emlékezett vissza Trudi. - Ti is lenéztetek?

- Volt ott valami más is a sötétségen kívül. Volt valami a vízben - bizonygatta Arleen.

Joyce zokogása válaszképpen tovább erősödött.

- Én nem *láttam* semmit - jelentette ki Carolyn -, de éreztem.

Trudira nézett:

- Mindannyian ugyanazt éreztük, nem?

- Nem - válaszolta Trudi a fejét rázva. - Csak az áramlat tört elő a barlangokból.

- És megpróbált a vízbe fojtani - vetette közbe Arleen.

- Csakis áramlás volt - erősködött Trudi. - Már korábban is történt velem ilyen, a strandon. Víz alatti áramlat. Kirántja az ember lábát.

- Ezt te sem gondolod komolyan - jegyezte meg Arleen színtelenül. - Miért hazudozol össze-vissza? Mindannyian tudjuk, mit éreztünk.

Trudi keményen a szemei közé nézett.

- És mi volt az? - kérdezte. - Írd körül egészen pontosan!

Arleen megrázta a fejét. Fejbőréhez tapadó hajával és elkenődött sminkjével mindeme hasonlított, csak arra a bálkirálynőre nem, aki néhány perccel azelőtt volt.

- Én tudom, hogy nem volt víz alatti áramlat - jelentette ki. - Alakokat láttam. Két alakot. Nem halak voltak. Egyáltalán nem is hasonlítottak halakra.

Tekintetét lassan levette Trudiról, és a lábai közé nézett.

- Éreztem, ahogy megérintenek - mondta megborzongva. - Ahogy *belém* nyúlnak.

- Fogd be a szád! - tört ki hirtelen Joyce. - Ne mondj ilyeneket!

- De hát így történt, nem igaz? - replikázott Arleen. - Nem így volt?

Újra felemelte a fejét. Először Joyce-ra nézett, majd Carolynra, végül Trudira, aki bólintott egyet.

- Akármilyen is volt ott, azért akart minket, mert lányok vagyunk.

Joyce zokogása eddig ismeretlen dimenziókat fedezett fel magának.

- Csend legyen! - rivallt rá Trudi. - Végig kell ezt gondolnunk.

- Mit kell ezen gondolkodni? - kérdezte Carolyn.

- Hát például, hogy majd mit fogunk mondani - válaszolta Trudi.

- Majd azt mondjuk, elmentünk úszni... - kezdte Carolyn.

- És azután?

- ...hát hogy elmentünk úszni egyet, és...

- Valami ránk támadt? Megpróbált belénk férközni? Valami nem emberi?

- Igen - mondta Carolyn. - Ez az igazság.

- Ne legyél már ilyen hülye! - fõrmedt rá Trudi. - Ki fognak minket röhögni.

- Akkor is ez az igazság - erõsködött Carolyn.

- Azt hiszed, számít az valamit? Azt fogják mondani, hogy egyáltalán mi a fenének kellett nekünk úszni menni. Majd gúnyolódnak, hogy ránk jött a félóra, vagy valami ilyesmi.

- Igaza van - mondta Arleen.

De Carolyn kitartott meggyõzõdése mellett:

- És mi van akkor, ha valaki más is idejön? - vetette fel. - És ugyanez történik vele. Vagy a vízbe fullad. Tegyük fel, hogy vízbe fullad. Akkor mi leszünk érte a felelõsek.

- Ha ez csak esővíz, akkor pár napon belül úgyis el fog tűnni - érvelt Arleen. - És ha bárkinek is szólunk, az egész város rólunk fog beszélni. Soha többé nem kerülünk le a napirendről. Ez az egész meg fogja mérgezni egész hátralévő életünket.

- Ne legyél már ennyire színésznő! - kiáltott fel Trudi. - Egyikünk sem fog semmi olyat tenni, amibe nem egyezünk bele mindannyian. Rendben? Rendben, Joyce?

Joyce fojtott zokogással adta beleegyezését.

- Carolyn?

- Azt hiszem - jött a válasz.

- Csak meg kell egyeznünk egy jó kis mesében.

- Ne mondjunk semmit - válaszolta Arleen.

- Semmit? - kérdezte Joyce. - Nézz ránk!

- Sose magyarázkodj, sose mentegetőzz! - motyogta Trudi.

- He?

- A papám folyton ezt mondogatja. (A gondolat családi filozófiává emelése felélénkítette.) - Sose magyarázkodj...

- Hallottuk - mondta Carolyn.

- És elfogadjuk - ment tovább Arleen. Felállt, és felszedegette többi ruháját a földről.

- Mindannyiunknak hallgatnunk kell.

Semelyikük nem adott hangot további kételyeinek. Arleen példáját követve valamennyien felöltöztek, majd elindultak visszafelé az úton, hátuk mögött hagyva a titokzatos és tükörsima vízfelszínt.

KETTŐ

1.

Kezdetben nem történt semmi. Még csak rémálmok sem gyötörték őket. Csak egyféle kellemes bágyadság kerítette valamennyiüket hatalmába, talán annak utóhatásaként, hogy ennyire közeljártak a halálhoz, és mégis megmenekültek előle. Elrejtették sebeiket a külvilág elől, továbbra is természetesen viselkedtek, mélyen magukba zárva titkukat.

Egy érzés kitartóan a közelükben ólálkodott. Még Arleen is, aki elsőként adott hangot az intim támadás felett érzett rettenetének, kezdett különös élvezetet lelni az emlékből, melyet nem mert bevallani még a másik három lánynak sem. Ami azt illeti, az eset után alig beszéltek egymással. Nem is volt rá szükségük. Ugyanaz a furcsa meggyőződés munkált mindannyiukban: hogy valami rendkívüli okból kifolyólag kiválasztottak lettek. Trudi, akit mindig is vonzott a Messiás képe, volt az egyetlen, aki szavakba öntötte, amit érzett. Arleen számára az érzés pusztán megerősítése volt a ténynek, melyet ő mindig is tudott: ő egyedülállóan ígéző teremtmény, akire azok a szabályok, melyek a világ többi részét működtetik, nem vonatkoznak. Carolyn újonnan támadt önbizalma, mely ugyan csak halvány visszhangja volt a megvilágosodásnak, amit a halál közelségében érzett, azt súgta: minden óra elvesztegetett, melyben nem elégíti ki vágyait. Joyce számára az érzés ennél is egyszerűbb volt. Azért menekült meg a halál torkából, hogy Randy Krentzmané legyen.

Nem vesztegetett el sok időt, hogy szenvedélyét tudassa. A tavon történt események másnapján egyenesen Krentzmanék stillbrook-i házához ment, és a lehető legegyszerűbb kifejezésekkel tudtul adta számára, hogy szereti, és hogy le akar feküdni vele. A fiú nem nevetett. Egyszerű, zavart pillantással végigmérte, majd szinte szégyenkezve megkérdezte, hogy ismerik-e egymást valahonnan. Korábbi találkozásai alkalmával a fiú feledékenységére a szó szoros értelmében összetörte a szívét. De mostanra valami megváltozott benne. Már nem volt olyan törékeny. Igen, mondta

neki, ismersz engem. Már többször találkoztunk. De nem érdekel, hogy emlékszel-e rám, vagy sem. Szeretlek, és szeretkezni akarok veled. A fiú egyfolytában értetlenül bámult rá, miközben beszélt, majd a végén megkérdezte: ez valami vicc, igaz? Erre azt válaszolta, hogy ez egyáltalában nem vicc, hogy minden egyes szót komolyan gondolt, valamint, tekintve, hogy elég meleg az idő és a ház kettőjüket kivéve teljesen üres, vajon kínálkozik-e megfelelőbb alkalom a mostaninál?

A zavarodottság nem gyakorolt hatást Krentzman libidójára. Habár egyszerűen képtelen volt megérteni, hogy egy lány miért ajánlkozik fel csak úgy grátisz, ilyen alkalom túlságosan is ritkán adódott ahhoz, hogy csak úgy semmibe vegye. Így azután, színlelve azt, mintha az esemény mindennapos lenne az életében, elfogadta a felajánlkozást. Az egész délutánt együtt töltötték, nem is egyszer, de háromszor végrehajtva az aktust. Joyce hat-tizenöt körül hagyta el a házat, és a Grove-on keresztül hazafelé vette az irányt, immáron feszítő vágyától szabadultan. Ez nem szerelem volt. Randy tompa agyú volt és öntelt, ráadásul pocsek szerető. Viszont lehet, hogy ezen a délutánon életet csepegtetett a testébe, vagy legalábbis felajánlott egy kávéskanálnyi abból az alkímiából, és ő semmi mást nem akart tőle. Az elsődleges szempontok ilyen radikális változását nem kérdőjelezte meg. Tudata kristálytisza volt a megtermékenyülés fontosságát illetően. Életének többi része, múltja, jelene és jövője elmosódott kép lett csupán.

Másnap korán reggel, miután mélyebben végigaludta az éjszakát, mint bármikor korábban, felhívta a fiút telefonon, és egy második együttlétet javasolt, mindjárt aznap délutánra. Olyan jó voltam?, érdeklődött Randy. Közölte vele, hogy több volt, mint jó: olyan volt, mint egy igazi tenyészbika; a farka pedig a világ nyolcadik csodája. A fiú készen állt elfogadni mind a hízelgést, mind a randevút.

Négyük közül minden bizonnyal az ő választása bizonyult a legszerencsésebbnek. Habár Krentzman öntelt és üresfejű volt, ezzel együtt értelmetlen, és a maga ostoba módján kedves is. A készítés, mely az ágyába küldte Joyce-t, egyaránt munkált Arleenban, Trudiban és Carolynban is, és a legképtelenebb kapcsolatokba hajszolta őket.

Carolyn egy bizonyos Edgar Lott felé közeledett, egy ötvenes éveiben lévő férfi felé, aki tavaly költözött be az utcába, ahol szülei háza is állt. A szomszédok közül senki sem került közelebbi kapcsolatba vele. Igazi magának való ember volt, akinek csak két tacsója jelentett társaságot. Ez, na meg a női látogatók hiánya, valamint az öltözködésében megnyilvánuló pedáns színválasztás (zsebkendő, nyakkendő és zokni mindig csak

egymáshoz illő, pasztellszínekben) azt a feltételezést táplálták, hogy homoszexuális. De akármennyire is naiv volt Carolyn a közösülést illetően, Lott-ot jobban ismerte, mint a saját szüleit. Számtalanszor elkapta a tekintetét, és a megérzése azt súgta neki, hogy abban sokkal több van egyszerű üdvözlésnél. Elkapva őt, amint éppen tacszkóit vitte reggeli, alkotmányos sétájukra, hosszan elbeszélgetett vele, majd - miután a kutyák kijelölték aznapi birodalmuk határait - megkérdezte, hogy hazakísérhetné-e. Később váltig állítja majd, hogy az ő szándékai a lehető legtisztességesebbek voltak, és ha a lány nem vetette volna magát rá, hogy ott helyben, a konyhaasztalon követelje odaadását, egy ujjal sem nyúlt volna hozzá. De egy ilyen ajánlatnak, kérem, ugyan ki tudna ellenállni?

A korbéli és anatómiai különbségek dacára ritka szenvedélyességgel estek egymásnak, féltékenységi rohamba kergetve ezzel a tacszkókat, akik addig csóválták és kergették farkukat, míg teljesen ki nem merültek. Az első kör után a férfi elmondta, hogy már hat éve, a felesége halála óta nem érintett nőt, és az alkoholba fojtotta vágyait. Elhunyt neje, mondta, hasonlóan jókora teremtmény volt. A derékbőség említése újabb merevedést váltott ki nála, ezért megint nekivágtak. A kutyák ezt már végigaludták.

A kapcsolat kezdetben remekül működött. Egyikük sem volt a legkevésbé sem rosszmájú, amikor a ruhák ledobására került a sor; nem vesztegették az időt egymás szépségének deklarálására sem; és azt sem színlelték, hogy mindez örökké fog tartani. Azért voltak együtt, hogy azt tegyék, amire a természet testüket megalkotta, és egy percig sem foglalkoztak a többi sallanggal. Fittyet hánytak a gyertyafényes romantikára. Carolyn nap nap után azért látogatta meg Mr. Lott-ot, ahogy szülei társaságában utalt rá a férfira, hogy a kebleire rántsa a fejét, mielőtt még az ajtó becsapódott volna.

Edgar alig mert hinni jószerencséjében. Hogy elcsábították, már önmagában véve is rendkívüli dolog volt (még fiatalkorában sem gyakorolt semmiféle hatást a nőkre); de hogy a lány újra meg újra visszatért hozzá, addig serénykedve rajta, míg véghez nem viszi az aktust, már a csoda határán járt. Így aztán nem volt meglepve, amikor két hét és négy nap után a lány felhagyott a látogatásával. Egy kicsit elszomorodott, de nem lepődött meg. Egy hét múlva azután összefutott vele az utcán, és udvariasan rákérdezett, hogy - summa summarum - folytathatná-e az etyepetyét. A lány furcsa pillantást vetett rá, majd nemet mondott. A férfi nem kereste a dolog magyarázatát, de kéretlenül is kapott egyet. Nincs már rád szükségem, mondta a lány könnyedén, és finoman megkopogtatta a

pocakját. Csak később, amikor áporodott levegőjű házában üldögélt, harmadik bourbon-jével a kezében, döbbsent rá, mit jelentettek a szavak és a gesztus. A felismerés egy negyedik, majd egy ötödik bourbon elfogyasztására sarkallta. Ezzel vissza is talált a régi, jól megszokott ösvényre. Jóllehet végig megpróbálta kizárni a szentimentális érzéseket kapcsolatukból, csak most - hogy a kövér lány végképp elment - döbbsent rá, hogy összetörték a szívét.

Arleennak nem voltak ilyen problémái. Az út, melyet választott, ugyanattól a késztetéstől vezérelten, mely a többieknek is parancsolt, olyan társaságba vitte, mely a szívét az alkarján viselte, poroszkék tintával tetoválva. Számára, akárcsak Joyce számára, mindjárt másnap elkezdődött. Felöltözött legszebb ruháiba, beült anyja kocsijába, és elhajtott Eclipse Pointra, az apró tengerparti nyúlványra Zumától északra, mely hírhedt volt bárjairól és az azokat látogató motorosokról. Az itt lakók egy cseppet sem csodálkoztak a körükbe érkező gazdag lány láttán. Ez a fajta rendszeresen lekocsikázott ide flancos otthonából, hogy megízlelje az alvilági életet, vagy hogy az alvilági élet megízlelje őt. Néhány óra általában elég volt nekik ahhoz, hogy elpucoljanak, vissza az életükbe, ahol a legdurvább alak, akivel dolguk lehet, a sofőrjük volt.

Valaha inkognitóban sok híres arc lejött a Pointra, hogy behúzzon egy kicsit az élet örömeibe. James Dean rendszeresen lejárt ide vadabb éveiben, olyan dohányost keresve, aki emberi hamutartóra vágyik. Az egyik bár egy biliárdasztalt szentelt Jane Mansfield emlékének, aki állítólag olyan dolgokat művelt rajta egykor, melyekről még ma is csak tiszteletteljes suttogással beszéltek. Egy másik olyan fapadlóval büszkélkedhetett, melybe egy nő körvonalait faragták, aki Veronica Lake-nek mondta magát, és azon a helyen itta holtrészegre magát. Ezáltal Arleen jól kitaposott ösvényen járt, amikor a luxus öleléséből betoppant egy olyan bárba, mely mellett nem szólt semmi már, csak a neve: The Slick. Ellentétben elődeivel, neki nem volt szüksége italra ahhoz, hogy mentséget találjon szabadosságára. Egyszerűen csak felajánlotta magát. Az ajánlatot szép számban elfogadták, akik között ő semmilyen formában nem tett különbséget. Aki jött, az talált.

Másnap éjjel visszatért még többért, majd a következő éjjelen is, szemeit le sem véve szeretőiről, mintha teljesen a rabjuk lett volna. Nem mindenki élt a lehetőséggel. Némelyek az első éjszaka után kezdtek másképp tekinteni rá, azt gondolva, hogy ilyen nagylelkű odaadás csak egy őrülttől vagy egy fertőző betegről telik ki. Mások olyan lovagiasságot fedeztek fel magukban, melynek a létét nem is sejtették, és megpróbálták

felrángatni a padlóról, mielőtt még a sorban állás megkezdődött volna. De a lány hangosan és elszántan tiltakozott az ilyen beavatkozások ellen; és megmondta nekik, hogy hagyják őt békében. Erre azok feladták, sőt némelyek maguk is beálltak a sorba.

Míg Carolyn és Joyce képes volt titokban tartani viszonyait, addig Arleen viselkedése egy idő után óhatatlanul felhívta magára a figyelmet. Miután egy héten keresztül minden áldott éjszaka eltűnt a házból, és csak hajnalban került elő - arra a kérdésre pedig, hogy hová indul, csak egy ködös, zavart pillantással válaszolt, mintha maga sem lenne biztos benne -, atyja, Lawrence Farrell, úgy határozott, hogy követni fogja lányát. Haladó gondolkodású szülőnek tartotta magát, de ha az ő hercegnője rossz társaságba - focisták vagy talán hippik közé - keveredett, akkor kötelességének érezte, hogy bizonyos tanácsokkal lássa el. Amint kiértek a Grove-ból, a lány úgy kezdett hajtani, mint valami tébolyult, és neki is bele kellett taposnia a gázba, ha a diszkrét távolságon belül akart maradni. Néhány kőhajításnyira a tengerparttól mégis elveszítette. Majdnem egy óra cirkálásba került neki, míg a The Slick előtt végre megpillantotta az autót. A hely reputációja még az ő haladó gondolkodású, becementezett füléig is elért. Kabátját és tárcáját féltve óvatosan belépett a bárba. Odabenn lázas mulatozás zajlott; kórusban ordító emberek, sört vedelő állatok, hátuk közepéig érő hajjal, csoportosultak valami látványosság körül a bár túlsó végében. Arleennak nyoma sem volt. Megnyugodva, hogy tévedett (a lány biztosan sétálgat a parton, és a szörfösöket figyeli), éppen indulófélben volt, amikor meghallotta, hogy valaki hercegnője nevét kántálja.

- *Arleen! Arleen!*

Visszafordult. Lehet, hogy ő is azt a bemutatót nézi? Átfurakodott a nézőseregen. Ott, a kör közepén, azután rátalált az ő gyönyörű gyermekére. Valaki éppen sört öntött a szájába, miközben másvalaki éppen azt csinálta vele, amit még - akárcsak a többi lányos apuka - elképzelni is gyűlölt, hogy az ő lányával bárki is csinálhatja, kivéve - álmaiban - vele. Az anyjára hasonlított, ahogyan ott feküdt a férfi alatt; vagy még inkább arra, ahogyan az anyja kinézett, amikor még képes volt izgalomba jönni. A csípőjét dobálva nyögdecselt, szemmel láthatóan majd megőrülve az őt meglóvágó férfiért. Lawrence Arleen nevét kiáltozva előrelépett, hogy lerángassa róla azt a gazembert. Valaki ráripakodott, hogy várja ki a sorát. Állcsúcson vágta a férfit, aki hátra tántorodott a tömegbe, akik közül sokan már lehúzott cipzárral készülődtek neki az aktusnak. Az alak kiköpött egy véreset, majd Lawrence-re vetette magát, aki még akkor is azt nyöszörögte, miközben dagadtra verték, hogy ez az ő lánya, az ő lánya... Uramisten, az ő

lánya. Nem hagyta abba a tiltakozást még akkor sem, amikor ajkai már képtelenek voltak a szavak formálására. Még ekkor is megpróbált elkúszni oda, ahol Arleen feküdt, és az arcába csapva próbálta ráébreszteni, mit csinál. De a lány imádói egyszerűen arrébb rángatták, majd mint egy rakás szemetet, kidobták az út mellé. Jó darabig ott feküdt, mígnem elég energiát ki tudott préselni magából, hogy felálljon. Visszabotorkált az autóhoz, és hosszú órákon keresztül várt, néha hangosan zokogva, míg hajnal körül Arleen elő nem jött a bárból.

Úgy tűnt, egyáltalán nem hatották meg a sebei és véres inge. Amikor elmondta neki, hogy mit látott, és hogy ő mit csinált, enyhén felvetette a fejét, mintha nem is igazán értené, hogy miről beszél. Beparancsolta a kocsiba. A lány ellenkezés nélkül beszállt. Némán vezetett hazáig.

Aznap egy szó sem hangzott el közöttük. Arleen a szobájában maradt, míg apja beszélt az ügyvédjével a The Slick bezáratásáról, a zsarukkal a támadók bíróság elé állításáról, és a pszichiáterével arról, hogy hol hibázott. Aznap kora éjjel a lány megint elindult, illetve csak megpróbált elindulni. Lawrence a kocsifelhajtón kapta el, és az előző estéről elhalasztott vádaskodások is teret nyertek. A lány mindvégig az arcára meredt, üveges szemmel. A közömbössége csak tovább korbácsolta haragját. Nem volt hajlandó visszajönni, mikor erre kérte, sem elmondani azt, hogy miért csinálja azt, amit csinál. A férfi aggodalma dührohammá változott, decibelekből mért hangereje és méregben mért szókinccse addig emelkedett, míg végül teli torokból üvöltözve kurvának titulálta, kiteregetve ezzel a szennyest a Sarlók teljes területén. Végül, végső tehetetlenségében pofon vágta, és bizonyára nagyobb kárt is okozott volna benne, ha Kate közbe nem lép. Arleen másra sem várt. Miközben örjögő apja anyja karjaiban vergődött, futásnak eredt, majd lestoppolt egy fuvart a Point felé.

A bárt aznap este megszállták a rendőrök. Huszonegy letartóztatást eszközöltek, többségét kisebb kábítószeres vétségért, a helységet pedig bezárták. Amikor a rend őrei megérkeztek, Lawrence Farrell hercegnője nagyban nyomta csípődobálós, nyögdécselős számát, ahogyan már több mint egy hete minden este. Olyan sztori volt ez, melyet még Lawrence otromba megvesztegetési kísérletei sem tarthattak távol a lapoktól. Elsődleges olvasmánnyá vált a parton lakók számára. Arleent ezután kórházba dugták, egy teljes kivizsgálásra. Rátaláltak két, szexuális úton terjedő betegsége, valamint egy lapostetű-fertőzésre, és felfedték a természetes kopásból fakadó egyéb károsodásokat is. De legalább nem volt

terhes. Lawrence és Kathleen Farrell hálát adtak az Úrnak ezért az apró könyörületességért.

Arleen ügyeinek kipattanása a szülői jogok gyakorlásának hihetetlen szigorodását vonta maga után. Még a Grove keleti részén is érezhetően kevesebb kölyök mászkált az utcákon sötétedés után. A titkos románcok kora lejárt. Még Trudi, négyük közül az utolsó számára is eljött a perc, hogy fel kellett adnia partnerét, pedig tökéletes álcát talált tevékenysége elleplezésére: a vallást. Volt annyi sütnivalója, hogy azt a Ralph Contrerast csábítsa el, aki Laureltree-ben, a Béke Hercege Lutheránus Templomában dolgozott kertészként, és olyan mértékben dadogott, hogy minden szándékot és tettet inkább szó nélkül hagyott. Trudi így szerette. Biztosította a szolgáltatást, amire szüksége volt, ugyanakkor hallgatott, mint a sír. Mindent egybevetve, tökéletes szerető volt. Nem mintha sokat bibelődött volna a technikával, miközben vitézül állta a sarat vágyaival szemben. Egyszerű funkcionárius volt, és amikor majd beteljesítette a kötelességét - és a teste el fogja neki árulni, mikor jött el ez a pillanat -, nem is fog többet gondolni rá. Legalábbis ezt mondta magának.

Így is lett volna, ha valamennyiük viszonya (beleértve Trudiét is) nem került volna - Arleen indiszkrécióját követően - túl gyorsan napvilágra. Habár ő igenis könnyűnek találta, hogy megfeleljen Ralph-fal, a Némával töltött pásztoróráiról, Palomo Grove igenis emlékezni akart.

2.

Jóllehet a kisvárosi szépség, Arleen Farrell botrányos magánéletéről szóló híradásaikban a lapok olyan szókimondással tárták fel annak titkait, amennyire csak a jogi osztályuk szakértői engedték, de a részletek dolgában engedniük kellett, hogy a pletykaterjesztők végezzék be munkájukat. Az apró feketepiac, mely az orgiákról készült fotográfiákra szakosodott, óriási jövedelmezőséggel működött, habár a fényképek némelyike olyannyira elmosódott, hogy nem volt mód megbizonyosodni eredetiségükről. Maga a család - Lawrence, Kate, Jocelyn, a fiatalabb lány és Craig, Arleen öccse - is az érdeklődés középpontjába került. Még a Grove túlfelén lakó népek is úgy intézték bevásárló útjaikat, hogy elhaladjanak az elhíresült ház előtt. Craiget ki kellett venni az iskolából, miután iskolatársai oly könnyörtelenül dobálták rá a mocskot nagy nővére miatt; Kate pedig addig emelte nyugtatóadagját, míg végül képtelen volt

bármilyen két szótagnál hosszabb szót értelmesen kimondani. De a legrosszabb még csak ezután következett. Három nappal azután, hogy Arleen kikerült a motorosok bűnbarlangjából, a Chronicle-ben megjelent egy interjú Arleen egyik állítólagos gondozójával. A nővér szerint a Farrell lány ideje nagy részét szexuális örvényekkel töltötte, beszéde nem állt másból, mint trágárságok halmazából, melyet időnként szakítottak csak meg reményvesztettségének könnyei. Ez így önmagában is eléggé említésre méltó volt. De, tette hozzá a híradás, a páciens betegsége nem merül ki pusztán túlfűtött libidójában. Arleen Farrell makacsul hitte, hogy a testét megszállta az ördög.

Az általa előadott mese meglehetősen választékos, bizarr történet volt. Ő, három barátjával együtt, elmentek úszni egyet egy Palomo Grove-hoz közeli tóban, és ott támadta meg őket valami, ami beléjük költözött. Az őket megszálló lény azt követelte Arleentől, és - feltehetően - a másik három fürdőzőtől is, hogy tegye magát terhesé; bárkitől, aki e szolgáltatásra kapható. Ez a magyarázat a The Slick-béli kalandjaira. A méhébe költözött Ördög egyszerűen egy utódnemzésre alkalmas atyát keresett a motorosok soraiban.

A cikk szövegében nyoma sem volt iróniának; Arleen úgynevezett vallomása épp eléggé abszurd volt ahhoz, hogy ne kelljen élniük semmilyen szerkesztői fogással a hatás elérése érdekében. Azokban a napokban a Grove-ban csak a vakok és analfabéták nem olvasták a drogokról és a szépségről szóló híradásokat. Az persze még a pillanat tört részéig sem jutott eszébe senkinek, hogy komolyan is vegye ezeket az állításokat, kivéve azon barátainak családját, akikkel Arleen július 28-án, szombaton kirándulni volt. Habár nem nevezte néven Joyce-t, Carolynt vagy Trudit, a négyes összetartozása nem volt titok a helybéliek előtt. Ha valaki csak futó ismeretségben volt Arleennal, fikarcnyi kétsége sem lehetett afelől, hogy kivel osztotta meg állítólagos sátáni tapasztalatát.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a lányokat meg kell óvni Arleen esztelen kijelentéseinek következményeitől. A McGuire, Katz és Hotchkiss házban az alábbihoz hasonló beszélgetés zajlott le, egy-két becéző szó ide vagy oda:

A szülő feltette a kérdést: - El akarod hagyni a Grove-ot addig, amíg elül a vihar? - A gyermek erre így válaszolt: - Nem, jól vagyok. Sose rosszabbul.

- Biztos, hogy nem izgattad fel magad, édesem?
- Úgy nézek én ki, mint aki felizgatta magát?
- Nem.

- Hát nem is vagyok izgatott.

Micsoda kiegyensúlyozott gyermekek, gondolták a büszke szülők, barátjuk örületével szembekerülve is ennyire megőrzik higgadtságukat; hát nem teljesen ránk ütöttek?

Néhány hétig ezek is maradtak: mintagyerekek, akik tiszteletre méltó megadással viselik a helyzetükből fakadó megpróbáltatásokat. Ekkor azonban a tökéletes kép kezdett darabjaira hullani, ahogy a viselkedésükben megmutatkozó visszasságok egyre szembetűnőbbek lettek. A folyamat alig érzékelhető volt; olyan változás; mely minden valószínűség szerint észrevétlen maradt volna, ha a szülők nem figyeltek volna ekkora elánnal gyermekeikre. Először az tűnt fel nekik, ahogy csemetéik időbeosztásukkal élnek: délben mélyen aludtak, éjfélkor meg a szobájukat rótták. Szeszélyesen viselkedtek étkezéskor is. Még Carolyn is, aki pedig nem arról volt híres, hogy visszautasítana bármi emészthetőt, szinte patológikus viszolygást érzett bizonyos ételek, különösen a tenger gyümölcsei iránt. A nyugalom levegője, mely körülvette a lányokat, semmivé foszlott, és a helyébe olyan hangulatváltozások léptek, melyek felölelték a teljes skálát, az egy szótagos kifejezésektől a szószátyárságig, a fagyos ridegségtől a szenvedélyes kirobbanásokig. Betty Katz javasolta elsőként, hogy a lányuknak meg kellene látogatnia a család orvosát. Trudi nem tiltakozott. Semmiféle meglepődésnek nem adta tanújelét akkor sem, amikor Gottlieb doki minden tekintetben egészségesnek, de emellett terhesnek találta.

Ezután Carolyn szülei kezdtek osztozni abban a félelemben, hogy sarjadékuk rejtélyes viselkedése szükségessé teszi az orvosi beavatkozást. Az újság itt is ugyanaz volt, kiegészítve azzal az intelemmel, hogy ha lányuk ki óhajtja hordani a csecsemőt, akkor ajánlatos lenne, ha a leendő anya tizenöt kilónyi súlyt leadna magáról.

Ha ezen a ponton lett is volna bármiféle remény, hogy megcáfolják a történesek rendszerességét, akkor ez a remény is dugába dőlt a harmadik, végső bizonyság megszerzésekor. Joyce McGuire szülei vonakodtak leginkább elismerni, hogy lányuknak bármiféle köze is lehet a botrányhoz, de végül ők is rászánták magukat lányuk megvizsgáltatására. Akárcsak Carolyn és Trudi, ő is remek egészségnak örvendett. És ő is viselő volt. A hírek Arleen Farrell történetének újraértékelése után kiáltottak. Lehetséges, hogy a hagymázos agyszülemény mélyén mégis ott lakozik egy darabka igazságfoszlány?

A szülők összejöttek egy megbeszélésre. Együttes erőfeszítéssel végül kiötlötték az egyetlen lehetséges forgatókönyvet, ami értelmesnek tűnt.

Nyilvánvalóan valamiféle egyezség született a lányok között. Mindannyian elhatározták - csak a jó ég tudja, miféle indok vezérelte őket -, hogy teherbe esnek. Hármuknak ez sikerült is. Arleen azonban kudarcot vallott, így a mindig is túlfeszített, érzékeny idegrendszerű lány az idegösszeroppanás szélére került. A válság kezelése hármas feladatot rótt a szülőkre. Elsőként lokalizálni kell a leendő apákat, és szexuális opportunizmusukért eljárást kell indítani ellenük. Másodszor, amilyen gyorsan és biztonságosan csak lehet, véget kell vetni a nem kívánt terhességeknek. Harmadszor, az egész ügyet olyan diszkrécióval kell intézni, hogy a három család hírneve ne szenvedjen olyan csorbát, mint Farrellék, akiket mostanra a Grove minden jóézésű polgára kitaszítottként kezel.

Mindhárom célkitűzésük elbukott. Az atyák kérdésében egyszerűen azért, mert a lányok közül egyik sem volt hajlandó, még szülői nyomásra sem, felfedni csábítója kilétét. Az abortusz kérdésében azért, mert állhatatosan elutasították, hogy belekényszerítsék őket annak a feladására, melynek megszerzését fáradságot nem kímélve, izzadságos munkával elérték. És végül, kudarcot vallottak az ügy takargatásával is, mert a botrány szereti a napvilágot, és elég egyetlen indiszkrét orvos, hogy a lapok botrányrovatai új tápot kapjanak.

A sztori két nappal azután pattant ki, hogy a szülők találkoztak, és Palomo Grove-nak - melyet ugyan megrázott Arleen esete, de mégsem állt a feje tetejére - egy újabb, kis híján halálos csapást kellett kiállnia. Az Őrült Lány Meséje érdekes színfoltot jelentett az ufó-megfigyelések és a Rák Ellenszerek tömegében, de alapjában véve mégiscsak elszigetelt eset volt. Viszont ezek az új fejlemények még az érzékenyebb idegrendszerűeket is megrázták. Adva volt négy família, akiknek józan, középosztálybeli léte szilánkokra hullott szét saját lányaik összeesküvése által. Egyfajta kultusz munkálkodik a környéken? - vetődött fel a kérdés, melyre a sajtó követelte a választ. Az ismeretlen apa nagy valószínűséggel minden esetben ugyanaz a személy, egy fiatal lányokra vadászó csábító, akinek névtelensége végtelen teret enged a találgatásnak. De akkor mi a helyzet a Farrell lánnyal, akinek az esete az első darabka volt a mostanra Szüzek Ligája néven elhíresült kirakójátéknak? Vajon őt az a tény indította a másik három lányénál jócskán szélsőségesebb viselkedésre, hogy - legalábbis a Chronicle szenzációs bejelentése szerint - valójában meddő? Vagy csak a többiek sikeresebben leplezték el túlkapásaikat? A sztori egyre folytatódott, saját lángját táplálva. Minden megvolt benne, ami csak kell: szex, megszállottság, káoszba hullott családok, kisvárosi álnokság,

szex, tébolyodottság és megint csak szex. És ami ettől is több, még csak most jön a legjava.

Ahogy a lányok egyre előrehaladottabb állapotba kerülnek, a sajtó is követheti a folyamatot. És kis szerencsével a kitartás meghozhatja a maga gyümölcseit. A gyerekek lehetnek akár hármás ikrek, vagy feketék, vagy halva szülöttek is.

Ó, azok a lehetőségek!

HÁROM

A forgószél örvényének magjában csend volt; csend és nyugalom. A lányok ordítózást és vádaskodást hallottak szüleiktől, a sajtótól és barátaitól egyaránt, de ez mégsem érintette őket. A folyamat, mely a tónál megkezdődött, haladt tovább a maga ellenállhatatlan módján, és ők hagyták, hadd formálja tudatukat éppúgy, mint testüket. Nyugodtak voltak, akár csak a tó tükre; háborítatlan felszínük úgy nyelte el a legádázabb támadásokat is, hogy azok még legapróbb hullámokat sem borzoltak.

Ezekben az időkben egymás társaságát sem keresték. Érdeklődésük egymás és a külvilág iránt a nulláig süppedt. Semmi más nem érdekeltte őket, csak hogy otthon ülve teljesedjenek ki, míg körülöttük csak tomboljanak az ellentmondások. A figyelem, a korábbi ígéretek dacára, folyamatosan apadt az eltelt hónapokkal és a publikum figyelmét elvonó másféle botrányokkal. De a Grove lelki egyensúlyán ejtett seb már nem gyógyult ilyen könnyen. A Szüzek Ligája oly módon rajzolta fel a városkát Ventura megye térképére, ahogy senki sem szeretne volna, de ha már ez lett a helyzet, akkor ezt ki kellett aknázni. A Grove-nak azon az őszen több volt a látogatója, mint megalapítása óta összesen, miután az emberek elhatározták, hogy azzal a ténnyel fognak ezentúl dicsekedni: meglátogatták azt a helyet, az Örültek Városát, ahol a lányok önként adják oda magukat, ha az Ördög azt parancsolja nekik.

Voltak azután már változások is, melyek nem voltak annyira szembeötlők, mint a zsúfolásig telt bárók, vagy a nyüzsgés a Központban. A zárt ajtók mögött a Grove gyermekeinek ezek után sokkal keményebben meg kellett harcolniuk kiváltságaikért, ahogy szüleik, különösen a lányos apák, visszavonták még azokat a szabadságjogaikat is, amelyek korábban magától értetődőek voltak. Ezek a háztáji összezőrdülések nem kevés családra mértek csapást, mely nem egy esetben végzetesnek is bizonyult. Az alkoholfogyasztás indexe meredek emelkedésnek indult; Marvin boltja már október és november hónapokban is rendkívüli üzletmenetnek örvendhetett az égetett szeszes italok területén, de karácsonyra a kereslet az egekbe szökött, amikor a szokásos fesztiválhangulathoz járuló részegség,

házasságtörés, feleségütlegelés és magamutogatás minősített esetei a bűnösök paradicsomává tette Palomo Grove-ot.

Mire a hivatalos ünnepek és az általuk ütött személyes sebek a múlt ködébe veszttek, sok család határozott úgy, hogy mindenestül otthagyja a Grove-ot, és ezzel a város szociális szerkezetének finom átrendeződése megindult, melynek során a korábban kíváncsnak tartott ingatlanok - mint például a Sarlók környéke (melyet mostanra megmérgezett Farrellék jelenléte) - ára meredeken esni kezdett, lehetővé téve azok megvásárlását olyan egyéneknek, akik nyáron még csak álmodni sem mertek volna arról, hogy itt élhetnek.

Micsoda hullámverés ahhoz az aprócska tóhoz képest.

A csatáknak természetesen megvoltak a maguk tanúi. Amit William Witt rövidke kukkolói karrierje során a titkosságról megtanult, felbecsülhetetlen értékűnek bizonyult, amikor az események kezdtek a napvilágra kerülni. Nem is egyszer került közel hozzá, hogy felfedje, minek volt tanúja aznap a tó partján, de mindannyiszor ellenállt a kísértésnek, jól tudva, hogy a kérészéletű sztárság, amit ezzel elérne, nem ellentételezné az őt élete végéig elkísérő gyanakvást és a lehetséges büntetést. És ezen túlmenően még annak is megvan az esélye, hogy neki sem fognak hinni. Ezért a saját fejében tartotta életben az emléket, gyakorta végigélve újra az ott történeteket. Ami azt illeti, az eset után mindjárt másnap valóban visszatért oda, hátha ezúttal sikerül kiszúrnia a tó lakóját. A víz addigra már elkezdett visszahúzódni. Egyetlen éjszaka alatt jó harmadával csökkent a felülete, és egy hét múlva teljesen el is tűnt, felfedve azt a hasadékot a földön, mely minden bizonnyal egyik bejárata lehetett a város alatt húzódó barlangrendszernek.

Nem ő volt a hely egyetlen látogatója. Miután Arleen kiadta magából annak a bizonyos délutánnak a történeteit, számtalan látogató jött el ide. A figyelmesebbek könnyedén felismerték a helyszínt: a tó elsárgította a fűszálakat, és üledékének kiszáradt porával szórta meg. Néhányan még a barlangba is megpróbáltak bejutni, de a hasadék fala gyakorlatilag függőlegesen ereszkedett a mélybe, és nem kínált semmilyen kapaszkodót a leereszkedéshez. Néhány napos érdeklődés után a hely ismét visszasüppedt William magányos látogatásainak színhelyévé. Furcsa kielégülést jelentett neki az ittlét, minden félelme ellenére. Egyfajta cinkosságot a barlanggal és annak titkaival, nem is beszélve arról az

erotikus borzongásról, amely rátört, ahogy itt állt, ahol aznap délután is, és felidézte maga előtt a fürdőzők meztelenségét.

A lányok végzete nem tett rá különösebben nagy hatást. Olvasott néha felőlük, és hallotta, ahogy róluk beszélnek, de a nem látható dolgok túlságosan messze estek William érdeklődésétől. Sok minden érdekeseget lehetett akkoriban megfigyelni. A széthulló város ideális tereppé vált a kémkedéshez: szokványos csábítások és lealjasító rabszolgaság; őrzöngések; verekedések; istenhozzádok, bevert orral. Egy napon, gondolta, mindezt megírom. Witt könyvének fogom hívni, és mindenki, aki benne szerepel, meg fogja tudni belőle, hogy a titkai nem maradtak titkok.

Amikor, bizonyos ritka alkalmakkor, mégis eszébe jutott a lányok jelenlegi állapota, legszívesebben Arleenre gondolt; egyszerűen azért, mert a lány kórházban volt, ahol még akkor sem láthatná, ha azt akarná, és a tény, hogy valami a hatalmán kívül esett, akárcsak a többi kukkoló számára, neki is ösztönző erőt jelentett. A lány agyával valami nem volt rendben, hallotta valakitől, bár azt senki sem tudta, hogy miért. Folyton azt akarta, hogy férfiak legyenek vele, viselős akart lenni, ahogyan a többi lánynak is sikerült, de ő kudarcot vallott, és ez tette beteggé. A vele kapcsolatos kíváncsisága akkor halt el teljesen, amikor azt hallotta, hogy a lány már elveszítette korábbi bájának minden darabkáját.

- Félig holtnak néz ki - írták le állapotát. - Mint egy kábítós hullája.

Ezek után Arleen Farrell kitörlődött az emlékeiből, és nem maradt más a helyén, csak egy csodálatos vízió, ahogyan az ezüstös tó partján állva lassan kibújik ruhájából. Hogy mit tett a tó ezután vele, arra jótékony homály borult.

Sajnálatos módon a négyes fennmaradó tagjainak anyaméhe nem osztozhatott a felejtés tapasztalatában, így Palomo Grove-nak is szembe kellett néznie a kérlelhetetlen tényekkel, hogy megszégyenülése újabb stációhoz érkezett, amikor április másodikán a Szüzek Ligájának első tagja vajúdni kezdett.

Howard Ralph Katz, az ekkor tizennyolc éves Trudi gyermeke hajnali 3.46-kor született, császármetszéssel. Törékeny újszülött volt, mindössze 1870 gramm, amikor napvilágot látott a műtőasztalon. Abban mindenki egyetértett, hogy a gyermek teljesen az anyja volt, amiért a nagyszülők nem győztek eleget hálálkodni, tekintve, hogy halvány fogalmuk sem volt az apa személyéről. Howard Trudi sötét, mélyen ülő szemeit örökölte, és már születésekor dús, barna hajkorona ült koponyája tetején. Hasonlóan édesanyjához, aki szintén koraszülött volt, életének első hat napjában

minden egyes lélegzetvételért keményen meg kellett küzdenie, de azután már gyorsan erősödött. Április 19-én Trudi hazavihette fiát Palomo Grove-ba, hogy azon a helyen dajkálja, melyet legjobban ismer.

Két héttel azután, hogy Howard Katz meglátta a napvilágot, megszült a Szüzek Ligájának második tagja is. Ezúttal azonban a sajtónak lehetősége adódott arra is, hogy ne csak egy újabb aranyos kisfiúcska születéséről számoljon be. Joyce McGuire ikreknek adott életet, akik egypercnyi különbséggel születtek, tökéletesen komplikációmentesen. Jo-Beth és Tommy-Ray lett a gyerekek neve. Azért választott így (habár ezt sosem vallotta volna be, még a halálos ágyán sem), mert két apjuk volt: az egyik Randy Krentzman, a másik maga a tó. Három, ha a Mennyei Atyát is beleszámoljuk, habár beigazolódni látta azokat a félelmeit is, hogy ő már régen levette róla a kezét.

Mindössze egy héttel a McGuire ikrek születése után Carolyn is ikreknek adott életet, egy fiúnak és egy lánynak, de a fiú holtan született. A lányt, aki erős csontozatú volt és tömzsi, Linda névre keresztelték. Születésével a Szüzek Ligájának hőstörténete elérni látszott természetes végét. Carolyn másik gyermekének temetése ugyan még vonzott egy kisebb nézőközönséget, de a négy családot ezentúl békén hagyták. Ami azt illeti, túlságosan is békén. Elmaradoztak a barátok telefonjai, az ismerősök még azt is letagadták, hogy valaha látták volna őket. A Szüzek Ligájának története foltot ejtett Palomo Grove becsületén és jó híréen, és a botrányból származó jövedelmek dacára egységes kívánságként fogalmazódott meg, hogy minél előbb meg kell feledkezni arról, hogy ilyesmi valaha is megtörtént.

A minden oldalról rájuk zúduló elutasítás felett érzett fájdalmában a Katz család tervezgetni kezdte, hogy elhagyja a Grove-ot, és visszatér Alan Katz szülővárosába, Chicagóba. Június végére el is adták a házukat egy vadidegennek, aki jó vételt csinált, hiszen egyszerre jutott ingatlanhoz és ismertséghez a városban. Katzék két héttel később költöztek el véglegesen.

Az időzítés tökéletesnek bizonyult. Ha csak pár nappal is elhalasztották volna indulásukat, tanúi lehettek volna a Liga története utolsó tragédiájának. Július 26-án este a Hotchkiss család rövid időre elment otthonról, Carolynt otthon hagyva Lindával. Tovább maradtak, mint tervezték, és csak jóval éjfél után, tehát 27-én értek haza. Carolyn az úszás évfordulóját azzal ünnepelte meg, hogy megfojtotta lányát, majd saját magával is végzett. Búcsúlevelet is hagyott maga után, melyben leírta, mégpedig ugyanazzal a vérfagyasztó tárgyilagossággal, ahogy a Szent András-törésvonalról is értekezni szokott, hogy Arleen Farrell története az

utolsó betűig igaz. *Igenis* elmentek úszni. *Igenis* megtámadta őket valami. A mai napig nem tudta meg, hogy mi volt az, de azóta is érzi a jelenlétét magában és a kisgyermekben, és azt is tudja, hogy gonosz. Ezért fojtotta meg Lindát. És ezért is fogja felvágni az ereit. *Ne ítéljetez túl keményen felettem* - kérte őket. - *Én egész életemben senkinek sem akartam ártani.*

A levelet a szülők az alábbiak szerint értelmezték: a lányokat valóban megtámadták és megerőszakolták, és valamilyen, előttük felfoghatatlan okból, a lányok úgy határoztak, hogy megtartják maguknak a bűnös vagy bűnösök nevét. Most, hogy Carolyn meghalt, Arleen megháborodott, Trudi pedig Chicagóba költözött, Joyce McGuire-ra hárult a kötelesség, hogy elmondja az igazat, a Szüzek Ligájának csonkítatlan történetét.

Joyce kezdetben elutasította a kérést. Nem emlékszik semmire abból a naptól, állította. A trauma minden képet törölt az eseményekről. Sem Hotchkiss, sem Farrell nem elégedett meg a válasszal, ezért további nyomást gyakoroltak rá, Joyce apján keresztül. Dick McGuire nem volt erős ember, sem testben, sem lélekben, és az Egyház sem lépett fel támogatólag az ügyben, hanem a nem-mormonokhoz húzott, lánya ellenében. Az igazságnak ki kellett derülnie.

Végül, hogy kényszerítő erejük ne okozhasson nagyobb kárt apjában, mint amennyit már eddig is tett, Joyce beszélt. Különös jelenet volt. A hat szülő, John pásztorral, a Grove és környéke mormon közösségeinek spirituális vezetőjével kiegészülve, McGuire-ék étkezőjében ülve hallgatta a sápadt, vézna lánykát, akinek a keze hol ehhez, hol ahhoz a bölcshöz kapott, hogy elringassa gyermekeit, miközben elmondja a történetet. Először is figyelmeztette hallgatóságát, hogy nem fog nekik tetszeni, amit hallani fognak. Ezután nekilátott, hogy be is váltsa a figyelmeztetésben ígérteteket. Előadott nekik mindent. A sétát; a tavat; a fürdést; a teremtményeket, melyek a testükért küzdöttek a víz alatt; megmenekülésüket; szenvedélyes kapcsolatát Randy Krentzman-nal - akinek a családja hónapokkal ezelőtt az elsők között hagyta ott a Grove-ot, gyaníthatóan a fiú családi körben tartott csendes vallomását követően - és a vágyat, melyben osztozott az összes lánnyal, hogy minél előbb teherbe essen...

- Ezek szerint Randy Krentzman felelős mindenért? - kérdezte Carolyn apja.

- Ő? - kérdezte. - Ő nem tehet semmiről.

- Akkor kicsoda?

- Azt ígérted, hogy elmondod a teljes igazságot - emlékeztette a lelkész.

- így is tettem - felelte Joyce. - Amennyit tudok, mind elmondtam. Randy Krentzman az én választásom volt. Mindannyian tudjuk, Arleen hogy oldotta meg a dolgot. Biztos vagyok benne, hogy Carolyn is talált valakit. És Trudi is. Tudják, az apák személye egyáltalán nem fontos. Bármelyik férfi lehetett volna.

- Azt állítod, hogy a Sátán benned van, gyermekem? - kérdezte a pásztor.

- Nem.

- Akkor tán a gyermekben?

- Nem, nem - lágyan ringatta a bölcsőket, mindkét kezével egyet-egyét -, Jo-Beth és Tommy-Ray nem megszállottak. Legalábbis nem abban az értelemben. Egyszerűen csak nem Randy gyermekei. Az lehet, hogy hasonlítanak egy kicsit rá... - megengedett magának egy apró félmosolyt - ...és ennek örülök is - mondta -, mert nagyon jóképű srác volt. A bennük lakozó szellem azonban a tóé.

- A tó nem létezik - mutatott rá Arleen apja.

- Azon a napon létezett. És talán egyszer megint létezni fog, ha elég eső esik.

- Soha, ha rajtam múlik.

Ha elhitték Joyce történetét, ha nem, Farrell betartotta a szavát. Ő és Hotchkiss egy szempillantás alatt elegendő adományt gyűjtöttek a városban ahhoz, hogy a barlangot lepecsételtessék. Az adakozók java része csak azért írta alá a csekket, hogy Farrell mielőbb eltűnjön a küszöbjéről. Mióta a kis hercegnője elveszítette a józan eszét, olyan volt vele beszélgetni, mint egy időzített bombával.

Októberben, néhány nap híján tizenöt hónappal azután, hogy a lányok lementek a vízhez, a hasadékok betonnal töltötték ki. Jó sok évnek kell eltelnie, amíg egy ilyen pecsét megadja magát.

Addig Palomo Grove gyermekei békességben játszodozhatnak.

HARMADIK RÉSZ

SZABAD LELKEK

EGY

A több száz erotikus magazin és film közül, melyeket William Witt férfivá érésének elmúlt tizenhét esztendejében összegyűjtött - először postai rendelés útján, később Los Angeles-i kirándulásai alkalmával, melyeket kimondottan ebből a célból tett -, mindig azok voltak a kedvencei, ahol képes volt egy pillantást vetni a kamera mögötti életre. Néha a fényképész - gépestől, mindenestől - megjelent egy, a szereplők mögé függesztett tükörben. Máskor egy technikus vagy egy statiszta - akit azért alkalmaztak, hogy a sztárokat két beállítás közti szünetben is harcra készen tartsa - keze maradt ott a kép peremén, mint egy sietősen távozó szerelmesé.

Az ilyen nyilvánvaló hibák aránylag ritkán jelentek meg. Sokkal gyakoribbak - és William számára sokkal árulkodóbbak - voltak azok az árnyaltabb jelek, melyek a jelenet mögötti realitást tükrözték vissza. Ilyen volt, amikor a színész, akinek a bűn különféle barlangjai egyszerre tárultak fel és elbizonytalanodott, melyik lyukból merítsen örömet, a kamerára pillantott eligazításért; vagy amikor egy láb sebesen felemelkedett, mert a lencse túloldalán álló hatalom felüvöltött, hogy pont takarásban tartja az akció érdekesebb elemeit.

Ilyen alkalmakkor, amikor a fikció felkorbácsolta szenvedélyét - ami valójában nem is volt fikció, hiszen ami kemény, az kemény, és nem lehet meghamisítani -, William úgy érezte, hogy mindenkinél jobban ismeri Palomo Grove-ot. Létezett valami a város élete mögött, mely olyan önzetlenséggel irányította annak mindennapjait, hogy senki még csak nem is sejtette, hogy ott van. Néha még ő is elfeledkezett róla. Hónapok teltek

el úgy, hogy ment az üzlet, az ingatlanforgalmazás után, és elfelejtette a rejtett kezét. Azután, akárcsak a pornóban, egy futó pillantást vethetett valamire. Lehet, hogy az egyik idősebb városlakó szemében, vagy az utca kövezetén megjelenő kátyú láttán, esetleg egy túllocsolt gyepről lecsordogáló patakocska hatására. Bármelyikük elég volt ahhoz, hogy eszébe jusson a tó és a Liga, és hogy tudja, hogy az egész város körülötte csak fikció (nem egészen fikció, hiszen a hús az hús, és nem lehet meghamisítani), és ő is egyike a színészeknek ebben a furcsa színjátékban.

A színjáték pedig a Liga történetéhez fogható drámák nélkül zajlott, mióta a barlangokat lepecsételték. Megjelöltsége dacára a Grove dinamikusan fejlődött, és vele együtt Witt is. Ahogy mind Los Angeles, mind peremkerületei kezdtek kinőni a Simi Valley-ből, a Grove alvóvárossá nemesedett. A hetvenes évek végén, éppen amikor William belépett az üzleti világba, a városban az ingatlanárak meredek emelkedésnek indultak. Újabb lökést adott a prosperitásnak, különösen Widbluffben, hogy néhány kisebb sztár lakhelyéül választotta a Dombot, elhozva azt a sikket a városba, melyet az mind ez idáig nélkülözni kényszerült. A legnagyobb házat, egy fényűző rezidenciát, mely csodálatos panorámát kínált mind a városra, mind az azon túl elterülő völgyekre, Buddy Vance, a komikus vette meg, akinek a műsorát valaha a legnagyobb durranásként tartották számon a tévétársaságok. Valamivel lejjebb a dombon a cowboy-színész Raymond Cobb romboltatott le egy házat, hogy a helyébe felépíthesse saját ranch-át, mely még egy seriff-jelvény alakú úszómedencével is büszkélkedhetett. Vance és Cobb háza között, a fák között tökéletesen elrejtőző házában élt Helena Davis, a némafilmsztár, aki a maga korában a pletykákban legtöbbet emlegetett színésznő volt. Most, hetvenes éveinek végén, teljes visszavonultságban élt, ami csak tovább fűtötte a szóbeszédet, valahányszor egy - mindig hat láb magas és mindig szőke - fiatalember tűnt fel a városban, és Miss Davis barátjának vallotta magát. Az ő jelenlétük tette indokoltá a ház gúnynevét is: a Bűn Fészke.

A Los Angeles-i import más formákban is megnyilvánult. A Központban Egészséges Élet Klub nyílt, akkora sikerrel, hogy hamarosan el kellett utasítania a későn jelentkezőket. A szecsuáni konyha iránti őrület két ilyen jellegű intézményt is életre hívott, és mindkettő kellőképpen látogatott maradt ahhoz, hogy versenyben maradjon. Virágzottak a különféle stílusok boltjai, szecessziót és amerikai naiv művészetet, néhol csak közönséges giccset kínálva. Olyan vérmes lett a kereslet az

üzlethelyiségek iránt, hogy a bevásárlóközpontra még egy szintet fel kellett húzni. Az olyan üzletek, melyeket korábban a Grove sohasem igényelt, egyszeriben nélkülözhetetlenné váltak. Az úszómedence-kellékek boltja, a körömkosmetikai szalon és bronzárium, a karate iskola.

Néhanapján, a pedikűrösnél várakozva, vagy a kiskedvencek boltjában, miközben a gyerek választott a háromféle csincsilla közül, az újonnan jöttek megemlítettek egy szóbeszédet, melyet a várossal kapcsolatban hallottak. Hogy állítólag történt itt valami, valamikor régebben? Ha ilyenkor volt egy törzsgyökeres Grove-lakos a közelben, a beszélgetés sebesen elterelődött kevéssé ellentmondásos vizekre. Habár az azóta eltelt években felnőtt egy új generáció, az őslakosok, ahogyan hívni szerették magukat, még mindig helyesebbnek érezték, ha a Szüzek Ligája egyszer és mindenkorra elfelejtődik.

Számosan voltak olyanok, akik sohasem voltak képesek megemészteni a történeteket. William is egy volt ezek közül. A többieket pedig állandóan szemmel tartotta, miközben éltek az életüket. Joyce McGuire-t, a csendes, vallásos asszonyt, aki egyedül nevelte fel Tommy-Rayt és Jo-Beth-t, férfitámasz nélkül. A szülei pár évvel ezelőtt leköltöztek Floridába, lányukra és unokáikra hagyva házukat. Joyce mostanában szinte egyáltalán nem hagyta el a ház falait. Hotchkisst, akit a felesége elhagyott egy nála tizenhét évvel idősebb San Diegó-i ügyvédért, és aki sohasem tudott felocsúdni e csapásból. A Farrell családot, akik korábban Thousand Oaksba költöztek, de rá kellett ébredniük, hogy hírnevük ide is követte őket. Végül Louisianában állapodtak meg, ahová Arleent is magukkal vitték. A lány soha nem épült fel a megrázkódtatásból. William úgy hallotta, hogy kivételesen jó hét volt, amikor sikerült tíznél több értelmes szót egymás mellé raknia. Jocelyn Farrell, Arleen húga, férjhez ment, és visszatért, hogy Blue Spruce-ban éljen. William alkalmanként látta is, amikor eljött meglátogatni a városban lakó barátait.

A családok elválaszthatatlan részeivé váltak a Grove múltjának; és habár William látásból valamennyiüket ismerte, és bólintott egyet, amikor találkozott velük - a McGuire-ekkel, Jim Hotchkiss-szal, de még Jocelyn Farrell-lel is -, soha egyetlen szót sem váltottak.

Nem is volt szükségük a szavakra. Tudták, amit tudtak.

És a tudás óvatosságra intette őket.

KETTŐ

1.

A fiatalember gyakorlatilag monokróm jelenség volt, vállig érő, nyakára göndörödő fekete hajával, kerek szemüvege mögött megülő sötét szemeivel és túlságosan fehér bőrével, ami egyáltalán nem vallott kaliforniaira. Fogai még ettől is világosabbak voltak, habár csak ritkán mosolygott. Beszélni se sokat beszélt, ami azt illeti. Társaságban is inkább csak hümmögött, ha hozzá szóltak.

Még a lehajtható tetejű Pontiac is hófehér volt, amivel a Központ előtt parkolt, habár a festését már jócskán kikezdte a tucatnyi chicagói tél havasója. A járgány keresztülsegítette ugyan az országon, de útközben jó néhányszor szorult toldozgatásra. Hamarosán el fog jönni az idő, amikor ki kell majd vinnie a prérire, hogy agyonlője. Ha időközben bárkinek is szüksége lesz valami bizonyítékra, hogy idegen tartózkodik a városban, csak végig kell néznie a kocsisoron.

De az is elég, ha végignéz rajta. Reménytelenül kilógott a sorból kordbársony nadrágjában és elnyűtt kabátjában (melynek túl hosszúak voltak az ujjai, viszont mellben szűk volt, mint minden kabát, amit csak vett). Olyan város volt ez, ahol az ember értékét edzőcipőjének márkája határozta meg. Márpedig ő nem viselt edzőcipőt: fekete bőrcsizmát hordott, állandóan, nap nap után, egészen addig, míg le nem koszlott a lábáról, hogy ezután vehessen magának egy vadonatúj, az előzővel minden tekintetben megegyező párat. Idevaló vagy sem, jó oka volt az ittlétének, és minél előbb végez a dolgával, annál hamarabb könnyebbül meg.

Először is, útbaigazításra volt szüksége. Egy Frozen Yogurt boltot választott, mint a legelhagyatottabbat a sorban, és lassan ögyelegetve a helyiségbe lépett. A pult másik feléről felhangzó üdvözlés olyan meleg fogadtatásra utalt, hogy egy pillanatig szinte azt gondolta, hogy felismerték.

- Szia! Segíthetek valamiben?

- Én... új vagyok itt - mondta. (Micsoda ostoba megjegyzés, gondolta mindjárt utána.) - Úgy értem, van itt valahol egy hely... egy hely, ahol vehetnék egy térképet?

- Úgy érted, Kaliforniáról?

- Nem. Palomo Grove-ról - válaszolt sebtében, rövidere fogva mondandóját. Így sokkal kevesebbet hebegett össze-vissza.

A mosoly a pult túlsó felén tovább szélesedett.

- Itt nem kell térkép - magyarázta a lány. - Ez nem olyan nagy város.

- Oké. Akkor van itt valahol egy hotel?

- Persze. Könnyen megtalálod. Itt van nem messze. Vagy van egy másik, egy újabb, Stillbrook Village-ben.

- Melyik az olcsóbb?

- A Terasz. Csak két perc innen, a Központ háta mögött.

- Tökéletesen hangzik.

A válaszképpen felcsillanó mosoly azt üzenté: itt minden tökéletes. Egy pillanatig szinte ő is hinni tudott ebben. A parkolóban felpolírozott autók csillogtak; a Központ háta mögé vezető jelzések ezernyi színben tündököltek, a hotel homlokzatára festett üdvözlő - Üdvözljük Palomo Grove-ban, a Jólét Kikötőjében - olyan élénk színekben pompázott, mint a vasárnapi újságok képregény-mellékletei. Boldog volt, hogy visszahúzódhat szobájának biztonságába, lehúzhatja a rolókat a vakító napfény ellen, és ejtőzhet egy kicsit.

Az autótút utolsó szakasza teljesen kimerítette, ezért úgy határozott, hogy némi tornával és egy frissítő zuhannyal lehel életet tagjaiba. A gépezet, ahogyan hivatkozni szokott testére, túl sokáig volt a vezetőülésbe gyömöszölve; és szüksége volt egy alapos átgyúrásra. Tízpercenyi, rúgások és ütések kombinációjából álló árnyék-bokszolással melegített be, melyet kedvenc rúgásaiból álló speciális koktélja követett: a fejsze, sarló felugrással, a dugóhúzó, és a hátsó forgó-rúgás felugrással. A jól bevált gyakorlatsor nemcsak az izmait, de a gondolatait is ellazította. Mire elérkezett a lábemeléshez és a felüléshez, a maga részéről készen állt, hogy feltegye Palomo Grove-nak a kérdéseket, amiért valójában ideutazott.

Legelőször is: kicsoda is Howard Katz? Az én többé nem tűnt elégséges válasznak. Az én csak a gépezetet jelentette. Ennél sokkal többnek is lennie kell a háttérben.

Wendy volt az, aki erre rávilágított, azon az éjszakába nyúló vitán, mely azzal végződött, hogy a lány elhagyta.

- Kedvellek, Howie - jelentette ki Wendy -, de nem szeretlek. És tudod, hogy miért nem? Mert nem ismerlek.

- Tudod, ki vagyok? - kérdezte akkor Howie. - Egy ember, akinek lyuk tátong a közepén.

- Elég furcsa egy megfogalmazás.

- Elég furcsa érzés.

Furcsa, de igaz. Míg másoknak határozott képük volt magukról - ambíciók, vélemények, vallás -, addig ő szánalomra méltó bizonytalansággal tekintett lényére. Azok, akik kedvelték - Wendy, Richie, Lem -, türelmesek voltak vele szemben. Kivárták, amíg hebegése-habogása árából felszínre emelkedett mondanivalója, és úgy tűnt, értelmesnek is találták gondolatait. (Te vagy az én szent bolondom, mondta neki egyszer Lem; megjegyzése még most is fülében csengett.) De mások számára Katz csak egy balfácán volt. Nyíltan nem kötekedtek vele - ahhoz túlságosan fitt volt, még a nehézsúlyúak számára is, hogy szemtől szemben is vállalták volna véleményüket vele szemben -, de tudta, hogy mit rebesgetnek a háta mögött; és a kijelentések mind egy irányba mutattak: Katznak hiányzik egy kereke.

Hogy Wendy is feladta a küzdelmet, azt már képtelen volt elviselni. A fájdalom olyan mélyen ivódott belé, hogy a hét java részében jóformán szóra sem nyitotta a száját. Majd egyszerre megvilágosodott számára a megoldás. Ha van a földön egyáltalán olyan hely, ahol megértheti létének hogyanját és miértjét, akkor az csakis az a város, ahol megszületett.

Felhúzta a redőnyt, és kinézett a fénybe. A levegő gyöngyház-szerűen áttetsző volt és édes illatú. El sem tudta képzelni, mi vehette rá anyját arra, hogy itt hagyja ezt a kellemes helyet Chicago keserves téli hóviharaiért és fojtogató nyaráért. Most, hogy ő már halott volt (hirtelen, álmában érte az elmúlás), neki magának kell felfednie a rejtélyt, és a megoldással talán betömnie a bensőjében tátongó óriási űrt.

Éppen amint elérte a bejárati ajtót, a Mama kikiabált szobájából, ugyanolyan tökéletes időzítéssel, mint mindig.

- Jo-Beth? Ott vagy? Jo-Beth?

Ugyanaz az ereszkedő tónus a hangjában, mely mintha arra figyelmeztetné: most szeress engem, mert holnap már lehet, hogy nem leszek itt. Lehet, hogy már egy óra múlva sem.

- Szívem, itt vagy még?

- Tudod, hogy itt vagyok, Mama.

- Válthatnánk pár szót?

- Elkések a munkából.

- Csak egy percre. Kérlek. Mit számít az az egy perc?

- Jövök már. Ne izgasd fel magad. Jövök.

Jo-Beth megindult a lépcsőkön felfelé. Naponta hányszor kell megtennie azt az utat? Az élete lassan mérhetővé válna a lépcsőfokok számolásával, amit megtesz, fel-le, fel-le.

- Mi az, Mama?

Joyce McGuire megszokott pozíciójában feküdt: a kanapén, a nyitott ablak mellett, párnával a feje alatt. Nem tűnt betegnek, bár ideje nagy részében az volt. Szakorvosok jöttek, megnézték, felszámolták a kiszállási díjat, majd a vállukat vonogatva távoztak. Fizikálisan minden tökéletes, mondták. Ép szív, ép tüdő, ép gerinc. A fülei között viszont, ott nincsen minden rendben. Ez viszont olyan diagnózis volt, amit a Mama hallani sem akart. Mama valamikor ismert egy olyan lányt, aki megháborodott, és bedugták egy kórházba, amit soha többé nem hagyhatott el. Emiatt jobban félt az örülettől, mint bármi mástól a világon. Még azt sem engedte, hogy a házban ilyesmit szóba hozzanak.

- Megmondanád a pásztornak, hogy hívjon fel? - kérdezte Joyce. - Este átugorhatna hozzám.

- Ő nagyon elfoglalt ember, Mama.

- Nekem biztosan rá fog érni - bizonygatta Joyce. Még csak a harminckilencedikben járt, de máris úgy viselkedett, mintha kétszer annyi lett volna. A lassúság, ahogyan felemelte fejét a párnáról, mintha minden egyes centiméter a gravitáció felett aratott diadal lett volna; kezének és szempilláinak reszketése; az az örökös sóhaj a hangjában. A halálos nagybeteg szerepét osztotta magára, és erről a szerepről a világ összes orvosa kedvéért sem mondott volna le. A szerephez beteges pasztellszínekbe öltözött; hagyta hosszúra nőni gesztenyebarna haját, anélkül, hogy bármilyen formára igazította vagy feltűzte volna. Arcán nyomát sem lehetett látni a sminknek, ami csak tovább erősítette a szakadék peremén ingadozó idős hölgy benyomását. Mindent egybevetve Jo-Beth örült, amiért a Mama többé nem járt nyilvános társaságba. Az emberek csak kibeszélnék. Jobb, hogy idebenn marad a házban, lányát mozgatva a lépcsőkön, le-fel. Le-fel, le-fel.

Amikor, mint most is, Jo-Beth sikítani tudott volna az idegességtől, mindig emlékeztette magát, hogy édesanyjának megvan a jó oka a visszavonultságra. Az élet nem kegyes az olyan hajadonokhoz, akik egy valaki fölött olyan könnyen pálcát törő városban laknak, mint amilyen a Grove is. A rosszindulat és a megbélyegzettség jócskán indokoltá tehették betegségét.

- Megmondom John atyának, hogy hívjon - mondta Jo-Beth. - Figyelj, Mama, most már tényleg mennem kell.

- Tudom, szívem, tudom.

Jo-Beth visszafordult az ajtóhoz, de Joyce utána szólt.

- Semmi puszi? - kérdezte.

- Mama...

- Soha nem szoktad elfelejteni.

Jo-Beth kötelességtudóan visszaballagott az ablakhoz, és megcsókolta édesanyja arcát.

- Vigyázz magadra - kérlelte szelíden Joyce.

- Minden rendben lesz.

- Nem szeretem, amikor sokáig elvagy.

- Ez nem New York, Mama.

Joyce szemei megrebbentek az ablak felé, melynek keretében figyelte a világ változását.

- Az teljesen mindegy - jegyezte meg elmerengve. - A világon sehol sem biztonságos.

Elértek a jól kitaposott úthoz. Jo-Beth gyerekkora óta ugyanezt hallotta, ilyen vagy olyan verzióban. A minket körülölelő világ nem más, mint a Halál Völgye, ahol olyan arcok kísértének, akik képesek minden elmondhatatlan borzalomra. Ez volt az a pont, ahol John atya és a Mama olyan tökéletesen megértették egymást. Még az evilági Sátán lakhelyét illetően is megegyezett a véleményük, és ez Palomo Grove volt.

- Reggel találkozunk - biztatta Jo-Beth.

- Szeretlek, szívem.

- Én is szeretlek, Mama.

Jo-Beth betette az ajtót, és elindult a lépcsőn lefelé.

- Alszik?

Tommy-Ray állt a lépcsősor aljában.

- Nem. Nem alszik.

- A fenébe.

- Fel kellene menned, és beszélned kellene vele.

- Tudom. De úgyis csak alaposan megszorongatna a keddi miatt.

- Részeg voltál - vádolta a lány. - Az a bűnös ital. Igaz?

- Szerinted? Ha én is úgy nőttem volna fel, mint a normális kölykök, hogy lett volna szesz a házban, akkor nem szállna olyan könnyen a fejembe.

- Szóval az is az ő hibája, hogy berúgtál?

- Most meg te fogsz rám szállni? A francba, mindenki csak rám száll.

Jo-Beth elmosolyodott, és átkarolta testvérét. - Nem, Tommy, nem szállunk rád. Mi mindannyian azt hisszük, hogy fantasztikus vagy, és ezt te is tudod.

- Te is ezt gondolod?

- Én is.

Lágyan arcon csókolta, majd a tükörhöz ment, hogy ellenőrizze külsejét.

- Gyönyörű, mint egy festmény - áradozott a fiú, mellé állva. - Mind a ketten azok vagyunk.

- Te egoista - tört ki a lányból. - Napról napra önteltebb vagy.

- Ezt szereted bennem - békítgette Tommy-Ray, a tükörből visszaverődő ikerképre meredve. - Én kezdek hasonlítani rád, vagy te énrám?

- Egyik sem.

- Láttál valaha is két ennyire hasonló arcot?

A lány elmosolyodott. Tényleg rendkívüli volt a hasonlóság kettejük között. Tommy-Ray csontozatának finomsága tökéletesen idomult a lány áttetsző szépségéhez, melyet mindketten csodáltak. Jo-Beth semmit sem szeretett jobban, mint testvérével kéz a kézben sétálgatni, jól tudva, hogy olyan vonzó társasága van, amelyet csak egy lány kívánhat magának, és tudva, hogy testvére is így érez. Még a venice-i parti sétány kozmetikázott tündérékai is megfordultak utánuk.

Sajnos az utolsó néhány hónapban nem mentek együtt sehová. Míg ő estébe nyúló műszakokat dolgozott a Steak House-ban, addig testvére a barátaival volt a parton: Seannal, Andyvel, és a többiekkel. Hiányzott neki kettejük kapcsolata.

- Nem éreztél valami furcsát az elmúlt néhány napban? - kérdezte egyszerre a fiú, minden előzmény nélkül.

- Mégis mit?

- Nem tudom. Lehet, hogy csak én vagyok így. Úgy éreztem, mintha minden a végéhez közeledne.

- Még csak most jön a nyár. Most kezdődik minden.

- Igen, tudom... de Andy jelentkezett egy főiskolára, hogy rohadna meg. Seannak van az a nője L. A.-ben, és minden idejét vele tölti. Nem tudom. Csak én maradok itt, hogy várákozzak, de még azt sem tudom, mire.

- Akkor ne tedd!

- Mit ne tegyek?

- Ne várákozz! Vágj bele te is valamibe!

- Én is ezt akarom. De... (A fiú hosszasan tanulmányozta arcát a tükörben.) - És te? Te nem érzel valami... különöset?

Jo-Beth viszonzta a pillantást. Nem volt biztos benne, hogy be akarja vallani az álmait, melyekben elkapta az áradat, és egész élete hullámok hátán lovagolva jelent meg előtte. De ha nem Tommynak vallja meg, akit szeretett és akiben jobban bízott, mint bármilyen más élő teremtményben, akkor kinek?

- Oké, bevallom - mondta. - Én is éreztem valamit.

- Mit?

A lány megvonta vállait. - Nem tudom. Talán én is csak várakozom.

- És tudod, hogy mire?

- Nem.

- Ahogyan én sem.

- Hát nem vagyunk tökéletes pár?

Magában végigfuttatta a beszélgetést Tommyval, míg a bevásárlóközpont felé tartott. A fiú, szokás szerint, kettejük közös érzelmének adott hangot. Az utolsó néhány hét várakozással terhesen telt. Valami nemsokára történni fog. Álmai megsúgták neki. Érezte a csontjaiban. Csak abban reménykedett, hogy a várakozás nem fog túl hosszúra nyúlni, mert kezdett elérkezni arra a pontra, a Mamával, a Grove-val és a Steak House-beli állásával kapcsolatban, hogy kijöjjön a béketűrésből. Megindult a verseny töréspontjához közeledő türelme és a horizont mögött húzódó valami között. Ha a nyárnál is tovább várat magára (bármi legyen is az, akármennyire valószínűtlen), akkor ő fog felkerekedni, hogy megkeresse.

2.

Úgy tűnik, ebben a városban senki sem sétál, jegyezte meg magában Howie. Háromnegyed órán át tartó kószálása során a Dombon mindössze öt gyalogossal találkozott, és az ő esetükben is kisgyerek vagy kiskutya jelentette különbségüket. Rövid kirándulása során sikerült egy olyan kedvező pontot is találnia, ahonnét áttekinthette az egész várost. A meredek út az étvágyát is meghozta.

Marhát a marhának, gondolta, és a Központ által kínált étkezőhelyek közül a Butrick's Steak House-t választotta. A hely nem volt túlzottan nagy, és csak félig volt emberekkel. Leült az egyik asztalhoz az ablakok

mellett, kinyitotta Hesse Sziddhártájának egy viharvert példányát, és birkózni kezdett az eredeti német szöveggel. A könyv édesanyjáé volt, aki számtalanszor elolvasta újra meg újra - habár Howie egyetlen olyan alkalomra sem tudott visszaemlékezni, amikor akár csak pár szót is szólt volna a nyelven, melyet nyilvánvalóan folyékonyan beszélt. Ő ezt nem mondhatta el magáról. A könyvet olvasni olyan volt, mint egy afféle belső dadogás; kemény harc minden egyes szóért.

- Hozhatok valamit inni? - kérdezte a pincérnő.

Éppen azt akarta mondani, hogy „csak egy kólát”, amikor az élete visszavonhatatlanul megváltozott.

Jo-Beth lépte át a Butrick's küszöbét, ahogyan azt tette az elmúlt hét hónap minden hetében három alkalommal, de ma este olyan volt, mintha minden más alkalom csak próbája lett volna ennek a belépőnek; ennek a megfordulásnak; és ahogyan a szeme találkozott az ötös asztalnál ülő fiatalember szemével. Egyetlen pillantással felmérte a fiút. Szája félig nyitva volt. Aranykeretes szemüveget viselt. Egy könyvet tartott a kezében. Tulajdonosa nevét nem tudta, nem is tudhatta. Soha életében nem látta. A fiú mégis ugyanazzal a felismeréssel tekintett rá, amelyről jól tudta, hogy az ő arcán is ott ragyog.

Olyan, mint megszületni, gondolta a fiú, erre az arcra nézni. Mint előbújni valami biztonságos fészekből, és belecsöppenni egy olyan kalandba, melytől még a lélegzet is eláll. Az egész világon nem volt semmi csodálatosabb, mint a lány ajkainak finom íve, ahogyan rámosolygott.

És ahogyan most is mosolygott, mintha nyíltan flörtölne vele. Fejezd be, mondta a lány magának, nézz már félre! Azt fogja hinni, hogy elment az eszed, amiért ennyire bámulod. De hiszen ő is bámul rá, nem igaz?

Addig fogom nézni, amíg csak ő néz rám, amíg le nem veszi rólam a szemét.

- *Jo-Beth!*

A sürgető hívás a konyhából jött. A lány pislogott egyet.

- Egy kólát mondott? - kérdezte a pincérnő.

Jo-Beth a konyha felé kapta tekintetét - Murray hívta, mennie kellett -, majd visszapillantott a fiúra, aki még mindig állhatatosan nézett rá.

- Igen - látta Jo-Beth, ahogy a fiú kimondta.

A szavak neki szóltak, nagyon is jól tudta. *Igen, menj csak*, mondta neki. *Megvárlak.*

A lány bólintott, és elindult a konyhába.

A találkozás az elejétől a végéig jó ha öt másodpercig tartott, mégis mindketten izgatottan megremegtek a hatására.

A konyhában Marvin szokásos mártírszerepében tetszelgett.

- Hol voltál?

- Mindössze két percet késtem, Marvin.

- Volt az tíz is. Háromfős társaság vár a sarokban. Az a te asztalod.

- Már veszem is a kötényem.

- Csak siess!

Howie szeme a konyhaajtóra tapadt, várva, hogy a lány újra feltűnjön; a Sziddhárta pedig szép csendben elfelejtődött. Amikor végre előjött, nem nézett az irányába, hanem egyenesen az étterem túlsó felében lévő asztalhoz ment, hogy kiszolgálja a vendégeket. Nem érezte magát csalódottnak, amiért a lány feléje sem nézett. Már az első pillantást követően kialakult közöttük egyfajta összhang. Egész éjjel várni fog rá, ha úgy alakul, vagy akár holnap is, ha arra lesz szükség, míg csak be nem fejezi munkáját, és újra rá nem tekint.

A Palomo Grove alatti sötétségben a gyermekek ihletői még mindig szorosan tartották egymást, egyfolytában, mióta először a földre zuhantak, nem vállalva a kockázatot, hogy a másik esetleg elszabaduljon. Még amikor felemelkedtek, hogy megérintsék a fürdőzőket, akkor is együtt tartottak, mint a csípőjükönél összenőtt sziámi ikrek. Fletcher csak lassan értette meg a Jaff szándékait azon a napon. Azt gondolta, hogy az megint csak azt a nyomorúságos teratát akarja kiszedni a lányokból. De a Jaff szándéka ezúttal jócskán nagyra törőbbnek bizonyult. Gyerekcsináláson törte a fejét, és bármennyire aljas is volt ez a szándék, Fletcher rá volt kényszerítve, hogy kövesse a példáját. Egyáltalán nem volt büszke a támadásukra. Amikor pedig a következményekről szóló hírek kezdtek elérni hozzájuk, a szégyene csak tovább nőtt. Valaha, az ablak mellett ülve, Raul társaságában, azután vágyakozott, hogy ő legyen az égbolt. A háborúskodás a Jaff-fal ehelyett ártatlanok megrontójává tette, akiknek egyetlen érintéssel megpecsételte a sorsát. A Jaff nem kevés örömet lelt Fletcher zavarodottságában. Sötétségben leélt éveik alatt Fletcher számtalanszor érezte ellensége gondolatait, amint azok a gyermekek körül forogtak, akiket életre hívtak, és azon merengett, melyikük fog elsőként eljönni, hogy kiszabadítsa valódi apját.

Az idő már nem ugyanazt jelentette a számukra, mint a Nunció előtt. Nem éreztek éhséget, sem álmodást. Szerelmesek módjára egymásba temetkezve, sziklába zártan várakoztak. Néha hallották a felszínről leszüremplő hangokat, ahogy azok végigvisszhangoztak az árnyalatnyi, de

örökkévaló földmozgások nyitotta hasadékokon. De ezek az elkapott foszlányok nem nyújtottak támpontot gyermekeik fejlődésével kapcsolatban, akikkel mentális kapcsolatuk a legjobb esetben is elmosódott volt. Vagy legalábbis az volt, egészen ma estig.

Ma este ivadékaik találkoztak egymással, és a kontaktus hirtelen tisztává lett, mintha gyermekeik megértettek volna valamit saját természetükről, meglátták volna a tökéletes ellentétet, és szándékukon kívül ezúton nyitották volna meg elméjüket teremőik előtt. Fletcher egyszeriben a fiatalember, Howard fejében találta magát, aki Trudi Katz fia volt. A fiú szemein keresztül ellensége gyermekét látta, akárcsak a Jaff lánya szemein át Howardot.

Ez volt az a pillanat, amire vártak. A harc, melyet végigvívtak egész Amerikán, teljesen kimerítette őket. De a gyermekeik most már megvívhatták helyettük a harcot; véget vetve a csatának, mely immár két évtizede döntetlenre állt. Ezúttal a küzdelem a halál fog tartani.

Vagy legalábbis így számították. Azonban, életükben először, Fletcher és a Jaff ugyanabban a kínban osztozott - mintha egyetlen lándzsa fúrta volna át mindkettőjük szívét.

Ez nem volt háború, hogy a franc essen bele. Minden volt, csak háború nem.

- Elment az étvágya? - kérdezte a pincérnő.

- Azt hiszem, igen - válaszolta Howie.

- Akarja, hogy elvigyem az ételt?

- Igen.

- Szeretne valami desszertet? Egy kávé?

- Még egy kólát.

- Egy kólát.

Jo-Beth is a konyhában volt, amikor Beverly megjelent a tányérjával.

- Mekkora kár ezért a finom rostélyosért - mondta Beverly.

- Mi a neve? - akarta tudni Jo-Beth.

- Mi vagyok én, randiközvetítő? Nem kérdeztem tőle.

- Akkor menj, és kérdezd meg!

- Kérdezd meg te! Kért még egy kólát.

- Kösz. Ránéznél addig az asztalomra?

- Nyugodtan hívj csak Cupidónak.

Jo-Beth-nek sikerült a munkájára koncentrálnia, és távol tartania a szemét a fiútól egy teljes félórán át, de ami sok, az sok. Kitöltötte a kólát, és kivitte neki. Legnagyobb rémületére üresen találta az asztalt. Kis híján eldobta a poharat; az üresen hagyott szék látványa szinte beteggé tette.

Ekkor, a szeme sarkából, észrevette a fiút előjönni a mellékhelyiségből, és elindulni az asztal felé. Meglátta őt, és rámosolygott. Átvágott az asztalához, útközben két hívást is eleresztve a füle mellett. Már azt is tudta, mit fog tőle elsőként megkérdezni; ez volt a fejében, amióta csak meglátták egymást. A fiú azonban, ugyanazt a kérdést feltéve neki, megelőzte őt.

- Ismerjük egymást valahonnan?

És persze ő is tudta a választ.

- Nem - válaszolt neki.

- Amikor... te ... te... - Szája botladozva ejtette ki újra meg újra a szót; állkapcsa úgy dolgozott, mintha rágógumin csámcsogott volna - Te... - dadogta egyfolytában - ...te...

- Én is ugyanezt gondoltam - szólt közbe a lány, reménykedve abban, hogy türelmetlenségével nem bántotta meg. Úgy tűnt, nem. A fiú újból elmosolyodott, arcizmai elernyedtek.

- Különös - töprengett Jo-Beth. - Te nem itt a Grove-ban laksz, igaz?

- Nem, Chicagóban.

- Hát az jó messze van ide.

- Viszont itt születtem.

- Tényleg?

- A nevem Howard Katz. Howie.

- Én Jo-Beth vagyok...

- Mikor végzel itt?

- Tizenegy körül. Jó, hogy ma este jöttél be. Csak hétfőn, szerdán és pénteken dolgozom. Ha csak holnap jöttél volna, pont elkerültük volna egymást.

- De így egymásra találtunk - mondta, és a kijelentésből áradó meggyőződés szinte a könnyekig meghatotta a lányt.

- Vissza kell mennem dolgozni - sajnálkozott Jo-Beth.

- Várni fogok - válaszolta a fiú.

Tizenegy-tízkor együtt léptek ki a Butrick's-ból. Meleg volt az éjszaka. Nem az a kellemes, szellős meleg, hanem a nyomasztó páráság.

- Miért jöttél a Grove-ba - kérdezte a fiútól, míg a kocsí felé bandukoltak.

- Hogy találkozzunk.

Jo-Beth felnevetett.

- Nem hiszed? - kérdezte a fiú.

- Oké. Akkor először is, miért mentél el innen?

- Az anyám akkor költözött Chicagóba, amikor én még csak pár hetes voltam. Soha nem volt valami bőbeszédű a szülővárosommal kapcsolatban. Amikor mégis szóba hozta, olyan volt, mintha a pokolról beszélne. Azt hiszem, a saját szememmel is látni akartam. Talán hogy jobban megértsem őt és magamat is.

- Ő Chicagóban maradt?
- Halott. Két éve halt meg.
- Sajnálom. És mi a helyzet az apáddal?
- Nekem nincs apám. Már... úgy értem... én... én... Megint hebegett-habogott, de végül mégis kibökte:

- Nem ismertem.
- Ez egyre furcsább.
- Miért?
- Velem is ugyanez a helyzet. Én sem tudom, ki volt az apám.
- De hát ez nem is számít sokat, nem igaz?
- Valamikor sokat számított. Most már kevesebbet. Van egy ikertestvérem is, tudod? Tommy-Ray. Mindig eljön értem. Találkoznod kell Tommyval. Imádni fogod. Mindenki imádja.

- És téged is. Lefogadom, hogy mind... mind... mindenki szeret téged is.
- Komolyan?
- Gyönyörű vagy. Most, hogy veled vagyok, magamra uszítom fél Ventura megyét, igaz?

- Dehogyan.
- Nem hiszek neked.
- Hát megnézni megnéznek. De egy ujjal sem nyúlnak hozzám.
- És mi a helyzet velem?

Jo-Beth megállt. - Nem ismerlek, Howie. Vagyis hát, ismerlek is, meg nem is. Amikor megláttalak ott a Steak House-ban, tudtam, hogy ismerlek valahonnan. Csakhogy még sohasem jártam Chicagóban, és te sem voltál a Grove-ben, mióta...

Hirtelen összeráncolta homlokát:

- Hány éves is vagy? - kérdezte.
- Áprilisban múltam tizennyolc.

A ráncok tovább mélyültek.

- Mi a baj? - kérdezte Howie.

- Én is.

- Tessék?

- Tizennyolc voltam áprilisban. Tizennegyedikén.

- Én másodikán.

- Ez kezd igazán furcsa lenni, te nem úgy gondolod? Én úgy érzem, hogy ismerlek valahonnan. Te is ugyanezt érzed.

- Ez nyugtalanít téged.

- Ennyire látszik?

- Igen. Én még soha nem lát... lát... Soha nem láttam ennyire... áttetsző arcot. Amit ennyire meg szerettem volna csókolni.

A sziklába zárt szellemek vonaglani kezdtek. A csábítás minden egyes szava megforgatta a beléjük mártott pengét. De nem állt hatalmukban, hogy meggátolják az egyesülést. Nem tehettek mást, minthogy gyermekeik fejében ülve várták a fejleményeket.

- Akkor csókolj meg! - kérte a lány.

Megremegtek.

Howie a lány arcára tette a kezét.

...Addig remegtek, míg a föld is reszketni kezdett körülöttük...

A lány tett egy fél lépést feléje, és mosolygó ajkait a fiúéra tapasztotta.

...Amíg repedések nem nyíltak a betonon, mely tizennyolc évig lepecsételte sírboltjukat. Elég! - sikították gyermekeik fülébe. Elég!

- Mit éreztél? - kérdezte Howie.

A lány felnevetett: - Még a föld is megremegett...

HÁROM

1.

A lányok kétszer mentek le a vízhez.

Másodszor az éjszakát követő reggelen, amikor Howard Ralph Katz találkozott Jo-Beth McGuire-rel. A reggel verőfényes volt, az előző este fülledtségét elsöpörte a szél, mely lökéseivel a nyomasztó délutáni hőség enyhítését ígerte.

Buddy Vance megint egyedül aludt ágyában, melyet három fő számára építettek. Hárman egy ágyban - szokta mondani (amit sajnós idézni is szoktak tőle) - maga a disznó-paradicsom. A kettő házasságot jelent, és az maga a pokol. Épp eleget volt abban része, hogy tudja, nem neki találták ki, de valahogy még az ilyen szép reggeleket is még szebbé tudná varázsolni, ha tudná, hogy egy asszony várja az ágy másik végében, még akkor is, ha az történetesen a felesége. Az Ellennel való viszonya végül túl perverzre sikeredett; hamarosan el is kell bocsátania a szolgálatából. Viszont az üres ágy egy kissé könnyebbé tette új reggeli életmódjának betartását. Hogy nem volt senki, aki az ágyban marasztalhatta volna, nem okozott akkora erőfeszítést, hogy magára rángassa kocogó öltözetét, és meginduljon lefelé a Dombon.

Buddy ötvennégy éves volt. A kocogástól kétszer annyinak érezte magát. Csakhogy túlságosan is sok korabeli fickó halt el körülötte, köztük említve nem is olyan rég eltávozott valamikori ügynökét, Stanley Goldhammert is, méghozzá ugyanazoktól az élvezetektől, amelyeknek maga is jócskán rabja volt. A szivarok, a pia, a por. Minden gyarlósága közül még a nők voltak a legegészségesebbek, habár már velük is csak mérséklettel élt. Nem tudott már úgy átszeretkezni egy éjszakát, ahogyan harmincéves korában. Némely traumás alkalommal pedig egyáltalán nem volt képes rá. Ez a kudarcérzet kergette el orvosához, gyógyírt követelve a bajra, bármi legyen is az ára.

- Sajnos, ilyen orvosság nem létezik - mondta akkor Tharp doki. Már tévés éveiben is ő kezelte Buddyt, amikor a The Buddy Vance Show minden héten nézőcsúcsot döntött, és az este nyolckor általa elmondott viccek másnap reggel Amerika-szerte milliók ajkát hagyták el. Tharp

keresztül-kasul ismerte betegét, akit valaha a világ legmókásabb embereként emlegettek.

- Csak kárt teszel a testedben, Buddy, minden átkozott nap. És aztán idejössz és azt mondd, nem akarsz meghalni. Hogy még mindig játszani akarsz. Vegasban, százévesen.

- Így is van.

- A dolgok jelenlegi állását tekintve tíz évet ha adok neked. És akkor még szerencséd volt. Túlsúlyos vagy és túlterhelt. Láttam már egészségesebb hullákat is.

- A poénokat hagyd meg nekem, Lou.

- Oké, te meg engedd meg, hogy majd megírjam a halotti bizonyítványodat. Jobb lesz, ha odafigyelsz, különben, Krisztusomra, te is úgy jársz, ahogy Stanley.

- Azt hiszed, én nem gondolok rá épp eleget?

- Tudom, hogy gondolsz, Buddy. Tudom.

Tharp felállt, és átsétált az íróasztal mellett Buddy oldalára. A falat a hírességek dedikált fotói tarkították, akiről ő gondoskodott. Mennyi hatalmas név. Többségük halott; túlságosan is sokan idő előtt. A hírnévnek megvan a maga ára.

- Örülök, hogy kezdesz észhez térni. Ha valóban komolyan gondold a dolgot...

- Itt vagyok, nem? Hogy a csudába lehetnék még ettől is komolyabb? Te is nagyon jól tudod, mennyire utálok beszélni erről a szarságról. Soha életemben nem sütöttem el egyetlen poént sem a halálról, Lou. Tudtad ezt? Egyetlenegyszer sem. Minden másról igen. Mindenről. De erről nem!

- Előbb-utóbb pedig szembe kell nézned vele.

- Inkább az utóbbit választom.

- Rendben, akkor készíték neked egy egészség-megóvási tervet. Diéta, gyakorlatok, mozgás. De azt már most megmondom neked, Buddy, hogy nem lesz egy kellemes olvasmány!

- Valahol azt hallottam, hogy a nevetés meghosszabbítja az életet.

- Mutasd meg, merre mondják, hogy a komédiások örökké élnek, én meg mutatok neked egy sírboltot, amire egy utolsó poént véstek.

- Ja. Szóval akkor, mikor kezdjem?

- Kezdd ma! Dobd ki az összes skótot, meg orrcukrot, és próbálj kezdeni valamit végre az úszómedencéddel!

- Ahhoz előbb ki kéne tisztíttatni.

- Akkor tisztíttasd ki!

Ez lett volna a dolgok könnyebbik fele. Amint hazaért, megbízta Ellent, hogy hívja ki a medence-karbantartókat, és azok már másnap ki is küldtek valakit. Az egészség-megóvási terv, ahogyan Tharp is ígérte, már keményebb dió volt, de valahányszor lanyhulni kezdett az akarata, arra gondolt, hogy bizonyos reggeleken hogyan szokott kinézni a tükörben, és hogy a farkát már csak akkor láthatja, ha annyira összehúzza a beleit, hogy az már fáj. És amikor már a hiúság sem volt elegendő, akkor a halálra gondolt, de csak végső menedékként.

Mindig korán kelő típus volt, így felébredni a reggeli futásra nem okozott túl nagy gondot. A járdák kihaltak voltak, és gyakran - mint ma is - leszaladva a Dombon a Grove keleti részén át az erdőbe kocogott, ahol a talaj nem égette annyira a talpát, mint az aszfalt, és ahol a zihálást madárfütty festette alá. Ezeken a napokon a futás kizárólag egyirányú elfoglaltság volt; Jose Luis-szal lehozatta a törülközőkkel és jeges teával megtömött limót a Domb aljára, hogy ott várakozzon rá, amíg ki nem ér a fák közül. Ezek után a könnyebbik módon ment vissza Coney Eye-ba, ahogyan birtokát hívta: kerekeken. Az egészség egy dolog; a mazochizmus, legalábbis nyilvánosan, meg egy másik.

A kocogásnak volt egy másik haszna is, amellet, hogy megfeszítette a hasizmát. Volt egy jó órája rá, hogy elragódjon azon, ami akkor éppen nagyon foglalkoztatta. Ma a gondolatai akaratlanul is Rochelle körül jártak. A válási papírok ezen a héten lesznek készen, és azután hat hónapig tartó házasságuk már csak történelem lesz. Ez lesz a hatból a második legrövidebb. Shashival tartó negyvenkét napos kapcsolata volt a legrövidebb, melynek végére az a lövés tett pontot, mely olyan közel volt hozzá, hogy a mai napig kiveri a hideg veríték, hacsak rágondol. Nem mintha egy hónapnál is többet eltöltött volna Rochelle-lel abban az évben, amikor összeházasodtak. A mézeshetek és apróbb meglepetések után a nő máris visszavonult, hogy a későbbi nőtartást megtervezze. Már a kezdet kezdetétől nem passzoltak össze. Már akkor rá kellett volna döbbernienie, amikor először nem nevetett a figuráján, ami, merő véletlenségből, egybeesett azzal az időponttal, amikor először hallott róla. Viszont összes feleségei közül, beleértve Elizabethet is, ő volt külsőleg a legvonzóbb. Lehet, hogy kőből volt az arca, de a szobrász értette a dolgát.

Az arcáról gondolkodott akkor is, amikor letért a járdáról, és elérte az erdőt. Talán fel kellene hívnia és megkérnie, hogy jöjjön el Coney Eye-ba, még egy utolsó próbálkozásra. Már korábban is megtette ezt Diane-nal, és az volt együtt töltött évük legjobb két hónapja, mielőtt az ősi ellentétek újból ki nem újultak. Viszont az Diane volt, ez meg Rochelle. Értelmetlen

dolog egyik nő viselkedési mintáját kivetíteni egy másikra. Hiszen mindannyian olyan átkozottul különbözőek. A férfiak annyira majmai az összehasonlításnak: felületesek és egysíkú a gondolkodásuk. Legközelebb lesbikusként szeretne újjászületni.

A távolban nevetést hallott; fiatal lányok mással összetéveszthetetlen kuncogását. Fura egy hang ehhez a korai időponthoz képest. Abbahagyta a kocogást, és hallgatózni kezdett, de ekkor a levegő hirtelen teljesen megürült a hangoktól, még a madárdaltól is. Az egyetlen zaj, amit hallhatott, belülről jött: szervezete működésétől. Lehetséges, hogy csak képzelte azokat a hangokat? Teljességgel lehetséges, tekintve mennyire lefoglalják gondolatait a nők. De amint éppen elfordult, hogy magára hagyja a vadont hangtalanságával, megint felhangzott a kacarászás, és vele egy különös, szinte hallucinációszerű változás állt be a körülötte elterülő színen. A hang életet látszott lehelni az egész erdőbe. Megtáncoltatta a leveleket, megélenkítette a napfényt. És ami ettől is több: megváltoztatta magát a napsütés irányát is. A némaságban a fény sápadt volt, forrása alacsonyan állt a keleti horizont felett. A nevetés hatására azonban egyszeriben verőfényes délidő lett, forró napsugarakkal fürösztve a levelek égneek fordított arcát.

Buddy se nem hitt, se nem kételkedett: ahogyan mindig, most is megbabonázva állt a női szépség előtt. Csak amikor a harmadik nevetéssor felhangzott, akkor kezdte érzékelni annak irányát, és kezdett szaladni felé, a reszketegen imbolygó fényben.

Néhány méter után mozgást látott maga előtt a fák között. Csupasz bőr. Egy lány, amint éppen kibújik alsóneműjéből. Mögötte egy másik, egy szőke és feltűnően bájos lány is pont ugyanerre készült. Buddy ösztönösen érezte, hogy nem lehetnek teljesen valóságosak, de azért óvatosan haladt tovább, nehogy elriassza őket. Egyáltalán, el lehet riasztani az illúziót? Nem mintha meg akarta volna kockáztatni; főleg nem ilyen fenséges látványnál. A szőke lány vetkőzött le utolsóként. Rajta kívül hárman voltak, vette őket számba, akik máris belegázoltak a tóba, mely az érzékelhetőség határán pislákolt. A felszínét fodrozó hullámok villódzó fényeket vetettek a szőkeség arcára - Arleen, nevezték nevén a többiek, ahogyan kikiabáltak neki a partra. Fától fáig haladva lassan jó háromméternyi közelségbe került a víz széléhez. Arleennak ekkorra már combközépig ért a víz, és habár lehajolt, kezeivel paskolva arcára és testére, a víz gyakorlatilag láthatatlan maradt. A lányok, akik már jócskán beljebb jártak, mintha a levegőben úszva lebegtek volna.

Kísértetek, gondolta Buddy futólag, ezek kísértetek. A múlt után kémkedek, melynek eseményei itt játszódnak le újra az orrom előtt. A gondolat előcsalogatta rejtekéből. Ha a feltevése helyes, akkor bármilyen pillanatban köddé válhatnak, ő pedig magába akarta inni szépségük minden egyes részletét, mielőtt ezt megteszik.

Ruháiknak, amit csak az imént hámoztak le magukról, nyoma sem volt a füben, ahol állt, és annak sem volt jele, hogy - amikor egyikük vagy másikuk a part irányába nézett - tudatában lennének az ő jelenlétének.

- Ne menj túl messze - kiáltott oda a kvartett egyik tagja társának. A tanács nem lelt visszhangra. A lány egyre csak távolodott a parttól, lábait széttárva, majd összezárva, széttárva és összezárva úszás közben. Első magömléses kamaszkori álma óta nem volt tanúja ehhez fogható erotikus tapasztalatnak, figyelve ezeket a levegőben úszó teremtményeket, akik alsó testét finoman elmosta a szubsztancia, ami fenntartotta őket, de nem annyira, hogy ne vehesse ki azok legapróbb részleteit is.

- Meleg! - kiáltott fel a vállalkozó szellem, aki jó messzire a többiektől taposta a vizet. - Itt *meleg* a víz.

- Most viccelsz?

- Csak gyere ide, és próbáld ki!

Szavai újabb ambíciót kezdtek melengetni Buddyban. Oly sokat *látott* már. Megpróbálhatná most már a *tapintást* is? Ha úgysem láthatják meg - márpedig nyilvánvalóan ez volt a helyzet -, mi rossz van abban, ha ujjhegyével végigsimít valamelyikük gerincén?

A víz nem adott semmilyen hangot, ahogy belegázolt, és nem is érzett mást, csak egy puha érintést a bokáján, majd a lábszárán, ahogy egyre mélyebbre hatolt. Arleent mégis fenn tudta tartani. Ott lebegett a tó tükcrén, haja szétterült arca körül, finom karcsapásai mind messzebbre vitték tőle. Üldözőbe vette, s minthogy a víz semmilyen ellenállást nem fejtett ki, a távolság közte és a lány között pillanatok alatt megféleződött. Kinyújtott karral haladt tovább, le sem véve szemét a barackszínű szeméremajkáról, ahogyan a lány a rúgómozdulatok tette.

A vállalkozó szellem újra felkiáltott, de ő nem hagyta, hogy elvonja a figyelmét. Megérinteni Arleent, képtelen volt bármi másra gondolni. Testére tenni kezeit, és ő még csak nem is tiltakozna, csak úszna tovább, miközben ő boldogulna. Ádáz igyekezetében valamiben megbotlott a lába, és a lány felé kinyújtott karjaival elesett, egyenesen az arcára. A becsapódás eléggé az érzékeihez térítette ahhoz, hogy értelmezni tudja a távolból felhangzó kiáltásokat. Azok többé már nem örömből fakadtak,

hanem a veszélyérzetből. Felemelte fejét a földről. A két távolabbi úszó a levegőben lebegve vergődött, arccal az ég felé.

- Uramisten - suttogta Buddy.

Fuldokoltak. Kísértetek, ahogyan néhány pillanattal előbb nevezte őket, nem is igazán törődve azzal, mi következik e névből. Hát itt volt az émelyítő igazság. A fürdőzők gyászolni jöttek ezekre a fantomvizekre. Ő pedig a halottak után ólálkodott.

Háborgó gyomra a visszakozást követelte, de valami perverz kötelem mégis ott tartotta, hogy végignézze a tragédiát.

Mostanra mind a négyüket elkapta ugyanaz az örvénylés, megforgatva testüket a levegőben, elsötétítve arcukat, ahogyan a lélegzetükért küzdöttek. Hogyan lehet ez? Úgy tűnt, hogy a talán egyméternyi mély vízben fulladnak meg. Valami víz alatti áramlás kaphatta el őket? Az elképzelés valószínűtlennek tűnt, ebben a sekély vízben és ilyen nyugodt vízfelszín mellett.

- Segítsenek... - hallotta a saját hangját. - Miért nem segít már nekik valaki?

Mintha legalábbis ő maga képes lenne erre, úgy indult meg feléjük. Arleen esett hozzá a legközelebb. Az arcáról nyom nélkül eltűnt minden báj. Kétségbeesés és iszonyat torzította el. Tágra nyílt szemei hirtelen mintha megláttak volna valamit az alatta elterülő vízben. Vergődése alábbhagyott, és teljes megadással meredt arra a pontra. Feladta a küzdelmet az életéért.

- Ne - mormolta Buddy, kinyúlva felé, mintha a karjai ki tudnák emelni a múlt ködéből, és vissza tudnák hozni az életbe. Abban a pillanatban, ahogy teste hozzáért a lány húsához, tudta, hogy mindkettőjük számára végzetes hibát vétett. A megbánáshoz azonban már túl késő volt. Megremegett a föld alattuk. Buddy lenézett. A földréteg itt csak vékony héj volt, mely csak néhány erőtlen fűszálnak nyújtott táptalajt. A föld alatt hamuszürke sziklaréteg húzódott, vagy talán beton? Igen! Beton! A földfelszínen tátongó lyukat volt hivatott kitölteni, de a pecsét a szeme előtt kezdett repedezni, és a hasadékok egyre szélesedtek.

Buddy visszatekintett a tópart és a szilárd talaj felé, de a hasadék már meg is nyílt közte és a biztonság között. Odalentről jeges fuvallat tört fel.

Újra az úszókra nézett, de a látomás már kezdett szertefoszlan. Miközben elhalványult, Buddy ugyanazt látta mind a négy arcon: a szemek addig forogtak vadul a szemgödrökben, míg végül csak a fehérjük látszott, kitárultak a szájak, hogy belélegezzék a halált. Nem a sekély víz okozta vesztüket, értette végre meg. A rés akkor is itt volt, amikor úszni kezdtek a

tóban, és az magáénak követelte őket, ahogyan most magáénak követeli az ő testét is: őket a víz által, őt pedig szellemképeik által.

Segítségért kezdett üvölteni, ahogyan a rengés egyre hevesebbé vált, és lábai között a beton saját magát örölte porrá. Talán egy korán kelő kocogó, mint ő, meghallja ordítózását, és a segítségére siet. Csak jöjjön már, csak jöjjön!

Kit akar vajon bolonddá tenni? Ő, az örök bolondozó. Nem fog jönni senki. Itt fog meghalni. Az istenit, itt fog megdőglenni.

A szakadék közte és a jószág földje között tekintélyes méretűvé nőtt, és az ugrás kínálkozott egyedüli esélyként a megmenekülésre. Gyorsnak kell lennie, mielőtt az összetöredezett beton a mélységbe zuhan, őt is magával rántva. Most, vagy soha.

Elugrott. Nem is volt rossz próbálkozás. Még néhány centi, és eléri a biztonságot. De az a néhány centi, akkor és ott, a mindent jelentette. Csak a levegőt tudta megmarkolni, és célját tévesztve zuhanni kezdett.

Az egyik pillanatban a napfény még teljes erővel tűzött a feje búbjára. A következőben már csak a sötétség volt, a jeges sötétség, és ő ólomnehezen fúródott keresztül rajta, a mellette elzúgó betontörmelék társaságában. Hallotta, ahogyan azok a sziklafalnak csapódva meg-megreccsennek; azután rájött, hogy ő az, akitől a zaj ered. Az ő csontjainak és gerincének reccsenését hallotta, miközben zuhant. És zuhant, és zuhant...

2.

A nap korábban kezdődött Howle számára, mint amennyire önszántából egy ilyen éber éjszaka után nekivágott volna, de miután felkelt és végrehajtott egy gyakorlatsort, már örült neki, hogy így történt. Bűn lett volna egy ilyen csodálatos reggelen az ágyban heverészni. Az automatából vett magának egy szódát, és az ablak mellé ülve az eget bámulta, azon töprengve, mit hozhat számára a nap.

Hazug kutya; nem is a napról van szó. Jo-Bethről, egyedül csak Jo-Bethről. A szemei, a mosolya, a hangja, a bőre, az illata, a titkai. Az eget figyelte, de igazi megszállottként az ő arcát látta maga előtt.

Ez volt az első ilyen alkalom. Még soha nem volt érzelem, mely ennyire hatalmába kerítette volna. Az éjszaka kétszer is teljesen leizzadva riadt fel. Nem emlékezett az álmokra, melyek ezt kiváltották, de abban biztos volt, hogy a lány is szerepelt bennük. Hogyne szerepelt volna? El kell mennie,

hogyan megtalálja. Minden óra, amit a társaságán kívül töltött, elvesztegetett idő volt; minden pillanat, melyben nem láthatta, vakság; minden pillanat, melyben nem érinthette, tompa kábulat.

A lány elmondta neki, amikor előző este elváltak, hogy csak esténként szolgál fel a Butrick's-ban; napközben egy könyvesboltban dolgozik. Tekintve a Központ méreteit, nem lesz túl nehéz feladat rátalálnia a helyre. Vett egy zacskó fánkot, hogy betöltse a tegnapi vacsora hiánya folytán a bensőjében tátongó űrt. Az a másik űr, melyre gyógyírt keresve jött el ide, ma nagyon is távol állt a gondolataitól. Végigsétált az üzletsorok mentén, az ő boltját keresve. Egy kutyakozmetika és egy ingatlanügynökség közé ékelődve talált rá. Hasonlóan a többi üzlethez, még mindig zárva volt, és az ajtón található kiírás szerint még bő háromnegyed óra volt a nyitásig. Leült egy padra, az erőteljesen izmosodó napfényre, eszegette a fánkokat, és várt.

Abban a pillanatban, hogy kinyitotta a szemeit, ösztöne máris azt súgta neki, hogy mára feledkezzen meg a munkáról, és keresse meg Howie-t. A múlt este eseményei álmában újra meg újra leperregtek szemei előtt, minden alkalommal apróbb változtatásokkal, mintha azok alternatív valóságok lettek volna; néhány abból a végtelenül sokból, melyeknek ez az egyetlen találkozás adott életet. A számtalan lehetőség között mégsem akadt egy sem, mely ne lett volna a része. Ott volt benne, rá várakozott, legelső lélegzetvételétől fogva; a sejtjeiben érezte. Valamiféle mérhetetlen kötődés folytán ő és Howie összetartoztak.

Nagyon is jól tudta, hogy ha bármelyik barátnője efféle szentimentális érzést vallana meg neki, akkor udvariasan elhessegetné, mint nevetséges gondolatot. Ez persze nem azt jelentette, hogy ő nem ábrándozott el egy-egy arc megpillantásakor, vagy hogy nem erősítette fel a rádiót, ha bizonyos szerelmes dalokat meghallott. De mindeközben jól tudta, hogy mindez csak egy kevésbé harmonikus realitás eltorzított képe, hiszen életének minden egyes napjában láthatta e rideg valóság tökéletes áldozatát. Édesanyja, aki bezárkózva élt - a ház és saját múltja foglyaként -, beszélt neki, mármint azokon a napokon, amikor elegendő akaraterőre lelt a beszédhez, a reményekről, melyben ő és barátnői valaha osztoztak. Egészen mostanáig az ő szálnalmas látványa tartotta kordában Jo-Beth romantikus, és ami azt illeti, valamennyi ambícióját.

De ami közte és a chicagói srác között történt, nem úgy fog véget érni, ahogy a mama egyetlen, óriási lángolása véget ért: magányban és olyan

megvetéssel a kérdéses férfi irányában, hogy még a nevét sem volt hajlandó kiejteni, egyetlenegyszer sem. Ha a vasárnapi iskola, melyet kötelességtudóan látogatott, megtanította valami hasznosra, akkor az az volt, hogy a megvilágosodás akkor és ott következik be, ahol a legkevésbé számítunk rá. Joseph Smith számára a New York állambeli Palmyra melletti farmjára egy angyal vitte el a Mormon Könyvének hírét. Vele miért ne történhetne meg hasonlóan kevésbé ígéretes körülmények között? Belépve Butrick's Steak House-ába; a parkolóban állva egy fiatalemberrel, akit oly jól ismert, jóllehet soha nem látta azelőtt?

Tommy-Ray a konyhában állt, s tekintete legalább olyan szúrós volt, mint az éppen lefővő kávé illata. A fiú olyan gyűrött volt, mintha a ruháiban aludt volna.

- Éjszakai műszak? - kérdezte tőle.
- Nem csak nekem.
- Ami azt illeti - mondta a lány -, én éjfél előtt hazaértem.
- De nem aludtál.
- Csak úgy bóbiskoltam.
- Ébren voltál. Hallottalak.

A lány tudta, hogy ez szinte lehetetlen. A szobáik a ház ellentétes végein feküdtek, és a fiú még a fürdőszobába menet sem került hallótávolságba.

- Szóval? - kérdezte Tommy-Ray.
- Mit szóval?
- Mondd már el!

- Tommy? - volt valami nyugtalanság a fiú modorában, ami kezdett rá is átragadni. - Mi van veled?

- Hallottalak - ismételte a fiú -, egész éjjel hallottalak. Valami történt veled a múlt éjjel. Igaz?

Nem tudhatott Howie-ról. Csak Beverlynek lehetett halvány fogalma arról, hogy mi történt a Steak House-ban, de ennyi idő alatt még ő sem indíthatta el a szóbeszédet, még ha az is volt a szándéka, bár még ez is kétes volt. Elég titkolnivalója van neki is ahhoz, hogy tartsa a száját. Különben is, mit mondhatna el? Hogy szemezett egy vacsoravendéggel? Hogy az megcsókolta a parkolóban? Mit számít mindez Tommy-Raynek?

- Valami történt múlt éjjel - mondogatta a fiú kitartóan. - Éreztem valamiféle *változást*. De akármire is várakozunk... az még hozzám nem ért el. Akkor pedig hozzád kellett elérnie, Jo-Beth. Akármilyen is az, hozzád eljött.

- Nem töltenél nekem is abból a kávéból?
- Válaszolj nekem!

- Mire válaszoljak?

- Mi történt?

- Semmi.

- Hazudsz - jegyezte meg a fiú, sokkal inkább zavartan, mint vádaskodva. - Miért hazudsz nekem?

A kérdés indokolt. Hiszen nem szégyellte Howie-t, vagy a vele kapcsolatos érzéseit. Tizennyolc évének valamennyi diadalát és kudarcát megosztotta Tommy-Ray-jel. Ő sohasem kotyogná ki a titkát a Mamának vagy John pásztornak. De a pillantás, amivel méregette, nagyon különös volt; képtelen volt bármit is kiolvasni a rátapadó szempárból. Aztán ott volt az a szöveg, hogy „hallottalak az éjszaka”. Csak nem hallgatózott az ajtajánál?

- Indulnom kell a boltba - mondta végül -, különben alaposan elkések.

- Veled megyek.

- Miért?

- Hogy elvigyél...

- Tommy...

A fiú elmosolyodott, - Mi rossz van abban, ha elviszed magaddal a testvéreidet? - kérdezte. Szinte be is dőlt a színészkedésnek, amíg jóváhagyólag nem bólintott, és látta, hogy a mosoly abban a pillanatban eltűnik az arcáról.

- Bízunk kell egymásban - bátorította a fiú, amikor már a kocsiban ültek. - Ahogyan mindig is megbíztunk.

- Ezt én is tudom.

- Mert mi együtt erősek vagyunk, tudod? (Üveges szemmel meredt az ablak mögötti tájra.) - És most nagy szükségem van rá, hogy erősnek érezzem magam.

- Egy jókora alvásra lenne szükséged. Miért nem engeded, hogy visszavigyelek? Nem számít, ha elkések.

A fiú megrázta a fejét: - Gyűlölöm azt a házat! - fakadt ki.

- Hogy mondhatasz ilyet?

- Ez az igazság. Mindketten gyűlöljük. Csak rosszat álmodom tőle.

- Az nem a ház bűne, Tommy.

- De igen. A házé, a Mamáé és ezé a kurva városé! Most nézd ezt meg! (Hirtelen, minden előzmény nélkül, őrvöngeni kezdett.) - Nézd ezt a rakás szart! Ne mondd, hogy nem akarod darabokra szaggatni ezt az egész kibaszott helyet! (A hangerő kezdett idegtépővé válni a kocsi szűk terében.) - Tudom, hogy akarod - bizonygatta, eszelős, tágra nyílt szemeivel az arcára meredve. - Ne hazudj nekem, kishúji.

- Nem vagyok a kishúgod, Tommy - vágott vissza Jo-Beth.

- Harmincöt másodperccel idősebb vagyok - jegyezte meg cinikus nyomatékkal a fiú. Ez a korábban mindig tréfálkozás tárgyát képező tény egyszeriben a tekintély alapjává erősödött. - Harmincöt másodperccel több ebben a szarságban.

- Hagyd abba a mocskolódást! - kiáltott fel a lány, keményen beletaposva a fékbe. - Nem vagyok rá kíváncsi. Jobb, ha kiszállsz, és levegőzöl egyet.

- Azt akarod, hogy az utcán ordítozzak? - kérdezte. - Megteszem. Ne hidd, hogy nem merem. Addig üvöltök, amíg ezek a kibaszott házak össze nem omlanak!

- Úgy viselkedsz, mint egy igazi seggfej - förmedt rá a lány.

- Végre, itt az a szó, amit nem túl gyakran hallani a hugicám szájából - gúnyolódott Tommy önelégülten. - Végre valami, ami *mindkettőnkre* ráillik ma reggel.

Igaza volt. Ráébredt, hogy testvére őrzőngése olyan folyamatot indított el benne, melynek mindeddig gátat szabott. Jóllehet ikrek voltak, és rengeteg tulajdonságban osztoztak, kettejük közül mindig inkább ő volt a nyílt lázadó. Ő eljátszotta az engedelmes lány szerepét, véka alá rejtve megvetését, amit a Grove képmutatása felett érzett, csakis a Mama kedvéért, aki ugyan áldozatul esett az álszentségnek, mégis szüksége volt a gyökereire. De voltak idők, amikor igenis irigyelte Tommy-Ray nyílt tombolását, és kívánta, bárcsak éppúgy szemén köphetné az illendőséget, ahogyan ő teszi, jól tudva, hogy megválthatja a vétséget egyetlen mosolyával. Neki könnyű volt, mindig is könnyű. Kifakadásai a város ellen nárcizmusából gyökereztek: egyszerűen imádta magát a lázadó szerepében. És most azt a reggelt is megmérgezte, aminek pedig minden egyes percét ki akarta élvezni.

- Este beszélünk, Tommy - igyekezett nyugtatni végül.

- Fogunk?

- Épp most mondtam, hogy fogunk.

- Segítenünk kell egymást.

- Tudom.

- Különösen most.

Egyszeriben elcsendesedett, mintha összes mérge egyetlen lélegzetvétellel távozott volna belőle, magával rántva életerejét is.

- Félek - szakadt föl belőle, alig hallható hangon.

- Nem kell félned semmitől, Tommy. Egyszerűen elfáradtál. Haza kellene menned, és le kellene feküdnöd.

- Igen.

Elérkeztek a Központhoz. Jo-Beth nem bajlódott azzal, hogy leparkolja az autót. - Vidd csak haza - mondta -, Lois majd hazavisz este.

Ahogy nekikészülődött, hogy kiszálljon, a fiú ujjai hirtelen karjára fonódtak, olyan erővel, hogy felszisszent a fájdalomtól.

- Tommy... - kiáltott fel.

- Komolyan gondoltad - kérdezte -, hogy nincs mitől félnem?

- Igen - válaszolta.

A fiú áthajolt hozzá, és megcsókolta az arcát.

- Bízom benned - szólt lelkesen, ajkával közvetlenül az övé mellett. Arca betöltötte a látómezőt; kezei még mindig úgy szorították, mintha birtokba akarnák venni.

- Elég már, Tommy - szisszent fel a lány, elrántva karját. - Menj haza!

Kiszállt a kocsiból, és sokkal inkább bevágta, mint becsukta az ajtót, tüntetően vissza se nézve.

- Jo-Beth... - csóválta fejét.

Howie jelent meg előtte. A szíve egyszeriben a torkában kezdett dobogni, ahogy meglátta. A háta mögött felharsant egy kocsi kürtje, és hátranézve látta, hogy Tommy-Ray nem is próbálta átvenni a kocsi volánját, mely egy sor másik autó előtt elzárta az utat. Rábámult; majd a kilincsért nyúlt, és kiszállt. A kürtök száma megsokszorozódott. Valaki felordított, hogy álljon már félre az útból, de ő ügyet sem vetett rá. Minden figyelmével Jo-Beth-re összpontosított. Túl késő lett volna már egy kézmozdulattal figyelmeztetnie Howie-t. A Tommy-Ray arcán eluralkodó kifejezés világossá tette, hogy Howie nyílt mosolyából tökéletesen megértette az egész sztorit.

A lány kétségbeesetten visszapillantott Howie-ra.

- No lááám csak - hallotta maga mögött Tommy-Ray hangját.

Több volt ez, mint kétségbeesés; szintisza félelem volt.

- Howie... - kezdte.

- Úristen, milyen ostoba voltam - ment tovább Tommy-Ray. Megpróbálkozott egy erőtlen mosollyal, ahogy feléje fordult: - Tommy - mondta neki -, szeretném, ha megismernéd Howie-t.

Még soha életében nem látott Tommy-Ray arcán ilyen kifejezést, mint most; álmában sem merte volna gondolni, hogy ezek a szépmívű vonások ekkora rosszindulatot is képesek kifejezni.

- Howie? - kérdezte. - Mint Howard?

A lány bólintott, Howie felé pillantva. - Szeretnék bemutatni a testvéremnek - mondta. - Az ikertestvéremnek. Howie, ez itt Tommy-Ray.

Mindketten előreléptek, hogy kezét rázzanak, és ugyanabban a pillanatban kerültek egymás látómezejébe. A nap mindkettőjükre egyforma erővel sütött, de barnasága ellenére mégsem Tommy-Rayt tűntette fel hízélgő színben. Betegnek tűnt az egészség máza alatt, amit viselt: fakó, fénytelen szemei mélyen koponyájába süppedtek, bőre túlságosan megfeszült arccsontjain és halántékán. Úgy néz ki, mint egy halott, érte tetten Jo-Beth a gondolatot. Tommy-Ray halottnak tűnik.

Jóllehet Howie kinyújtotta felé a karját, Tommy-Ray ügyet sem vetett rá, és testvéréhez fordult.

- Később - suttogta lágyan.

Az alig hallható hangokat szinte elmosta a rosszallás árja a hátuk mögött, de a fenyegetést így is kristálytiszta ki lehetett érezni belőlük. Ezután Tommy-Ray elfordult tőlük, és visszaballagott a kocsihoz. Nem látta ugyan az arcán szétáradó engesztelő mosolyt, de el tudta képzelni. Mr. Aranylő Kalifornia, amint megadóan felemeli kezét haragosai felé, akiknek muszáj azonnal megbocsátaniuk.

- Ez meg mi volt? - kérdezte Howie.

- Én sem igazán értem. Azóta ilyen furcsa, hogy...

Azt fogja mondani, hogy tegnap óta ilyen, holott az az üszkösödés, mely egy pillanattal ezelőtt a szeme láttára megfertőzte a szépségét, mindig is jelen kellett hogy legyen, csak hogy ő - mint ahogyan mindenki más is - túlságosan elvakult volt, hogy felismerhesse jeleit.

- Segítségre van szüksége? - kérdezte Howie.

- Azt hiszem jobb lesz, ha békén hagyjuk.

- Jo-Beth! - szólította valaki a nevén. Egy középkorú nő tartott feléjük, a ridegségig egyszerű vonásokkal és öltözetben.

- Ez Tommy-Ray volt? - kérdezte, ahogy közeledett feléjük.

- Igen, az volt.

- Nem szeretném, ha még egyszer ennyire feltartana. (Egy jó méternyire Howie-tól megálljt parancsolt, és tanácstalanul a fiú arcára meredt.) - Bejössz a boltba, Jo-Beth? - kérdezte, egy pillanatra sem véve le tekintetét Howie-ról. - Már régen nyitva vagyunk.

- Jövök már.

- És a barátod is jön? - kérdezte a nő nyomatékosan.

- Ó igen... Sajnálom... Howie... ez itt Lois Knapp.

- Mrs. - tette hozzá a hölgy, mintha férjezett státusa talizmánként szolgálhatna e különös fiatalember ellen.

- Lois... ő Howie Katz.

- Katz? - kérdezett vissza Mrs. Knapp. - Katz? Levette a tekintetét Howie-ról, és az órájára pillantott:

- Már öt perc késésben vagyunk - fontoskodott.

- Nem probléma - vágta rá Jo-Beth. - Tizenkettő előtt a kutya se nyitja ránk az ajtót.

Mrs. Knapp döbbsen meresztette szemeit ekkora indiszkrécio hallatán.

- Az Úr munkáját sohasem szabad félvállról venni - jegyezte meg. - Kérlek, siess! - tette hozzá, majd méltóságteljesen elvonult.

- Nem semmi hölgy - állapította meg Howie.

- Azért nem olyan rossz, mint amilyennek látszik.

- Lehetne rosszabb is.

- Most már mennem kell.

- Miért? - kérdezte Howie. - Csodálatos ez a nap. Elmehetnénk valahová. Használjuk ki a szép időt.

- Holnap is csodálatos lesz az idő, meg holnapután, meg azután is. Ez Kalifornia, Howie.

- Akkor is gyere velem!

- Először hadd kössek békét Lois-szal. Nem akarom, hogy mindenki rajtam köszörülje a nyelvét. A Mama nagyon rosszul viselné.

- Akkor mikor?

- Mit mikor?

- Mikor leszel szabad?

- Te nem adod fel egykönnyen, igaz?

- Hát nem.

- Azt fogom mondani Loismnak, hogy hazamegyek Tommy-Rayhez ma délután. Majd azt mondom, hogy beteg. Az csak félhazugság. Azután beugrók a motelhez. Jó lesz így?

- Becsszó?

- Becsszó - válaszolta, s kezdett elindulni a bejárat felé, azután visszafordult: - Mi a baj?

- Nem akarsz... meg... megcsókolni nyilvánosan, igaz?

- Az biztos, hogy nem.

- És ha kettőnk közt marad?

Tessék-lássék módra csitítgatni kezdte, de közben már vissza is lépett hozzá.

- Csak mondd, hogy igen.

- Howie.

- Csak mondd, hogy igen.

- Igen.
- Látod? Ilyen egyszerű.

A délelőtti folyamán, miközben ő és Lois jeges vizet szűrölgöttek az amúgy teljesen kihalt üzletben, az idősebb hölgy egyszer csak megszólalt.

- Howard Katz.

- Mi van vele? - kérdezte Jo-Beth, felkészítve a lelkét egy alapos kioktatásra az ellenkező nemmel való kapcsolattartással kapcsolatban.

- Nem tudtam rájönni, honnan ismerem ezt a nevet.

- És most már emlékszik?

- Élt egy nő itt Palomo Grove-ban. Valamikor régen - kezdte visszafogottan, majd teljes figyelmét a pohár alatti vízkarika letörlésére igyekezett szentelni. Hallgatása, valamint odaadó figyelme az aprócska feladat iránt azt sugallta, hogy szívesen ejti a témát, ha Jo-Beth nem feszegeti. De hát végül is ő hozta fel a dolgot. Vajon miért?

- A barátnője volt? - faggatózott Jo-Beth.

- Nekem ugyan nem.

- Akkor a Mamának?

- Igen - válaszolt Lois, tovább koptatva a rongyot, pedig a pult már tökéletesen száraz volt.

- Igen, egyike volt a mamád barátnőinek. Hirtelen minden megvilágosodott.

- Az egyik a négyből - mondta Jo-Beth. - Ő is egyike volt a négyeknek.

- Azt hiszem, igen.

- És volt gyermeke?

- Tudod, már nem emlékszem.

Ez volt az a legközelebbi pont, ameddig egy Lois-féle kínosan lelkiismeretes asszony merészkedett a hazugság felé. Jo-Beth fel is hívta erre a figyelmét.

- De emlékszik - erősgette. - Kérem, mondja el!

- Igen, úgy rémlik, mintha emlékeznék. Volt egy fia.

- Howard. Lois bólintott.

- Biztos benne? - kérdezte Jo-Beth.

- Igen, biztos vagyok.

Most Jo-Beth-en volt a sor, hogy hallgatásba merüljön, miközben a fejében megpróbálta újraértékelni az utóbbi napok eseményeit e felfedezés fényében. Mi köze álmainak, Howie feltűnésének és Tommy-Ray betegségének egymáshoz, és ahhoz a történethez, melyet már legalább

tucatnyi verzióban hallott; egy fürdőzésről, melynek halál, téboly és gyerekek lett a vége?

Talán a Mama meg tudja mondani.

3.

Buddy Vance sofőrje további ötven percig várakozott a megbeszélt helyen, míg végül úgy döntött, hogy a főnöke biztosan a maga erejéből tette meg a Dombon a hazafelé vezető utat. Felhívta a Coneyt a kocsni telefonján. Ellen otthon volt, de a gazdája nem. Megvitatták a további teendőket, s végül abban egyeztek meg, hogy az lesz a legjobb, ha vár még egy órát, azután lassan elindul azon az útvonalon, amerre a főnök legvalószínűbben hazafelé vette az irányt.

Útközben azonban semerre sem látta. Haza sem érkezett meg előtte. Újra megvitatták a lehetőségeket, Jose Luis viszont taktikusan elfelejtette megemlíteni a legkézenfekvőbb megoldást: hogy valahol útközben a komikus hölgytársaságba keveredett. A Mr. Vance szolgálatában eltöltött tizenhat év után pontosan tudta, hogy főnöke képessége a szebbik nem terén már a természetfeletti határát súrolják. Majd ha megint végbevitte a varázslatot, akkor haza fog térni.

Buddy nem érzett fájdalmat. Hálás volt ezért a tényért, de annyira azért nem élt az önámítás eszközével, hogy figyelmen kívül hagyja a jelentőségét. A teste minden bizonnyal olyan sérüléseket szenvedett, hogy az agyát egyszerűn túlterhelte az agónia, és kívágta a biztosítékot.

Az őt körülölelő sötétség mást sem kínált neki, csak a vakság megtapasztalását. Bár az is lehet, hogy a szemei is kipottyantak gödörkből a becsapódás hatására. Akármilyen is volt az oka, megfosztva látásától és érzékelésétől, csak lebegett, és lebegés közben számolgatott. Először is az időt, mely ahhoz szükségeltetett, hogy Jose Luis ráébredjen, a főnöke nem jön haza. Ez legrosszabb esetben is csak két óra. Az útját a fák között nem lesz nehéz nyomon követni, és ha eléri a hasadékot, akkor vesztének oka rögvest világgossá válik a számukra. Dél körül elindulnak lefelé. Délutánra már a felszínen lehet, frissen összefoldozott csontokkal.

Talán már nemsokára dél lesz.

Az egyetlen eszköz, amivel az idő múlását mérhette, saját szívverése volt, mely ott visszhangzott a fejében. Számolni kezdett. Ha fel tudná mérni, mennyi ideig tart egy perc, akkor megragadhatná a távozó időt, hatvanszorosánál pedig tudhatná, ismét megélt egy órát. De éppen hogy belekezdett volna a számolásba, rögtön másféle számadáson kezdte törni a fejét.

Mennyit éltem, ötlött az eszébe. Nem hogy mennyit lélegeztem, milyen soká léteztem, hanem hogy mennyit éltem? Születésemtől fogva ötvennégy évet: hány hét is az? És hány óra? Jobb lesz évről évre haladni, úgy könnyebb. Egy évben háromszázhatvanöt nap van, plusz-mínusz egy-két nap. Ennek a harmadát átaludta. Százhusz napnyi szunyálás. Ó Uram, hogyan vésznek el a napok. Naponta fél órát ült a budin, vagy ürítette a hólyagját. Az azt jelenti, hogy egy évben hét és fél napon keresztül mást sem csinált, csak mocskot. Borotválkozás, zuhanyzás: újabb tíz nap; az evés legalább harminc vagy negyven; és mindezt még meg kell szorozni ötvennégy évvel...

Sírva fakadt. Hadd kerüljek ki innen, motyogta, kérlek Uram, hadd kerüljek ki innen, és olyan életet fogok élni, mint soha ezelőtt, minden egyes órát, minden egyes percet (még álmomban is, még szarás közben is) a megértésnek fogok szentelni, hogy amikor a legközelebbi sötétség rám zuhan, ne legyek ennyire elveszett.

Tizenegykor Jose Luis ismét beült az autóba, és elhajtott a Dombig, hátha megpillanthatja főnökét valahol az utcán. Leírva egy kört benézett a Központban a Food Stop-ba, ahol Mr. Vance tiszteletére még egy szendvicset is elneveztek (mely hízelgésképpen jóformán csak húsból állt), majd a lemezboltba, ahol a főnök rendszeresen ezerdolláros tételekben vásárolt. Miközben Rydert, a tulajt faggatta, bejött egy vevő, és bejelentette, hogy ha valakit érdekel, akkor valami komoly szarság történik odalenn Kelet-Grove-ban, lehet, hogy lelőttek valakit?

Az erdőbe vezető út már le volt zárva, mire Jose Luis megérkezett; rendőr terelgette más irányba a forgalmat.

- Nem lehet tovább menni - közölte Jose Luis-szal. - Az út le van zárva.

- Mi történt? Lelőttek valakit?

- Senkit se lőttek le. Csak van egy hasadék az út közepén. Jose Luis erre már kiszállt a kocsiból, a zsaru háta mögött elterülő erdőszégre meredve.

- A főnököm - kezdte, jól tudva, hogy nem szükséges nevén neveznie a limó tulajdonosát - ide jött le reggel kocogni.

- És?
- Még mindig nem jött haza.
- A francba. Legjobb lesz, ha megnézzük.

Megindultak a fák között, csendben haladva, melyet csak a zsarú rádióján keresztül érkező alig kivehető üzenetek szakítottak meg, mígnem elérték a pontot, ahol a sűrű bozótos egy tisztásra nyílt. A pereménél a számtalan egyenruhás rendőr útakadályokat állított fel, nehogy valaki arra a területre tévedjen, amerre most ők haladtak. Recsegett a lábuk alatt a talaj, és a repedések egyre szélesebbre nyíltak, ahogy a zsarú odavezette Jose Luist, ahol a rendőrfőnök állt, a földre bámulva. Már jóval azelőtt, hogy odaértek volna, Jose Luis tudta, hogy mit fognak látni. A rés az utcán, és a repedések, amiket átléptek, amíg ideértek, mind egy jóval hatalmasabb erőhatás következményei voltak: attól a hasadéktól eredtek, mely teljes három méter szélességben tátongott előttük, magába gyűjtve a mindent felfaló sötétséget.

- Ez meg mit akar? - akarta tudni a rendőrfőnök, ujjával Jose Luis irányába mutogatva - Nem megmondtam, hogy nem akarok pánikot?

- Buddy Vance - mondta a zsarú.
- Mi van vele?
- Eltűnt - mondta Jose Luis.
- Futni indult... - magyarázta a zsarú.
- Hadd mondja el ő - torkollta le a főnök.
- Minden reggel errefelé szokott kocogni. Csakhogy ma nem tért vissza.
- Buddy Vance? - kérdezte a rendőrfőnök. - A komikus?
- Ja.

A főnök levette tekintetét Jose Luistról, és a lyukra meredt.

- Atyaisten - motyogta.
- Milyen mély? - kérdezte Jose Luis.
- He?
- A hasadék.

- Ez nem hasadék. Egy istenverte feneketlen szakadék. Egy perccel ezelőtt beledobtam egy követ. Még mindig azt várom, mikor ér az aljára.

Buddy csak lassan ébredt rá, hogy egyedül maradt, mintha agyának leülepedett emlékei keveredtek volna fel. Először valóban azt hitte, hogy csak zavaros emlék, annak a homokviharnak a képe, melyet harmadik nászútja során, Egyiptomban élt át. De ebben a mostani örvénylésben olyan elveszettnek és tájékozódásától megfosztottnak érezte magát, mint

még akkor sem. És nem homokszemcsékkel a szemében kapta vissza látását, nem a szélvihar hangjai morajlottak fülében. Másféle hatalom volt ez, sokkal kevésbé természetes, mint az orkán, csapdába esve ebben a sziklakeményben. Először vethetett pillantást a lyukra, melybe belezuhant, bár a napfényes égbolt olyan apró ponttá zsugorodott a feje felett, hogy nem hozott számára enyhülést a látványa. Bármiféle szellemek kísértsenek egy ilyen helyen, a szeme láttára alakot öltve, minden bizonnyal azokból az időkből származnak, amikor a fajok még futó gondolatként sem jelentek meg az evolúció tudatában. Amikor a dolgok még rémisztően egysíkúak voltak; tűzből és jégből való hatalmak.

Nem járt messze az igazságtól, mégis teljesen melléfogott. A fekhelyétől nem messze, a sötétből kiemelkedő formák egyik pillanatban emberi alakokra emlékeztettek, mint amilyen ő maga is volt, a másikon viszont ötvözetlenül tiszta energiacsókák, egymás köré fonódva, mint a kígyók háborújának bajnokai, akiknek törzsük parancsba adta, hogy szorítsák ki az életet a másiktól. A vízió életre keltette az idegeit, majd ezzel együtt az érzékeit is. Az eddig sarokba húzódó kín kezdett öntudatra ébredni, a vékony ereken csörgedező fájdalom előbb patakká, majd mindent elborító árrá duzzadt. Úgy érezte, mintha késeken feküdne, melyek hegye hátgerincébe szúr, átlukasztva zsigereit.

Túl gyengén még ahhoz is, hogy felnyögjön, néma vértanúságra kárhoztatva szemlélte a látványt, hol a mielőbbi megváltásban, hol a gyors halálban reménykedve, mely véget vethet agóniájának. Jobb lenne a halál, döntött magában. Egy olyan istentelen gazember, mint ő, amúgy sem remélhet megváltást, hacsak a szent könyvek nem tévednek, és a paráznák, részegesek és istenkáromlók mégiscsak helyet kaphatnak a Paradicsomban. Jobb a halál, túl lenni az egészen. Itt a tréfa vége.

Meg akarok halni, gondolta.

Amint magában megformálta az elhatározást, az előtte csatázó lények egyike feléje fordult. Az örvénylésben egy arcot vélt kivenni. Szakállas arc volt, vonásait annyira eltorzították érzelmei, hogy teste valósággal eltörpült a rajta ülő fej alatt, akárcsak egy vízfejű magzatnál. Az iszony, amit a pillantása súlya alatt érzett, semmi volt ahhoz képest, ami feléje nyúló karja láttán eltöltötte. Arrébb akart kúszni, valami biztonságos odúba, távol az árny érintésétől, de a teste már rég túl volt azon, hogy engedelmeskedjen akarátának.

- *Én a Jaff vagyok* - hallotta meg a szakállas szellem hangját. - *Add nekem az elmédet, teratát akarok!*

Ahogy az ujjbegyek súrolták az arcát, egy energianyaláb, fehér, mint a villám, mint a kokain, mint az emberi mag, végigiramlott fejében és egész anatómiáján. És vele együtt a felismerés szikrája is, hogy mekkorát tévedett. A szétnyílt hús, a törött állkapocs nem volt minden, ami megmaradt belőle. Mégis - erkölcstelen lényé dacára - volt benne valami, amire a Jaff áhítozott: lényének egy olyan félreeső zuga, melyet a saját javára fordíthatott. Amit ő teratának hívott. Buddynak fogalma sem volt arról, mit jelent a szó. Viszont kristálytisztán értette a borzalmat, amit a lény testébe hatolásakor érzett. Az érintés valóban villám volt; utat égetett magának lényegi énje felé. Drog is volt, inváziója ugrándozó képeivel megtöltve tudatát. Hogy ondó lett volna? Jócskán annak kellett lenni, hiszen egy élet, ami annak előtte nem létezett, egy kreatúra, mely a bensőjében a Jaff erőszaktétele folytán a világra jött, hogyan hagyhatta el másképp a testét?

Vetett egy pillantást a testéből előtörő alakra. Fakó, primitív lény volt. Arca nem volt, csak tucatnyi mászóvégtagja. Nem volt tudata sem, csak a Jaff parancsai iránti feltétlen engedelmesség. A szakállas arc felnevetett a láttára. Visszahúзва ujjait Buddy arcáról a szellem leengedte ellenfele nyakát szorongató másik kezét is, majd a teratát meglovagolva a sziklakürtőben a napfény felé indult.

A megmaradt bajvivó nekizuhant a barlang falának. Onnan, ahol Buddy feküdt, látni lehetett a férfi vonásait. Sokkal kevésbé tűnt harcosnak ellenfelénél, következésképpen őt jobban lealjasította kettejük harca. Teste romokban hevert, arckifejezését a csendes téboly uralta. Felnézett a kürtőbe.

- *Jaffe!* - üvöltött fel; a hang felkavarta a port a párkányokon, melyekbe Buddy teste zuhanás közben be-beakadt. Az aknából nem érkezett válasz. A férfi Buddyra nézett, és résnyire szűkítette a szemeit.

- Fletcher vagyok - mondta mézédés hangon. Buddy felé mozdult, finom fényhálót szöve köré: - Feledkezz meg a fájdalomról!

Buddy minden erejét összeszedte, hogy kimondja: segíts, de nem volt rá szüksége. A gyötrelem már Fletcher közelségétől is kezdett alább hagyni.

- Ábrándozz velem! - súgta Fletcher. - Mi a legkedvesebb álmod?

Meghalni, gondolta Buddy.

A szellem hallotta a kimondatlan választ.

- Nem! - mondta. - Ne ábrándozz a halálról! Kérlek, ne is gondoldj a halálra! Azzal nem fegyverkezhetem fel.

Felfegyverkezni? - gondolta Buddy.

- A Jaff ellen.

Kik vagytok ti?

- Valaha emberek voltunk. Most szellemek vagyunk. Örök ellenségek. Segítened kell nekem. Szükségem van az elméd utolsó morzsájára is, különben csúpaszon kell a csatába indulnom.

Sajnálom, de már nincs mit adnom, gondolta Buddy. Láttad, amikor kifosztott. Egyébként, mit vett el tőlem?

- A terata? A testet öltött elemi félelmeid. Azon lovagol ki a világba. (Fletcher újra felnézett a kürtöbe.) - De még nem tör ki a felszínre. A nap túl világos a számára.

Még mindig világos van?

- Igen.

Honnan tudod?

- A nap mozgása hatást gyakorol rám, még itt is. Valaha égbolt akartam lenni, Vance. Ehelyett két évtizede a sötétségben élek, a Jaff szorításával a torkomon. Most, hogy a háború áterjed a felszínre, szükségem lesz fegyverekre ellene, ezt akarom megkapni tőled.

Nem maradt semmim, mondta gondolatban Buddy. Kész vagyok.

- A Quiddityt meg kell őrizni - mondta Fletcher. Quiddity?

- Az álom-óceán. Talán látni fogod a szigeteit, ahogy meghalsz. Csodálatos dolog ez; irigylem a szabadságod, amiért el tudod hagyni e világot...

A mennyországra gondolsz? - gondolta Buddy. Tényleg a mennyre gondolsz? Ha így van, akkor mégis van még egy esélyem.

- A mennyország csak egyike a számtalan történetnek, amit az Ephem-eris partjain mesélnek. Százával vannak ilyenek, és te mind meg fogod ismerni. Úgyhogy ne félj. Csak add nekem az elméd egy darabkáját, és a Quiddity sértetlen marad.

Kitől?

- A Jafftól, ki mástól?

Buddy soha nem volt az az álmodozó típus. Álmai, amikor beszívott vagy lerészegedett, olyan emberre vallottak, aki kimerülésig élte napjait. Egy jó buli, egy dugás, vagy mindkettő után olyan mély álomba zuhant, mintha csak a végső megnyugvást próbálná, mely immár visszavonhatatlanul itt várt rá. A semmivé válástól való félelme mégis Fletcher szavainak megfontolására készítette. Egy óceán; egy part; egy hely a történeteknek, melyek közül a mennyország csak egy a számtalan lehetőségből? Hogyan élhette le úgy az életét, hogy még csak nem is hallott erről a helyről?

- Nagyon is tudtál róla - felelte neki Fletcher. - Életed során kétszer is úsztál a Quiddityben. Azon az éjjelen, amikor megszülettél, és amikor először aludtál el az mellett, akit az egész életben a legjobban szerettél. Ki volt az, Buddy? Olyan sokan voltak, igaz? Melyik volt az közülük, aki a legtöbbet jelentette a számodra? Ó... persze. A végére mindig csak egyetlenegy marad. Igazam van? Az édesanyád.

Honnan a fenéből tudtad?

- Csak úgy ráhibáztam...

Hazudsz!

- Oké, akkor egy kicsit beletúrtam a gondolataidba. Bocsáss meg a birtokháborításért. Segítségre van szükségem, különben a Jaff győzelmet arat felettem. Ezt te sem akarhatod.

Nem, nem akarom.

- Ábrándozz a kedvemért. Adj nekem erősebb szövetségeseket az önsajnálathoz. Kik a te hőseid?

Hősök?

- Képzeld magad elé őket.

A komikusok! Minden komikus.

- Egy hadsereg komédiásokból? Miért is ne?

A gondolat mosolyt fakasztott Buddy arcán. Tényleg, miért is ne? Nem voltak talán olyan idők, amikor azt gondolta, hogy a művészet megtisztíthatja a világot a rosszakarattól? Talán egy szent bohócokból álló sereg nevetéssel elérheti azt, amivel a bombák kudarcot vallottak. Micsoda kedves, nevetséges ábránd. Komédiások a csatatéren, amint lecsupaszítják seggüket a puskák előtt, és gumicsirkékkel püfölik a generálisok fejét; amint szóviccekkel zavarják össze a politikusok fejét, és pettyes tintával írják alá a békeszerződéseket.

A mosolyból nevetés lett.

- Tartsd ezt a gondolatot - mondta Fletcher, Buddy elméjébe nyúlva.

A kacaj fájdalmat okozott. Még Fletcher érintése sem tudta szétfoszlatni az újult erővel támadó görcsös fájdalmat.

- Ne halj meg! - hallotta Fletcher hangját. - Még ne! Gondolj a Quiddityre!

Hasztalan volt a könyörgés. A nevetés és a kín görcsbe rántotta Buddyt tetőtől talpig. Felnézett a felette lebegő szellemre; arcán könnyek patakzottak.

Sajnálom, gondolta. Már nem várhatok. Nem akarok...

A nevetés eggyé vált a gyötrellemmel.

...nem kellett volna azt kérned, hogy emlékezzem.

- Egy perc! - üvöltötte Fletcher. - Csak ennyire van szükségem.

Késő volt. Az élet elszállt a testből, Fletchernek mindössze néhány foszlányt meghagyva az ábrándból, melyek túl törékenyek voltak ahhoz, hogy a Jaff ellen hasznát vehesse.

- Légy átkozott! - ordított Fletcher a holttestre, ahogyan egyszer (nem is olyan régen) Jaffe-re üvöltött, aki a Misi6n de Santa Catrina padl6j6n fek6dt. Ez6ttal azonban nem volt senki, akivel megk6z6dhetett volna. Buddy elment. Arc6n olyan kifejez6s 6lt, mely egyszerre volt komikus 6s tragikus, 6s amely nagyon is hely6nval6nak t6nt. 6gy 6lte le 6let6t is. 6s holt6ban biztosította Palomo Grove-ot arról is, hogy a t6voz6s6val kezd6d6 esem6nyek hasonló ellentmond6sokt6l lesznek terhesek.

4.

J6llehet az elkovetkezend6 n6h6ny napban az id6 a Grove-ban sz6mtalan tr6kk6t elj6tszott, egy sem okozott akkora csal6d6st 6ldozatainak, mint az az id6szelet, mely Howie 6s Jo-Beth elv6l6sa 6s a k6z6tt telt el, am6g 6jra l6thatt6k egym6st. A percek 6rahossz6s6g6ra ny6lta; az 6r6k elegend6nek t6ntek egy 6j gener6ci6 felcsepered6s6hez is. A fi6 leghathat6sabb erfesz6t6se arra, hogy kiszak6tsa mag6t a b6n6t6 k6zegb6l, 6desanyja h6z6nak megl6togat6sa volt. V6g6l is ez volt minden v6gya: az6ltal ismerni meg saját természet6t, hogy megragadja a csal6df6t, lehet6leg min6l k6zelebb a gy6ker6hez. Eddig persze semmi m6s nem siker6lt neki, csak a zavart 6jabb zavarral tet6znie. Arra sem 6rezte mag6t kor6bban k6pesnek, amit a m6lt este 6rzett - 6s ami tal6n m6g ann6l is er6sebben t6rt most r6. Erre a sz6rnyal6sra, erre az indokolatlan bizakod6sra, hogy minden a legnagyobb rendben van a vil6gban, 6s most m6r 6gy is fog maradni. M6g a sz6laira foszl6 id6 sem volt k6pes megingatni optimizmus6ban; csak egy j6t6kval6s6g tr6f6lta meg, csak hogy meger6s6tse 6rzelmeinek abszol6t helyt6ll6s6g6t.

A tr6kkh6z egy tov6bbi, m6g 6rnyaltabb attrakci6 is j6rult. Amikor el6rkezett a h6zhoz, ahol anyja valaha 6lt, azt szinte természetfeletti m6don 6rintetlennek tal6lta, 6s pontosan olyannak l6tta, mint azokon a f6nyk6peken, amiket annak idej6n anyja mutatott neki. Meg6llt az 6t k6zep6n, 6s a l6tv6nyra meredt. Az utca teljesen kihalt volt, egyik ir6nyb6l sem k6zeledett sem j6rm6, sem gyalogos. A Grove eme sarka a reggeli lankadts6g felsz6n6n 6szott, 6s Howie szinte m6r v6rta, mikor fog felt6nni

édesanyja az ablakban, maga is gyermekként, és néz le rá. Ez a kép nem jelenhetett volna meg előtte, ha nem történnek meg a múlt éjjel eseményei. A csodálatos felismerés abban a rabul ejtő szempárban - az érzés, ami elfogta (és még mindig a markában tartotta), hogy a találkozás Jo-Beth-szel olyan csoda, mely várt rá valahol - olyan motívumok szövésére indította az agyát, melyekről korábban nem is álmodott, és olyan lehetőséget tárt fel előtte (hogy létezik egy hely, ahonnét elmélyült énje tudomást szerezhet Jo-Beth-ről, és megérezheti közelségét), mely huszonnégy órával fiatalabb énje számára ismeretlen volt. Megint egy hurok. Találkozásuk rejtélyessége olyan feltevések birodalmába vezérelte - szerelemtől a fizikáig, onnan a filozófiáig, majd vissza a szerelemhez -, ahol művészet és tudomány többé már ugyanazt jelentette.

Mint ahogyan a titokzatosság misztériuma, mely anyja háza előtt állva a hatalmába kerítette, sem válhatott külön a lány rejtélyes lényétől. Ház, anya, találkozás - egyetlen rendkívüli történet részei.

Végül úgy döntött, nem kopogtat be (végül is, mi mást tudhat még meg erről a helyről?), és éppen indulófélben volt, amikor valamiféle ösztön hatására visszafordította lépteit, és az enyhén meredek utcán felgyalogolt annak tetőpontjára. Odafönt elképedve látta, hogy a hely tökéletes panorámát kínál a Grove egészére, s túl a Központon láttatni engedte, hogyan adják át a keleti peremkerületek helyüket a növényzet áthatolhatatlan tömegének. Vagy legalábbis többé-kevésbé áthatolhatatlan tömegének; a homogenitás itt is, ott is megtört, és az egyik ilyen hézagban egész komoly embertömeg gyűlt össze. ívlámpák álltak mellettük, egy kör kerülete mentén felsorakozva, hogy megvilágítsanak egy ebből a távolságból kivehetetlen látványt. Csak nem valami mozit forgatnak odalenn? A reggelt egyfajta kábulatban élte meg, és idefelé jövet sem találkozott senkivel; az is lehet, hogy egy rakás olyan sztár mellett sétált csak úgy el, akik éppen most nyerték meg az Oscart, anélkül, hogy felfigyelt volna erre a tényre.

Miközben odafönt állt, hirtelen suttogást hallott a háta mögött. Megfordult. Az utca mögötte teljesen kihalt volt. A levegő meg sem mozdult, még itt a domb tetején sem, hogy elhozhatta volna valahonnan a hangokat. Mégis újra hallotta; ezúttal olyan közel a füleihez, mintha a fejében csengett volna. Lágyan zengő hang volt. Mindössze két szótagot ismételt, nyakláncként összefűzve a hangokat.

...ardhowardhowardhow...

Nem igényelt akadémiai szintű logikai képességet, hogy meglássa a kapcsolatot a rejtélyes hang és az esemény közt, mely odalenn zajlott a fák

között. Nem is próbálta színlelni, hogy megérti a körülötte működő erők játékát. A Grove szemmel láthatóan a saját törvényei szerint él, és már eddig is túl sokat profitált titkaiból ahhoz, hogy felhagyjon ezekkel a jövőbeli kalandok folyamán. Ha egy rostélyos utáni vágya élete szerelmének karjaiba sodorta, vajon milyen eljövendőket ígérhet egy ilyen suttogó hang?

Nem volt túlzottan nehéz megtalálnia az utat az erdőbe. Mindvégig az a különös érzet nehezedett rá, miközben lefelé ereszkedett, hogy az egész város abba az irányba vezet; hogy az egész domboldal hegyes végű lemeztábla, mely bármelyik pillanatban belecsusszanhat a föld méhébe. A képzet csak tovább erősödött, amint elérte a fákat, és megkérdezett valakit, hogy mi történik itt. Senki sem mutatott komolyabb érdeklődést, hogy beavassa a dologba, mígnem végül egy kölyök kibökte.

- Van egy lyuk a földben, oszt' mindenestül elnyelte.

- Kit nyelt el? - akarta tudni Howie. Ezúttal nem a kisgyerek válaszolt, hanem az őt kísérő hölgy.

- Buddy Vance-t - mondta. Howie ettől semmivel sem lett bölcsebb, ezért közönye látható jeleire a hölgy további információt is a rendelkezésére bocsátott. - Valamikor nagy tévés sztár volt - mondta. - Olyan vicces fickó. A férjem odavolt érte.

- Felhozták már? - kérdezte tőle.

- Még nem.

- Nem számít - kotyogott közbe a kölyök. - Úgyis halott.

- Ez igaz? - kérdezte Howie.

- Persze - jött a nő válasza.

A jelenet hirtelen egészen más színben tűnt fel előtte. A tömeg nem azért gyűlt össze, hogy lássa, ahogyan egy embert kimentenek a halál torkából. Azért voltak itt, hogy vethessenek egy pillantást a holttestre, miközben azt egy mentő hátuljába tolják. Mást sem akartak, csak hogy elmondhassák: Ott voltam, amikor felhozták. Láttam őt letakarva. A tömeg morbid vágya, különösen egy ilyen lehetőségekkel teli napon, irtózáttal töltötte el. Akárki szólította is a nevén, már nem tette ezt; vagy ha tette is, a tömeg komor jelenléte elnyomta a hangját. Nem volt értelme itt maradnia, mikor léteztek azok a szemek, melyekben elmerülhet, azok az ajkak, melyre rátapadhat. Hátat fordítva az erdőnek és az egybegyűlteknél, elindult vissza a motelbe, hogy Jo-Beth érkezését várja.

NÉGY

Csak Abernethy szólította Grillót a keresztnévén. Saralyn számára megismerkedésük percétől kezdve egészen elválásukig Grillo maradt; ahogyan minden egyes kollégájának és barátjának is. Ellenségeinek (és melyik zsurnaliszta, kiváltképp ilyen kegyvesztett fajta, nem gyűjtött ellenségeket) néha az a Szarzsák Grillo, vagy Grillo, az Igazságos, de mindig Grillo.

Ezt egyedül Abernethy merészelte: - Nathan?

- Mit akar?

Grillo éppen csak kilépett a zuhany alól, de amint meghallotta Abernethy hangját, máris kész volt még egyszer lesikálni a testet.

- Mit keres otthon?

- Dolgozom - hazudta Grillo. (Jócskán későre járt.) - Az a cikk a környezetszennyezésről, emlékszik?

- Felejtse el. Történt valami, és szeretném, ha menten ott teremne. Buddy Vance - tudja, a komikus - eltűnt.

- Mikor?

- Ma reggel.

- Hol?

- Palomo Grove-ban. Tudja, hol van?

- Mintha már láttam volna kiírva a gyorsforgalmin.

- Most próbálják előbányászni. Dél van. Mikorra tudna ott lenni?

- Egy óra. Talán másfél. Mi ez a nagy felhajtás?

- Maga túl fiatal ahhoz, hogy emlékezhessen a *Buddy Vance Show*-ra.

- Láttam az ismétléseket.

- Hadd mondjak el valamit magának, fiam - Grillo Abernethy valamennyi modora közül ezt az atyáskodó hangnemet rühellte a legjobban -; voltak idők, amikor még a bárók is elnéptelenedtek, ha a *Buddy Vance Show* ment. Vance nagy ember volt, óriási amerikai.

- Akkor valami könnyfakasztót akar?

- Francokat. Olyan tudósítást akarok, amiben benne van az összes felesége, az alkohol, meg hogy mi a fenét keresett Ventura megyében,

amikor azelőtt Burbankban olyan hosszú limóval császkált, mint vagy három háztömb.

- Más szóval, a mocskot írom.

- Amikor egy híresség is belekeveredik egy ügybe, Nathan - mondta Abernethy, Grillo pedig szinte látta maga előtt a férfi arcán szétáradó színlelt egyenességet -, akkor az emberek jogosan kíváncsiak rá.

- A mocskot akarják, ahogy maga is - mondta Grillo.

- Pereljen be érte - válaszolta Abernethy. - Csak csipkedje magát, hogy minél előbb leérjen.

- Azt nem tudjuk, hogy merre van, igaz? Csak úgy fogta magát, és eltűnt a ködben.

- Dehogynem tudjuk, merre van - mondta Abernethy. - Az elmúlt néhány órában mást se csináltak, csak megpróbálták felhozni a testét.

- Felhozni? Úgy érti, vízbe fulladt?

- Úgy értem, hogy beleesett egy lyukba.

Komédiások, gondolta Grillo. Bármit megtennének egy jó poénért.

Csakhowy ez most egy cseppet sem volt mulatságos. Amikor csatlakozott Abernethy vidám bandájához a bostoni bukást követően, a dolog kész vakációnak tűnt a kemény nyomozó-riporter munka után, mellyel nevet szerzett magának, és melyben végül túljártak az eszén. Megkönnyebbülést jelentett egy olyan kis példányszámú szennylapnak dolgozni, mint amilyen a *County Reporter* volt. Abernethy egy képmutató pojáca volt, egy kikeresztelkedett senki, akinek a szótárában nem szerepelt a könnyörületesség szó. A sztorik, amiket Grillónak kellett megírni, könnyű prédának bizonyultak mind az anyaggyűjtés, mint az elbeszélés szempontjából, miután a lap olvasói mindössze egy dolgot vártak a hiranyagoktól: irigységük kompenzálását. A nagy neveket sújtó gyötrelmek érdekelte őket; a hírnév árnyékos oldala. Abernethy pedig nagyon is jól ismerte nyáját. Még saját élettörténetét is bedobta a köztudatba, szerkesztői leveleinek zömében saját megtérésével foglalkozva, melynek során alkoholistából fundamentalista lett. Száraz és Magasztos az Úr jóvoltából; legszívesebben így jellemezte magát. Ez a szent kötelelem azután lehetővé tette a számára, hogy széles mosollyal nyújtsa át a legocsmányabb történeteket, melyeket az olvasók a büntudat érzete nélkül tehettek magukévá. Hiszen ők a bűn fertőjét feltáró cikkeket olvastak. Ugyan mi lehetne ennél keresztényibb?

Grillo szája azonban már régen megkeseredett a mulatozás folytán. Számtalanszor vágyott már arra, hogy Abernethy szemébe vágja, bassza meg az egészet, de hol kaphatna másutt munkát egy ilyen valaha nagymenő riporterből lett balek, mint ő, ha nem egy *Reporter-féle* kisstílusú pletykalapnál? Hiába fontolgatná, hogy pályát változtasson, hiszen se kedve, se tehetsége nincs ahhoz, hogy valami újba fogjon. Amióta csak az esztét tudta, mást sem akart, csak a világot tudósítani saját milyenségéről. Volt valami nélkülözhetetlen ebben a funkcióban, és képtelen volt elképzelni, hogy mással foglalkozzon. A világ közömbösen szemléli saját magát. Szüksége van arra, hogy naponta emberek meséljenek neki saját életükről, máskülönben hogyan is okulhatna hibáiból? Éppen egy ilyen hibából - egy szenátusbeli korrupciós ügyről - csinált vezércikket, amikor rádöbbsent (még ma is összeszorul a gyomra, ha rágondol), hogy célpontjának ellenségei felültették, és a sajtó ügyészeként ártatlan embereket vádolt. Bocsánatot kért, megalázkodott, és lemondott hivataláról. A dolog hamar feledésbe merült, ahogyan újabb szenzációk váltották fel az ő szalagcímeit. A politikusok, akárcsak a skorpiók vagy a csótányok, akkor is élnek és virulnak majd, ha az atomtöltetek a földdel teszik egyenlővé az egész emberi civilizációt. De a zurnaliszták sokkal törékenyebbek. Elég egyetlen rossz mozdulat, és a hitelképességük hamuvá lesz. Addig menekült a Nyugatról, míg csak el nem érte a Csendes-óceánt. Bele kellett volna vetnie magát, de ő ehelyett elkezdett Abernethynek dolgozni. Ez minden egyes perccel egyre súlyosabb hibának tűnt a szemében.

Nézzük a jobbik oldalát, mondogatta magának nap mint nap; innen már csak felfelé vezet út.

A Grove meglepetésként hatott rá. Magán viselte ugyan egy papíron gondosan megtervezett település minden megkülönböztető jegyét - a központi bevásárlóközpontot, a négy égtáj felé mutató kerületeket, az utcák árulkodó rendszerességét -, mégis volt a házak stílusában valami üdítő változatosság, és - mivel egy része a domboldalra épült - olyan érzetet keltett, mintha egyfajta titkos dimenzióba is túlnyúlna.

Ha az erdő osztozott is valaha e titokzatosságban, akkor az exhumálás hírére ideérkező bámészkodók már minden bizonynyal széttaposták. Grillo felvillantotta igazolványát, és feltett néhány kérdést a kordonban álló rendőrök egyikének. Nem, semmi valószínűsége, hogy a testet hamarosan kiemelik, ahhoz előbb pontosan meg kell határozni a helyét. Nem beszélhet Grillo azokkal sem, akik a mentést irányítják. Jöjjön vissza később, hangzott a javaslat. Megszívlelendő tanácsnak tűnt. A hasadék körül alig

volt nyoma bármiféle tevékenységnek is. Habár a földön mindenféle műszerek heverték szanaszét, úgy tűnt, ezeknek senki sem próbálja hasznát venni. Végül úgy döntött, megkockáztatja a helyszín elhagyását, legalábbis néhány telefon időtartamára. Könnyen megtalálta az utat a Központba és a nyilvános telefonhoz. Elsőként Abernethyt hívta, hogy tudassa, megérkezett, és hogy tudakolja, elindult-e már a fotós. Abernethy nem volt a helyén. Grillo hagyott neki üzenetet. A második hívással nagyobb szerencséje volt. Az üzenetrögzítő elkezdte ugyan lejátszani a jól ismert szöveget...

- Szia. Itt Tesla és Butch. Ha a kutyával akarsz beszélni, akkor sajnos nem tartózkodik itthon. Ha Butch-ra lenne szükséged, akkor... - de Tesla hangja félbeszakította.

- Halló?

- Itt Grillo.

- Grillo? Baszd meg, fogd már be azt a hülye pofád, Butch! Grillo, megpróbál... - a telefon lezuhant a helyéről, majd az azt követő zűrzavar után ismét Tesla kifulladt hangját lehetett hallani: - Ez az állat. Miért is fogadtam be, Grillo?

- Mert ő volt az egyetlen hím, aki hajlandó volt veled élni.

- Baszd meg!

- Te mondad.

- Ezt mondtam?

- Ezt mondtad.

- Már ki is ment a fejemből! Jó hírem van, Grillo. Az egyik forgatókönyvemmel sikerült haladást elérnem. Emlékszel arra, amit tavaly írtam a számkivetettekről? Most azt akarják, hogy írjam át. Az ürre.

- Meg fogod csinálni?

- Miért ne? Szükség van rá, hogy valamim végre elkeljen. Senki sem fog igazi nagyágyú filmeket rám bízni, amíg nem írok valami sikereset. Francba a művészettel, írok nekik egy olyan vastagot, hogy a nadrágjukba élveznek tőle. És mielőtt elkezdenéd, egy szót se a művészet feddhetetlenségéről, meg a többi szarságról. Egy lánynak szüksége van a betevőre.

- Tudom, tudom.

- Akkor - kérdezte - mi újság?

Tucatnyi választ adhatott volna erre a kérdésre, egy egész litániát. Elmondhatná, hogyan informálta fodrásza vigyorogva arról, egy marék szalmaszárga nyiradékkal a kezében, hogy van egy kopasz folt a feje búbján. Vagy hogy ma reggel, találkozáskor a fürdőszobában tükörképével,

hogyan döntötte el végképp, hogy hosszú, vérszegény ábrázata, melyről mindig azt álmodta, hogy vonásai idővel hősies melankóliává nemesednek, egész egyszerűen elszomorítóan néz ki. Vagy hogy még mindig az a felvonós álom gyötri, amelyikben két emelet közt beragad Abernethyvel, és a vén kecske egyfolytában meg akarja csókolni. Végül azután megtartotta az önéletrajzi elemeket magának, és csak ennyit mondott:

- Segítségre van szükségem.
- Gondoltam.
- Mit tudsz Buddy Vance-ről?
- Beleesett valami lyukba. Láttam a híradóban.
- És az életével kapcsolatban?
- Abernethynek lesz, igaz?
- Ja.
- Szóval csak a mocskot.
- Egyből eltaláltad.

- Hát, a komikusok nem az erősségeim. A Szex Istennői a szaktantárgyam. De utánanézttem, amikor láttam a hírekben. Hatszor házasodott; egyszer egy tizenhét évest vett el. Negyvenkét teljes napig tartott a kapcsolat. A második felesége túladagolásban halt meg...

Ahogy Grillo remélte, Teslának fejezetnyi adag volt a fejében Buddy Vance Életéről és Mocskos Környezetéről (egészen Valentinóig bezárólag). A szenvedélyes nőügyekről; vagyonról és hírnévről; a TV-sorozatokról; a filmekről; a kegyvesztettségéről.

- Most az egyszer érzéssel is írhatnál ezekről, Grillo.
- Kösz a nagy semmit.
- Csak azért szeretlek, mert bánthatlak. Vagy mert ez egy viszonzatlan érzelem?
- Nagyon vicces. Ha már itt tartunk, az volt?
- Mi volt?
- Vicces.
- Vance? Azt hiszem, igen, a maga módján. Soha nem láttad szerepelni?
- Biztos látnom kellett, gondolom. Nem emlékszem rá.
- Olyan gumiarca volt. Csak ránéztél, és máris elkapott a röhögés. Kicsit fura egyéniség. Félig idióta, félig meg egy gennyzsák.
- És hogyan lehettek ekkora sikerei a nőknél?
- A mocskot?
- Hát persze.
- Az óriási féregnyúlványa miatt.
- Most viccelsz?

- Neki volt a legnagyobb farka a tévé történetében. Megcáfolhatatlan forrásból tudom.

- Ki az?

- *Kérlek*, Grillo - mondta Tesla döbbsen: - Hát olyan lány vagyok én, aki pletykálkodni szokott?

Grillo felnevetett: - Köszönöm az információt. Jövök neked egy vacsorával.

- Megdumáltuk. Ma este.

- Úgy néz ki, hogy egy darabig még itt maradok.

- Akkor elmegyek, hogy megkeresselek.

- Talán holnap, ha még itt leszek. Majd hívlak.

- Ha nem teszed, halott ember vagy.

- Ha azt mondtam, hívlak, akkor hívlak. Addig is folytasd a Számkivetetteket az Űrben.

- Ne tégy semmit, amit én se tennék. És Grillo...

- Igen?

Mielőtt válaszolt volna, Tesla letette a telefont, egymás után harmadszor nyerve ezzel a játékot, melyet azóta játszottak Grilloval, mióta egy este, érzélgősen részeg hangulatában az bevallotta, hogy egyszerűen gyűlöl búcsúzkodni.

ÖT

- Mama?

Anyja szokás szerint az ablak mellett ült.

- John pásztor nem jött el a múlt éjjel, Jo-Beth. Felhívtad, ahogyan megígérted? (Egyetlen pillantás a lány arcába elég volt neki.) - Nem hívtad fel - igaz? - Hogyan feledkezhetsz meg egy ilyen dologról?

- Sajnálom, Mama.

- Tudod, mennyire bízom benne. Jó okom van rá, Jo-Beth. Tudom, hogy te nem hiszel ebben, de én igen.

- Nem. Én hiszek neked. Később majd felhívom. De előbb... szeretnék beszélni veled.

- Nem kellene neked a boltban lenned? - kérdezte Joyce. - Beteget jelentettél? Hallottam, ahogy Tommy-Ray...

- Mama, figyelj rám! Valami fontosat kell kérdeznem tőled.

Joyce máris zavartnak tűnt. - Most nem beszélhetek - jelentette ki. - A pásztor akarom!

- Majd később el is jön. De először mindent tudni akarok egy barátodról.

Joyce nem szólt semmit, de arca maga volt a törékeny sebezhetőség. Jo-Beth túlságosan sokszor látta már ezt a kifejezést ahhoz, hogy visszakozzon a hatására.

- A múlt éjjel találkoztam valakivel, Mama - kezdte, elhatározva, hogy a lehető legleplezetlenebbül adja elő mondandóját. - A neve Howard Katz. Az édesanyját Trudi Katznak hívták.

Joyce arcáról lehullott a gyengeség maszkja. Az alatta feltáruló vonások hátborzongató módon elégedettségről árulkodtak. - Nem megmondtam? - motyogta, hátat fordítva az ablaknak.

- Mit mondtál meg?

- Hogyan is lehetne vége? Hogyan lehetne ennek vége valaha is?

- Mama, magyarázd el!

- Az nem baleset volt. Mindannyian tudtuk, hogy nem baleset volt. Megvolt rá az okuk.

- Kiknek volt rá okuk?

- Szükségem van a pásztorra.
- Mama: kiknek volt rá okuk?
Joyce felállt, anélkül, hogy választ adott volna.
- Hol van? - kérdezte szinte kiabálva. Elindult az ajtó felé: - Találkoznom kell vele!
- Minden rendben, Mama! Minden rendben! Nyugodj meg.
- Az ajtónál Joyce visszafordult gyermeke felé. Könnyek fátyolozták el szemeit.
- Nem szabad Trudi fiának a közelébe sem menned - mondta. - Hallottad? Nem láthatod, nem beszélhetsz vele, még gondolnod sem szabad rá. Ígérd meg!
- Nem ígérhetek ilyesmit. Ez butaság.
- Nem műveltél semmi *olyasmit* vele, ugye?
- Mire gondolsz?
- Uramisten, tehát műveltél.
- Nem csináltam semmit.
- Ne hazudj nekem! - követelőzött a Mama, csontos kezeit görcsösen öklöbe szorítva. - Imádkozz, Jo-Beth!
- Nem akarok imádkozni. Azért jöttem, hogy választ kapjak a kérdéseimre, ez minden. Nincs szükségem az imákra.
- Máris beléd költözött. Azelőtt soha nem beszéltél így.
- Azelőtt soha nem is *éreztem* így! - válaszolta a lány. A könnyek immár veszedelmesen közel voltak; düh és félelem örvénylett bennük. Semmi értelme nem volt odafigyelni a Mamára, aki mást sem fog hajtogatni, csak az ima fontosságát. Jo-Beth elindult az ajtó felé, lendülete meggyőzte arról a Mamát, hogy semmilyen eszközzel nem tudja visszatartani. Nem is állt ellen neki. Félrelépett, és hagyta elmenni, de ahogy elindult lefelé a lépcsőkön, kiáltozni kezdett utána:
- Jo-Beth, gyere vissza! Beteg vagyok, Jo-Beth! Jo-Beth! Jo-Beth!

Howie kinyitotta az ajtót könnyező szerelmese előtt.

- Mi baj van? - kérdezte, miközben bevezette.

Jo-Beth kezeibe temette arcát, és úgy zokogott. A fiú gyengéden átölelte. - Minden oké - súgta neki. - Semmi baj.

A zokogás folyamatosan elhalkult, majd a lány kiszabadította magát az ölelésből, és vigasztalanul megállt a szoba közepén, kézfejjével törölgetve arcáról a könnyeket.

- Sajnálom - mondta.

- Mi történt?

- Hosszú történet. Régen kezdődött. A te anyáddal és az enyémmel.

- Ismerték egymást?

A lány bólintott: - A legjobb barátnők voltak.

- Tehát minden meg volt írva a csillagokban - mondta mosolyogva a fiú.

- Nem hinném, hogy a Mama is így látja.

- Miért nem? A legjobb barátnőjének a fia:..

- Elmondta az édesanyád valaha is, hogy miért hagyta itt a Grove-ot?

- Nem volt férje.

- Ahogy a Mamának sem.

- Talán öt keményebb fából faragták...

- Nem, azt hiszem ez már több, mint véletlen egybeesés. Egész életemben hallottam a pletykákat, mi történt, mielőtt még én megszülettem volna. A Mamáról és a barátnőről.

- Én erről semmit sem tudok.

- Én is csak részleteket ismerek. Négyen voltak. A te anyád, az enyém, egy Carolyn Hotchkiss nevű lány, akinek az apja még mindig itt él, és még valaki. Elfelejtettem már a nevét. Valami Arleen. Valaki rájuk támadt. Azt hiszem, meg is erőszakolták őket.

Howie iménti mosolyának nyoma sem volt.

- Anyát? - kérdezte alig hallhatóan. - Miért nem szólt soha erről?

- Ki mondaná el a gyerekének, hogy ilyen úton fogant?

- Uramisten - mondta Howie. - Megerőszakolták...

- Az is lehet, hogy tévedek - tette hozzá Jo-Beth, felnézve Howie-ra. A fiú arca görcsbe rándult, mintha csak az imént csapták volna arcul.

- Az egész életemet ezek között a pletykák között éltem le, Howie. Láttam, hogyan őrjítik meg a Mamát velük. Állandóan az Ördögről beszélt. Annyira borzalmas volt, amikor a Sátánról beszélt, és közben engem nézett. Azért imádkoztam, bárcsak láthatatlan lehetnék, hogy elkerüljem a tekintetét.

Howie levette a szemüvegét, és az ágyra dobta.

- Még nem mondtam el neked, miért is jöttem ide, igaz? - kezdte. - Azt... azt... azt hiszem, itt az ideje. Azért jöttem el, mert a leghalványabb fogalmam sem volt arról, hogy ki, vagy mi vagyok. El akartam merülni a Grove-ben, hogy kiderítsem, mi lett anyám végzete.

- Most pedig azt kívánod, bár sose jöttél volna ide.

- Nem. Ha nem jövök el, sohasem találkozom veled. És soha... soha... soha nem szeretek beléd...

- Akkor is így éreznél, ha a saját *testvéred* volnék?

A megfeszült izmok lassan elernyedtek. - Nem - mondta a fiú. - Én nem hiszem, hogy így lenne.

- Abban a pillanatban felismertelek, ahogy beléptem a Butricks's-be. Te is felismertél engem. Miért?

- Szerelem első látásra.

- Bár az volna.

- Én így érzem. És te is ezt érzed. Tudom, hogy így van. Te magad mondtad.

- Az még azelőtt volt.

- Szeretlek, Jo-Beth.

- Nem szerethetsz. Hiszen nem is ismersz.

- De igen! És nem fogok egy buta szóbeszéd miatt lemondani rólad. Még azt se tudhatjuk, van-e benne egyáltalán bármilyen igazság. (Indulatosságában még a dadogásról is megfeledkezett.)

- Az is lehet, hogy az egész csak hazugság, nem?

- Persze, lehet - ismerte el a lány. - De miért találna ki bárki is egy ilyen történetet? És miért nem mondta el se a te anyád, se az enyém, hogy kik voltak az apáink?

- Kitaláljuk.

- Mégis hogyan?

- Kérdezd meg a mamádat.

- Már megtettem.

- És?

- Azt mondta, hogy ne kerüljek a közeledbe. Hogy még csak ne is gondoljak rád...

A könnyek felszáradtak az arcán, ahogyan a történetet mesélte. Anyja gondolatától azonban újra záporozni kezdtek. - De hát hogyan is állhatnám meg, igaz? - kérdezte, ahhoz fordulva segítségért, akitől eltiltották.

Őt figyelve Howie egyszerre azután kezdett vágyakozni, bárcsak tényleg az a szent bolond lehetne, aminek Lem mindig is tartotta. Hogy szabadon bolondozhasson, állatok és karon ülő csecsemők vegyék körül; ölelhesse-csókolhassa a lányt, ahol csak éri, és ne ériék olyan arculcsapások, mint az imént. Jóllehet ő sem zárhatta ki a lehetőségét, hogy testvérek lennének, libidója makacsul figyelmen kívül hagyta a tabut.

- Azt hiszem, ideje lenne indulnom - mondta a lány, mintha megérezte volna a lángolás hőjét. - A Mama mindenáron a pásztort akarja.

- Hogy elmondjon pár imát, hátha eltűnök végre?

- Ez így nem tisztességes.

- Maradj még egy kicsit, kérlek - unszolta. - Nem muszáj beszélgetnünk. Nem kell csinálnunk egyáltalán semmit. Csak maradj.

- Fáradt vagyok.

- Akkor aludjunk.

Kinyújtotta a karját, és nagyon lágyan megérintette a lány arcát.

- Egyikünk sem aludt túl sokat az éjjel - szólt hozzá vigasztalóan.

Jo-Beth felsóhajtott, majd megadóan bólintott.

- Talán minden helyrejön, ha hagyjuk a maga útján menni.

- Remélem.

Howie ezután kimentette magát, és kiment a fürdőbe, hogy könnyítsen a hólyagjára nehezedő nyomáson. Mire visszaért, a lány már levette a cipőit, és végignyúlt az ágyon.

- Elférünk ketten? - kérdezte.

A lány elmormolt egy halk igent. Howie lefeküdt mellé, és megpróbált nem gondolni arra, amit reményei szerint most csinálniuk kellene itt a lepedők között.

A lány újra felsóhajtott.

- Minden rendben lesz - mondta neki. - Aludj!

A Buddy Vance utolsó showjára összegyűlt tömeg java elszállingózott, mire Grillo visszaért az erdőbe. Láthatóan úgy döntöttek, hogy nem éri meg a további várakozás. Bámészkodók hiányában a helyszínt körülvevő kordont is meglazították. Grillo egyszerűen átlépte a kifeszített kötelet, majd odasétált a rendőrtiszthez, aki rangidősként a műveletet irányíthatta. Bemutatkozott neki, és elmondta ittléte okát is.

- Nem mondhatok túl sokat - válaszolta a férfi Grillo kérdéseire. - Jelen pillanatban is négy alpinistánk van odalenn, de csak a jó ég tudja, mikor lesznek képesek felhozni a holttestet.

Még meg sem találták. Hotchkiss szerint mindenféle folyók is vannak odalenn. Amennyire mi ismerjük a helyet, az is lehet, hogy már rég az óceánban van a test.

- Éjszaka is dolgozni fognak?

- Nagyon úgy néz ki. (A tiszt az órájára pillantott.) - Talán ha négy óránk maradt a naplementéig. Azután már csak a lámpákra hagyatkozhatunk.

- Volt már valaki odalenn ezekben a barlangokban? - kérdezte Grillo. - Készült róluk valamiféle térkép?

- Én nem tudok róla. Jobb lesz, ha megkérdezi Hotchkisstól. Az a fickó ott, feketében.

Grillo megint előadta a bemutatkozó számát. Hotchkiss magas, komor egyén volt, annak az embernek az ernyedtt felépítésével, aki hirtelen sok súlytól szabadult meg.

- Úgy hallottam, maga a barlangok specialistája - mondta Grillo.

- Nem igazán - válaszolta Hotchkiss. - Egyszerűen senki sem ismeri őket nálam jobban. (Szemei egy pillanatra sem állapodtak meg Grillón, hanem ide-oda járva keresték a helyet, ahová fókuszálhatnának.) - Ami alattunk van, nem igazán foglalkoztatja az embereket.

- És mi a helyzet magával?

- Engem igen.

- Maga folytatott is ilyen irányú tanulmányokat?

- Csak szintisza amatőr érdeklődésből - magyarázta Hotchkiss. - Vannak témák, amik egész egyszerűen magukkal ragadják az embert. Ez is ilyen.

- Szóval személyesen is járt már lenn?

Hotchkiss, a szabályt megtörve, két teljes másodpercig Grilló-ra összpontosította tekintetét, mielőtt válaszolt volna. - Egészen ma reggelig azok a barlangok le voltak pecsételve, Mr. Grillo. Én magam pecsételtettem le őket, sok évvel ezelőtt. Veszélyt jelentettek - *jelentenek* - az ártatlanokra.

Az ártatlanokra, jegyezte fel Grillo. Fura szóhasználat.

- A rendőrtiszt, akivel beszéltem...

- Spilmont.

- Igen. Ő azt mondta, hogy egy folyó is van odalenn.

- Egy egész *világ* van odalenn, Mr. Grillo, amelyről mi szinte semmit sem tudunk. Persze, vannak folyók is, meg egy csomó minden más is. Olyan fajok is akadnak, melyek sohasem látták a napfényt.

- Nem lehet túl szívderítő az életük.

- Alkalmazkodtak a körülményekhez - magyarázta Hotchkiss. - Ahogy mi is tesszük. Tudomásul vették életük korlátait. Végére is, mindannyian egy törésvonal felett élünk, amely bármelyik pillanatban megnyílna a talpuk alatt. Alkalmazkodtunk hozzá.

- Én megpróbálok nem is gondolni rá.

- Maga így alkalmazkodik.

- És maga?

Hotchkiss elengedett egy apró, feszes félmosolyt, és félig lehunyta szemmel emlékezett.

- Néhány évvel ezelőtt magam is gondoltam rá, hogy elhagyom a Grove-ot. Rossz emlékek tapadtak hozzá.

- De mégis itt maradt.

- Rájöttem, hogy magam is az *alkalmazkodásaim* halmaza vagyok - válaszolta. - Majd ha a város megy, akkor megyek én is.

- Mikor?

- Palomo Grove rossz földre épült. A talaj a lábunk alatt szilárdnak tűnik, pedig állandó mozgásban van.

- Tehát az egész városra az a sors vár, mint Buddy Vance-re? Ezt mondja?

- Nyugodtan idézheti is, amíg nem nevez meg.

- Felőlem rendben.

- Nos, megkapta, amit akart?

- Tökéletesen elégedett vagyok.

- Ilyesmi nem létezik - jegyezte meg Hotchkiss. - Legalábbis ami a rossz híreket illeti. Megbocsátana, kérem?

A hasadék szája körül csoportosulók között hirtelen izgalom hullámmozott végig. Otthagytva Grillót egy olyan végszóval, amit bármelyik komikus megirigyelhetett volna, Hotchkiss elsietett, hogy felügyelje Buddy Vance kiemelését.

Tommy-Ray izzadtan feküdt ágyán. Ahogy bejött a napfényről, bezárta az ablakokat, és összehúzta a függönyöket. Az ily módon lepecsételt szoba percekben belül kemencéhez kezdett hasonlítani, de a hőség és a félhomály megnyugtatta a fiú érzékeit. Ölelésükben nem érezte magát annyira magányosnak és kiszolgáltatottnak, mint a Grove tiszta, élénk levegőjén. Itt a saját pórusaiból előszüremelő testnedveket szagolhatta; és saját áporodott leheletét, mely előtört a torkából, hogy azután visszazuhanjon arcára.

Ha már Jo-Beth megcsalta, akkor új társaság után kell néznie, és ugyan ki lenne erre alkalmasabb, mint saját maga?

Hallotta, ahogy kora délután hazajött, és a Mamával vitatkozott, de meg sem próbálta elkapni a szóváltás részleteit. Ha az a fenséges románc máris véget ért - máskülönben miért rohanna le zokogva a lépcsőn? -, akkor azt csak a saját átkozott hülyeségének köszönheti. Neki most sokkal fontosabb dolga van ennél.

A hőségben feküdve a legkülönösebb képek kezdtek rajzani az agyában. Olyan mély sötétségből merültek elő, mellyel az elfüggönyözött szoba még

csak nem is vetélkedhetett. Miért voltak mégis ennyire tökéletlenek? A séma töredékei, melyeket oly szenvedélyesen akart markolni, minduntalan kicsúsztak a szorításából. Vér volt a képekben, sziklák, és egy sápadt, vibráló teremtmény, amitől az embernek a gálája jött ki, ha csak ránézett. És volt ott egy férfi, akit nem tudott kivenni, de ha már eleget izzadt, akkor tisztán fog állni előtte.

És amikor ez megtörténik, akkor ér csak véget a várakozás.

Először csak egy üvöltés tört elő a hasadékból. A lyuk körül csoportosuló emberek, köztük Spilmont és Hotchkiss nekiláttak, hogy kirángassák a bennrekedteket, de bármi is történt a felszín alatt, túlságosan erőszakos jelenség volt ahhoz, hogy kordában tarthassák. A réshez legközelebb álló zsaru felkiáltott, ahogy a kötél hirtelen megfeszülve kesztyűs kezére tekeredett, és horogra akadt halként húzta a nyiladék felé. Végül Spilmontnak sikerült megmentenie, aki visszatartotta a férfit addig, míg annak sikerült kihúznia ujjait a kesztyűből. Ahogy mindketten hátrazuhanak a földre, a kürtöből felhallatszó ordítózás meghatványozódott, támaszra lelve a kintiek figyelmeztető kiáltásaiban.

- *Kinyílik!* - üvöltötte valaki. - *Krisztusom, kinyílik!*

Grillo kimondottan gyáva ember volt, amíg valami hírt nem szimatolt; de akkor aztán bármivel hajlandó volt szembenézni. Félrelökte Hotchkisst és a zsarut, hogy jobban láthassa, mi történik. Senki sem állította meg; mindenkinek ott volt a saját biztonsága aggódnivalónak. Az egyre táguló hasadékból por tört fel, elvakítva az embereket, akik a kötél végét tartották a kezükben, és ezzel együtt a szakadékból rekedtek életét is. Az emberek egyike hirtelen elkezdett csúszni a barlang szája felé; miközben az onnét feltörő sikolyok komoly vérfürdőre engedtek következtetni. A hangzavarhoz Grillo is hozzájárult, amikor a föld porrá foszlott a sarka alatt. Valaki elvetődött Grillo mellett, és megpróbálta elkapni a férfit, de elkésett az igyekezettel. A kötél megfeszült, és a pórul járt ember már el is tűnt a porfelhőben, ott hagyva kudarcot vallott megmentőjét a repedés szélén hasalva. Grillo tett három lépést a túlélő felé, alig érzékelve lába alatt a földet, vagy éppen annak hiányát. Érezte viszont, ahogy a rengés áterjed a lábain át a gerincoszlopára, és összekuszálja a gondolatait. Győzedelmeskedett hát az ösztön. Lábaik szétvetve megőrizte egyensúlyát, és kinyújtotta karját az elterült férfi felé. Hotchkiss volt az, a becsapódástól véres arccal és zavart tekintettel. Grillo a nevét üvöltötte. A férfi

válaszképpen megragadta Grillo kinyújtott karját, miközben a föld körülöttük kezdett szétnyílni.

Egymás mellett fekvé az ágyon, sem Jo-Beth, sem Howard nem ébredt fel, jóllehet levegő után kapkodtak, és úgy reszkettek, mint a fulladásos halál torkából kimentett szerelmesek. Mindkettőjük álmában egy tenger vize ködlött fel. Egy sötét óceáné, mely egy csodálatos hely felé vitte őket a hátán. De az utazás hirtelen félbeszakadt. Álomba zuhant énjükön túlról egy erő megragadta és lerántotta őket a csendes tajték hátáról, és egy gyötrelmekkel teli sziklakútba száműzte őket. Körülöttük mindenfelé férfiak üvöltöttek, ahogyan a biztos halál felé zuhantak; kötelük engedelmes kígyóként követte őket.

Valahol a zűrzavarban egymást hallották, ahogyan a másik nevét zokogják, de most nem volt idő az újra egyesülésre, mielőtt ezt a zuhanást meg nem fékezik, és egy felfelé tartó áramlat el nem kapja őket. Jeges fuvallat tört rájuk a hidegben, ahogyan a napot soha nem látott folyóból kiemelkedő vízoszlop vállára vette a holtakat, az álmodókat, és mindenki mást, aki csak helyet kaphatott e rémálomban. A falak elmosódott csíkokká váltak, ahogyan széleseben emelkedni kezdtek, hogy egyé váljanak az égbolttal.

Grillo és Hotchkiss jó négy méternyire lehettek a hasadéktól, amikor a víz feltört; a felszabaduló energia elég volt ahhoz, hogy ledöntse őket lábukról, miközben a nyakukba dermedtően hideg eső hullott. A csípése kirángatta Hotchkisst kábulatából. Megragadta Grillo karját, és torkaszakadtából felüvöltött:

- Odanézzen!

Volt valami *élő* az áradatban. Grillo csak a másodperc tört részéig vethetett rá pillantást - a forma, vagy *formák* emberinek tűntek ugyan, de Grillo lelki szemébe egészen más kép égett bele, mint egy tűzijáték vibráló foltjai. Lerázta magáról a képzetet, és újra odanézett. De akármilyen is volt ott, addigra eltűnt.

- Ki kell jutnunk innen! - ordította Hotchkiss. A talajon még mindig repedések cikáztak végig. Sikerült talpra vergődniük, lábuk szinte kipörgött a sárban, ahogyan vakon keresztül rohantak porfelhőn és zivataron, és csak abból tudták meg, hogy elérték a határvonalat, hogy átbuktak a kötélkordonon. A mentőcsapat egyik tagja, félig letépett karral,

ott feküdt mellettük, ahová a feltörő víz hulláma repítette. Túl testen és kötélén, a fák árnyékában, ott állt megkövülten Spilmont és egy csapat zsaru. Lágyan permetezett rájuk az eső, finoman lepereregve a lombkorona sátortetőjéről, miközben a viharzóna mögött a föld feneketlen mélye tovább okádta saját magát.

Saját verítékében úszva Tommy-Ray felnézett a mennyezetre, és felnevetett. Nem lovagolt ekkorát tavalyelőtt óta, amikor nyáron, Topangában elkapta a fantasztikus áramlatot. Ő, Andy és Sean órák hosszat lovagoltak rajta, végig csúcssebességgel.

- Készen vagyok - mondta, kitörölve a sós vizet szeme sarkából. - Készen vagyok, és rád várok. Gyere, és vigyél magaddal, nem érdekel, ki a fene vagy.

Howie halottnak tűnt, összekuporodva az ágyon, összekoccanó fogakkal, lecsukott szemekkel. Jo-Beth hátrálni kezdett, keze elé tett szájával elzárva a pánik útját; szavai - Édes Istenem, bocsáss meg! - fojtott zokogásként törtek fel belőle. Rosszat tettek, még egymás mellett is feküdtek, ugyanabban az ágyban. Álmodozásával bünt követett el az Úr törvényei ellenében (még azt is elképzelte, ahogyan meztelenül fekszenek egymás mellett a tengerparton, hajuk egybemosódik, ugyanúgy, ahogyan a testüket kívánta, hogy egyesüljenek), és lám, mit hozott rájuk az álom? Katakлизмát! Vért, sziklákat és azt a rettenetes záport, mely álmában ölte meg a szerelmet.

Édes Istenem, kérlek bocsáss meg...

Howie olyan hirtelenséggel nyitotta fel szemeit, hogy az imádság elszökött az ajkai közül, és helyébe az ő neve lépett.

- Howie? Hát mégis élsz?

A fiú kibontakozott a görcsös testhelyzetből, és kinyúlt a szemüvege után. Amint feltette, a lány rémülete egyből nyilvánvalóvá vált a számára.

- Te is azt álmodtad - mondta neki.

- Egyáltalán nem olyan volt, mint egy álom. Valóságos volt. (A lány tetőtől talpig reszketett.) - Mit tettünk, Howie?

- Semmit - mondta Howie, kiköhögve a gombócot torkából. - Semmit sem tettünk.

- A Mamának igaza volt. Nem kellett volna...

- Fejezd ezt be! (A fiú átvette lábait az ágy peremén, és talpra állt.) -
Nem tettünk semmi rosszat.

- Akkor mi volt ez? - kérdezte Jo-Beth.

- Csak egy rossz álom.

- Mindkettőnk fejében?

- Lehet, hogy nem is volt teljesen ugyanaz - mondta a fiú, reménykedve,
hogy ezzel talán megnyugtathatja.

- A vízen lebegtem, veled az oldalamon. Azután hirtelen a föld alatt
voltam. Emberek sikoltoztak...

- Minden rendben... - kezdte a fiú.

- Igenis ugyanaz volt.

- Igen.

- Látod? - kérdezte a lány. - Akármi is van közöttünk... csak rossz lehet.
Talán a Sátán műve.

- Ezt te sem gondolhatod komolyan.

- Már nem tudom, mit higgyek - töprengött Jo-Beth. A fiú tett egy lépést
feléje, de a lány egyetlen mozdulattal leintette: - Ne tedd, Howie! Ez nem
helyes. Nem szabad megérintenünk egymást. (Elindult az ajtó felé.) -
Mennem kell.

- De hát ez... ez... ez olyan abszurd - kezdte a fiú, de nem volt olyan
botladozó szó, amivel megállíthatta volna. A lány máris a biztonsági
tolóretesszel babrált, amit a fiú lefekvés előtt a helyére tolt.

- Majd én - mondta Howie, áthajolva felette, hogy kinyissa a zárat.
Megnyugtató szavai kifogyásával addig hagyta terebélyesedni a közékük
félkörös csendét, míg azt a lány szavai nem törték meg:

- Viszlát.

- Nem adsz elég időt arra, hogy végig gondoljuk, min mentünk keresztül.

- Félek, Howie - szólt vissza a lány. - És igazad van, nem hiszem, hogy
a Sátán műve lenne mindez. De ha nem az övé, akkor kié? Meg tudsz erre
válaszolni?

Alig volt képes kordában tartani szétáradó érzelmeit; úgy kapkodott
lélegzet után, mintha menten megfulladna vagy elájulna. Nyomorúságos
állapota láttán a fiú csak még hevesebb vágyat érzett, hogy átölelje, de ami
a múlt éjjel kitörő fogadtatásra talált, az ma már tiltott volt a számukra.

- Nem - felelte végül. - Nincs válasz.

Felelete végszóként csengett tovább, miközben Jo-Beth otthagya
Howie-t az ajtóban. A fiú magában ötig számolva figyelte, rákényszerítve
magát, hogy csak álljon és hagyja elmenni, nagyon is jól tudva, hogy ami
az imént történt közöttük, nagyobb jelentőséggel bír, mint bármi más, amit

evilági életének tizennyolc röpke esztendeje alatt megtapasztalhatott.
Amikor az ötöshöz ért, lassan becsukta az ajtót.

NEGYEDIK RÉSZ

ELEMI ÖSZTÖNÖK

Egy

Grillo soha életében nem hallotta ennyire boldognak Abernethyt. A fickó szinte kurjongatni kezdett örömeiben, amikor Grillo elmesélte neki, hogy a Buddy Vance-sztori éles fordulatot vett a kataklizma irányába, és ő ott volt, hogy mindennek a szemtanúja legyen.

- Kezden írni! - kiáltott fel. - Vegyen ki egy szobát a városban - az én költségemre -, és kezdjen írni! Fenntartom magának a címlapot.

Ha Abernethy arra számított, hogy egy B kategóriás moziba illő lelkesedése magával ragadja Grillót is, akkor csúfos kudarcot vallott. A barlangoknál történtek óta Grillo teljesen átadta magát a tompult zsibbadtságnak. A motelszobára vonatkozó javaslat viszont őszinte örömmel töltötte el. Habár a bárban, ahol ő és Hotchkiss elmesélték a történeteket Spilmontnak, sikerült megszárítkoznia, még mindig mocskosnak és elcsigázottnak érezte magát.

- Mi a helyzet azzal a Hotchkiss-szal? - kérdezte Abernethy. - Neki is van valami sztorija?

- Nem tudom.

- Derítse ki, és szerezzen még valami háttéranyagot Vance-ről! Volt már fenn a háznál?

- Adjon egy kis időt!

- Ott van a helyszínen - mondta Abernethy. - Ez a maga sztorija. Hajtson rá!

Grillo úgy vett - meglehetősen kisstílú - bosszút Abernethyn, hogy kivette a legdrágább szobát, amit csak a Hotel Palomo Stillbrook Village-

ben kínálni tudott, pezsgőt és egy ritka hamburgert hozatott fel a szobájába, és olyan bőkezű borralalót adott a pincérnek, hogy az megkérdezte, nem számolta-e el magát. A piától könnyűvé vált a feje; ebben a lelkiállapotban szerette leginkább felhívni Teslát. A lány azonban nem volt otthon. Hagyott neki egy üzenetet, megadva pontos tartózkodási helyét is. Ezután kinézte a telefonkönyvből Hotchkiss számát, és feltárcsázta. Hallotta, ahogyan a férfi a bárban számot adott Spilmontnak a történekről. A férfi egyetlen szóval sem említette a jelenséget, melyre egy futó pillantást vethettek, miközben az kitört a hasadékból. Hasonlóképpen Grillo is hallgatott az eseményről, és a további kérdések hiánya arra engedte következtetni, hogy rajtuk kívül senki sem volt eléggé közel a hasadékhoz ahhoz, hogy szemtanúja legyen az emlékezetes pillanatnak. Össze szerette volna vetni megfigyeléseit az övével, de próbálkozása ezúttal is eredménytelen maradt. Hotchkiss vagy nem volt otthon, vagy úgy döntött, nem veszi fel a telefont.

A sikertelen kérdezősködést követően teljes figyelmével a Vance palotára kezdett koncentrálni. Ugyan már majdnem este kilenc volt, mégsem talált semmi kivetnivalót abban, hogy felsétáljon a Dombon a halott ember birtokához. Talán még a házba is sikerül beférkőznie, ha a pezsgő nem blokkolja le túlságosan a beszélőkéjét. Bizonyos szempontból az időzítés is kedvező volt. Ma reggel még Buddy Vance állt a Grove-béli események középpontjában. Hozzá tartozói, már ha ínyükre volt a rivaldafény - és ez kevés esetben volt másképp -, kívárhatták, amíg eljön a számukra legalkalmasabb tudósító, akinek kiönthetik a szívüket. Csakhogy Buddy halálát időközben háttérbe szorította egy nagyobb és frissebb tragédia. Grillo ily módon talán ráakadhat arra a rokonra, aki alig várja azt a beszélgetést, amit délben még mereven visszautasított volna.

Keservesen megbánta, amiért úgy döntött, gyalogolni fog. A Domb sokkal meredekebb volt, mint amilyennek letről tűnt, és ráadásul alig voltivilágítva. De nem maradt kárpótlás nélkül. Övé volt az egész utca; elhagyhatta a járdát, hogy az út közepén bóklasszon, és közben a feje felett vibráló csillagokban gyönyörködjön. Vance rezidenciájára nem volt nehéz ráakadni. Az út véget ért a kapuinál. Coney Eye után már csak az égbolt következett.

A főkapu mellett nem állt ő, de be volt zárva. A kiskapu viszont utat engedett neki a zabolátlan örökzöldek oszlopsorával szegélyezett keskeny ösvényre, melyet felváltva világítottak meg zöld, sárga és vörös fényekkel, és amely egyenesen a ház főbejárataig kigyózott. Az épület hatalmas volt,

és betegesen hóbortos; olyan palota, mely minden szempontból kihívta maga ellen a

Grove uralkodó esztétikai áramlatait. Nyoma sem volt az ál-mediterrán beütésnek, a ranch-stílusnak, katalán díszítőelemeknek, mű-Tudor formavilágnak, vagy a modern koloniális jellegzetességeknek. Az egész kastély óriási hullámvasút benyomását keltette; homlokzata ugyanarra a három alapszínre festve, mint ami a fákat is megvilágította; ablakai fényfüzerekkel bekeretezve, bár ezek jelenleg nem üzemeltek. Coney Eye, értette meg Grillo, egy aprócska sziget a civilizáció tengerén; Vance főhajtása a tobzódás előtt. Odabenn fények égtek. Bekopogott, nagyon is tudatában léve, hogy az ajtó fölé szerelt ipari kamera minden egyes mozdulatát követi. Egy keleties arcú nő - talán vietnami - nyitott ajtót, és informálta, hogy Mrs. Vance valóban a rezidencián tartózkodik. Ha hajlandó várakozni egy cseppet a folyosón, megnézi, hogy a ház úrnője fogadóképes állapotban van-e. Grillo megköszönte a kedvességét, és várakozni kezdett, miközben a nő a lépcsőházban megindult a második emelet felé.

Amilyen a külsín, olyan a belbecs: egy, a móka imádatára emelt templom. Az előcsarnok valamennyi négyzetcentiméterén plakátok ígértek valamilyen farsangi látványosságot: élénk színekben tobzódó hirdetések reklámozták a Szerelem Alagútjait, a Szellemvasutakat, az Óriáskerekeket, a Torzszülötteket, a Birkózómérkőzéseket, a Balettpatkányokat, a Bécsi Valcert, Szabadulóművészeket és Misztikus Jövőbelátókat. A legtöbbjük gyatrán kidolgozott munka volt; olyan festők műve, akik nagyon is jól tudták, hogy a reklám szolgálatába állították mesterségbeli tudásukat, és nem a szépségébe. A közelebbi vizsgálódás nem tüntette fel jobb színben a kiállított darabokat; rikító magabiztosságuk csak tömegük bűvöletében erősítette a kívánt hatást. Maga Vance is nyilvánvalóan tisztában lehetett ezzel a ténnyel. Hogy a fal teljes felületét beborította velük, elérte, hogy a szem egy pillanatra sem állapotodjon meg egy-egy kiválasztott darab részletein, hanem folytonos mozgással vándoroljon egyikről a másikra. A látvány, minden vulgarizmusával együtt, mosolyt csalt Grillo arcára, ahogyan azt a néhai Buddy Vance is akarhatta, olyan mosolyt, mely csak akkor hervadt le az ajkáról, amikor Rochelle Vance megjelent a lépcsősor tetején, majd elkezdett leereszkedni az előcsarnokba.

Soha életében nem látott még ennyire makulátlan arcot. Minden egyes lépéssel várta, hogy feltűnjön valami megalkuvó részlet tökéletességében, de egyszerűen nem talált ilyet. Karibi vérvonal, találgatott Grillo, legalábbis a sötét bőrt uraló finom vonások alapján. Haját szorosan

hátrakötve viselte, ami csak még jobban kihangsúlyozta homloka ívét és szemöldöke szimmetriáját. Nem viselt ékszereket, és csak egy létező legegyszerűbb fekete ruhába volt öltözve.

- Mr. Grillo - szólította meg -, én vagyok Buddy özvegye. (A szó, a ruha sötétje ellenére, nem is lehetett volna kevésbé a helyzethez illő. Ez nem az az asszony volt, aki csak az imént szakadt el könnyáztatta párnájától.) - Miben segíthetek? - kérdezte.

- Újságíró vagyok...

- Ellen már mondta.

- Néhány kérdést szeretnék feltenni a férjéről.

- Kicsit késői az időpont.

- A délután java részét az erdőben töltöttem.

- Á igen - emelte fel a hangját a nő -, maga az a Mr. Grillo.

- Elnézést?

- Az egyik rendőr... - Ellenhez fordult: - Mi is a neve?

- Spilmont.

- Tehát Spilmont itt volt, hogy elmondja, mi történt. Említette, milyen hősiesen viselkedett.

- Nem olyan nagy ügy.

- Úgy gondoltam, ahhoz azért éppen elég lehet, hogy megérdemeljen érte egy kis nyugalmat - folytatta. - Mindig csak az az üzlet.

- Szeretném én elvinni a sztorit.

- Nos, akkor jöjjön be!

Ellen kinyitotta a csarnokból balra nyíló ajtót. Miközben Rochelle bevezette Grillót, mindjárt lefektette az alapszabályokat is.

- Legjobb tudásom szerint fogok válaszolni a kérdéseire, mindaddig, míg azok Buddy szakmai múltjára vonatkoznak. (Beszéde nélkülözött minden akcentust. Talán valami jobb európai egyetem?) - Nem tudok semmit a többi feleségéről, úgyhogy ne is bajlódjon ilyen irányú kérdésekkel. Nem vagyok hajlandó belemenni a szenvedélybetegségeivel kapcsolatos spekulációkba sem. Óhajt egy csésze kávé?

- Nagyon hálás lennék érte - felelte Grillo, rajtakapva magát azon, hogy, mint már annyiszor, most is kezdi átvenni interjúalanya stílusát.

- Kávé? Mr. Grillónak, Ellen - mondta Rochelle, helyet kínálva vendégét -, nekem pedig vizet!

A szoba, amiben helyet foglaltak, végigfutott a ház teljes hosszában; két emelet magas volt, és egyúttal ez volt a második helység, melynek mind a négy falát festett képekből álló galéria foglalta. A képek, akárcsak az előtérben, maguk voltak a megfestett ricsaj. Hívogatások, csábítások,

figyelmeztetések harcoltak a figyelemért. *Életed legjobb menete!*, ígérte az egyik szerényebb darab; *Amennyi mókát csak elbírsz!*, harsogta egy másik; *Es még azon is túl!*

- Ez csak egy része Buddy gyűjteményének - magyarázta Rochelle. - Ennél még több rekedt New Yorkban. Azt hiszem, ez a legnagyobb magánkézben lévő gyűjtemény.

- Nem is gondoltam volna, hogy bárki ilyesmit gyűjt.

- Buddy Amerika igazi művészetének hívta ezt. Lehet, hogy igaza is volt, bár ami azt illeti...

A nő gondolatai elkalandoztak, arcára pedig kiült a harsány parádé ízléstelensége felett érzett undora. A kifejezés, ahogyan keresztezte ezt a szinte hibátlanra formált arcot, kiábrándítóan hatott Grillóra.

- Gondolom, el akarja majd adni a gyűjteményt - faggatózott Grillo.

- Az a végrendelettől függ - felelete a nő. - Lehet, hogy nem is én rendelkeztem felette.

- De semmilyen érzelmi szálon nem kötődik hozzájuk, igaz?

- Azt hiszem, ez a kérdés már a magánélet szférájába tartozik - jött az elutasító válasz.

- Igen, én is azt hiszem.

- Mindenesetre biztos vagyok benne, hogy Buddy szenvedélye eléggé ártalmatlan volt. (Rochelle felállt, és felkapcsolt egy két szellemvasutas plakát közé ékelődött kapcsolót. A szoba túlsó felének üvegfalán át egyszerre sokszínű fényár kezdett beszűrőlni.) - Engedje meg, hogy mutassak magának valamit - mondta, majd végigsétálva a szobán kilépett a színek kavalkádjába. Itt kaptak helyet azok a darabok, melyek túl hatalmasak voltak még a kétszintes belső térhez képest is. Egy faragott arc, jó négy méter magas; az ásító, fűrészfogú száj, mely valaha a szellemvasút bejárata volt. A Halál Vasútyját reklámozó óriási hirdetőtábla, fényekkel kirajzolva. Egy életnagyságú, lapos dombormű lokomotív, csontváz-masinisztákkal, amint éppen előtűnik egy alagútból.

- Uram atyám! - Grillo mindössze ennyit volt képes kipréselni magából.

- Most már tudja, miért hagytam el - panaszkolta Rochelle.

- Ezt nem értem. Maga nem élt itt vele?

- Próbáltam - felelte a nő. - De nézze meg ezt a helyet. Olyan, mintha Buddy agyában járna. Szerette mindenent otthagyni a keze nyomát. Mindenkin. Itt számomra nem volt hely. Csak akkor lehetett volna, ha alkalmazkodom az ő játékszabályaihoz.

A nő az óriási pófára bámult: - Undorító - mondta. - Maga nem úgy találja?

- Nem értek az ilyesmihez - felelte Grillo.
- Magának nem bántja a szemét?
- Hát, olyan, mint egy kiadós másnaposság.
- Folyton azt mondogatta, hogy nincs humorérzésem - emlékezett vissza a nő -, amiért nem találom ezt a... micsodát mulatságosnak. Az az igazság, hogy őt sem találtam mulatságosnak. Mint szerető, igen... csodálatos volt. De hogy mulatságos? Azt nem.

- Mindezt jegyzőkönyvön kívül? - tűnődött Grillo.
- Mit számít az, hogy mit mondok? Elég rossz publicitást kaptam már életemben ahhoz, hogy tudjam, francokat se törődik az én jogaimmal.

- De azért mégis elmondja ezeket.

A nő elfordult a pofától, hogy ránézzen: - Igen, el - vágta rá. Hirtelen szünet állt be, majd a nő újra megszólalt: - Fázom - és visszament a szobába. Ellen épp a kávé tölthette.

- Hagyja csak! - utasította Rochelle. - Majd én kitöltöm.

A vietnami nő, mielőtt kiment volna, a másodperc tört részével tovább időzött az ajtóban, mint azt a szolgálai hűség megkívánta volna.

- Szóval, ez a Buddy Vance-sztori - jegyezte meg Rochelle. - Válasok, vagyon, vurstli. Nincs benne semmi új vagy érdekfeszítő, attól tartok.

- Nem tud róla, hogy volt-e valami előérzete azzal kapcsolatban, ami történni fog vele? - kérdezte Grillo, amint újra elfoglalták székeiket.

- A halálról? Kétlem. Nem egészen ilyesféle gondolkodásra volt behangolva. Tejszint?

- Igen, kérek. És cukrot.

- Kérem, vegyen nyugodtan. Ez az az újság, amit az olvasói hallani szeretnének? Hogy Buddy álmában előre meglátta a halálát?

- Furább dolgok is történtek már ennél - jelentette ki Grillo, gondolatban akaratlanul is visszakalandozva a hasadékhöz és elszabadult foglyaihoz.

- Nem hiszem - válaszolta Rochelle. - Én nem látom semmi jelét a csodáknak. Többé már nem. (Leoltotta a kinti fényeket.) - Amikor kislány voltam, a nagyapám megtanított rá, hogyan befolyásoljam a többi gyereket.

- És hogyan?

- Csupán a gondolataimmal. Olyasmi volt ez, amit ő egész életében művelt, azután rám hagyományozott. Gyerekjáték. Ha akartam, a kölykök eldobták a fagyijukat. Megnevettem őket, és azt sem tudtam, miért: nem is gondoltam ilyesmire. Akkoriban még voltak csodák. Minden sarkon ott vártak ránk. De elvesztettem a kulcsát. Mindannyian elveszítettük. Minden rosszabbra fordult.

- Az élet mégsem lehet olyan borzalmas a maga számára - mondta Grillo. - Tudom, hogy a gyász...

- Frászba a gyásszal! - kiáltott fel hirtelen a nő. - Ő halott, én meg csak arra várok, hogy megtudjam, ki nevet utoljára.

- A végrendelet?

- A végrendelet. A feleségek. A fattyúk, akik a semmiből kerülnek majd elő. Végül azért csak felültetett egy átkozott szellemvasútra. (Szavai érzellemmel terhesek voltak ugyan, mégis meglehetősen higgadtással mondta ki őket.) - Most már hazamehet, és mindezt beleöntheti a halhatatlan prózájába.

- A városban maradok - felelte Grillo. - Amíg a férje holttestét meg nem találják.

- Nem találják meg - válaszolta Rochelle. - Feladták a keresést.

- Micsoda?

- Azért jött el Spilmont, hogy ezt elmondja. Öt embert veszítettek. Az esély egyre kevesebb arra, hogy valaha is megtalálják. Egyszerűen nem éri meg a kockázatot.

- És ez nem zaklatja fel?

- Hogy nem lesz holttest, amit eltemessünk? Nem, nem igazán. Jobb, ha az utolsó tréfájára emlékeznek, mint hogy hogyan ásták elő egy föld alatti barlangból. Tehát, amint láthatja, a maga sztorija itt véget ér. Hollywoodban valószínűleg lesz valami megemlékezés a tiszteletére. A többi, ahogy mondani szokták, már csak történelem.

A nő felállt, jelezve, hogy az audencia véget ért. Grillónak még egy halom kérdés maradt a tarsolyában, melyek többsége éppen arra vonatkozott, amire a nő határozott felhívása szerint az egész beszélgetésnek vonatkoznia kellett volna, jöllehet a témát eddig még csak nem is érintették: Buddy hivatására. Jól tudta, vannak olyan lyukak, amit még Tesla tárgybeli ismeretei sem foltozhatnak be. Nem kockáztatva, hogy túllépje Vance özvegye türelmének a határait, inkább megválaszolatlanul hagyta őket. A nő végül is sokkal mélyebb bepillantást engedett közös életükbe, mint amire számított.

- Köszönöm, hogy fogadott - szólt udvariasan, megrázva a nő kezét. Az ujjak olyan vékonyak voltak, mint a gallyak. - Hálás vagyok, amiért rám szánta az idejét.

- Ellen majd kikíséri - búcsúzott Rochelle.

- Köszönöm.

A lány az előcsarnokban várt rá. Amint kinyitotta előtte a főbejáratot, megérintette Grillo karját. Grillo ránézett. A lány csitító mozdulatot tett,

majd egy darabka papírt csúsztatott a kezébe. Ezután, anélkül, hogy egyetlen szót is váltottak volna, kikísérte a lépcsőig, és betette mögötte az ajtót.

Grillo egészen addig várt a levél felbontásával, míg ki nem ért a kamerák hatóköréből. A cédulán a nő nevét olvashatta - Ellen Nguyen - és egy Deerdell Village-i címet. Lehet, hogy Buddy Vance örökre a föld alatt marad, mélyen eltemetve, de a sztori, úgy tűnik, mindig a napvilágra kaparja magát. A sztorik, legalábbis Grillo tapasztalatai szerint, külön életet élnek. Mélyen meg volt győződve arról, hogy semmi, de semmi sem maradhat titokban, bármilyen hatalmas erők szövetkeznek is az elfedésére. Az összeesküvők akármilyen hálót szőhetnek, a gazfickók bármilyen megfélemlítéssel próbálkozhatnak, az igazság, vagy legalábbis valami ahhoz hasonló, előbb vagy utóbb mégiscsak felbukkan, gyakran a lehető legváratlanabb formában. Szinte sohasem a makacs tények fedik fel az élet mögött bujkáló másik életet. A pletykák, falfirkák, szerelmes dalok teszik ezt meg. Amit az emberek két pohár vagy két dugás közt ellocsognak, amit a vécék falára írtan olvashatnak.

Az alvilág tudása, akárcsak a két figura, akiket a föld kilövellésekor látott meg, a felszínre emelkedve változtatják meg a világot.

KETTŐ

Jo-Beth az ágyán feküdt a sötétben, és figyelte, ahogy a fuvallat megdagasztja az elhúzott függönyöket, mielőtt magával rántaná őket az éjszakába. Amint hazaért, odament a Mamához, és elmondta neki, hogy soha többé nem találkozik Howie-val. Elhamarkodott ígéret volt, és még abban sem volt biztos, hogy a Mama egyáltalán meghallotta-e. Anyja a szintisza téboly levegőjét árasztotta, ahogyan a szobát rőtta, csontos ujjait tördelve és magában megállás nélkül imádságokat mormolva. Az imák Jo-Beth eszébe juttatták, hogy megígérte, megkeresi a pásztort, de mégsem tette. Amennyire csak tudta, összeszedte magát, majd lement a földszintre, és felhívta a templomot. John pásztor azonban házon kívül volt. Elment, hogy megnyugtassa Angelie Datlow-t, akinek a férje, Bruce, Buddy Vance holttestének a keresése közben vesztette el az életét. Jo-Beth most először hallott a tragédiáról. Kurtán lezárta a beszélgetést, majd reszkető kézzel a helyére tette a kagylót. Nem kellett hallania a részletes beszámolót a rendkívüli eseményről. Tanújuk volt, ahogyan Howie is. Ugyanazt a közös álmot látták, mielőtt a képek megszakadtak volna, hogy átadják a helyüket a helyszíni élő beszámolónak Datlow és kollégáinak haláláról.

Ott ült a konyhában - a hűtőszekrény halkán zümmögött, a madarak és rovarok a hátsó udvaron jókedvűen muzsikáltak -, és megpróbált értelmet verni az értelmetlenbe. Lehet, hogy rásóztak egy túlzottan optimista világszemléletet, de mind ez idáig remekül elboldogult abban a tudatban, hogy ha ő személy szerint nem is képes megragadni a dolgokat, a környezetében biztosan van valaki, aki igen. Valahogy jóleső érzéssel töltötte el a tudat. De most már nem volt ebben olyan biztos. Ha az egyháztól bárkinek is elmondja, mi történt a motelben - márpedig az ő körei javarészt a vallás embereiből álltak - az álmot az óceánról és halálról, akkor ők is ugyanazt a fonalat veszik fel, amit a Mama is: ez csak az Ördög műve lehet. Amikor Howie azt mondta neki, hogy ő sem hihet komolyan ebben, igaza volt. Ez egyszerűen badarság. Márpedig ha az, akkor mi más következhet még ebből?

Képtelenül arra, hogy gondolataival átrágja magát zavarodottságán, és túl fáradtan ahhoz, hogy kételkedjen annak jogosságában, visszavonult a

szobájába, hogy lefeküdjön. Nem kívánt aludni ilyen kevéssel a legutolsó szunyókálás okozta trauma után, de a kimerültség felülkerekedett ellenállásán. Gyöngyházfényben csillogó fekete-fehér jelenetek villantak fel szeme előtt, miközben álomba zuhant. Howie a Butrick's-ban; Howie a bevásárlóközpontban; szemtől szembe Tommy-Ray-jel; alvó arca a párnán, amikor ő már azt hitte, hogy meghalt. A gyöngysor ezután hirtelen elszakadt, és a gyöngyök szétszóródtak. Jo-Beth belesüppedt az álomba.

Az óra nyolc-negyvenötöt mutatott, amikor felébredt. A házban tökéletes csend honolt. Felkelt, majd olyan halkán mozogva, amennyire csak tudott, hogy elkerülje anyja hívó szavát, leosont a földszintre. Odalenn készített magának egy szendvicset, felvitte magával a szobájába, ahol most - a szendvics elfogyasztása után - feküdt éberén, figyelve a függöny játékát.

A korábbi, tompa esti fény teljesen eltűnt. A sötétség mindent elborított. Érezte, ahogyan ráborul - kiirtva a távolságot, elnémítva az életet -, és a jelenléte minden eddiginél jobban felzaklatta. Innen nem is olyan messzi fekvő otthonokban most is családok gyászolnak. Özvegyé lett feleségek, apátlan gyermekek kerülnek szembe gyásztól kifordított életük első éjszakájával. Másoknál a régen félretett szomorúság emelkedik újra felszínre, hogy figyelmet és könnyeket követeljen. A nagy, közös gyászhoz most már ő is hozzáadhatja saját gyötrelmeit. Megérintette a veszteség érzete, és a sötétség - mely oly sokat vesz el a világtól, és oly szűkmarkúan méri adományait - már soha többé nem lesz ugyanolyan.

Tommy-Ray a paletta zörgésére ébredt. Felült az ágyban. A nap önmaga által gerjesztett lázában telt el. A reggel már tucatnyinál is több órányi távolságban volt, és ő mit csinált a közbeeső idő alatt? Aludt, verítékezett, és várt a jelle.

Ez az, amit most hallott; az ablak haldokló fogaihoz hasonló csattogása? Ledobta magáról a takarókat. Már korábban levetkőzött, egészen az alsójáig. A tükörben egy szemvillanásnyi időre feltűnő test karcsú volt és fényes, akár egy egészségtől duzzadó kígyó törzse. Eltelve saját csodálatától megbotlott, és amikor megkísérelt felállni, rádöbrent, hogy elveszítette a hatalmát szobája felett. Az hirtelen idegenné lett a számára - és ő is a szoba számára. A padló lejtett, ahogy korábban soha; a ruhásszekrény egy kézításka méretére zsugorodott, vagy éppen minden más nőtt groteszkül óriásira. Felkavarodott gyomorral nyúlt ki, hogy valami szilárd támaszra leljen kezével. Az ajtót akarta megfogni, de vagy a

keze, vagy a szoba nem engedelmeskedett szándékának, és az ablakkeret volt az, amit keményen megmarkolt. Nyugodtan állt, a fába kapaszkodva, míg az émelgés el nem múlt. Miközben várakozott, érezte, hogy a keret szinte érzékelhetetlen mozgása ujjpercein keresztül átárad a csuklójába, a karjába, majd a vállain át a gerincoszlopára. Áthaladtában görcsös táncra kérte a csontvelőt, és majdnem észrevétlen maradt, mígnem elérte az utolsó csigolyát, és belépett a koponyába. Itt a mozgás, a reszkető üveg mozgása ismét hanggá változott: csörgésből és zörgésből álló hívogatássá.

Tommy-Ray nem késlekedett. Elengedve az ablak keretét imbolyogva az ajtó felé indult. Lábaival álmában szétszórt ruháin taposott. Felvette a földről pólóját és farmerjét, ködösen emlékezve arra, hogy fel kellene húznia ruháit, mielőtt elhagyja a házat, de nem jutott túl azon, hogy maga után vonsoolja őket, le a lépcsőkön, és ki a ház mögötti koromsötét éjszakába.

Az udvar hatalmas volt és kaotikus, tekintve, hogy sok éve elhanyagolták gondozását. A kerítés darabjaira széthullott, az élő sövény, amit az út zaja elleni védőpajzsként ültettek valaha, áthatolhatatlan bozótossá terebélyesedett. E felé az apró dzsungel felé tartott, miközben a fejében ketyegő Geiger-Müller-féle számláló minden egyes lépéssel hangosabb lett.

Jo-Beth fájós fogakkal emelte fel fejét párnájáról. Tapogatózva érintette meg bőrét. Érzékeny volt az arca, mintha kisebesedett volna. Felkelt, és a hallon keresztül kiosont a fürdőszobába. Tommy-Ray hálószoaaajtaja nyitva állt, pedig korábban zárva volt. Ha a szobájában is tartózkodott, ő akkor sem láthatta. A függönyök elhúzva, a belső tér szurokfekete.

Arcának rövid tanulmányozása a fürdőszobatükörben meggyőzte arról, hogy bár a sok sírás megtette a magáét, egyébként semmi baja. A fájdalom mégis tovább gyűrűzött az állkapcsában, áttérjedve a koponyaalapra is. Ilyesmit soha ezelőtt nem érzett. A nyomás nem volt állandó, hanem ritmikusan érkezett, olyan pulzálásként, mely nem is saját szívveréséhez igazodott, hanem valaki máséhoz.

- Elég - sziszegte, összezárva fogait a rázkódás ellen. De az akarat nem foghatott rajta. Egyszerűen szorosabban markolta koponyáját, mintha mindjárt a gondolatait is ki akarná préselni belőle.

Kétségbeesésében azon kapta magát, hogy Howie-ra gondol; fényből és nevetésből szövődő képet támaszt a sötétből érkező esztelen dobolás ellen. Tiltott kép volt - megígérte a Mamának, hogy még csak gondolni sem fog

rá -, de e nélkül teljesen védtelen lett volna. Ha nem veri vissza a fejében visszhangzó dobolást, akkor az ráerőlteti az akaratát; saját ritmusához állítja az ő szívét is.

Howie...

A múltból felmerült előtte a fiú arca. Belekapaszkodott a ragyogó képbe, majd lehajolt, hogy egy kis hideg vizet locsoljon az arcára. A víz és az emlék együttes ereje száműzte a támadót bensőjéből. Bizonytalanul kilépett a fürdőszobából, és elindult Tommy-Ray szobája felé. Akármilyen volt ez a betegség, minden bizonnyal őt is megfertőzte. Kora gyermekkoruktól kezdve megosztottak minden egyes vírussal, és együtt vészelték át őket. Talán ez az új, különös fertőzés őt már korábban elérte, és ennek volt tudható be furcsa viselkedése is a bevásárlóközpontban. A gondolat reményt támasztott benne. Ha ez betegség, akkor kigyógyulhatnak belőle. Mind a ketten, újra együtt.

Gyanúja csak újabb tápot kapott, ahogy belépett a szobába. A helyiség valóságos betegségsgazdag árasztott; elviselhetetlen forróság és áporodottság keverékét.

- Tommy-Ray? Itt vagy?

Szélesre nyitotta az ajtót, hogy a fény behatolhasson. A szoba üres volt, az ágyon halomban az ágynemű, a szőnyeg annyira felgyűrődve, mintha tarantellát táncoltak volna rajta. Az ablakhoz lépett, azzal a szándékkal, hogy kitárja, de nem jutott tovább a függöny elhúzásánál. Az elébe táruló látvány elég volt ahhoz, hogy lerohanjon a lépcsőn, Tommy-Ray nevét kiáltva. A konyhai ajtón kiszűrődő fényben jól látta, ahogyan a fiú átbetorkál az udvaron, a földön maga után vonszolva farmerjét.

A bozótos a kert végében mozgásnak indult; az ágak között pedig már régen nem csak a szél kísértett.

- Fiam - mondta a fák közé rejtőzött férfi -, végre találkozunk.

Tommy-Ray nem tudta tisztán kivenni az ő hívogató alakot, de afelől nem volt kétsége, hogy férfit lát maga előtt. A fejében visszhangzó kattogás fokozatosan tompulni kezdett.

- Gyere közelebb! - jött az utasítás. Volt valami édes és titokzatos az idegen hangjában. Azt a fiamot persze nem lehet szó szerint venni, nem igaz? Pedig nem lenne nagyszerű, ha mégis igaz lenne? Miután már oly régen feladta a reményt, hogy valaha is találkozhat a férfival, oly sok gyermekkori gúnyolódás és kárba vesztett óra után, melynek során megpróbálta elképzelni, milyen lehet végre újra rátalálni az elveszett apára, aki olyan titkos nyelven hívta magához gyermekét, melyet csak apa és fia ismerhet. Milyen nagyszerű is lenne.

- *Hol van a lányom?* - kérdezte a férfi. - *Hol van Jo-Beth?*
- Azt hiszem, odabent van a házban.
- *Megkeresnéd a kedvemért?*
- Csak egy percet adj.
- *Most!*
- Először látni akarlak. Tudni akarom, hogy ez nem csak valami trükk. Az idegen felnevetett.
- *Máris mintha saját magamat látnám benned* - mondta. - *Velem is folyton trükközni próbáltak. Óvatosnak kell lennünk, igaz?*
- Igen.
- *Hát persze, hogy látnod kell* - ismételte, előlépve a bozótosból. - *Én vagyok az apád. Én vagyok a Jaff.*

Ahogy Jo-Beth elérte a lépcsősor alját, hallotta, ahogy a Mama utána szól.

- Jo-Beth? Mi történik itt?
- Minden rendben, Mama.
- Gyere ide! Valami borzalmas... álmomban...
- Egy perc, Mama. Maradj az ágyban!
- Borzalom...
- Egy perc, és itt vagyok. Csak maradj ott, ahol vagy!

Ott állt előtte, személyesen: az apa, akiről Tommy-Ray ezer alakban álmodott, mióta csak ráébredt, hogy a többi fiúnak van egy második szülője is; olyan szülő, akivel közös nemet visel, aki ismeri a férfivilág dolgait, és a fiára hagyományozza ezt a tudást. Néha elképzelte, hogy valami mozicsillag fattya, hogy egy napon majd begördül egy limó az utcába, kiszáll belőle egy híres mosoly, hogy pont azt mondja, amit az imént a Jaff. De ez a férfi jobb volt, mint bármilyen nagymenő filmsztár. Egyáltalán nem hasonlított egy színészre, inkább olyan emberre, aki hátborzongató nyugalommal hagyja, hogy a világ bálványozza, és akinek soha nem volt szüksége arra, hogy az erejét fitogtassa. Tommy-Ray-nek fogalma sem volt arról, hogy mi lehet tekintélyének forrása, de a jelei annál tökéletesebben öltöttek formát a szeme előtt.

- *Én vagyok az apád* - szólt a Jaff újra. - *Hiszel nekem?*
- Igen - felelte a fiú. - Hiszek neked.
- *És engedelmeskedsz, ahogy egy jó fiúhoz illik?*
- Igen, engedelmeskedem.

- Jó - folytatta a Jaff -, akkor most, kérlek, keresd meg a lányomat. Szólítottam, de nem hajlandó előjönni. Te is tudod, miért...

- Nem.

- Gondolkozz!

Tommy-Ray gondolkozott, de a válasz csak nem akart beugrani.

- Az ellenségem megérintette - magyarázta a Jaff.

Katz, gondolta Tommy-Ray: arra a szaros Katzra gondol.

- Azért születtetek, te és Jo-Beth, hogy a közvetítőim legyetek. Az ellenségem is ugyanezt tette. Gyermekeket nemzett.

- Katz nem az ellenséged? - kérdezte Tommy-Ray, keményen küzdve, hogy összeillesse az információ-darabkákat - hanem az ellenséged fia?

- És megérintette a testvéredet. Ez tartja távol tőlem. Ez a szennyfolt.

- Már nem sokáig.

Ezzel Tommy-Ray elfordult tőle, visszarohant a házhoz, és könnyed, fesztelen hangon szólongatni kezdte hűgát.

Odabenn a házban Jo-Beth hallotta a hívást, és megnyugodott. Nem úgy tűnt, mintha szenvedne valamitől. A kertre nyíló ajtónál volt, mire a konyhába ért, szélesre tárt karokkal, szélesre tárt mosollyal. Iszamósan az izzadtságtól, és majdnem teljesen meztelenül úgy nézett ki, mintha csak most szaladt volna fel a tengerpartról.

- Csodálatos dolog! - kiáltott fel.

- Micsoda?

- Odakint. Gyere velem!

Mintha testének valamennyi ere büszkén kiült volna a fiú bőrére. Szemébe örült fénycsóva költözött. A mosolya csak további tápot adott a lány gyanakvásának.

- Nem megyek veled sehová, Tommy... - kezdte.

- Miért harcolsz ellene? - kérdezte a fiú fejét felszegve. - Csak mert ő hozzád ért, nem jelenti azt, hogy nem hozzá tartozol.

- Mi a csudáról beszélsz?

- Katzról. Tudom, mit tettél. Ne szégyenkezz miatta! Bocsánatot nyersz. Csak el kell jönnöd, hogy személyesen kérd.

- Bocsánatot? - kérdezte Jo-Beth, felemelt hangjától a koponyáját hasogató erő újjáéledt gonoszsággal mart belé. - Nincs jogod hozzá, hogy megbocsáss nekem, te seggfej! Mit képzelsz...?

- Nem én akarok megbocsátani - gyözködte Tommy-Ray, egy pillanatra sem lanyhuló mosollyal.

- Hanem?

- A hatalom odakint.

A lány megrázta a fejét. A fájdalom minden pillanattal erősödött.

- Csak gyere ki velem! Ott van, az udvaron. (A fiú elhagyta az ajtókeretet, és megindult felé a konyhában.) - Tudom, hogy fáj - mondta -, de hidd el, a Jaff segít rajtad.

- Ne gyere közelebb!

- Én vagyok az, Jo-Beth! Tommy-Ray. Nincs mitől félned.

- De igenis van! Nem tudom, mi az, de van itt valami.

- Csak azért gondolkodsz így, mert Katz *beszennyezett* az érintésével - mondta a fiú. - Nem tennék semmi olyat, ami fájdalmat okozna neked, ezt te is tudod. Minden érzésünk közös, igaz? Ami neked fáj, nekem is fáj. És én ki nem állhatom a fájdalmat. (Felnevetett.) - Fura szerzet vagyok, az igaz, de nem annyira fura.

Kételyei dacára a fiúnak sikerült meggyőznie, mert amit mondott, igaz volt. Egy anyaméhen osztoztak kilenc hónapon át; ugyanannak a petének két fele voltak. Nem bánthatta.

- Kérlek gyere - biztatta a fiú, kinyújtva felé karját. Jo-Beth megfogta a kezét. A fájdalom a fejében rögtön alább hagyott, amiért nem győzött eléggé hálálkodni. A dobolás helyébe saját elsuttogott neve lépett.

- *Jo-Beth.*

- Igen? - kérdezte.

- Nem én vagyok - mondta Tommy-Ray. - A Jaff az. Téged szólít.

- *Jo-Beth.*

- Hol van ő?

Tommy-Ray a cserjés irányába mutatott. Azok egyszeriben nagyon messzire estek a háztól; a kert legtávolabbi végében. A lány nem volt benne biztos, hogyan juthatott el ide ilyen sebesen; a szél, mely eddig a függönyökkel játszadozott, a rabjává tette, és az erdősáv irányába terelte. Tommy-Ray hagyta kicsúszni a kezét az övéből.

- *Gyerünk* - hallotta hangját -, *ez az*, amire mindig is vártunk...

A lány habozott. Volt valami a fák mozgásában, a lombok kavargásában, ami rossz képeket idézett fel benne: gombafelhőt, vízben oldódó vércseppet. De a hívogató hang mély volt, és megnyugtató, és lassan az arc is láthatóvá vált. Ha bármelyik férfit valaha is apjának szólítaná, ő lenne a tökéletes választás. Azonnal megszerette szakállát és sűrű szemöldökét. Szerette, ahogy ajkai megformálták a szavakat, felülmúlhatatlan precizitással.

- *Én vagyok a Jaff* - mondta. - *Az apád.*

- Valóban? - tudakolta a lány.

- *Valóban.*

- Miért vagy most itt? Ennyi idő után?

- *Jöjj közelebb. Elmondom neked.*

Éppen újabb lépést akart termi a férfi felé, amikor a ház irányából kiáltás hallatszott.

- *Ne engedd, hogy hozzád érjen!*

A Mama volt az, olyan hangerőt kiengedve, amiről Jo-Beth nem is gondolta volna, hogy képes rá. A kiáltás megdermesztette. Sarkon fordult. Tommy-Ray közvetlenül mögötte állt. Testvérén túl, mezítláb átgyalogolva a fűvön, kigombolt hálóingében, ott volt a Mama.

- Jo-Beth, gyere el onnan! - kiáltotta oda neki.

- Mama?

- *Gyere el onnan!*

Majdnem öt év telt el, mióta a Mama legutóbb kitette a lábát a házból, és ez alatt az idő alatt nem is egyszer kinyilatkoztatta, hogy többé soha nem akarja elhagyni azt a helyet. Most mégis itt volt, riadt arc kifejezéssel, kiáltásai mégis inkább parancsoltak, mintsem könyörögtek volna.

- Gyertek el onnan, mindketten!

Tommy-Ray szembefordult anyjával: - Menj be! - szólt rá. - Neked ehhez semmi közöd.

A Mama lassítani kezdett léptein.

- Nem ismered őt, fiam - próbálta meggyőzni. - Te ezt nem értheted.

- Itt az apánk - felelte Tommy-Ray -, hazajött. Hálásnak kellene lenned érte.

- *Ezért?* - kérdezte a Mama, tágra nyílt szemmel. - Ez törte össze a szívemet. És a tiéteket is össze fogja törni, ha hagyjátok. (Már csak egy méternyire állt Tommytól.) - Ne engedd neki! - sűgta lágyan, miközben kinyújtotta karját, hogy megérintse az arcát. - Ne engedd, hogy bántson minket!

Tommy-Ray durván eltaszította anyja kinyújtott karját.

- Figyelmeztettelek - csattant föl -, ne avatkozz bele ebbe!

A Mama válasza sem késett soká. Tett egy újabb lépést Tommy-Ray felé, és kinyújtott karjával arcul csapta; az ütés hangja hosszan visszhangzott.

- *Bolond!* - ordított rá. - *Nem ismered fel a gonoszt, ha megkísért?*

- Viszont megismerek egy átkozott holdkórost, ha látom - fröcsögött vissza Tommy-Ray. - Az imádságaid, meg a prédikációid a Sátánról... Elegem van belőled! Mindig is megpróbáltad tönkretenni az életemet. És most ezt is el akarod szűrni. Csakhogy most nem fogod! Hazajött a Papi! Úgyhogy menj a francba!

A jelenet szemmel láthatóan szórakoztatta a fák között megbúvó férfit; Jo-Beth tisztán hallotta, ahogyan nevetett. A lány hirtelen feléje pördült. A férfi nyilvánvalóan nem számíthatott a kíváncsi tekintetekre, mert hagyta, hogy a maszkja egy kicsit félrecsússzon. Az arc, melyet az imént még annyira apainak talált, duzzadni kezdett. Megnagyobbodott a homlok és a szemek; a szakállas áll és száj, melyet annyira nemes vonalúnak talált, egyszeriben csökevényesedésnek indultak. Az apja helyét egy gigászi, vízfejű csecsemő foglalta el. A lány felsikoltott a látványtól.

Az őket körülölelő csenevész erdőbe hirtelen eszelős élet költözött. Az ágak flagellánsok módjára korbácsolták egymást, lehántva a kérget, széttépve a lombokat; mozgásuk olyan heves volt, hogy attól tartott, bármelyik pillanatban kiszakadhatnak a talajból, hogy az elpusztításukra törjenek.

- Mama! - Jo-Beth elindult a ház felé.

- Hová mész? - kérdezte Tommy-Ray.

- Ez nem az apánk! - kiáltott fel Jo-Beth. - Ez csak egy trükk! Nézz oda! Egy iszonyú trükk!

Tommy-Ray vagy maga is jól tudta mindezt, és nem érdekelte, vagy már olyan mélyen a Jaff befolyása alá került, hogy csak azt látta, amit az meg akart mutatni neki.

- Itt maradsz velem! - sziszegte, amint elkapta Jo-Beth karját. - *Velünk!*

Bármilyen hevesen is küzdött a szabadulásért, a szorítás túl erőszakos volt, hogy kiszakítsa magát belőle. Végül a Mama avatkozott közbe, lefelé irányuló ökölcsapásával szétválasztva őket. Mielőtt Tommy-Ray újból elkaphatta volna, Jo-Beth inaszakadtából rohanni kezdett a ház felé. A levelek örvénylése követte a pázsiton, ahogyan a Mama is, akinek futás közben elkapta a kezét.

- Zárd be! Zárd be! - kiáltotta a Mama, amint az ajtón belülrre értek.

Jo-Beth így is tett. Amint elfordította a kulcsot, a Mama máris tovább szaladt, és visszakiáltott neki, hogy kövesse.

- Hová? - kérdezte Jo-Beth.

- A szobámba. Tudom, hogyan állíthatjuk meg. Siessünk!

A szoba levegője a Mama parfümjétől és az áporodott ágynemű szagától volt terhes, de meghittsége mégis megnyugtatóan hatott rá. Hogy a helyiség biztonságot is kínálhatott-e, az már egy másik kérdés volt. Jo-Beth hallotta, ahogyan a földszinten beszakad a hátsó ajtó, majd az azt követő zenebonát, mely során mintha a hűtőszekrény teljes tartalmát szétszórták volna a konyhában. Majd súlyos csend következett.

- A kulcsot keresed? - kérdezte Jo-Beth, látva, hogy anyja a párna alatt matat. - Azt hiszem, az ajtóban van.

- Akkor hozd! - sürgette a Mama. - De gyorsan!

Az ajtó túlfelén hirtelen reccsenés hallatszott, amitől Jo-Beth kétszer is meggondolta, mielőtt kinyitotta volna az ajtót. Viszont egy lezáratlan ajtó semmiféle védelemül nem szolgálhatott. A Mama a Jaff megállításáról beszélt, de ha nincs az a kulcs, akkor csak az imakönyvére hagyatkozhatnak, márpedig az most nem fog segíteni. Túl sokan haltak már meg fohással az ajkukon. Nincs más választása, mint hogy kinyissa ezt az ajtót.

Szeme végigfutott a lépcsőkön. A Jaff ott volt. a szakállas magzat, és határtalan szemeivel őt fürkészte. Parányi szája vigyorra húzódott. A lány kinyúlt a kulcsért, miközben a férfi közeledett feléje. - *Itt vagyunk* - hallotta hangját.

A kulcs nem akart kijönni a zárból. Addig rángatta, hogy amikor végül mégis kiszabadult, akkor nemcsak a zárból csúszott ki, hanem a kezéből is. A Jaff háromfoknyira volt a lépcső tetejétől. Nem sietett. A lány lehajolt, hogy a kulcsot felvegye, és amióta berohantak a házba, most először figyelt fel rá, hogy a dobolás, ami korábban figyelmeztette a Jaff jelenlétére, újra megkezdődött. Az ütem teljesen összekuszálta gondolatait. Miért is görnyed előre? Keres valamit? Végül a kulcs képe juttatott eszébe mindent. Felkapta a földről (a Jaff felért a fordulóra), felállt, visszahátrált a szobába, becsapta az ajtót, és rázárta a zárat.

- Itt van! - kiáltott oda a Mamának.

- Persze, hogy itt van - szólt a Mama. Jo-Beth most látta csak meg, mit is keresett idáig. Nem az imakönyv volt, hanem egy konyhakés, egy jó húszcentis konyhakés, mely már jó pár évvel ezelőtt tűnt el nyomtalanul.

- Mama?

- Tudtam, hogy el fog jönni. Készen állok.

- Nem harcolhatsz vele ezzel - figyelmeztette Jo-Beth. - Még csak nem is ember. Ugye így van?

A Mama szemei az ajtót fürkészték.

- Mondd meg, Mama!

- Nem tudom, mi ő - felelte végül. - Megpróbáltam rájönni... az évek során. Lehet, hogy a Sátán. Lehet, hogy nem - Jo-Beth-re pillantott. - Olyan sokáig rettegtem, és most, hogy itt van, mégis minden olyan egyszerű.

- Akkor magyarázd el nekem is - kérte Jo-Beth -, mert én nem értem. Ki ő? És mit tett Tommy-Ray-jel?

- Az igazat mondtam - válaszolta a Mama. - Legalábbis nagy vonalakban. Ő az apátok. Vagy még inkább az egyik apátok.

- Hány volt összesen?

- Szajhát csinált belőlem. Teljesen örületbe kergetett a vágyakkal, amiket nem én akartam. A férfi, akivel lefeküdtem, a te apád; de valójában ez... - mutatott a késsel az ajtó irányába, melynek a túlsó feléről kaparászás hallatszott - ...ez csinált titeket.

- *Hallak* - mormolta a Jaff. - *Tisztán és érthetően.*

- Távozz innen - kiáltott fel a Mama, az ajtó felé indulva. Jo-Beth megpróbálta hátrébb hessegetni, de ő oda sem figyelt az instrukcióira. És meg is volt rá az oka. Mert nem az ajtó, hanem lánya mögé próbált kerülni. Amikor ez sikerült neki, megragadta Jo-Beth karját, magához rántotta, és a torkának tette a pengét.

- Megölöm! - kiáltotta oda a lénynek a lépcsőfordulón. - Isten engem úgy segítjen, hogy megteszem. Ha megpróbálsz betörni ide, megölöm a lányodat!

Szorítása Jo-Beth csuklóján legalább olyan erős volt, mint Tommy-Ray-é. A fiú néhány perce holdkórosnak nevezte. Jelen cselekedete vagy egy Oscar-díjas blöff volt, vagy Tommynak volt igaza. Akárhogy is van, itt most az ő élete a tét.

A Jaff újra megkopogtatta az ajtót.

- *Lányom?* - szólalatta.

- Válaszolj neki - utasította anyja.

- *Lányom?*

- ...Igen...

- *Félted az életedet? Légy őszinte velem! Teljesen őszinte. Én szeretlek téged, és nem akarom, hogy bántódásod essék.*

- Épp eléggé fél - kiáltott fel a Mama.

- *Hagyd, hogy ő válaszoljon* - förmedt rá a Jaff.

Jo-Beth nem habozott soká a válasszal: - Félek - jelentette ki. - Igen. Van nála egy kés, és...

- *Bolond lennél* - mondta a Jaff ezúttal a Mamának - *megölni az egyetlen dolgot, amiért még érdemes élned. De képes lennél rá, igaz?*

- Nem hagyom, hogy megkapd - szólt elszántan a Mama.

Az ajtó túlfeléről hosszú hallgatás volt a válasz. Végül a Jaff megszólalt:

- *Felőlem rendben...* - nevetett fel könnyedén. - *Mindig van másnap.*

Még egyszer utoljára megrázta az ajtót, mintha csak meg akart volna győződni róla, hogy valóban zárva van. A nevetés és az ajtózörgés azután

elhalt, és a helyébe egy mély torokhang lépett, egy, a gyötrelmek világára fogant lény panaszos zokogása, mely első lélegzetvételétől tudja, hogy nincs menekvés szálnalmas állapotától. A nyomorúságos hang legalább olyan iszonyatos volt, mint az előtte felhangzó csábítások és fenyegetések. Majd lassan ez is elhalkult.

- Elmegy - állapította meg Jo-Beth. A Mama még mindig nem vette le a pengét a nyakáról. - Elmegy, Mama. Engedj el!

Alulról az ötödik lépcsőfok kétszer is megreccsent, igazolva Jo-Beth hitét, hogy kínzóik valóban elhagyják a házat. De még így is újabb harminc másodpercre kellett ahhoz eltelnie, hogy a Mama lazítson a szorításon, és egy teljes percre, hogy végleg elengedje.

- Elhagyta a házat - jegyezte meg. - De maradj nyugton még egy kicsit.

- Mi lesz Tommyval? - kérdezte Jo-Beth. - El kell mennünk, hogy megkeressük.

A Mama megrázta a fejét: - Kezdetől fogva tudtam, hogy el fogom veszíteni - tört fel belőle a szomorúság. - Már nem tehetünk semmit.

- Akkor *próbálkoznunk* kell - felelte Jo-Beth.

Kinyitotta az ajtót. A lépcsőfordulón, nekitámaszkodva a korlátnak, olyan dolgot látott, ami csak Tommy-Ray keze munkáját dicsérhette. Gyerekkorukban bátyja tucátjával készített neki babákat, melyek mindig híven visszatükrözték kedélyállapotát. A gyerekkori babák mindig mosolyogtak. Most azonban újfajta figurát alkotott; egy atyát a babacsaládnak, teljes egészében ételekből. Hamburgerből volt a fej, a belepréselt hüvelyk nyomai a szemek; a kezek és lábak zöldségből; maga a torzó egy tejesdobozból, melynek tartalma a lábak között spriccelt ki, tócsába gyűlve a bábu alatt. Jo-Beth a nyers látványra meredt; a húsos arc visszabámult rá. Ezúttal nem volt mosoly. Még száj sem volt. Csak a két lyuk a hamburgeren. És az ágyékból feltörő férfiszimbólum, mely beszennyezte a szőnyeget. A Mamának volt igaza. Elvesztették Tommy-Ray-t.

- Te tudtad, hogy ez a fattyú ide fog jönni - szólt hátra a Mamának.

- Gyanítottam, hogy idővel eljön. Nem miattam. Nem miattam jött. Én csak egy biztonságos anyaméh voltam a számára. Mindannyian azok voltunk...

- A Szüzek Ligája? - kérdezte Jo-Beth.

- Hol hallottál te erről?

- Ó, Mama... Az emberek gyerekkorom óta másról se beszélnek körülöttem...

- Annyira szégyelltem magam - mondta a Mama. Arcát beletemette egyik kezébe; a másik, még mindig a kést szorongatva, az oldalánál lógott.

- Annyira nagyon szégyelltem magam. Meg akartam ölni magam. A pásztor óvott meg saját magamtól. Azt mondta, élnem kell. Az Úr kedvéért. És a tietekért.

- Nagyon erős voltál - mondta Jo-Beth, elszakadva a baba látványától. - Szeretlek, Mama. Tudom, hogy azt mondtam félek, de hidd el, tudtam, hogy soha nem lennél képes bántani engem.

A Mama felnézett rá, a szeméből megállás nélkül patakzó könnyek végigcsorogtak arcán, hogy végül lecseppenjenek az állkapcsáról.

- Gondolkodás nélkül átvágtam volna a torkodat.

HÁROM

- Az ellenségem még mindig itt van - mondta a Jaff. Tommy-Ray végigvezette egy ösvényen, melyet csak a helybéli gyerekek ismertek, és amely körbejárva a dombot elvitte őket egy szédületes panorámát kínáló kilátóhelyig. Találkahelynek túl sziklás, építkezési teleknek túl bizonytalan volt, de akik a fáradságos út után megérkeztek ide, erről a helyről beláthatták egész Laureltree-t és Windbluff-öt.

Itt álltak meg, Tommy-Ray és apja, hogy végigpillantsanak a városon. Csillag nem ragyogott felettük, és az alatt elterülő házakban is csak alig pislákoló fény. Felhők homályosították el az eget; álom az élőket. Apa és fia szemtanúk nélkül beszélhettek.

- Ki az ellenséged? - kérdezte Tommy-Ray. - Mondd meg, és én feltépem a torkát a kedvedért.

- Kétlem, hogy engedné.

- Ne legyél ilyen szarkasztikus! - kérte apját Tommy-Ray. - Tudod, én nem vagyok bolond. Tudom, mikor próbálsz úgy bánni velem, mint egy gyerekkel. De én már nem vagyok gyerek.

- Azt előbb be is kellene bizonyítanod nekem.

- Be is fogom. Nem félek semmitől.

- Majd meglátjuk.

- Megpróbálsz rám ijeszteni?

- Nem. Egyszerűen csak fel akarlak készíteni.

- Mire? Az ellenségedre? Akkor mondd el, milyen ő.

- A neve Fletcher. Ő és én partnerek voltunk, mielőtt te megszülettél. De ő becsapott engem. Vagy legalábbis megpróbálkozott velem.

- Miben utaztatok?

- Á! - nevetett fel a Jaff; a hang, melyet immár számtalanszor hallhatott, egyre jobban tetszett a fiúnak. A férfinak volt humorérzéke, még ha ő, Tommy-Ray, nem is érti mindig a poénjait. - Miben utaztunk? - kérdezte. - Hát, hogy egyszerűen fejezzem ki magam, a hatalom megszerzésében. Hogy pontosabb legyek, egy bizonyos hatalom megszerzésében. Ezt hívják a Tudásnak, és ennek segítségével képes leszek belépni Amerika álmaiba.

- Most viccelsz?

- Nem minden álomba. Csak a fontosakba. Láthatod, Tommy-Ray, igazi felfedező vagyok.

- Igen?

- Igen. Ugyan mi felfedeznivaló maradt még a külső világból? Nem sok minden. Néhány darabka sivatag; egy esőerdő...

- Az űr - vetette közbe Tommy-Ray, felpillantva az égboltra.

- Még több sivatag, meg a nagy határ semmi közöttük - mondta a Jaff. - Nem, az igazi misztérium - az *egyetlen misztérium* - idebent van, a fejünkben. És én meg is fogom szerezni.

- De nem úgy, mint egy agyzsugorító, igaz? Te valahogyan ott is akarsz lenni.

- Így igaz.

- Es a Tudás a kulcs?

- Megint talált.

- De hát most mondtad, hogy azok csak álmok. Mindannyian álmodunk. Annyiszor lehetsz ott, ahányszor csak akarsz. Semmi mást nem kell tenned, csak el kell aludnod.

- A legtöbb álom mindössze szemfényvesztés. Az emberek előszedik az emlékeiket, és megpróbálják egyfajta sorrendbe állítani őket. De van másfajta álom is, Tommy-Ray. Olyan álom, mely születést, szerelmet vagy halált jelent. Olyan álom, mely megmagyarázza, mit jelent a lét. Tudom, hogy egy kicsit zavaros...

- Folytasd! Akkor is hallani akarom.

- A szellemünknek van egy óceánja. Quiddity-nek hívják - magyarázta a Jaff. - És azon az óceánon van egy olyan sziget, mely minden halandó számára legalább kétszer megmutatkozik élete során, a kezdetnél és a végnél. Elsőként a görögök fedezték fel a létezését. Rejtjeleket használva Plátón is írt erről. Ő Atlantisznak nevezte el...

A Jaff hangja fokozatosan elhalkult, ahogyan a mese szövénéke ismét a hatalmába kerítette.

- Nagyon akarod azt a helyet, igaz? - kérdezte Tommy-Ray.

- Nagyon-nagyon - felelte a Jaff. - Úszni akarok a hullámai közt, amikor csak nekem jólesik, végig akarok menni a partján, ahol az igazi mítoszok születnek.

- Klassz.

- He?

- Klasszul hangzik.

A Jaff nevetni kezdett. - Szeretem benned ezt az egyszerűséget, fiam. Klasszul el fogunk boldogulni, ennyit én is elmondhatok. Megbízhatok benned, mint közvetítőmben, igaz?

- Persze - vágta rá Tommy-Ray vigyorogva. Majd hozzátette: - Ez mit jelent?

- Nem mutathatom meg mindenkinek csak úgy az arcomat - mondta a Jaff. - Azonkívül nemigen szívelem a napfényt. Az olyan... nagyon rejtelem nélküli. De te kint lehetsz, hogy helyettem intézkedj.

- Akkor itt akarsz maradni? Én azt hittem, hogy talán elmegyünk valahová.

- Majd később el is fogunk. De legelőször végeznünk kell az ellenséggel. Ő most gyenge. Meg sem próbálja elhagyni a Grove-ot, amíg nem tesz szert valami védelemre. Gondolom, előbb mindenképpen felkeresi a saját gyermekét.

- Katz?

- Ismét telitalálat.

- Akkor hát végeznem kell Katz-cal.

- Ez nagyon hasznos cselekedet lenne, ha majd egyszer adódik valami alkalom rá.

- Gondoskodom róla, hogy adódjon.

- Habár inkább hálásnak kellene lenned neki.

- Miért?

- Ha ő nem lenne, még mindig a föld alatt élnék. Még mindig arra várnék, hogy te vagy Jo-Beth összerakjátok a darabokat, és megpróbáljátok kiszabadítani. De amit Katz tett...

- Mit tett? Ágyba vitte?

- Számít ez valamit?

- Már hogyan számítana.

- Hát nekem se mindegy. A gondolat, hogy Fletcher gyereke megérintette a húgodat, szinte beteggé tesz. Ami azt illeti, Fletchert is beteggé tette. A dolgok egyensúlyban voltak. Az maradt csak kérdéses, melyikünk lesz képes elsőként a felszínre emelkedni, és melyikünk lesz az erősebb, ha szembekerülünk egymással.

- Te.

- Igen, én. Olyan előnyt szereztem, amit Fletcher nem hozhat be. Seregem lesz, *teratám*, a haldoklók lelkéből. Máris van egy ilyenem, Buddy Vance-é.

- Hol van?

- Amikor feljöttünk ide, volt egy olyan érzésem, hogy valaki követ bennünket, emlékszel? Azt mondtam, hogy egy kutya. Hát hazudtam.

- Mutasd meg!

- Nem akarod te azt annyira látni.

- Mutasd meg, Papi! Kérlek!

A Jaff fütyült egyet. A hangra nem messze tőlük a fák között mozogni kezdett valami, felfedve a lény jelenlétét, mely a kertben szétkorbácsolta a lombokat. Csakhogy ezúttal az arc is láthatóvá vált. Olyan volt, mint egy elfeledett mélytengeri lény, melynek halott testét az áramlatok hozták fel a felszínre, ott azután ropogósra sütötte a tengeri nap, és megcsipkedték arcát a sirályok, hogy mire elérte az emberek világát, ötven szemgödre és tucatnyi szája legyen, a bőr pedig félig lemálljon a felpuhult húsról.

- Klassz - suttogta áhítattal Tommy-Ray. - Ez lett egy komédiásból? Nekem egyáltalán nem tűnik mulatságosnak.

- Olyan emberé ez, aki a halál mezsgyéjén járt - mondta a Jaff. - Rémülten, egy szál magában. Az ilyenek szolgáltatják a legjobb alanyt. Egyszer majd mesélek neked a helyekről, ahonnet a teratámhoz összeszedtem az elveszett lelkeket. Hogy micsoda dolgokat láttam. Milyen söpredékkel találkoztam... - Végigfuttatta szemét a város panorámáján: - De itt? - mutatott szét. - Fogunk itt ilyeneket találni?

- Úgy érted, haldoklókat?

- Úgy értem, védtelen embereket. Olyanokat, akiket nem oltalmaz a mitológia. Rémült embereket. Elveszett embereket. Őrült embereket.

- Kezdhetsz mindjárt a Mamával.

- Ő nem őrült. Ő csak az szeretne lenne; ő azt szeretné, hogy minden, amit látott és végigszenvedett, hallucináció lehetne; de közben tudja, hogy nem így van. És felvértezte magát ellenem. Van hite, bármilyen idióta egy hit is az övé. Nem... meztelen emberekre van szükségem, Tommy-Ray. Szentség nélküli emberekre. Elveszett lelkekre.

- Én ismerek párat.

Tommy-Ray a szó szoros értelmében háztartások százaiba elvihette volna apját, ha képes lett volna olvasni azoknak az elméjében, akikkel nap mint nap összefutott városa utcáin. Emberekhez, akik a Központban vásárolgattak, hogy megtöltsék kocsijukat friss gyümölcsökkel és tápértékkel teli gabonapelyhekkel; emberekhez, akiknek ugyanolyan makulátlan volt az arcbőre, mint az övé, ugyanolyan tisztakék a szeme, mint az övé, s akik minden tekintetben kiegyensúlyozottnak és boldognak

tartották magukat. Talán néhanapján beugrottak valamelyik agy-zsugorítóhoz, csak hogy megnyugodjanak; talán néha felemelték a hangjukat gyermekeiket nevelve; talán néha elsírták magukat, amikor egy újabb születésnap egy újabb év elteltét jelezte, de minden szándékuk és tettük békés lélekre vallott. A bankban több pénzük volt, mint elegendő; a nap szinte állandóan felmelegítette a levegőt, és ha mégsem, akkor tüzeket gyújtottak, és robusztusnak tartották magukat, amiért átvészelték a hideget. Ha valaki rákérdezett volna, biztosan kijelentették volna, hogy hisznek valamiben. Csakhogy senki sem kérdezte őket. Nem itt, és nem most. Túlságosan benne jártak már az évszázadban ahhoz, hogy egy ilyen kérdés ne okozott volna kínos zavart, és ők pedig pont azért harcoltak egész életükben, hogy az ilyen traumákat távol tartsák az életüktől. Sokkal biztonságosabb nem beszélni a hitről, vagy az azt inspiráló szentségekről, kivéve az esküvőket, kereszteleket és temetéseket, és akkor is csak érintőlegesen foglalkozva a témával.

Hát így álltak. A boldog arcok mögött a reménység halálos betegen élt, és sokukban már el is pusztult. Eseménytől eseményig éltek árnyalatnyi borzongásban, hiábavalóságokkal kitöltve életüket, csak hogy elfeledtessék az űrt, ahol a tudásszomjuknak kellett volna lakoznia, megkönnyebbülten fellélegezve, ha a gyermekeik nem erőltették túlságosan a kérdést, hogy vajon mire való mindez.

Nem mindenkinek sikerült elpalástolnia a félelmeit.

Tizenhárom éves korában Ted Elizando osztályában egy haladó gondolkodású tanár elejtette azt a megjegyzést, hogy a szuperhatalmaknak elegendő nukleáris fegyvere van ahhoz, hogy sok száz évre száműzzék a civilizációt erről a bolygóról. A gondolat, úgy tűnt, sokkal inkább zaklatta őt, mint osztálytársait, ezért hát magába zárta a Világvégeével kapcsolatos rémálmait, nehogy kinevessék. Az önbecsapás működött, Teden legalább annyira, mint osztálytársain. Kamaszkorára gyakorlatilag megfeledezett korábbi félelmeiről. Huszonegy éves korában, egy biztos állással a háta mögött a Thousand Oaks-ban, feleségül vette Loretát. A rákövetkező évben szülőkké váltak. Egy éjjel azután, néhány hónappal a kisbaba, Dawn, születése után, a végső tűzről szóló lidércnyomás visszatért. Ted verítékezve és minden tagjában reszketve kelt fel, hogy megnézze kislányát. A kisbaba mélyen aludt, hason fekvé kiságyában, ahogyan mindig is szeretett szunyókálni. Több mint egy órán át figyelte szuszogását, mielőtt visszament volna lefeküdni. Ez az eseménysor attól

kezdve szinte minden éjjel megismétlődött, míg lassan előre kiszámítható rituálévá nem nemesedett. A kisbaba néha átfordult álmában, és megrebegtette felé hosszú szempilláit. Amikor meglátta a papit a kiságya mellett, mindig elmosolyodott. A virrasztás azonban így is megviselte Ted-et. Az éjszakáról éjszakára rátörő rémálom lassan megfosztotta erejétől; egyre nehezebbnek találta, hogy az álmait elrabló szörnyűségek ne vegyék át a hatalmat mindennapjai felett is. A munkanap kellős közepén, az íróasztalnál ülve is egyre több jelét látta a közelgő iszonyatnak. A tavaszi nap, megtörve az asztal lapján, egyszeriben egy gombafelhő vakító fénycsóvjává lett. A levegő mozgása, bármilyen balzsamos fuvallat is volt, mintha távoli sikolyokat hordott volna füleihez.

Azután egy éjjel, őrt állva Dawn kiságya mellett, meghallotta a közeledő rakétákat. Rémülten kapta fel a gyereket, megpróbálva csitíztatni, amikor az sírni kezdett. A panaszos hang felkeltette Lorettát, aki azonnal férje után nézett. Az étkezőben talált rá, a férfi a rettenettől némán meredt lányára, akit hagyott a földre zuhanni, amikor látta, hogy teste elszenesedik a karjai között, a bőre elfeketedik, végtagjai füstölgő csonkokká válnak.

Ted egy hónapra kórházba került, majd visszatért a Grove-be, miután az orvosi konszenzus szerint a teljes gyógyulásra leginkább családja körében lenne reménye. Egy évre rá Loretta válókeresetet adott be, kibékíthetetlen ellentétre hivatkozva. A válást meg is ítélték, ahogy a gyerek gyámság alá helyezését is.

Mostanában már csak nagyon kevesen látogatták Ted-et. Négy éve, idegösszeomlása óta, egy kisállat-kereskedésben dolgozott a Központban, olyan állásban, mely könyörületos módon kevés követelményt támasztott vele szemben. Boldog volt állatai között, akik hasonlóan hozzá, rosszak voltak képmutatásban, és egy olyan ember auráját árasztotta, aki immár nem ismeri az otthont, csak a borotva élet. Tommy-Ray, akinek anyja nem engedte meg, hogy állatot vigyen a házba, volt Ted egyik kedvence: szabad bejárást engedett neki a boltba (egy-két alkalommal ő is felügyelt rá, amikor Tednek el kellett ugrania valahová), játszhatott a kutyákkal és a kigyókkal. Teljes mélységében ismerte Ted történetét, habár soha nem lett a férfi barátja. Soha azelőtt nem látogatta meg például az otthonában, ahogyan most tette.

- Hoztam neked valakit, Ted. Valakit, akivel szeretném, ha találkoznál.
- Késő van.
- Ez nem várhat. Figyelj, nagyon jó hírem van, és rajtad kívül senkivel sem tudom megosztani.
- Jó hírek?

- A papám. Hazajött.
- Tényleg? Hát, ennek nagyon örülök, Tommy-Ray.
- Nem akarsz találkozni vele?
- Hát, én...
- *Hát persze, hogy akar* - vágta rá a Jaff, előlépve az árnyékból, kezét nyújtva Ted felé. - *A fiam barátai az én barátaim is.*

Látva a hatalmat, amit Tommy-Ray az apjaként mutatott be neki, Teddy rémülten lépett vissza a házba. Ez egy teljesen másféle lidércnyomás volt. Még a régi, csúnya időkben sem ért meg ilyet. Most mégis lopva utat talált hozzá. Beszélt, mosolygott, figyelmet követelt.

- *Akarok tőled valamit* - szólt a Jaff.
- Mi folyik itt, Tommy-Ray? Ez az én házam. Nem jöhetsz be csak úgy, hogy elvidd valamim.

- *Olyasmi, amit te úgysem akarsz* - csűrte-csavarta a szót a Jaff, kinyújtva karját Ted felé. - *Valami, ami nélkül sokkal boldogabb leszel.*

Tommy-Ray lenyűgözve figyelte, ahogyan Ted szemei forogni kezdtek üregükben, és a férfi olyan hangokat kezdett hallatni, mintha mindjárt kidobná a taccsot. De semmi sem jött; legalábbis nem a torkából. Bőre pórusain át a test belső nedvei bugyogtak elő, hogy megürösödve, egy anyagot formálva hagyják el gazdájukat, átáztatva annak nadrágját, ingét.

Tommy-Rayt teljesen megigézte a látvány. Olyan volt, mint egyfajta groteszk mágia. A nedvek cseppjei a gravitációval dacolva függtek a levegőben Ted szeme előtt, egyesülve egymással, egyre nagyobb cseppeket formálva, míg végül az anyag, mint egy betegesen szürke, állott sajt, ott nem lebegett előttük. És a folyadék még mindig áramolt a Jaff parancsára, hogy egyesüljön a tömeggel. Most már formát is kezdett magára önteni: Ted személyes lidércnyomásának első, vázlatos képét. Tommy-Ray elvigyorodott a láttára: látva a reszkető lábakat, a hibásan illeszkedő szemeket. Szegény Ted, nem csoda, hogy egy ilyen gyerekkel a bensőjében nem tudott soha lazítani. Ahogyan a Jaff is mondta, sokkal jobb lesz neki nélküle.

Ez volt az első a számtalan látogatásból, amit aznap éjjel tettek, és a bestiárium minden alkalommal újabb elveszett lélekkel gazdagodott. Mindannyian fakó, enyhén hüllőszerű lények voltak, de egyéb tekintetben mindegyiket egyedi kreációnak lehetett tekinteni. A Jaff egyre inkább belemélegedett, ahogy az éj a végéhez közeledett:

- Ehhez is tudás kell - mondta. - Előcsalogatni őket. Nem gondolod?

- Igen. Nagyon tetszik.
- Persze, ez még nem a Tudás. De mégis egyfajta visszhangja. Ahogyan minden tudás az.
- Most hová menjünk?
- Pihenésre van szükségem. Keresek valami árnyékos, hűvös helyet.
- Ismerek néhányat.
- Nem. Neked haza kell menned.
- De miért?
- Mert azt akarom, hogy a Grove, amikor ma reggel felébred, azt higgye, minden olyan, mint volt.
- És mit mondok Jo-Beth-nek?
- Mondd, hogy nem emlékszel semmire. Ha nagyon rád mászik, mentegetőzz.
- Nem akarok menni - ódzkodott Tommy-Ray.
- Tudom - mondta a Jaff, és Tommy-Ray vállára tette kezét, az izomköteget masszírozva, miközben beszélt. - De nem akarhatjuk, hogy a keresésedre induljanak. Csak olyan dolgokat fedeznének fel, amiknek még nem jött el a maguk ideje.
- Tommy-Ray szélesen elmosolyodott.
- És mikor fog eljönni?
- Akarod látni, hogy fordul fel fenekestül a Grove, igaz?
- Alig várom már.
- A Jaff felnevetett.
- Nem esett messze az alma a fájától - jelentette ki elégedetten. - Nyugodj meg, fiú. Látjuk még egymást.
- És nevetve elvezette falkáját a sötét éjszakába.

NÉGY

Álmaim hölgye tévedett, volt Howie első gondolata, amint felébredt: a nap még Kalifornia államban sem süt mindennap. Lomha hajnal lopakodott a szobába, ahogyan felhúzta a redőnyöket; az égen nyoma sem volt kékségnek. Szolgalelkűen végrehajtotta a gyakorlatsort - csak a legszükségesebb minimumot, hogy megnyugtassa lelkiismeretét. A torna keveset, vagy egyáltalán semmit nem használt a tekintetben, hogy életet leheljen szervezetébe; egyszerűen csak alaposan megizzasztotta. Miután lezuhanyozott és megborotválkozott, felöltözött, és elindult a Központba.

Még nem fogalmazta meg magában a jóvátétel ígéretének szavait, melyekre szüksége lesz, ha találkozik Jo-Beth-szel. Korábbi tapasztalataiból nagyon is jól tudta, hogy bármilyen kísérlet a részéről a beszédre reménytelen hebegésbe fulladna, amint kinyitja a száját. Sokkal jobb, ha majd a lány hangulatára próbál reagálni. Ha elutasító lesz vele szemben, akkor ő erőszakos. Ha bűnbánó, akkor ő megbocsátó. Csak az számít, hogy a tegnapi csorbáját kiköszörüljék.

Ha volt is valamiféle magyarázat arra, ami velük történt a motelben, azt az órákig tartó önmarcangolás sem tudta felszínre hozni. Végül arra a következtetésre jutott, hogy közös álmuk - a köztük feszülő eltéphetetlen érzelmi kötelék miatt a közös álom tényét gond nélkül képes volt elfogadni - valahogyan, egy gallyra ment telepatikus kapcsoló jóvoltából hirtelen egy olyan lidércnyomásra változott, melyet egyikük sem értett vagy érdemelt. Egyfajta asztrál-hiba folytán. Semmit sem tehettek ez ellen: legjobb lesz az egészet elfelejteni. Egy kevéske közös akarással a Butrick's Steak House-tól folytathatják az életüket, amikor a levegőben még reményteli ígéretek lebegtek.

Egyenesen a könyvesboltba ment. Lois - Mrs. Knapp - állt a pult mögött. A bolt, őt nem számítva, teljesen üres volt. Barátságosan rámosolygott, hellózott, majd megkérdezte, hogy Jo-Beth megérkezett-e már. Mrs. Knapp ránézett az órájára, majd fagyosan közölte, hogy nem, még nem, és hogy késésben van.

- Megvárom - mondta neki, elszántan rá, hogy nem fogja céljaitól eltéríteni egy asszony jókedélyének hiánya. Elsétált az ablakhoz

legközelebb eső állványhoz, ahol böngészhetett a könyvek között, és egyidejűleg figyelhette Jo-Beth érkezését is.

Az előtte fekvő könyvek mindegyike vallásos témájú volt. Az egyik darab különösen felkeltette a figyelmét: *A Megváltó története*. A borító képén egy férfi térdepelt vakító fényözönben; a harsány ajánlás szerint a lapok a Kor Legnagyobb Üzenetét tartalmazták. A vékony könyvet - alig volt több egy brosúránál - a Mormon Egyház publikálta, könnyen emészthető paragrafusaival és ábrázolásokkal az ősi Amerika Nagy Fehér Istenéről. A festmények alapján ítélve, bármilyen alakban jelent is meg az Úr - Quetzalcoatl Mexikóban, Tonga-Loa, az óceáni nap istene Polinéziában, Illa-Tici, Kukulean, vagy bármi más néven neveztessek is -, mindig tökéletes, árja hősnek tűnt: magas, horgas orrú, sápadt bőrű, kék szemű férfiszépségnek. Most, állította az értekezés, visszatért Amerikába, hogy megünnepelje a millenniumot. Ezúttal már valódi nevén is neveztetik: Jézus Krisztusnak.

Howie átlépett a következő polchoz, hátha ott olyan könyvet talál, ami jobban illeszkedik hangulatához. Talán néhány szerelmes verset; vagy egy szexuáltechnikai kézikönyvet. De minél tovább pásztázta a könyvek sorait, annál világosabb lett a számára, hogy a boltban valamennyi könyvet ugyanaz a kiadó, vagy valamelyik leányvállalata adta ki. Voltak könyvek az imádságról, lelkesítő zsolnárok a családok számára, testes, strapabíró kötetek Zimnek, az Úr evilági városának felépítéséről és a baptizmus jelentőségéről. Volt közöttük egy képeskönyv a vallásalapító Joseph Smith életéről is; fényképekkel otthonáról, és a szent ligetről, ahol a víziói támadtak. A képet kíséző szöveg felkeltette Howie érdeklődését:

Két személyt láttam, kiknek fénye és dicsősége leírhatatlan volt, felettem a levegőben. Egyikük szólott hozzám, nevemen nevezve, és azt mondta...

- Felhívtam Jo-Beth házát. Nem vette fel senki. Biztosan el kellett mennie valahová.

Howie felnézett a szövegből: - Kár - mondta, nem igazán bízva az asszonyban. Ha tényleg használta a telefont, nagyon halkan tette.

- Az is lehet, hogy ma be sem fog jönni - folytatta Mrs. Knapp, állhatatosan kerülve Howie tekintetét beszéd közben. - Meglehetősen kötetlen munkaidőben állapodtunk meg. Akkor dolgozik, amikor neki megfelel.

Howie tudta, hogy ez szemenszedett hazugság. Éppen tegnap hallotta, hogyan korholja Jo-Beth-t, amiért elkésett: nem volt semmi kötetlenség a munkaidejében. Azonban Mrs. Knapp, az igaz keresztyén, úgy tűnt,

mindenre elszánt, csak hogy a bolton kívül tudja végre. Lehet, hogy rajtakapta, amint önelégülten vigyorgott a szent szövegek felett.

- Semmi értelme sincs, hogy itt várakozzon - ment tovább a nő. - Egész nap itt ácsoroghat.

- Nem riasztom el a vevőit, vagy ilyesmi, igaz? - kérdezte Howie, hogy végre egyenes mederbe terelje a beszélgetést.

- Nem - válaszolta a hölgy, örömtelen, apró mosollyal. - Nem is állítottam, hogy ilyet tesz.

A fiú közeledni kezdett a pulthoz. A nő önkéntelen mozdulattal hátrébb lépett, mintha félne tőle.

- Akkor, egészen pontosan, mi a baja velem? - kérdezte tőle egyre türelmetlenebbül, nehezen őrizve meg udvarias hangnemt. - Mi van bennem, amit ennyire utál? A dezodorom? A hajam?

A nő újra megpróbálkozott egy ideges mosollyal, de elszánt képmutatása ellenére sem futotta többre egy apró rángásnál.

- Nem én vagyok az Ördög - mondta Howie. - Nem azért jöttem ide, hogy bárkinek is bántódása essék.

A nő nem válaszolt.

- Én itt... itt... itt születtem - folytatta. - Palomo Grove-ban.

- Tudom.

Nocsak, nocsak, gondolta Howie, micsoda felismerés.

- És mi mást tud még rólam? - kérdezte kedveskedve.

A nő szemei az ajtó felé rebbentek, és Howie tudta, hogy éppen most rebeg el egy néma imát a Nagy Fehér Istennek, hogy nyisson már be végre valaki, és szabadítsa meg ettől az átkozott gyerektől és az ő kérdéseitől. Sem Isten, sem egy vevő nem tette meg neki ezt a szívességet.

- Mit tud még rólam? - kérdezte újra Howie. - Nem lehet az ennyire rossz dolog... vagy igen?

Lois Knapp apró vállrándítással felelt: - Nem hiszem...

- Hát akkor, rajta!

- Ismertem az édesanyját - kezdte, majd el is hallgatott, hátha ennyivel kielégítette a fiú kíváncsiságát. Howie nem válaszolt, úgyhogy neki kellett kitöltenie a vészterhes csendet a további információkkal. - Nem ismertem persze valami túl jól - folytatta. - Egy kicsit fiatalabb volt nálam. De akkoriban még mindenki ismert mindenkit. Oly régen történt. Azután, amikor a baleset történt...

- Így is... is... mondhatjuk - mondta neki Howie.

- Mondhatjuk?

- Maga balesetnek hívja, de... de... nemi erőszak volt, ugye? A nő tekintete elárulta, hogy soha nem gondolta volna, hogy egy ilyen szót (vagy bármi hasonló obszcén dolgot) hallhat ebben a boltban.

- Nem emlékszem - vágta rá védekezően. - És még ha így is volna... (Itt megállt, vett egy mély lélegzetet, és új vágányra terelte a beszélgetést.) - Miért nem megy vissza oda, ahonnan jött? - kérdezte.

- De hiszen *visszajöttem* - szólt elutasítólag. - Ez a szülővárosom.

- Nem így értettem. (A nő végre engedte, hogy méltatlankodása a felszínre kerüljön.) - Tudja, hogyan néznek ki a dolgok? Maga visszajött ide, és ugyanakkor Mr. Vance meghalt.

- Mi a franc közöm van nekem ahhoz? - akarta tudni Howie. Fikarcnyi figyelmet sem fordított ugyan az elmúlt huszonnégy óra híreire, de annyit tudott, hogy a komikus holttestének felkutatása, aminek az előző nap tanúja volt, valami óriási tragédiába torkollott. Amit nem értett, az a kapcsolattársítás volt.

- Én nem öltem meg Buddy Vance-t. És abban is biztos lehet, hogy nem az anyám tette.

Lois, miután láthatóan lemondott a misztikus hírhozó funkciójáról, a további részleteket a rébuszokat feladva a lehető legnagyobb egyszerűséggel és gyorsasággal teregette ki előtte, csak hogy mielőbb túl legyenek már az egészen.

- A hely, ahol az édesanyját megerőszakolták - magyarázta, - ugyanaz a hely, ahol Mr. Vance halálra zúzta magát.

- Ugyanaz a hely?

- Igen - jött a válasz. - Most mondom, hogy ugyanaz. Nem fogok kimenni, hogy megmutassam magának. Épp elég gonoszság van anélkül is e világon, hogy keresnünk kellene a bajt.

- És maga azt hiszi, hogy ehhez nekem is van valami közöm?

- Én nem mondtam ilyet.

- Nem. De... de... ezt... ezt gondolta.

- Most, hogy így kérdi: igen, ezt.

- És azért szeretné, ha mielőbb elmennék a boltjából, hogy ne terjesszem tovább a befolyásomat.

- Igen - válaszolt a nő röviden. - Ezért.

Howie bólintott: - Oké - mondta. - Elmegyek. De csak akkor, ha megígéri nekem, hogy elmondja Jo-Beth-nek, itt jártam.

Mrs. Knapp arca kelletlen grimaszra húzódott. De a tőle való félelem olyan hatalmat adott a fiú kezébe, amit egyszerűen muszáj volt élveznie.

- Nem nagy kérdés, igaz? - kérdezte. - Nem fog neki hazudni, ugye?

- Nem.

- Akkor elmondja neki.

- Igen.

- Megesküszik Amerika Nagy Fehér Istenére? - kérdezte Howie. - Mi is a neve... Quetzalcoatl? (A nő arcán teljes tanácstalanság tükröződött.) - Sebaj - szólt oda neki -, elmegyek. És bocsánat, amiért megzavartam a reggeli csúcsot.

Otthagyva a halálra rémült hölgyet kilépett a szabad levegőre. A húsz perc alatt, amit a boltban töltött, a felhőréteg felszakadozott, és lyukain keresztül tűzött a nap, megvilágítva a Dombot. Néhány perc múlva a Központ halandóira, mint amilyen ő is, ráveti sugárzó tekintetét. Álmai hölgyének végül mégis csak igaza volt.

ÖT

Grillo a telefon hangjára ébredt; kinyújtotta karját, és leverte vele a félig telt pezsgőspoharat - a múlt éjszaka utolsó, részegen elmondott tószta: Buddyra, aki eltávozott, de sohasem felejtjük -, majd átkozódva felvette a kagylót, és a fülére tette.

- Halló? - mordult bele.

- Felkeltettelek?

- Tesla?

- Egyszerűen imádom, ha egy férfi emlékszik a nevemre - felelte a lány.

- Mennyi az idő?

- Késő. Már régen dolgoznod kellene. Azt akarom, hogy lepasszold az összes munkádat Abernethynek, mire odaérek.

- Mit mondasz? Idejössz?

- Tartozol egy vacsival, a Vance-féle pletykákért - mondta a lány - Úgyhogy keress valami jó drága helyet.

- És mikorra tervezed, hogy ideérsz? - érdeklődött Grillo.

- Ó, azt még nem tudom. Olyan... - A mondat közepén a férfi visszatette a kagylót a helyére, és a telefonra vigyorgott, ahogyan elképzelte a vonal túlsó végén káromkodó lányt. A mosoly mindjárt lefagyott az ajkáról, ahogy felállt. A halántéka ütemesen lüktetni kezdett; ha azt a fél pohár pezsgőt is megitta volna, aligha lenne képes rá, hogy felálljon. Bepötyögte a szobapincér számát, hogy rendeljen egy kávét.

- És valami gyümölcslevet nem óhajt hozzá, uram? - kérdezte a hang a konyhából.

- Nem. Csak a kávét.

- Tojást, croissant-t...

- Jesszusom, ne. Semmi tojást. Semmi mást, csak a kávét. Hogy leüljön újságcikket írni, majdnem olyan visszataszító gondolat volt, mint a reggelizése. Úgy döntött, hogy inkább felveszi a kapcsolatot a nővel a Vance házból, Ellen Nguyennel, akinek a címe, telefonszám nélkül, még mindig ott lapult a zsebében.

Jelentős mennyiségű kávé bevitele után a szervezete felpeszduilt annyira, hogy autóba ülhessen, és elvezessen Deerdellig. A ház, amire

hosszas keresés után ráakadt, erőteljes kontrasztot alkotott a nő munkahelyével. Kicsi volt, jelentéktelen, és alaposan ráfért volna egy tatarozás. Grillónak megvoltak a maga kételyei az előtte álló beszélgetést illetően: az elégedetlen alkalmazott mindenféle mocskot szokott dobálni volt munkaadójára. Némely múltbeli alkalommal az ilyen kapcsolatok gyümölcsözőnek bizonyultak, de általában inkább csak rosszindulatú szóbeszédek elterjesztését várták tőle az informátorok. Ez esetben Grillo hajlamos volt a legjobbakat feltételezni. Azért volt, mert a nő nyílt arcvonásai olyan sebezhetőségről tanúskodtak, miközben beinvitálta a házba, és megkínálta egy újabb főzet kávéval; vagy mert valahányszor a szomszédos szobában fekvő gyereke magához hívta - elkapta az influenzát, magyarázta -, majd visszatért a babusgatásából, ugyanott vette fel a történet szálát, ahol előtte elejtette; vagy egyszerűen csak azért, mert a történet, amit kitergetett, nem csak Buddy becsületén ejtett foltot, de a sajátján is? Talán ez utóbbi volt, ami minden kétséget kizáróan meggyőzte arról, hogy hiteles forrással hozta össze a sors. A sztori, amit elmesélt, demokratikus alapelvek szerint feketített be egyaránt mindenkit.

- Az ágyasa voltam - fejtegette a nő. - Majdnem öt évig. Még amikor Rochelle is ott volt a házban - ami természetesen nem tartott sokáig -, akkor is megtaláltuk a módját, hogy együtt legyünk. Gyakran. Azt hiszem, mindvégig tudott róla. Ezért ragadta meg az első alkalmat, hogy megszabaduljon tőlem.

- Ezek szerint már nem áll alkalmazásban nála?

- Nem. Csak az ürügyre várt, amivel eltávolíthat, és maga szállította neki.

- Én? - kérdezte Grillo. - Hogyan?

- Azt mondta, hogy flörtöltem magával. Jellemző, hogy milyen indokot talált ki. (A szóváltás során Grillo nem első ízben hallotta ki ezt a mély érzelmességét - jelen esetben a megvetést - a nő passzív viselkedése mögé rejtőzve.) - Mindenkit a saját mércéjével mért - folytatta - És maga is tudja, milyen mérce az.

- Nem - felelte Grillo őszintén. - Én nem tudom.

Ellen csodálkozva pillantott rá: - Várjon - mondta neki. - Nem akarom, hogy Philip is hallja ezeket.

Felállt és bement fia hálósobájába, elsuttogott pár szót, amit Grillo nem hallhatott, majd becsukta az ajtót maga mögött, mielőtt folytatta volna a mesélést.

- Máris túl sok olyan szót megtanult, amit nem akartam, pedig még csak egy éve jár iskolába. Azt akarom, hogy legyen esélye... hogy is mondjam?,

ártatlannak lenni. Igen, ártatlannak, még ha csak egy kis időre is. Épp elég undorító dologgal fog még találkozni, nem igaz?

- Undorító dologgal?

- Tudja: emberekkel, akik becsapják és átverik. A dolgok a szexben. A dolgok a politikában.

- Ó, igen - válaszolta Grillo -, azok bizony ott várnak mindannyiunkra.

- Szóval, Rochelle-nél tartottunk, igaz?

- Igen, ott.

- Nos, egyszerű a képlet. Mielőtt Buddy elvette volna, kurva volt.

- Micsoda?

- Jól hallotta? Miért van ennyire meglepve?

- Nem is tudom. Olyan gyönyörű nő. Biztosan más módja is lett volna rá, hogy megkeressen száz dezsőt.

- Van egy meglehetősen drága szenvedélye - válaszolta erre Ellen. Megint az a megvetés, undorral vegyítve.

- Buddy tudott erről, amikor feleségül vette?

- Miről? A szokásairól, vagy hogy kurva?

- Mindkettőről.

- Biztos vagyok benne. Részben ezért is vette el, azt hiszem. Tudja, van egy nagy adag perverzitás Buddyban. Már úgy értem, volt. Még mindig nem tettem túl magam a tényen, hogy meghalt.

- Rendkívül nehéz feladat lehet beszélni ezekről, alig valamivel az elvesztése után. Sajnálom, hogy kiteszem mindennek.

- Én ajánlkoztam, nem? - hangsúlyozta a nő. - Akartam, hogy valaki megtudja mindezeket. Valójában azt akarom, hogy mindenki megtudja. Én voltam az, akit szeretett, Mr. Grillo. Akit annyi év után is igazán szeretett.

- És gondolom, maga is szerette őt?

- Ó, igen - felelte a nő lágyan. - Nagyon. Önző ember volt, persze, de hát melyik férfi nem az? (Nem hagyott rá időt, hogy Grillo kimentse magát az egocentrikusok köréből.) - Magukat mind úgy nevelték, hogy az egész világ a férfiak körül forog. Én is elkövetem ugyanezt a hibát Philippel. Hiába látom világosan, mit teszek. Buddyval kapcsolatban csak annyi volt a különbség, hogy legalábbis egy ideig a világ tényleg körülötte forgott. Ő volt Amerika egyik legkedveltebb embere. Néhány évig. Mindenki ismerte az arcát, mindenki fejből fújta a poénjait. Es persze mindent tudni akartak a magánéletéről.

- És mégis vállalta a kockázatot, hogy elvegyen egy olyan nőt, mint Rochelle?

- Hát nem furcsa? Különösen akkor, amikor rendet akart tenni az életében, és rá akarta venni az egyik társaságot, hogy újítsák fel a show-t? De hát, ahogyan mondtam, Buddyban volt egy jó adag perverzitás. Ez nála sokszor nyilvánult meg önpusztításban.

- Magát kellett volna elvennie - mondta Grillo.

- Jobban járt volna - jegyezte meg Ellen. - Sokkal jobban...

- A gondolat olyan érzelmi reakciót váltott ki nála, mely a történetben elfoglalt helyének ismeretében gyanús lett volna, ha elmarad. Patakszani kezdtek a könnyei. Ugyanebben a pillanatban a fiú megszólalt a hálószobában. Ellen az ajkára szorította kezét, hogy elvágja a zokogást.

- Majd én bemegyek - ajánlkozott Grillo. - Philipnek hívják?

- Igen - válaszolt a nő, szinte oda sem figyelve.

- Megnézem, mi van vele, ne aggódjon.

Grillo otthagya a nőt, miközben az kézfejjével törölgette a könnyeket a szeméből, és benyitott a fiú szobájába.

- Szia, Grillónak hívnak.

A fiú, aki látványosan megörökölte anyja arcának ünnepélyes szimmetriáját, az ágyon ült, körülvéve széjjelszórt játékaival, krétáival és telifirkált papírlapjaival. A sarokba állított tévé is be volt kapcsolva, és némán pergette a rajzfilmeket.

- Te vagy Philip, igaz?

- Hol van a Mami? - tudakolta a fiú. Nem rejtette véka alá Grillóval kapcsolatos gyanakvását, szemével egyfolytában anyját keresve annak háta mögött.

- Egy perc, és itt lesz - nyugtatta meg Grillo, az ágy felé közeledve. A rajzok, melyek közül számtalan lecsúszott az ágy oldalán, és szétszóródott a szőnyegen, mind ugyanazt a gumóforma karaktert ábrázolták. Grillo letérdelt, és felvette az egyiket: - Ki ez? - kérdezte a fiútól.

- A Lufiember - válaszolt komoran Philip.

- Van valami neve is?

- Lufiember - jött a válasz, türelmetlen éllal.

- A tévéből való? - kérdezte Grillo, a sokszínű, hihetetlen figurát tanulmányozva.

- Nem.

- Hát akkor honnan?

- A fejemből - válaszolta Philip.

- És barátságos?

A fiú megrázta a fejét.

- Harap is?

- Csak téged - jött a válasz.

- Ne légy ilyen udvariatlan - hallotta meg Grillo Ellen hangját. Átpillantott a válla felett. A nő megpróbálta ugyan elrejtetni könnyeit, de erőfeszítése szemmel láthatóan nem győzte meg fiát, aki szemrehányó pillantásokat vetett Grillóra.

- Ne menjen túl közel hozzá! - mondta Ellen Grillónak. - Mostanában nagyon beteg voltál, igaz?

- De már jól vagyok.

- Nem, még nem vagy. Maradj csak az ágyban, amíg kikísérem Mr. Grillót.

Grillo felállt, és visszahelyezte a portrét a többi közé.

- Köszí, hogy megmutattad nekem a Lufiembert - köszönt el. Philip nem válaszolt, hanem folytatta munkáját, egy újabb skarlátszínű lény színezését.

- Ahogy mondtam... - mondta Ellen, amint kiértek a gyerek hallótávolságából - ...ez nem a teljes történet. Van itt még sok minden más is, higgye el. De még nem készültem fel rá, hogy elmondjam.

- Ha felkészült rá, készséggel meghallgatom - mondta Grillo. - A hotelben megtalál.

- Talán majd felhívom. Az is lehet, hogy nem. Akármit mondok is el, az csak egy része az igazságnak, nem? A legfontosabb részlet maga Buddy, és őt már nem írhatja meg. Soha többé.

Ez a végszó visszhangzott Grillo fejében, miközben visszahajtott a Grove-on át a hotelbe. Meglehetősen szimpla észrevétel, mégis mennyire igaz. Valóban Buddy Vance állt a történetek középpontjában. Jóllehet halála kellőképpen rejtelmes és tragikus volt, minden bizonnyal rejtelmesebb volt maga az élet, ami megelőzte. Elég sok olyan dolgot tapasztalt eddig is, ami felkeltette a kíváncsiságát. A Coney Eye falait benépesítő bazári kollekció (Amerika Igazi Művészete); az erkölcsös szerető, aki még mindig szereti, a szajhából lett feleség, aki viszont nem szereti, és valószínűleg soha nem is szerette. Még a rendkívüli módon abszurd halál, mint utolsó poén nélkül is lebilincselő egy történet. Nem is az a kérdés, hogy megírja-e, hanem az, hogy hogyan?

Abernethy nézetei a kérdést illetően teljesen egyértelműek. Előnyben kell részesíteni a feltételezést a ténnyel, a mocskot a méltósággal szemben. Csakhogy a titkok magában a Grove-ban lappangtak. Grillo is láthatta őket, amint felszínre törtek Buddy Vance sírjából, hogy, nem vicc, felszálljanak az égbe. Ezért fontos, hogy őszintén és helyénvaló módon mesélje el a

sztorit, és ne csak hozzáadja a saját hangját a zűrzavarhoz, mellyel senkinek nem tesz jót.

A legelső tennivaló: össze kell raknia a tényeket, amiket az elmúlt huszonnégy órában hallott; Teslától, Hotchkisstól, Rochelle-től, és most Ellentől. Neki is látott, amint visszaért a hotelbe, előállítva egy kiinduló vázlatot a Buddy Vance-sztoriról, a hotelszoba parányi íróasztala fölé görnyedve. A háta sajogni kezdett munka közben, és a láz első hulláma izzadtságcseppeket rajzolt a homlokára. Ő észre sem vette a jeleket - legalábbis addig nem, míg nem végzett a huszonegynéhány, kereszthivatkozásokkal ellátott papírlappal. Csak ekkor, miközben tagjait kinyújtóztatva felállt, döbbsen rá, hogy ha a Lufiember nem is, de teremtőjének influenzája minden bizonnyal beléje mart.

HAT

1.

Miközben felmászott a Központtól Jo-Beth házáig, Howie számára a napnál is világosabb lett, miért reagálta le a lány a kettejük közti kapcsolatot - különösen azt a motelbéli borzalmas álmot - a Sátán műveként. Kisebbfajta csoda lett volna, ha nem így tesz, mikor a napjait egy teljesen átszellemült asszony társaságában tölti, egy olyan boltban, mely a padlótól a mennyezetig másból sem áll ki, csak mormon irodalomból. Bármennyire is nehéz volt Lois Knappal értelmesen szót váltani, a társalgás más megvilágításba helyezte az előtte álló kihívást. Valahogyan meg kell győznie Jo-Beth-t arról, hogy kettejük kapcsolata nem Isten vagy ember elleni vétek, és hogy semmi démon nem bujkál a testében. Nem lehet ez akkora feladat.

Mint kiderült, mégsem volt olyan egyszerű kifejtienie meggyőzőerejét. Először még azt sem sikerült elérnie, hogy a bejárati ajtó megnyíljon előtte. Öt teljes percen át dörömbölt és csengetett, ösztönösen megérezve, hogy igenis van odabenn valaki, aki válaszolhatna a hívásra. Csak amikor hátrébb lépett az utcára, hogy felkiabáljon a leredőnyözött ablakokra, akkor hallotta meg a biztonsági lánc csörgését, mire ő gyorsan az ajtó elé pattant, hogy megkérdezze az ajtórésen át rá bámuló nőtől, feltehetőleg Joyce McGuire-től, hogy válthatna-e egy szót a lányával. Howie általában sikert aratott az anyukáknál. Dadogása és szemüvege megbízható, és némiképp tépelődő egyén benyomását keltette bennük; biztonságos társaságét. Mrs. McGuire azonban tudta, hogy a látszat csal. Ő is csak Lois Knapp szavait szajkózta.

- Nem akarjuk, hogy itt legyen - mondta neki. - Menjen haza! Hagyjon minket békén!

- Csak néhány percet kérek - felelte Howie. - Jo-Beth itthon van, igaz?

- Igen, itt van. De nem akarja látni magát.

- Ezt az ő szájából szeretném hallani, ha nem bánja.

- Igazán? - kérdezte Mrs. McGuire, és legnagyobb meglepetésére kinyitotta az ajtót.

Sötét volt odabent a házban, napfényben fürdött a lépcső, mégis látta Jo-Beth-t, ahogyan a félhomályban áll, a nappali végében. Fekete ruhában volt, mintha temetésre készülődne. Ettől arca csak még hamuszürkébbnek tűnt. Egyedül a szeme tükrözte vissza a külvilág fényét.

- Mondd meg neki! - utasította az anyja.

- Jo-Beth? - kérdezte Howie. - Beszélhetnénk?

- Nem lett volna szabad idejönnöd - mondta lágyan Jo-Beth. Hangja alig jutott ki a ház belső teréből. Halott volt a levegő kettejük közt. - Ez veszélyes mindannyiunk számára. Soha többé nem szabad idejönnöd.

- Muszáj beszélnem veled.

- Nincs értelme, Howie. Borzalmas dolgok fognak történni velünk, ha nem mégy el.

- Miféle dolgok? - tudakolta Howie.

Nem a lány válaszolta meg a kérdést, hanem az anyja.

- Nem a te hibád - mondta az asszony; az ádázság, amivel fogadta, teljesen eltűnt a hangjából. - Senki sem okol érte. De meg kell értened, hogy ami velem és a te édesanyáddal is történt, még nem ért véget.

- Nem, attól tartok, nem értem - felelte Howie. - Nem értek az egészből egy szót sem.

- Talán jobb is így - jött a válasz. - Az lesz a legjobb, ha most elmész. Azonnal - és elkezdte becsukni az orra előtt az ajtót.

- V... v... v... - kezdte Howie, de mielőtt kinyöghette volna, hogy várjon, már csak a fa erezetét bámulhatta, öt centire az orrától.

- Francba - sikerült kimondania, ezúttal hiba nélkül. Néhány pillanatig csak állt, mint egy bolond, a csukott ajtóra meredve, miközben annak túlsó felén a reteszek és láncok ismét a helyükre kerültek. Ennél átfogóbb vereséget el sem tudott volna képzelni. Nemcsak Mrs. McGuire küldte el pakolni, de Jo-Beth is hallatta hangját az egyre terebélyesedő kórusban. Ahelyett, hogy tett volna még egy erőtlen kísérletet, hogy újra elbukjon, inkább hagyta a dolgokat.

Még mielőtt elfordult volna az ajtótól, és nekiindult volna az utcának, már el is tervezte, mi lesz a legközelebbi állomás.

Valahol az erdőben, a Grove túlsó felén, ott volt az a pont, ahol Mrs. McGuire, édesanyja és egy komédiás tragédiája közös nevezőre talált. Erőszak, halál és katasztrófa jelölte azt a helyet. Talán ott valahol van egy olyan ajtó, mely nem zárul be ilyen hamar előtte.

- Ez lesz a legjobb - szólalt meg a Mama, amint Howard Katz lépteinek zaja végleg elhalt.

- Tudom - sóhajtott fel Jo-Beth, még mindig az elreteszelt ajtóra meredve.

A Mamának igaza volt. Ha az előző éjjel eseményei - a Jaff megjelenése a házban és Tommy-Ray pálfordulása - igazoltak valamit, akkor az az volt, hogy senkiben sem bízhatnak. Egy testvért, akit, legalábbis azt hitte, a legjobban ismert, és akit a legjobban szeretett, testestül-lelkestül elrabolt tőle egy múltbéli démon. Howie is múltból tűnt fel, a Mama múltjából. Akármilyen is történik a Grove-ban, ő is része az eseményeknek. Lehet, hogy csak áldozat, de lehet, hogy kiváltó ok. Akár ártatlan, akár bűnös, beinvitálni a küszöbön egyet jelent a megváltás aprócska reményének kockáztatásával, amit a múlt éjszakai támadás után sikerült kiharcolniuk maguknak.

Mégsem tette egyetlen gondolat sem könnyebbé a bezárt ajtó látványának elviselését. Ujjai még most is viszkettek, hogy rántsa hátra a reteszt, tépje fel az ajtót; kiáltson utána és ölelje magához; és mondja el neki, hogy a dolgok talán megint újra jók lesznek. De mit jelent a jó? Együtt lenni vele, átélni a kalandot, ami után a szíve egész életében vágyakozott, átölelni és megcsókolni ezt a fiút, aki talán a saját testvére? Vagy megőrizni az erényét ebben az árban is, melynek minden hulláma magával akarja ragadni?

A Mamának erre is meg volt a válasza; ugyanaz a válasz, amit mindig felajánlott, amikor a balsors megmutatkozott.

- Imádkoznunk kell, Jo-Beth. Imádkozzunk, hogy megszabaduljunk elnyomóinktól. *És ha a Gonosz megmutatkoznék, az Úr lángjával pusztítsd el, és az Ő eljövételének fényességével...*

- Nem látom ezt a fényességet, Mama. Azt hiszem, soha nem is láttam.

- El fog jönni - erősködött a Mama. - Minden rendbe fog jönni.

- Én nem hiszek ebben - mondta Jo-Beth. Maga előtt látta Tommy-Rayt, amint múlt éjjel visszatért a házba, és olyan ártatlanul mosolygott rá, amikor ő a Jaffról kérdezte, mintha semmi sem történt volna. Ő lenne az egyik Gonosz, akinek az elpusztulásáért a Mama oly odaadóan imádkozik? Talán az Úr őt fogja elemészteni lángjával? Remélte, hogy nem. Inkább azért imádkozott, amikor ő és a Mama végül letérdeltek, hogy beszéljenek az Úrral, hogy az ne ítéljen túl keményen Tommy-Ray felett. És felette sem, amiért ki akar lépni a napfénybe, hogy kövesse azt az arcot, bármerre menjen is.

2.

Habár a nap kíméletlenül tűzött a fákra, a lombsátor alatt az atmoszféra az éjszaka bűvöletében élt. Bármilyen állatok és madarak éltek is erre, a varázslat odájukban és fészükben tartotta őket. A fény vagy a fényben élő erő elcsendesítette őket. Howie azonban érezte fürkésző pillantásukat. Minden lépését figyelték, mintha a fényes hold arca alatt sétáló óvatlan vadász lett volna. Nem volt szívesen látott vendég. És a késztetés, hogy tovább menjen, mégis minden lépéssel erősödött. Tegnap egy suttogó hang hívogatta; egy suttogás, melyet akkor csak nyugtalan elméje trükkjének tartott. De most nem volt egyetlen sejt sem a testében, mely kételkedett volna a hívás hitelességében. Volt itt valaki, aki látni akarta; találkozni akart vele, meg akarta ismerni. Tegnap elutasította hívó szavát. Ma nem fogja.

Egy impulzus, nem feltétlenül a sajátja, azt súgta neki, hogy hajtsa hátra a fejét menet közben, hogy a lombokat nyílként átdöfő sugárnyalábok fénybe borítsák az arcát. A vakító fénytől nem kezdett el hunyorogni, hanem csak még tágabbra nyitotta a szemét. Úgy tűnt, a fény élénksége és ritmusa, ahogyan látóhártyáját ostromolta, teljesen a bűvkörébe vonta. Általában gyűlölte, ha fel kellett adni a mentális folyamatok feletti irányítását. Csak akkor ivott, ha cimborái rákényszerítették, és abban a pillanatban abbahagyta, ha érezte, hogy kezd kicsúszni a kezei közül a gépezet kormányrúdja; a drogok pedig szóba sem jöhettek. Itt mégis hálásan fogadta azt a részegítő érzést, ahogyan a nap kiégeti belőle a való világhoz fűződő kapcsolatát.

A módszer pedig működött. Amikor visszatekintett a körülötte elterülő tájra, félig magvakultan a színek kavalkádjától, egyetlen fűszálat sem látott úgy, ahogy korábban. Lelki szemei gyorsan elfoglalták az érzékek által kiürített teret. Az űr hirtelen kezdett csordultig megtelni és szétáradni mindenféle olyan képpel, melyet csak agykérgének valamely feltérképezetlen távoli régiójából származhattak, miután egyetlen emléke sem utalt arra, hogy valaha is megérte őket.

Közvetlenül maga előtt egy ablakot pillantott meg, mely legalább olyan szilárd - sőt, *szilárdabb* - volt, mint a fák, amik közt sétált. Nyitva volt ez az ablak; egy óceánra és égboltra nyíló panorámát kínált.

A vízió egy másiknak adta át a helyét; ezúttal kevésbé békés képnek. Tüzek égtek mindenfelé; úgy tűnt, egy könyv kitépett lapjai kaptak lángra.

Félelem nélkül sétált át a tüzezen, jól tudva, hogy nem árthatnak neki; és csak egyre erősödött benne a tudás utáni szomj.

Egy harmadik, minden eddiginél különösebb látvány jelent meg ekkor. Amint a tüzek elhalványultak, a szivárvány minden színében játszó halak raja bontakozott ki a szeme előtt vibráló színfoltokból.

Ahogy felnevetett a látvány képtelenségén, a három hallucináció egyszeriben összegződött, belerajzolva mintázatukat a fák tömegébe, mígnem a tüzek, halak, égbolt, tenger és fák egyetlen briliáns mozaikká nem egyesültek.

A halak uszonyukig alámerültek a tűztengerben. Az égbolt kizöldült, és tengeri csillagok rajzoltak rá szemkápráztató tűzijátékot. A fű tajtékos óceánként hullámozott lába alatt; vagy még inkább tudata alatt, mely láttatni engedte a képet, miután a lábai mostanra már semmit sem jelentettek a számára; sem a lábai, sem a gépezet egyéb alkatrésze. A mozaikban ő volt a szellem; a víztükrön pattogó kavics.

A túlaradó örömet azonban egy kérdés zavarta meg. Ha ő csak szellem és tudat, mi akkor a gépezet? Az égvilágon semmi? Valami, amit csak úgy levetkőzhet? Vízbe fojthat a halakkal, máglyára vethet a papírra rótt szavakkal?

Valahol a lelke mélyén a rémület megkezdte munkáját.

Elveszítettem az uralmat, mondta magának. Elhagytam a testemet, és elveszítettem magam felett az uralmat. Istenem, Istenem, Istenem!

Csitt, súgta valaki a fejében. Nincs semmi baj.

Megállt menet közben; vagy legalábbis remélte, hogy megállt.

- Ki van itt? - kérdezte, vagy legalábbis remélte, hogy kérdezte.

A mozaik még mindig a helyén volt körülötte, minden pillanattal újabb paradoxonnal gazdagodva. Megpróbálta kiáltásával széttörni; hogy a helyébe egyszerűbb, érthetőbb szimbólum költözzék.

- Látni akarlak! - üvöltötte.

- *Itt vagyok* - jött a válasz. - *Howard, itt vagyok.*

- Vess véget nekik! - könyörgött.

- *Vessek véget? Minek?*

- A képeknek. Vess véget a képeknek!

- *Ne félj!.* Ez még a való világ.

- Nem! - ordított neki vissza - Nem az! Nem az!

Arca elé kapta kezét, hogy elzárja szeme elől a zűrzavar útját, de még ők is - a saját kezel - az ellenséggel tartottak.

Ott, a tenyere közepén, szemek nyíltak, melyek egyenesen rá meredtek. Ez már túl sok volt. Kiengedett egy elborzadt sikolyt, és elkezdett előre

zuhanni. A halraj felélénkült; a tüzek felizzottak; készen arra, hogy elemésszék.

Ahogy a földbe csapódott, minden eltűnt, mintha valaki lelökte volna a kapcsolót.

Egy pillanatig mozdulatlanul feküdt, hogy meggyőződjön róla, ez nem egy újabb trükk, majd, miután maga felé fordította a tenyerét, és azt is látóképesség nélkül találta, lassan talpra állt. Bele kellett kapaszkodnia egy alacsonyan lógó faágba, hogy megtarthassa egyensúlyát.

- *Csalódást okozol nekem, Howard* - szólalt meg ismét kísértője.

Mióta meghallotta a hangot, most első alkalommal volt képes azonosítani a hang forrását: egy pontot, jó tízméternyire maga előtt, ahol a fák által nyitott tisztáson egy pónifarkat viselő, félszemű férfi fürdött a fény árjában, és élénk érdeklődéssel tanulmányozta Howie-t.

- *Most már elég tisztán látsz?* - kérdezte.

- Igen - válaszolta Howie. - *Tisztán látlak. Ki vagy?*

- *A nevem Fletcher* - jött a válasz. - *És te vagy az én fiam.*

Howie szorítása megkeményedett az ágon.

- *A mid?*

Fletcher elnyűtt arcán nem futott át mosoly. Amit mondott, legyen bármennyire képtelen is, szemmel láthatón nem tréfának szánta. Kilépett a fák gyűrűjéből.

- *Utálok rejtőzködni* - tört fel belőle. - *Különösen előled. De olyan sok volt itt az ember...* (Vadul gesztikulált karjaival.) - *Mindenfelé! Mindannyian egy exhumálás miatt. El tudod ezt képzelni? Micsoda időpocsékolás!*

- *Azt mondtad, hogy A fiad?* - kérdezte Howie.

- *Igen* - felelte Fletcher. - *Ez a kedvenc szavam! Ami fent van, lenn is van, nem igaz? Egy golyó az égen. Kettő a láb közt.*

- *De ez most tréfa* - vágott közbe Howie.

- *Te tudod* - válaszolta Fletcher halálos komolysággal. - *Már hosszú ideje hívlak: ahogy atya a fiút.*

- *Hogyan kerültél a fejembe?* - akarta tudni Howie.

Fletcher nem bajlódott azzal, hogy választ adjon a kérdésre.

- *Szükségem volt rád, hogy segíts nekem* - mondta. - *De te ellenálltál nekem. Azt hiszem, én is valami hasonlót tettem volna a te helyedben. Hátat fordítottam volna az égő bozótosnak. Ebben is hasonlítunk egymásra. Családi vonás.*

- *Nem hiszek neked.*

- Hagynod kellett volna még futni a víziókat egy darabig. Jó kis utazás volt, nem? Már jó régen nem csinálhattam ezt. Mindig is kedveltem a meszkalint, bár gyanítom, mostanra egy csöppet kiment a divatból.

- Nem tudom - válaszolta Howie.

- Te helytelenítet az ilyesmit.

- Igen.

- Hát, nem valami fényes kezdet, de ennél már talán csak jobb jöhet. Az apád, tudod, a meszkalin rabja volt. Rettentően vágytam a víziókra. Neked is tetszettek. Vagy legalábbis egy darabig élvezted őket.

- Rosszul lettem tőlük.

- Túl sokat kaptál egyszerre. Majd hozzászoksz.

- Nincs az az Isten!

- Pedig meg kell tanulnod, Howard. Ez nem szórakozás volt, hanem lecke.

- Miről?

- A lét és a valamivé válás tudományáról. Alkímia, biológia és metafizika egyetlen tantárgyban összegyúrva. Sokáig tartott, amíg megértettem az elemeit, de végül ennek köszönhetem, amivé lettem - Fletcher ujjjaival végigsimított az ajkain - ... mely, azt hiszem, ezt a kissé patetikus figurát formálta belőlem. Biztosan vannak jobb módjai is, hogy találkozz az ősatyáddal, de minden tölem telhetőt megtettem, hogy érzékeltessem veled a csodát, mielőtt találkozol hús-vér teremtményével.

- Ez csak egy álom - utasította vissza a fiú. - Túl sokáig bámultam a napba, és megfőzte az agyamat.

- Én is szeretek a napba nézni - tudatta Fletcher. - De nem, ez nem álom. Ebben a pillanatban mindketten jelen vagyunk itt, hogy civilizált lényekhez illően megosszuk egymással a gondolatainkat. Ahogyan a való életben szokás. Kitárta a karjait: - Gyere közelebb, Howard! Ölelj meg!

- Olyan nincs.

- Mitől félsz?

- Te nem vagy az apám.

- Igazad van - magyarázkodott Fletcher. - Én csak az egyik apád vagyok. Volt egy másik is. De hidd el nekem, Howard, én vagyok a fontos kettőnk közül.

- Undorító dolgokat beszélsz, tudod?

- Miért vagy ennyire dühös? - tudakolta Fletcher. - Amiatt a kétségbeesett kis viszonyod miatt a Jaff lányával? Felejtsd el őt!

Howie levette a szemüvegét, és résnyire szűkítette a szemeit: - Honnan tudsz te Jo-Bethről? - kérdezte.

- Akármilyen is fordul meg a fejedben, ott van az enyémben is. Legalábbis mióta szerelmes nem lettél. Meg kell, hogy mondjam, nekem sem volt jobban ínyemre a dolog, mint neked.

- Ki mondta, hogy nekem nincs ínyemre?

- Én magam soha életemben nem voltam szerelmes, csak rajtad keresztül ízleltem meg ezt az érzést, de nekem nem tűnt túl édesnek.

- Ha van valami közöd Jo-Beth-hez...

- Ő nem az én lányom, hanem a Jaffé. Ő van ott a fejében, ahogyan én a tiédben.

- Ez akkor is csak egy álom - tiltakozott Howie újra. - Annak kell lennie. Egy nyavalyás álomnak.

- Akkor próbálj meg elindulni.

- He?

- Ha ez csak egy álom, próbálj menni. Aztán végre túl lehetünk a kétkedéseden, és munkához láthatunk.

Howie újra felhúzta a szemüvegét, visszahozva Fletcher arcát a fókuszba. Nem látott rajta mosolyt.

- Gyerünk! - mondta Fletcher. - Minél előbb meg kell szabadulnod a kételyeidtől, mert nincs sok időnk. Ez most nem játék. És nem is álom. Ha nem segítesz nekem, sokkal többet teszel kockára, mint azt a filléres románcot.

- Baszd meg! - kiáltott rá Howie, kezét ökölbe szorítva. - Fel fogok ébredni. Csak figyelj!

Minden erejét összeszedve a mellette álló fa törzsébe öklözött, úgy, hogy az egész lombkorona beleremegett.

Néhány levél hullott le körülötte. Újabb ökölcsapást mért a durva faháncsra. A második ütés fájt, még jobban, mint az első. Ahogy a harmadik, majd a negyedik is. Fletcher képe egy pillanatra sem remegett meg; határozott kontrasztot alkotott az alakját megvilágító napfénnel. Howie újabb ökölcsapása nyomán felrepedt a bőr az ujjpercein, és vérezni kezdett. Habár a fájdalom minden egymást követő ütéssel meghatványozódott a testében, az őt körülölelő világ semmi jelét sem mutatta a megadásnak. Elszántan arra, hogy minden áron megtöri a varázst, tovább döngölte a fatörzset, mintha csak valami újféle gyakorlatot végezne, melynek nem is a test erősítése, hanem tönkretétele lenne a célja.

- Csak egy álom - mondogatta magának.

- Nem fogsz felébredni - figyelmeztette Fletcher. - Fejezd be, mielőtt még eltörsz valamit. Az ujjakat nehéz kinöveszteni. Nekünk is évmillióig tartott, míg sikerült...

- Csak egy álom - ismételte Howie. - Csak egy álom.

- *Befejeznéd végre?*

Sokkal több minden fűtötte Howie-t, mint az álomból való szabadulás vágya. Tucatnyi más sérelme is utat talált magának ütéseiben. A düh Jo-Beth és az anyja ellen, sőt a saját anyja ellen is előjött belőle; majd saját maga ellen, közönyössége miatt, amiért ennyire szent bolond, miközben a világ olyan átkozottul bölcs, és a bolondját járatta vele. Ha sikerülne szétfoszlatni ezt az illúziót, soha többé nem lenne bolond.

- *El fogod törni a kezedet, Howard...*

- Fel fogok ébredni.

- *És azután mit csinálsz majd?*

- Fel fogok ébredni.

- *És mihez fogsz kezdeni a törött kezeddel, ha majd megkér, hogy simogasd meg?*

Howie megállt, és Fletcher felé fordult. A fájdalom hirtelen mindent elborított. Szeme sarkából azt is látta, hogy a fa kérge bíborvörösen fénylik. Szédülni kezdett.

- *Ő... nem... nem... akarja... hogy megsimogassam - mormolta. - Ki... kizárt... a házából...*

Sebesült kezét leengedte az oldala mellett. Tudta, hogy a vér egyre sebesebben csepeg sebeiből, de nem volt lelkiereje odanézni. A veríték az arcán hirtelen jeges tövisekké dermedt. Az ízületei is kezdtek megadni magukat. Szédelegve kapta el lüktető kezét Fletcher tekintete elől (sötét volt, akár csak az övé; még a halott szeme is), és a nap felé lendítette.

Egy fénysugár utat tört magának a levelek között, az arcához.

- Ez... nem... álom - motyogta.

- *Ezt én is megmondhattam volna* - hallotta Fletcher megjegyzését, amint a fűtülés megtöltötte a fejét.

- *Ki fogom... dobni... a taccsot...* - mondta - *Nem... bírom a...*

- *Nem hallom, mit mondasz, fiam.*

- *Nem... bírom... bírom... a...*

- *Vért?* - kérdezte Fletcher.

Howie bólintott. Ez hiba volt. Agya megpördült a koponyájában, a kapcsolatok összezavarodtak. Nyelve elnehezült, füleit viasz pecsételte le, nedves szemhéja lezárult szemein.

- Itt sem vagyok - gondolta, és összeesett.

Oly sokáig vártam a sziklába zártan, hogy vethessek egy pillantást a fényre. És most, hogy itt vagyok, nem lesz rá időm, hogy élvezzem. Vagy a

te társaságodat. Nincs időnk rá, hogy jól érezzük magunkat egymás társaságában, ahogy apa és fia szokta.

Howie felnyögött. A világ eltűnt a látóköréből. Ha ki akarná nyitni a szemeit, akkor ott lenne mögöttük, rá várva. De Fletcher azt mondta, nem érdemes erőltetni.

Tartalak, mondta neki.

Ez igaz volt. Howie érezte, ahogy apja karjai átölelik a sötétségben. Hatalmasnak érezte őket. Vagy talán csak ő zsugorodott össze; újra kisbaba lett.

Soha nem terveztem, hogy apa leszek, mondta éppen Fletcher. Sokkal inkább a körülmények kényszerítő hatására cselekedtem úgy. A Jaff úgy döntött, hogy gyermekeket nemz, tudod, hogy azok legyenek akaratának evilági közvetítői. Nekem is hasonlóan kellett tennem.

- Jo-Beth? - motyogta Howie.

Igen.

- Ő a tiéd, vagy az övé?

Természetesen az övé.

- Akkor nem vagyunk testvérek... vagy ilyesmi?

Nem, természetesen nem. Ő és a testvére az ő teremtményei, ahogy te az enyém. Ezért kell segítened nekem, Howie. Gyengébb vagyok, mint ő. Egy álmodozó. Mindig is az voltam. Egy drogos álmodozó. Ő pedig már odakint van, építgeti azt az átkozott teratát...

- Mit?

A teremtményeit. A seregét. Amit attól a komédiástól is megszerzett: valami, amit magával vihet. És én? Nekem nincs semmim. A haldoklóknak nincsenek már álmaik. Csak a félelmeik. Ő a félelmet szereti.

- És ki az az ő?

A Jaff. Az ellenségem.

- És ki vagy te?

Az ő ellensége.

- Ez nem válasz. Ennél sokkal többet akarok tudni.

Az túl sok időbe tellene. Nincs sok időnk, Howie.

- Csak a vázat.

Howie érezte Fletcher mosolyát a fejében.

Ó... vázat, azt adhatok neked, mondta az apja, Madarak és halak vázait. Földbe temetett lények vázalt. Emlékeket. Vissza, egészen az eredendőig.

- Én vagyok hülye, vagy csak te beszélsz össze-vissza?

Oly sok mondanivalóm lenne, és oly kevés az időnk. Talán legjobb lesz, ha mindent megmutatok neked.

Hangjába feszült tónus költözött; Howie szinte érezte a belőle áradó nyugtalanságot.

- Most mit fogsz csinálni? - kérdezte.

Megnyitom előtted az elmémet, fiam.

- Te félsz...

Nem akármilyen utazás lesz. De most nincs más lehetőségem.

- Azt hiszem, én ezt nem akarom.

Már késő, mondta Fletcher.

Howie érezte, hogy az őt körülölelő karok elernyednek; érezte, hogy kicsúszik a fogásból. Ez volt minden rémálmok nagyatyja: a zuhanástól való félelem. De ebben a gondolatvilágban a gravitáció törvényei is paradox módon érvényesültek. Ahelyett, hogy apja arca elenyészett volna a távolba, miután hagyta őt lezuhanni, az egyre hatalmasabbra nőtt, ő pedig egyenesen belecsapódott a közepébe.

Nem voltak már szavak, hogy emészthetővé redukálják a gondolatot: csak maguk a gondolatok, azok viszont hihetetlen bőséggel. Túlságosan sok a megértéshez. Howie örült, hogy a felszínükön tudott maradni.

Ne küzdj! - hallotta apja utasítását. Ne próbálj úszni! Hagyd el magad! Merülj el bennem! Légy bennem!

Akkor nem lennék többé magam, felelte Howie. Ha beléd fulladnék, nem magam lennék. A te lényed lennék. Nem akarok te lenni.

Kockáztasd meg! Nincs más út.

Nem! Nem tehetem. Nekem... uralkodnom kell magamon.

Küzdeni kezdett az elemek ellen, melyek körülvették. Az ideák és képek mégis áttörték tudatának falát. Idegen gondolatok kezdtek rajzani a fejében, túl a megértés határán.

...E világ (melyet Kozmosznak hívunk, másképpen az Agyagnak, avagy Helter Incendónak) és a Metakozmosz közt (melyet nevezhetünk Alibinek, más néven Exordtumnak, avagy a Magányos Helynek) hömpölyög Quiddity óceánja...

Egy tenger képe tűnt fel Howie fejében, és ő minden zavarodottsága ellenére felismerte a látványt. Ezeken a vizeken lebegett abban a röpke álomban, melyet Jo-Beth-szel osztott meg. Ezek a puha hullámok vitték tova testüket, cirógatták hajukat, miközben testük lágyan egymáshoz simult. A felismerés elcsitította félelmeit. Sokkal figyelmesebben hallgatta Fletcher szavait.

...és azon az óceánon van egy sziget.

Melyre ő is vethetett egy futó pillantást.

Ennek neve Ephemeris...

Gyönyörű név egy gyönyörű helynek. Csúcsai felhőkbe temetkeznek, de lankáit fényár borítja el. Nem a nap fénye, a szellemé.

El akarok menni oda, gondolta Howie. El akarok menni oda Jo-Beth-szel.

Felejtsd el őt!

Mondd el, mi van ott! Mi van az Ephemerisen?

Az *Utolsó Előadás*, tértek vissza apja gondolatai, melyet háromszor láthatunk életünk során. Születéskor, a halál pillanatában, és egyetlen éjszakán, amikor életünk szerelme mellett alszunk.

Jo-Beth.

Mondtam, felejtsd őt el!

Jártam ott Jo-Beth-szel! Együtt lebegtünk az óceán vizében.

Nem.

De. Ez azt jelenti, hogy ő életem szerelme. Te magad mondtad.

Mondtam neked, hogy el kell őt felejtened.

Ő az! Istenem! Ő az!

Amit a Jaff alkot, az túl tisztátalan ahhoz, hogy szerethesd. Túlságosan romlott.

Ő a legsodálatosabb lény, akivel valaha találkoztam.

Elkergetett - emlékeztette Fletcher.

Akkor majd visszaszerzem valahogyan.

A lány képe mindennél tisztábban ragyogott előtte; tisztábban, mint a sziget, vagy az óceán, melyben testük lebegett. Kinyúlt az emlékkép után, és belekapaszkodva kirántotta elméjét apja szorításából. Először a rosszullét tért vissza, majd fokozatosan a fény is, keresztülfurakodva a lombsátoron.

Kinyitotta a szemeit. Fletcher már nem fogta át, ha egyáltalán valaha is átfogta. A hátán feküdt a gypeszönyegen. A karja könyöktől csuklóig zsibbadt volt, de azon túl Howie a kétszeresének érezte a valóságos méretnél. A kezébe markoló fájdalom volt az első bizonyítéka annak, hogy nem álmodik. A második, hogy épp az imént ébredt fel álmából. A lófarkas férfi tehát valóságos; efelől semmi kétség. Márpedig akkor a híreknek is azoknak kell lenniük. Ez valóban az apja, ha tetszik, ha nem. Felemelte a fejét a fűről, miközben újra meghallotta Fletcher hangját:

- Neked fogalmad sincs róla, milyen kétségbeesett helyzetben vagyunk. Ha nem állítjuk meg, a Jaff meg fogja szállni a Qulddityt.

- Mi közöm neked mindehhez? - kérdezte Howie.

- Te is felelős vagy - jelentette ki Fletcher. - Nem lettem volna az atyád, ha nem úgy gondoltam volna, hogy egy napon majd a segítségemre lehetsz.

- Nagyon megható - gúnyolódott Howie. - Mindjárt más színben látom a dolgokat.

Elkezdett talpra állni, közben gondosan kerülte sebesült keze látványát. - Nem kellett volna megmutatnod nekem azt a szigetet, Fletcher - mondta neki. - Most már tudom, hogy ami Jo-Beth és köztem van, valódi érzelem. Ő nem romlott. És nem is a testvérem. Ez pedig azt jelenti, hogy visszakaphatom.

- *Engedelmeskedj nekem!* - utasította Fletcher. - *Te az én gyermekem vagy. Engedelmeskedned kell!*

- Ha rabszolgára van szükséged, menj, és keress egyet - felelte Howie. - Nekem sokkal jobb dolgom is van ennél.

Hátat fordított Fletchernek, legalábbis egészen addig remélte, hogy hátat fordított, míg a férfi fel nem tűnt az orra előtt.

- Ezt meg hogy a pokolba csináltad?

- *Nagyon sok mindent meg tudok tenni. Apróságokat. Mindenre megtanítalak. Csak ne hagyd cserben, Howard.*

- Senki sem hív Howardnak - mondta Howie, felemelve kezét, hogy arrébb lökje Fletchert. Sebe, melyről átmenetileg elfeledkezett, megjelent a szeme előtt. Az ujjizületek kétszeresére fel voltak dagadva, kézfeje és ujjai ragacsosak voltak a vértől. Néhány fűszál esett foglyul köztük: élénk zöld az élénk vörösön. Fletcher iszonyodva lépett hátra.

- Te sem bírod a vér látványát, igaz? - kérdezte Howie.

Ahogy visszakozott, valami megváltozott Fletcher megjelenésében, de a változás túl árnyalt volt ahhoz, hogy Howie tisztán láthassa a jellegét. Talán amiatt volt, hogy behátrált a napfény egy tócsájába, és az valamiképpen átszűrődött a testén? Vagy talán a testébe zárt kis darabka égbolt szabadult el, hogy átmossa szeme kékjét? Bármilyen is volt az, megtörtént, majd nyomtalanul elenyészett.

- Kössünk egyezséget! - mondta Howie.

- *Hogyan?*

- Te békén hagysz engem, én békén hagylak téged...

- *Csak mi vagyunk, fiam. Az egész világ ellen.*

- Elegem van ebből az eszelős baromságból, érted? - kiáltott fel Howie, majd levette tekintetét Fletcherről, és az előtte kigyózó ösvényre szegezte.

- Innen indultam el. Ettől a szent bolond szarságtól! És elegem van belőle! Elég! Végre van valakim, aki szeret!

- *Én szeretlek* - mondta Fletcher.

- Hazudsz.

- *Igazad van, de meg fogom tanulni.*

Howie véres kezét előrenyújtva már elindult.

- *Meg tudom tanulni* - hallotta apja hangját maga mögött. - *Howard, hallgass rám! Meg tudom tanulni!*

Nem sietett. Nem is lett volna hozzá ereje. Sikerült is elérnie a műutat, anélkül, hogy elesett volna, ami a szellem diadala volt az anyag felett, tekintve mennyire elgyengült. Ott megpihent egy kicsit, hogy megkönnyebbülten állapítsa meg, Fletcher nem követte erre a nyílt territóriumra. A férfinak olyan titkai vannak, melyeket nem tehet ki az emberi szemeknek. Pihenés közben tervezgetni kezdett. Legelőször is visszatér a motelba, hogy rendbe hozza kezét. Azután? Vissza Jo-Beth házához. Jó híreket kell közölnie vele, és meg is fogja találni ennek a módját, még ha egész éjjel kell is várnia a lehetőségre.

A nap forrón és fényesen sütött. Árnyéka élesen rajzolódott ki előtte menet közben. Szemeit az utca kövére szegezve követte annak mintázatát, amint az lépésről lépésre visszavezette az épelméjűségbe.

Az erdőben mögötte Fletcher elátkozta alkalmatlanságát. Sohasem volt jó a meggyőzésben; átugrálni a banalitásokról a víziókra, anélkül, hogy a közte levő lényeket érintené. Bosszantotta, hogy mennyire járatlan ebben az egyszerű képességben, melyet a legtöbb ember már tízéves korára a tökélyre fejleszt. Képtelen volt meggyőzni fiát a nyílt beszélgetés során, és Howard ellökte magától a kinyilatkoztatásokat is, melyek pedig megvilágíthatták volna a számára az apját fenyegető veszélyeket. Pedig ezek nem csak őt, hanem az egész világot fenyegetik. Fletchernek egy pillanatig sem volt kétsége afelől, hogy a Jaff legalább olyan veszélyes most, mint annak idején a Misi6n de Santa Catrinában volt, amikor a Nunci6 kifinomította. S6t, annál is veszélyesebb. K6zvetit6i vannak a Kozmoszban: gyermekei, akik engedelmeskednek szavának, mert 6 képes b6nni a szavakkal. Howard jelen pillanatban is az egyik 6gyn6ke karjába tart. Ez olyan, mintha m6ris elveszítette volna. 6gy nem maradt m6s v6laszt6sa, minthogy maga menjen be a Grove-ba, hogy olyan embereket keressen, akikb6l hallucig6ni6j6t 6jra fel6ll6thatja.

Nincs 6rtelme h6zni-halasztani a dolgot. M6r csak alig n6h6ny 6r6ja maradt sz6rk6letig, amikor a napf6ny 6tadja hely6t a s6t6ts6gnek, 6s a Jaff m6g nagyobb el6nybe ker6l vele szemben, mint amennyit m6r eddig siker6lt el6rnie. B6rmennyire is nem volt 6ny6re a Grove utc6it j6rnia, mi

más választása maradt? Talán belebotlik néhány olyan emberbe, akik még most is, a napvilág fényénél is, szívesen álmodoznak.

Felnézett az égboltra, és misszióbeli szobájára gondolt, melyben oly sok áldott órát töltött el Raul társaságában, Mozartot hallgatva, és figyelve az óceánról felszálló fellegek gomolygását. A változást, mindig a változást. A formák áramlását, melyekben mindig földi dolgok halvány visszhangjait vélte felfedezni: egy fát, egy kutyát, egy emberi arcot. Egy napon egyesülni fog a felhőkkel, amikor ennek a háborúnak a Jaff-fal egyszer és mindenkorra vége lesz. Az elválás felett érzett szomorúsága - Raul elment, Howard elment, minden kicsúszik a kezei közül - akkor foszlik csak semmivé.

Csupán a röghöz kötöttek éreznek gyötrelmet. A mozgás mindig, mindenben tovább él. Egyetlen birodalom, mely egyetlen halhatatlan napig él csak.

Ó, bárcsak ott lehetne!

HÉT

William Witt számára a reggel, amit eddig csak legrosszabb rémálmaiban képzelt el, aznap valósággá vált. Amikor kilépett bájos, egyemeletes stillbrooki rezidenciája ajtaján - azzal szokott dicsekedni klienseinek, hogy az öt év alatt, amióta az épület az ő tulajdonában van, az értéke harmincezer dollárral emelkedett -, hogy megkezdjen egy újabb normális napot az ingatlanértékesítésben, a föld legszeretetreméltóbb városában, a dolgokat valahogy másmilyennek találta, mint szokásosan. Ha megkérték volna, hogy pontosan határozza meg, miben áll ez a változás, nem tudott volna határozott választ adni, de azt ösztönösen megérezte, hogy az ő szeretett Palomo Grove-ja bizony betegeskedik. A délelőtt nagy részét irodája ablakánál állva töltötte, mely egyenesen a bevásárlóközpontra nézett. A Grove-ban szinte mindenki egy héten legalább egyszer kihasználta a szupermarket szolgáltatásait: vagy a bevásárlás, vagy a társasági élet okán. William kimondhatatlanul büszke volt a tényre, hogy az itt megfordulók kilencvenkilenc százalékának fejből tudta a nevét. Szinte valamennyiük kérte már a segítségét, hogy új otthont találjon: gyakorta azért szállásolta őket máshová, mert a család kinötte a házat, melyet új telepesként elsőként vásárolt; sokszor fordultak hozzá azok a középkorú párok, akiknek kirepültek a gyerekei; és végül ő értékesítette akkor is a házakat, ha lakójuk kihalt belőle. Ezért cserébe legtöbbjük őt is név szerint ismerte. A keresztnévén szólították, megdicsérték a csokornyakkendőit (ezek voltak az ő névjegyei, száztizenegy darabot birtokolt belőlük), és bemutatták itt vendégeskedő barátaiknak.

De ma, ahogyan kinézett az ablakon, nem lelt örömet a mindennapi rituáléban. Buddy Vance halálának szomorú ténye, vagy az azt követő események gyakoroltak akkora hatást a népekre; az tartotta vissza őket attól, hogy üdvözöljék egymást a parkolóban? Vagy, akárcsak ő, erre a különös várákozásra ébredtek, mintha valami olyan esemény közelegne, amit elfelejtettek ugyan beírni a határidőnaplójukba, mégis hiányoznának róla, ha nem jelennének meg?

Csak állt, és figyelt, képtelenül arra, hogy értelmezze az árulkodó jeleket. Végül úgy döntött, hogy tesz egy ingatlanértékelő kört. Volt három ház - kettő Deerdellben, egy Windbluffben -, amit meg kellett néznie, hogy meghatározhassa az árakat. Nyugtalanlansága nem hagyott alább, ahogy keresztülhajtott Deerdellen. A nap, mely könyörtelenül tűzött a járdákra és a pázsitos udvarokra, és az áttetszően lüktető levegő, mintha mind fel akarta volna oldani hevében az ő kedves városát, hogy mindörökre lemossa a föld színéről.

A két deerdelli birtokot különböző lelakottsági fokban találta; mindkettőnél szükség volt minden szaktudására, hogy összegezze az előnyöket és hátrányokat. Mire végzett velük, és elindult a windbluffi ház felé, elég sokáig elszakadt félelmeitől ahhoz, hogy meggyőzze magát, túlreagálta a helyzetet. Jól tudta, hogy az előtte álló feladat nem kevés örömet tartogat a számára. A Wild Cherry Glade, alig valamennyivel a Sarlók alatt, hatalmas és kíváncsú építmény volt. Magában már meg is írta a Jobb Otthon szalagcímét, miközben kiszállt az autóból.

Legyen Ön a Domb királya! Vár Önre a tökéletes családi otthon!

Kiválasztotta a bejárati ajtó kulcsát a karikán, és benyitott. A jogi csörték miatt a ház már tavasz óta üresen, mégis eladhatatlanul állt; a levegő poros volt és áporodott. Szerette ezt az illatot. Volt valami az elhagyatott helyekben, ami megfogta. Szeretett úgy gondolni rájuk, mint családokra várakozó otthonokra; üres vásznakra, melyek alig várják, hogy vevőik felfessék rájuk saját, különbejáratú paradicsomukat. Végigsétált a szobákon, és minden szobáról precíz jegyzeteket készített, miközben csábító frázisokon törte a fejét.

Tágas és makulátlan. Tökéletes otthon még a legkényesebb vevőnek is. 3 hálószoba, 2 fürdő, mozaikpadlóval, nyírfá burkolat az ünnepi étkezőben, konyha teljes felszereléssel, zárt belső udvar...

Tekintve a méreteket és az elhelyezkedést, jól tudta, hogy a ház magas áron fog elkelní. Miután tett még egy kört az alsó szinten, kinyitotta a kertre nyíló ajtót, és kilépett. A házak, még a Domb alsóbb régióiban is, alaposan kiterjedtek voltak. Az udvarra egyik szomszéd sem láthatott be. Ha beláttak volna, már biztos panaszkodtak volna az ott uralkodó állapotok miatt. A fű combmagasságig ért, egyenetlen volt, és fonnyadt; a fákra is ráfért volna egy visszanyírás. Átgyalogolt a napfényben fürdő területen, hogy lemérje az úszómedencét. Ezt nem engedték le, miután Mrs. Lloyd, az ingatlan tulajdonosa, elhunyt. A víz alacsonyan állt, felszínét zöldellő algák kérge borította; még élénkebb színű, mint a csempék illesztései közt előbukkanó fű. Avas, áporodott szagot árasztott. Ahelyett, hogy

körbemérte volna a medencét, inkább megbecsülte a méreteit, jól tudva, hogy gyakorlott szeme majdnem annyira megbízható, mint egy mérőszalag. Éppen a számokat körmölgette, amikor a medence közepén egy vízgyűrű jelent meg, majd kezdett feléje araszolni az iszamos felszínen. Hátrébb lépett a peremtől, megjegyezve, hogy minél előbb ki kell hívnia a medencetisztítót. Akármilyen szaporodott is el a vízben - gomba vagy hal -, már csak órákban számolhatja, ami önkényes bérletéből hátravan.

A vízfelszín újra megmozdult; a fodrozódó hullámok egy másik napot és egy másik kísérteties vizet idéztek fel az emlékeiben. Lerázta magáról az emlékkép terhét - vagy legalábbis megpróbálta -, és hátat fordítva a medencének elindult a ház felé. De az emlék túl régóta élt már magányosan, és most nagyon is ragaszkodott a társaságához. Szemei előtt megjelent a négy lány - Carolyn, Trudi, Joyce és az a gyönyörű Arleen - olyan tisztán, mintha csak tegnap kémkedett volna utánuk. Újra végignézte, ahogyan kibújnak ruháikból. Hallotta csacsogásukat, kacajaikat.

Megállt, és visszapillantott a medencére. A lötyty nyugodt volt. Bármit is ellett, bárminek is szolgált otthonul, visszament aludni. Az órájára pillantott. Még csak egy és háromnegyed órája volt távol az irodától. Ha egy kicsit behúzó, és gyorsan végez itt, akkor lesz ideje rá, hogy hazamenjen, és megnézzon egy videót a kollekcióból. Az elgondolástól, részben a medence által kiváltott erotikus visszaemlékezéstől fűtve, megújult lelkesedéssel vetette magát a munkába. Lezárta a hátsó ajtót, és elindult az emeletre.

Félúton felfelé, egy fentről felhangzó zörej állította meg.

- Ki van ott? - tudakolta.

Nem érkezett válasz, újra csak az a zaj. Másodszor is elismételte a kérdést; a kérdésből és a válaszhangból álló dialógus megint csak nem vezetett eredményre. Lehet, hogy a kölykök vannak a házban? Az üres birtokokra való betörés, miután jó sokáig szinte elfelejtődött, az utóbbi években ismét fellendült. Ez volt azonban az első alkalom, hogy tett közben fülön tudott csípni valakit.

- Lejössz? - kérdezte, annyi *basso profundó*t sűrítve hangjába, amennyi csak elfért. - Vagy én menjek fel, hogy lehozzalak?

Újra csak az a csattogó hang jött válaszul, amit korábban is hallott, mintha egy apró kutya lenyíratlan körmökkel szaladgálna a keményfa padlón.

Hát legyen, gondolta William. Újra megindult felfelé a fokokon, minél erősebben odacsapva lábát a lépcsőkhöz, hogy a behatolókat megfélemlítse. A Grove szinte valamennyi kölykét ismerte név, sőt becenév szerint. Akiket pedig nem, azokat is könnyedén kiszúrta volna az iskola udvarán. Példásan meg fogja büntetni, hogy a többinek kedvét szegje.

Mire felért a lépcsősor tetejére, minden elcsendesedett. A délutáni nap áthatolt az ablaktáblákon, és feloldotta azt a kis szorongást is, ami volt benne. Nincs itt semmi veszély. Az a veszély, amikor éjfélkor L. A.-ben az ember meghallja, hogy valaki a késével a téglákat karcolva nekiindul az üldözésére. Ez csak a Grove, és egy napfényes péntek délután.

Mintha csak ezt a gondolatot akarná erősíteni, a legnagyobb hálószoza zöld ajtaján át egy felhúzhatós játék botorkált ki az előtérbe, egy jó harminc centi hosszú százlábú, műanyag lábait ritmusosan ütögetve a fapadlóhoz. Elmosolyodott a gesztustól. A kölyök ezt a játékot küldte ki megadása jeléül. William elnéző mosollyal hajolt le, hogy felvegye, közben az ajtó felé sandított.

Szemei abban a pillanatban visszarebbentek a játékra, amint megérintette, és érintése is igazolta azt, amit a látásával már felfogott, ugyanakkor már túl késő volt, hogy cselekedjen ellene: a dolog, amit felvett, egyáltalán nem volt játékszer. A páncélja lágy volt a kezében, forró és nedves, feregmozgása visszataszító. Megpróbálta elengedni, de a test a kezéhez tapadt, és beledolgozta magát a tenyerébe. Eldobva ceruzáját és jegyzetömbjét, a másik kezével ragadta meg, majd dobta földre, a földre. A lény cikkelyekre osztott hátára zuhant, és tucatnyi lábával úgy pedálozott, mint egy felfordított folyami rák. William zihálva hátrált a falnak, és ekkor az ajtó mögül meghallotta a hangot:

- Ne állj meg a küszöbön! Szívesen látott vendég vagy.

A beszélő bizony nem gyermek, ébredt rá William, bár azt már jóval ezelőtt eldöntötte magában, hogy első elképzelései túlzottan optimisták voltak.

- Mr. Witt - szólalt meg egy másik hang. Ez lágyabban szólt, és felismerhetőbben.

- Tommy-Ray? - kérdezte William, képtelenül arra, hogy leplezze megkönnyebbülését. - Te vagy az, Tommy-Ray?

- Hát persze. Gyere csak be, és találkozz a fiúkkal.

- Mi folyik itt? - kérdezte William, átlépve a kínlódó bestián, szélesre tárva az ajtót. Mrs. Lloyd csinz-drapériái össze voltak húzva az ablakokon, és a kinti napfény után a szoba kétszerte sötétebbnek tűnt. De így is ki

tudta venni Tommy-Ray McGuire-t, a szoba közepén állva, és mögötte, a legsötétebb sarokban ülve, egy másik ember jelenlétét. Egyikük nem is olyan régen megmártózhatott a medencében, gondolta William, ahogyan az a csípős szag szétáradt orrüregében.

- Nem lenne szabad itt lennetek - korholta Tommy-Rayt. - Te is tudod, hogy ez birtokháborítás. Ez a ház...

- De azért ugye nem fogsz minket elárulni? - kérdezte Tommy-Ray. Tett egy lépést William felé, teljesen eltakarva kollégáját a szeme elől.

- Ez nem olyan egyszerű... - kezdte William.

- Dehogynem - mondta Tommy-Ray kéretlen egyszerűséggel. Tett még egy lépést, majd még egyet, azután hirtelen elhaladt William mellett, és becsapta az ajtót. A hang felkavarta Tommy-Ray társaságát - vagy még inkább a társasága társaságát -, mert amint William szeme kezdett hozzászokni az idebent uralkodó félhomályhoz, meglátta, hogy a sarokban ülő szakállas férfin nyüzsögnek az olyan kreatúrák, melyek mindegyike családias hasonlóságot mutatott az ajtón kívül rekedt százlábúval. Úgy borították be a testét, mint egy élő pajzs. Átmásztak az arcán, ajkain és szemein megpihenve; összegyűltek az ágyékán, hogy megmasszírozzák. Hónaljából ittak, gyomrán ficáncoltak. Olyan sokan voltak, hogy a test a normál emberi méret kétszeresére duzzadt.

- Jézus Atyaisten - suttopta William.

- Nem semmi látvány, igaz? - kérdezte Tommy-Ray.

- Hallom, hogy te és Tommy-Ray régről ismeritek egymást - szólt közbe a Jaff. - Mondj el mindent! Szófogadó gyerek volt?

- Ez meg ki az isten? - akarta tudni William, visszapillantva Tommy-Ray-re. A fiú szeme felcsillant.

- Ez az apám - jött a válasz. - A Jaff.

- Szeretnék, ha megmutatnád nekünk a lelked titkait - kérte sejtelmesen a Jaff.

Williamnek késedelem nélkül otthoni kollekciója ötlött az eszébe. Hogyan szerezhették ez az obszcén izé tudomást erről? Talán Tommy-Ray kémkedett utána? Kukucskált a kukucskáló után?

William megrázta a fejét: - Nincsenek titkaim - mondta erőtlenül.

- Talán így is van - fintorodott el Tommy-Ray. - Nézd ezt az unalmas szarzsákot!

- Ne legyünk udvariatlanok - intette rendre a Jaff.

- Mindenki azt mondja - mondta Tommy-Ray -: Azok a kurva csokornyakkendők, meg az az állandó biccentés mindenkinek.

Tommy-Ray szavai Willambe martak. Tagjai legalább annyira megreszkettek ettől, mint a Jaff látványától.

- A legunalmasabb szaros kis féreg ezen a rohadt lepratelepen - gyalázkodott Tommy-Ray.

Válaszul a Jaff lekapta az egyik teremtményt a hasáról, és Tommy-Ray felé dobta. A lény, melynek korbácsszerű farokkinövései és csak egy parányi feje volt, Tommy-Ray arcába fészkelte magát, és a hasát nekinyomta a fiú szájának, aki ettől elveszítette az egyensúlyát, és oldalra bukott, miközben lekaparta a parazitát arcáról. Az komikus cuppanó hangot hallatva végül engedett, felfedve Tommy-Ray vigyorát, amit a Jaff harsányan kacagva visszhangzott. Tommy-Ray erőtlenül gazdája felé lökte az állatot, mely így félméternyre onnan állapodott meg, ahol William állt. Az ingatlanügynök önkéntelenül is hátrahúzódott, újabb nevetést fakasztva apából és fiából.

- Nem fog bántani - nyugtatta a Jaff. - Hacsak én nem akarom.

Magához hívta a kreatúrát, amivel fia és ő labdázta; mire az lassan visszaolalkodott a Jaff hasának kényelmébe.

- Te talán ismered ezeket a népeket - vélekedett a Jaff.

- Ja - mormolta Tommy-Ray. - És azok ismerik őt.

- Ez itt például - mutatta a Jaff, előhúзва egy macskaméretű lényt a háta mögül. - Ez attól az asszonytól való... na, hogy is hívják, Tommy?

- Nem emlékszem.

A Jaff leengedte a kreatúrát, mely leginkább egy hatalmas, kifakult skorpióra emlékeztetett, a saját lábaira. A lény szinte félénknek tűnt; visszakíváncozott rejtkehelyére.

- Az a kutyás nő, Tommy... - töprengett a Jaff. - Valami Mildred.

- Duffin - mondta William.

- Úgy van! Úgy van! - lelkendezett a Jaff, hüvelykjét felé mutatva. - Duffin! Hogyan is felejtettük el? Duffin!

William ismerte Mildredet. Aznap reggel is látta - a kutyája nélkül - a parkolóban maga elé meredve, úgy, mint aki elfelejtette, hogy miért is jött. Fel nem foghatta, mi lehet közös benne és a skorpióban.

- Látom zavarban vagy, Witt - szólt a Jaff. - Azon tűnődsz: ez lenne Mildred új játszótársa? A válasz nem. A válasz a következő: ez itt Mildred legmélyebb titka, hús-vér alakban. És ez az, amit tőled is akarunk, William. A legmélyebb dolgaidat. A titkaidat.

Amilyen rámenős heteroszexuális kukkoló volt, William egyből meglátta az undorító lényeket a Jaff szavai mögött. Ő és Tommy-Ray nem

apa és fia, hanem itt dugtak egymással. Ez a baromság a mélységről, meg titkokról, csak arra való, hogy ezt elfedjék.

- Nem akarom, hogy bármi közöm is legyen ehhez - szabadkozott William. - Tommy-Ray is megmondhatja, soha nem voltam benne semmilyen bizzar ökörségben.

- Nincs semmi bizzar a félelemben - felelte a Jaff.

- Mindenki van - toldotta meg Tommy-Ray.

- Van, akiben több van, mint másokban. Te... úgy gyanítom... átlag feletti vagy. Ki vele, William. Van valami rossz a fejedben. Én csak meg akarlak szabadítani tőle, hogy a magamévá tegyem.

Megint ez a ködösítés. William hallotta, ahogy Tommy-Ray tett egy lépést az irányába.

- Ne gyere közelebb - figyelmeztette William. Szimpla blöff volt csak, és Tommy-Ray vigyorából ítélve azt ő is tudta.

- Jobban fogod magad érezni tőle - mondta a Jaff.

- Sokkal jobban - tette hozzá Tommy-Ray.

- Nem fáj. Hát... talán egy kicsit, a legelején. De ha egyszer végre kiadod magadból ezt a rossz dolgot, mindjárt más ember lesz belőled.

- Mildred csak egy volt a sok közül - mondta Tommy-Ray. - Egész csomó embert meglátogattunk az éjjel.

- Bizony.

- Én mutattam az utat, ő pedig megtette a többit.

- Megszimatolom a nekem való embereket, tudod. Nagyon jó a szaglásom.

- Louise Doyle... Chris Seapara... Harry O'Connor...

William valamennyiüket ismerte.

- ...Guther Rothberry... Martine Nesbitt...

- Martine egy egészen lenyűgöző dolgot rejtegetett - említette a Jaff. - Odakint van. Éppen hűsöl.

- A medencében? - motyogta William.

- Láttad?

William megrázta a fejét.

- Látnod kell! Tudnod kell, mi mindent rejtegettek ezek az emberek előled az évek hosszú során. (Ez valóban felkeltette a kíváncsiságát, bár William gyanította, hogy a Jaff teljesen közömbös volt az ügyet illetően.) - Azt hiszed, hogy ismered ezeket az embereket - folytatta -, de mindannyiuknak vannak félelmeik, amit nem vallanak be előtted; sötét helyek a lelkükben, melyeket a mosolyukkal lepleznek. Ezek... - emelte fel a karját,

melyen egy szőrtelen majomra emlékeztető lény csüngött -...élnek azokon a helyeken. Én nem teszek mást, mint előhívom őket.

- Martine-nál is? - kérdezte William, aki előtt felködlött a menekülés halvány reménysugara.

- Hát persze - felelte Tommy-Ray. - Az övé az egyik legszebb példány.

- Teratának hívom őket - magyarázta a Jaff. - Torzszülöttek, szörnyek. Hogy tetszenek?

- Szeretném... szeretném látni Martiné-ét - ravaszkodott William.

- Az a kedves kis hölgy - mondta a Jaff - azzal a gusztustalansággal a fejében. Menj, és mutasd meg neki, Tommy-Ray, azután hozd vissza ide!

- Oké.

Tommy-Ray elfordította az ajtógombot, de habozott kinyitni az ajtót, mintha megérezte volna William gondolatait.

- Tényleg látni akarod? - kérdezte a fiú.

- Látni akarom - válaszolta Witt. - Martine és én... - Hagyta kicsengeni a mondta végét. A Jaff egyből ráharapott.

- Te és az a nő, William? Együtt?

- Csak egyszer, vagy kétszer - hazudta. Soha egy újjal sem ért a nőhöz, és ami azt illeti, nem is akart soha, de remélte, hogy ennyi elég lesz indítéknak a kíváncsiságához.

A Jaffot, úgy látszott, sikerült meggyőznie.

- Eggyel több ok arra, hogy lásd, mit rejtegetett előled - fűzte hozzá. - Vidd csak ki, Tommy-Ray! Vidd csak ki!

A McGuire fiú a parancs szerint cselekedett, levezetve William-et a lépcsősoron. Önfeledten füttyörészett menet közben; könnyed járása és szokványos modora csak tovább erősítette a pokoli hatást, ami lényéből áradt. William nem is egyszer kísértést érzett rá, hogy megkérdezze tőle, miért, hogy jobban megérthesse, mi történik a Grove-val. Hogyan lehet egy gonosz ilyen önfeledt? Hogyan lehet egy lélek annyira romlott, mint Tommy-Ray-é, hogy úgy viselkedjen, mintha mi sem történt volna?

- Ijesztő, mi? - kérdezte hirtelen Tommy-Ray, miközben elvette tőle a hátsó ajtó kulcsait. Mintha a gondolataiban olvasna, gondolta Witt, de következő mondatával a fiú már rá is cáfolt a feltételezésre.

- Ezek az üres házak. Ijesztő helyek. Persze, neked biztos nem. Te már hozzászoktál, he?

- Így is mondhatjuk.

- A Jaff nemigen szereti a napfényt, ezért hoztam el ide. Valahol el kellett rejtőznie.

Tommy-Ray hunyorogva pillantott fel az égboltra menet közben: - Azt hiszem, kezdek én is olyan lenni, mint ő - jegyezte meg.

- Tudod, valamikor szerettem a tengerpartot: Topanga, Malibu. Most meg beteggé tesz, hacsak rágondolok arra a... fényességre.

Elindult előtte a medence felé, lehajtott fejjel cseverészve menet közben.

- Szóval te és Martine belehúztatok, he? Hát, nem egy Miss World, ha tudod, hogy mire gondolok. És az a cucc, ami benne volt! Látnod kellett volna, amikor előjött... Öcsém! Az volt aztán a látvány. Ahogy kiizzadta. Ahogy előjött azokon az apró lyukakon...

- Pórusok.

- He?

- Azok a kis lyukak: pórusok.

- Aha. Klassz volt.

Elértek a medencéhez. Tommy-Ray előrement a peremhez.

- Tudod, a Jaffnak megvan a maga módja a hívogatásukra. Az agyával csinálja. Én csak a nevükön szólítom őket, vagyis hát az emberek nevein, akikhez tartoztak. (Hátrafordult William felé, éppen rajta kapva, hogy az a kerítést vizsgálgatja, kitörési pont után kutatva.) - Untatlak? - kérdezte Tommy-Ray.

- Nem. Nem. Én... csak... dehogy untatsz.

A fiú újra a medence felé fordult: - Martine? - hívogatta a lényt. A vízfelszín fodrozódni kezdett. - Itt jön - mondta Tommy-Ray. - Le leszel nyűgözve.

- Az biztos - felelte William, közelebb lépve a peremhez. És amint a medence lakója lassan feltört a felszínre, kinyújtotta a karját, és meglökte Tommy-Rayt. A fiú felüvöltött, ahogy elveszítette egyensúlyát. William egy pillanatra meglátta a teratát a vízben - olyan volt, mint egy lábat növesztett hadihajó. Ezután Tommy-Ray egyenesen a lény hátára zuhant. William nem várta be, hogy ki fog megharapni kit. Megrohamozta a kerítés leggyengébb pontját, átmászott rajta, és már el is tűnt.

- Hagytad elszökni - bosszankodott a Jaff, amikor jó idő elteltével Tommy-Ray megjelent az emeleten, a családi fészekben. - Nem bízhatok meg benned, azt már látom.

- Átvert.

- Nem értem, miért vagy ilyen fenemód meglepve. Hát te nem tanulsz semmit? Az embereknek rejtett arcaik vannak. Ez teszi őket érdekessé.

- Megpróbáltam üldözőbe venni, de addigra már ellógott. Akarod, hogy meglátogassam? Esetleg végezzek vele?

- Nyugi, nyugi - csitította a Jaff. - Kibírjuk, ha egy-két napig terjeszti a szóbeszédet. Különben is, ki fog hinni neki? Mindenesetre sötétedés után máshová költözünk.

- Van egy csomó másik ház is.

- Nem kell keresgélned - mondta a Jaff. - Múlt éjjel megtaláltam az állandó lakhelyünket.

- Hol?

- Hát, a nő még nincs igazán felkészülve ránk, de majd lesz.

- Kicsoda?

- Majd meglátod. Közben szeretném, ha tennél egy aprócska kirándulást a kedvemért.

- Persze.

- Nem kell sokáig távol lenned. De van egy hely a parton, nem messze innen, ahol otthagytam valamit, sok évvel ezelőtt. Azt akarom, hogy hozd el nekem, míg én megadom a kegyelemdöfést Fletchernek.

- Alig várom, hogy induljak.

- Tetszik a halál gondolata, igaz?

Tommy-Ray elvigyorodott: - Igen, tetszik. A haveromnak, Andy-nek, volt egy klassz tetkója, egy koponya, itt - mutatott Tommy-Ray a mellkasára. - Pont a szíve felett. Mindig azt mondta, hogy fiatalon fog meghalni. Azt mondta, lemegy Bomborába, ott nagyon veszélyesek a sziklák - ha ledobják az embert a hullámok, tudod? -; kivár egy utolsó, nagy hullámot, és amikor a legjobban utazik, egyszerűen ledobja magát a deszkáról. Ilyen egyszerű. Halj meg fiatalon.

- És megtette? - kérdezte a Jaff. - Úgy értem, meghalt?

- Meg a frászt - mondta Tommy-Ray megvetően. - Nincs vér a pucájában.

- De te megtennéd.

- Most azonnal? Mint a huzat.

- Hát, azért ne siesd el a dolgot. Nagy mulatság lesz nemsokára.

- Tényleg?

- Tényleg. Egy óriási parti. Olyan parti, amelyet még nem látott ez a város.

- Ki lesz rá hivatalos?

- Fél Hollywood. A másik fele meg azt kívánja majd, bárcsak ő is ott lehetne.

- És mi?

- Ó igen, mi is ott leszünk. Ebben biztos lehetsz. Ott leszünk.

Végre, gondolta William Spilmont ajtajában állva, a Peaseblossom Drive-on, végre egy történet, amit elmesélhetek. Elszökött a Jaff udvarának rémségei elől, csak hogy elmondhasson végre egy történetet, és hössé váljon, amiért időben figyelmeztette őket.

William már átsegítette Spilmontot a házvásárlás nehézségein, nem is egy, de két esetben is. Eléggé jól ismerték egymást ahhoz, hogy a keresztnevüket használják beszélgetéskor.

- Billy? - kérdezte Spilmont, tetőtől talpig végigmérve Williamet. - Nem vagy valami jó színben.

- Nem, nem vagyok.

- Gyere be!

- Borzalmas dolog történt, Oscar - mondta William, készséggel elfogadva az invitációt. - Soha életemben nem láttam ennél szörnyűbb dolgot.

- Ülj csak le! - kínálta hellyel Spilmont. - Judith? Itt van Bill Witt. Kérsz valamit, Billy? Esetleg egy italt? Jesszusom, te reszketsz, mint a falevél.

Judith Spilmont maga volt a megtestesült földanya: széles csípőjű, nagy mellű. Előjött a konyhából, és megismételte férje észrevételeit külsőjével kapcsolatban. William csak egy pohárnyi jeges vizet kért, de még addig sem tudott várni a történettel, amíg az asszony visszaérkezett vele. Abban a pillanatban azonban, hogy belekezdett, egyből megértette, milyen eszelősen hangozhatnak szavai. Az ilyen mese a tábortűz mellé való volt, nem fényes nappal, egy zöldövezeti lakásba, miközben a hallgató gyermekei hangosan visítózva indiántáncot járnak az öntözőberendezés vízpermete alatt. Spilmont ennek ellenére kötelességtudóan végighallgatta, elhessegetve még feleségét is, miután az letette a vendég elé a vizet. William további perverzítást gyúrt a történetbe azzal, hogy név szerint megemlített mindenkit, akit múlt éjjel a Jaff megérintett, végül azzal fejezte be, hogy bármennyire is tébolyodottnak tűnjék is a sztori, mindez valójában megtörtént.

- Képzelem mit gondolsz most - zárta az elbeszélését William.

- Nem mondom, nem semmi történet - felelte Spilmont. - Ha más mondaná el nekem mindezt, azt hiszem, nem is igen hallgatnám végig. A francba, Bill... Tommy-Ray McGuire? Te is tudod, milyen normális kölyök.

- Elviszlek oda - ajánlkozott William. - Csak fegyver is legyen nálad.

- Nem, te most nem vagy abban az állapotban.
- Nem mehatsz oda egyedül - mondta William.
- Hé, szomszéd, hát úgy nézek én ki, mint aki nem szereti a gyerekeit?
Hát apátlan árvát akarok én csinálni belőlük? - nevetett fel Spilmont. -
Figyelj, legjobb lesz, ha hazamész. Majd felhívlak, ha van valami újság.
Rendben?

- Rendben.
- Biztos vagy benne, el tudsz vezetni hazáig? Megkérhetek valakit...
- Boldogulok majd.
- Rendben.
- Minden oké.
- Mellesleg, tartsuk egymás közt a dolgot, jó? Nem akarom, hogy bárki
nekiálljon hősködni.

- Nem, persze. Értem.

Spilmont szó nélkül figyelte, ahogy William elnyelte a maradék jeges vizet, majd kikísérte az ajtóhoz, kezét rázott vele, és útjára bocsátotta. William mindenben követte az utasításait. Egyenesen hazahajtott, felhívta Valerie-t, és közölte vele, hogy nem megy vissza délután, bezárt minden ajtót és ablakot, levetkőzött, kidobta a taccsot, lezuhanyozott, majd a telefon mellett ülve várta a további híreket Palomo Grove elfajultságáról.

NYOLC

Grillo három óra tizenöt körül, hulla fáradtan mászott ágyba, meghagyva a központosnak, hogy további utasításig ne kapcsoljon föl senkit se a lakosztályába. Így azután diszkrét kopogás keltette fel. Felült az ágyban; feje olyan könnyű volt, hogy majd elszállt.

- Itt a szobapincér - szólalt meg egy női hang.

- Én nem rendeltem semmit - válaszolta. Majd rádöbrent: - Tesla?

Tesla volt az valóban; pompásan nézett ki szokásos, kihívó öltözkékében. Grillo már régóta tudta, micsoda génusz szükségeltetik ahhoz, hogy a csiricsáreből valódi csillogás, a giccsből stílus váljék, bizonyos ruhadarabok és kiegészítők következetes alkalmazásával. Teslának az ilyen átformálás a legkisebb látható erőfeszítés nélkül ment. Ma például fehér férfiing volt rajta, túlságosan is bő, törékeny, karcsú alakjához; olcsó mexikói bola a nyakában, Madonna képével díszítve; szorosan a testhez simuló kék nadrág; magas sarkú cipő (ezzel együtt is épphogy csak a férfi válláig ért); és egy ezüst kígyót formázó fülbevaló, elmerülve vörös hajában, melyet csíkokban szőkítettett, és csak azért csíkokban, mert, jöllehet a szőkéknek sokkal több jut a jóból, egy teljesen beszőkített fej szerinte maga volt az erkölcsi fertő.

- Aludtál? - kérdezte a nő.

- Ja.

- Bocs.

- Ki kell mennem a vécére.

- Csak menj. Csak menj.

- Megkérdeznéd, hogy volt-e hívásom? - kiáltott neki hátra, amint találkozott a tükörben arcával. Gyűröttnek tűnik, gondolta: mint a rosszul táplált költő, aki valaha lenni akart valaki, de feladta a próbálkozást az első alkalommal, ahogy megéhezett. Csak amikor inogva megállt a porceláncsésze felett, egyik kezében farkával - mely még soha nem tűnt ennyire távolinak, vagy ennyire parányinak -, a másikkal szorosan megmarkolva az ajtó keretét, nehogy összerogyjon, akkor merte bevallani magának, mennyire vacakul érzi magát.

- Jobb lesz, ha távol maradsz tőlem - mondta Teslának, amint visszatörtölt hozzá. - Azt hiszem, influenzás vagyok.

- Akkor mars vissza az ágyba. És kitől kaptad el?

- Egy kissráctól.

- Abernethy hívott - informálta Tesla. - Meg egy nő, valami Ellen.

- Az ő kölyke.

- Amúgy kicsoda?

- Egy kedves hölgy. Mi az üzenet?

- Minél előbb beszélni akar veled. Nem adott meg számot.

- Azt hiszem, nincs is telefonja - szölt tétován Grillo. - Tudnom kellene, mit akarhat. Vance-nek dolgozott.

- Botrányszaga van?

- Igen. (Vacogni kezdett a foga.) A francba is - csattant fel. - Úgy érzem, mindjárt kigyulladok.

- Talán vissza kellene hogy vigyelek L. A.-be.

- Olyan nincs. A sztori itt van, Tesla.

- Mindenhol van egy sztori. Abernethy ráállíthat bárkit erre.

- Ez egy különös sztori - mondta Grillo. - Valami történik itt, amit nem egészen értek. (Lüktető fejjel ült le.) - Tudod, hogy ott voltam, amikor azok az emberek, akik megpróbálták felhozni Vance testét, meghaltak?

- Nem. Mi történt?

- Akármit is mondanak a hírekben, ez nem valami istenverte földalatti gátszakadás volt. Vagy legalábbis nem csak az. Először is, már jóval azelőtt ordítózást hallottam, hogy a víz megjelent volna. Azt hiszem, imádságokat üvöltöttek odalenn, Tesla. Fohászokat. Azután feltört az az átkozott gejzír. Víz, füst, mocskok. Holttestek. És volt ott még valami. Nem is csak egy: két valami. Feltört még valami a föld alól.

- Kimászott?

- Repült.

Tesla hosszú, sokatmondó pillantást vetett rá.

- Esküszöm neked, Tesla - mondta Grillo. - Lehet, hogy emberi lények voltak... lehet, hogy nem. Sokkal inkább tündek... nem is tudom pontosan... valami energiának. És még mielőtt rákérdeznél, tiszta voltam, és józan.

- Te voltál az egyetlen, aki látta?

- Nem, volt velem egy másik fickó, Hotchkiss nevű. Azt hiszem, hogy ő is látta őket. Csakhogy nem veszi fel a telefont, hogy megerősítsen.

- Úgy érzed, azt tenné?

- Hát jó, ez is csak azt igazolja, amit mindig is tudtál, nem? A munka Abernethynek, az a sok mocskolódás a gazdag és híres emberek közt...

- Meg hogy nem is szeretnél belém.
- Meg hogy nem is szerettem beléd.
- Holdkóros.
- Tébolyodott.
- Figyelj, Grillo. Nővérek nagyon tetű vagyok, úgyhogy ne is számíts együttérzésre. De ha gyakorlati segítségre van szükséged, amíg beteg vagy, akkor csak mutasd, merre induljak.
- Elmehetnél Ellenhez. Mondd meg neki, hogy a kölykétől elkaptam az influenzát. Ébressz benne büntudatot. Nála van a sztori egyik kulcsa, és eddig nem sokat hallottam tőle.
- Ez az én Grillóm... - csóválta a fejét Tesla. - Beteg, de bőr, az van a képén.

Késő délután volt már, mire Tesla elindult Ellen Nguyen háza felé, visszautasítva a felajánlott autót, holott Grillo figyelmeztette, hogy jókora sétára vállalkozik. A szélnek sikerült kipróbálnia magából egy fuvallatot; ez vezette keresztül a városon. Teslának a környezetről leginkább valami thrillert tudott volna mesélni: egy sztorit egy férfiről, akinek atombomba ketyeg a táskájában, vagy valami hasonlót. Ilyesmit persze már millióan írtak előtte, de ő belevinne egy kis csavart is a mesébe. Erkölcsei példázat helyett sokkal inkább beszélné az emberek apátiájáról. Emberekről, akik tudatosan döntenek úgy, hogy nem vesznek tudomást a hallottakról; csak végzik mindennapos dolgukat, és rá se bagóznak, mi történik körülöttük. A hősnő megpróbálná felrázni ezeket az embereket, hogy szembenézzenek a rájuk leselkedő veszéllyel, de elbukna, és éppen amikor a maffia kivinné a város határába, hogy végezzen vele, amiért felkavarta az iszapot, megrázkódna a föld, és felrobbanna a bomba. Áttűnés. The End. Ez persze így sohasem jelenhetne meg, de hát végül is ő az olyan forgatókönyvek úrnője, melyek sohasem láttak celluloidot. A sztorik mindazonáltal szakadatlanul jöttek. Nem tudott úgy besétálni valahová, vagy találkozni új arcokkal, hogy ne dramatizálta volna őket. Nem analizálta mélyrehatóan a történeteket, melyeket az agya épített fel egy adott szituáció vagy szereplő láttán, hacsak - mint most is - ez elkerülhetetlennek bizonyult. Talán ösztönösen azt érezte meg, hogy Palomo Grove csak egy lépésnyire van a robbanás állapotától.

Tájékozódási képessége ezúttal sem csalta meg. Anélkül megtalálta az utat a Nguyen rezidenciához, hogy egyszer is vissza kellett volna fordulnia. Az asszony, aki kinyitotta az ajtót, olyan törekenynek tűnt a szemében,

hogy Tesla nem mert a suttogásnál erősebb hangerőt használni, és még kevésbé merete volna megkockáztatni az indiszkrét kíváncsiszkodást. A lehető legegyszerűbben próbálta leszögezni a tényt: Grillo kérésére jött el hozzá, miután ő influenzás lett.

- Ne aggódjon, túl fogja élni - nyugtatta, amikor látta, hogy az aggodalom átsuhan a nő arcán. - Csak azért jöttem, hogy elmondjam, miért nem jöhet ő el személyesen.

- Jöjjön be, kérem - invitálta Ellen.

Tesla tiltakozott. Semmi hangulata nem volt ehhez a törékeny lélekhez. De a nő nem hagyta magát lerázni.

- Itt nem beszélhetünk - mondta, amint becsukta az ajtót. - És nem hagyhatom itt Philipet túl sokáig. Már nincs telefonom. A szomszédot kellett arra is megkérnem, hogy hívja fel Mr. Grillót. Elvinne neki egy üzenetet?

- Persze - válaszolta Tesla, magában azt gondolva: ha szerelmes levél, legfeljebb összetépem. Ez a Nguyen pont Grillónak való. Édesen feminin, lágy hangú. Mindent egybevetve, pont az ő ellentéte.

A fertőző gyerek a kanapén ücsörgött.

- Mr. Grillónak influenzája van - szólt oda neki anyja. - Miért nem küldöd el neki valamelyik rajzodat, hogy jobban legyen?

A fiú tompa léptekkel elindult a hálósobába, megadva a lehetőséget Ellennek, hogy átadja az üzenetet.

- Megmondaná neki kérem, hogy a dolgok a Coneyban megváltoztak? - kérdezte Ellen.

- Megváltoztak Coneyban - ismételte Tesla. - Ez mit jelent pontosan?

- Lesz egy parti Buddy emlékére, a házában. Mr. Grillo érteni fogja. Rochelle, a feleség, leküldte értem a sofőrjét. Szüksége van a segítségemre.

- És mi köze van Grillónak mindehhez?

- Tudni akarom, nincs-e szüksége meghívóra.

- Azt hiszem, a választ nyugodtan veheti igennek. Mikor lesz?

- Holnap este.

- Elég hamar.

- Az emberek el fognak jönni Buddy kedvéért - fűzte hozzá Ellen. - Nagyon szerették.

- Szerencsés ember - jegyezte meg Tesla. - Ha Grillo akar valamit, a Vance házban megkeresheti magát?

- Nem. Ott nem hívhat. Mondja meg neki, hogy a szomszédban hagyhat üzenetet. Mr. Pulmernél. Ő fog vigyázni Philipre.

- Pulmer. Rendben. Értem.

Nem sok mondanivalójuk maradt. Tesla elfogadta a nyomorékot ábrázoló rajzot, majd anya és fia legjobb kívánságait, azután elindult hazafelé, útközben tovább öltve a mesék fonalát.

KILENC

- William?

Spilmont volt a vonal végén, hála istennek. A gyerekek már nem nevetgéltek a háttérben. Leszállt az est, és világosság híján az öntözőberendezéssel játszani inkább ijesztő, mint mulatságos.

- Nincs sok időm - sürgette. - Épp eleget elvesztegettem délután.

- Mi van? - kérdezte William, aki a délutánt lázas várakozásban töltötte.

- Mondd!

- Felmentem a Wild Cherry Glade-hez, amint elmentél.

- És?

- És semmi. A nagy bűdös zéró. A hely teljesen elhagyatott volt, én meg ott álltam, mint egy seggfej, a jó ég tudja, hogy mire számítva. Gondolom, így is tervezted, nem?

- Nem, Oscar. Hidd el, tévedsz.

- Csak egyszer, nagyfiú. Csak egyszer lehet megtréfálni, oké? Rám sem mondhatja senki, hogy nincs humorérzésem.

- De hát ez nem tréfa.

- Egy pillanatig magam is komolyan vettem, tudod? Neked könyveket kellene írnod, nem ingatlant árulnod.

- Üres volt az egész ház? Nyoma sem volt semminek? Nézted a medencét is?

- Hagyd már abba! - mondta Spilmont. - Igen, üres volt. Medence, ház, garázs. Mind üres.

- Akkor megpattantak. Elhúztak, mielőtt odaértél volna. Csak azt nem értem, hogyan. Tommy-Ray azt mondta, hogy a Jaff nem kedveli a...

- Elég! - kiáltott fel Spilmont. - Épp elég szarság van a körzetemben a hozzád hasonlóknak nélkül is. Kapd össze magad, oké? És meg se próbálkozz ezzel a baromsággal a fiúknál is, Witt. Figyelmeztettem őket, tudod? Mint mondtam: egyszer elég volt!

Spilmont köszönés nélkül levágta a kagylót, magára hagyva William-et, aki még legalább további fél percig hallgatta a tárcsahangot, mielőtt hagyta volna kicsúszni a beszélőt kezei közül.

- Ki gondolta volna? - töprengett a Jaff, legújabb szerzeményét simogatva. - A félelem ott lappang a legváratlanabb helyeken.

- Tartani szeretném egy kicsit - kuncsgorgott Tommy-Ray.

- Tekintsd sajátodnak - egyezett bele a Jaff, engedve a fiúnak, hogy átvegye kezéből a teratát. - Ami az enyém, az a tiéd is.

- Egyáltalán nem hasonlít Spilmontra.

- Ó dehogyisnem - felelte a Jaff. - Soha nem készült emberről ennél igazabb portré. Ez a gyökere. A magja. Az embert a félelme teszi azzá, ami.

- Ez valóban így van?

- Ami kísértelt innen ma este, és Spilmontnak nevezi magát, az csak a hüvely. Csak a visszamaradt anyag.

Beszéd közben az ablakhoz sétált, és széthúzta a függönyt. A terata, ami elborította William látogatásakor, most a sarkánál pítizett. Elhessegette őket, mire azok tisztelettudóan visszavonultak, csakhogy újra az árnyékába csúszzanak, amint már nem figyelt rájuk.

- A nap már majdnem lement - szólt. - Indulnunk kell. Fletcher már a Grove-ban van.

- Igen?

- Ó igen. Délután jött elő.

- Honnan tudod?

- Lehetetlen valakit annyira gyűlölni, ahogyan én gyűlölöm őt, anélkül, hogy ne tudnád, merre jár.

- Szóval, meg fogjuk ölni?

- Amint elég orgyilkosunk lesz - mondta a Jaff. - Nem akarok több olyan hibát, mint amilyen Mr. Witt volt.

- Előbb elmegyek Jo-Beth-ért.

- Miért bajlódsz ezzel? - kérdezte a Jaff. - Nincs szükségünk rá.

Tommy-Ray ledobta Spilmont teratáját a földre: - Nekem van rá szükségem! - vágta rá határozottan.

- És ez persze tisztán plátói vonzalom.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Ez csak irónia, Tommy-Ray. Azt akarom vele mondani, hogy a testére van szükséged.

Tommy-Ray elrágódott ezen néhány pillanatig, majd így szólt:

- Talán.

- Légy őszinte!

- Nem tudom, mit akarok - jött a válasz -, de abban kurvára biztos vagyok, mit nem akarok. Nem akarom, hogy az a szarevő Katz hozzáérjen. Ő is a családhoz tartozik, nem? Te mindig azt mondtad, hogy ez fontos dolog.

A Jaff bólintott: - Nagyon meggyőző tudsz lenni.

- Szóval, elmegyünk érte? - kérdezte Tommy-Ray.

- Ha ennyire fontos - válaszolta atyja -, igen, elmegyünk érte.

Meglátva Palomo Grove-ot Fletcher szinte teljesen kétségbeesett. Számptalan ilyenforma városon haladtak át a Jaff-fal való hadviselés hónapjai alatt; gondosan megtervezett közösségeken, mely mindennel el volt látva, kivéve az érzéseket; olyan helyeken, melyek kívülről az élettelség valamennyi jelét megmutatták, de az álarc mögött kevés, vagy éppen semmi élet nem volt bennük. Hasonló érzelmi vákuumba kerülve már kétszer is járt a mezsgyéjén, hogy ellenfele elpusztítsa. Bár nem babonából, de kétségkívül eltűnődött rajta: vajon a harmadik alkalom nem lesz-e egyszersmind végzetes is?

A Jaff kiépítette itt a hídfőállásait, efelől Fletchernek semmi kétsége nem volt. Nem lehetett különösebben nehéz a számára olyan gyenge vagy védelem nélkül álló lelkeket találnia, amilyeneket ő szeret. De Fletcher számára, akinek a hallucigéniája a színes és élénk álmokból szökött szárba, egy ilyen komfortba és önelégültségbe kövült város nem sok jót tartogatott. Sokkal több szerencsével járna egy gettóban vagy egy bolondok házában, ahol a szakadék peremén élnek az életet, mint egy ilyen bőségesen öntözött parlagon. Csakhogy nem volt választása. Emberi ágens nélkül, aki mutatta volna neki az utat, rá volt kényszerítve, hogy úgy szaglásszon ezek között az emberek között, mint egy vadászkutya, felkutatva az álmodozókat. Talált ugyan párat a Központban, de mindannyian kurtán elzavarták, amikor megpróbált beszédbe elegyedni velük. Habár mindent megtett, hogy a lehető legjobb színvonalon játssza a normalitást, túl sok idő telt már el azóta, hogy ő maga is ember volt. Az emberek, akikhez megpróbált közeledni, furcsán rámeredtek, mintha alakítása mögött képesek lettek volna meglátni a Nunció által átformált lényt, és ezt látva mindannyian igyekeztek volna visszakozni a közeléből. Egy-két helybéli ögyelgett csak a környéken: egy idősebb hölgy, aki alig pár méterre ácsorgott tőle, és mosolygott, valahányszor feléje nézett; két gyerek, akik abbahagyták a kisállat-kereskedés kirakatának bámulását, és rámeredtek, míg csak anyja magához nem szólította őket. A felhozatal még rosszabb volt, mint amit

Fletcher várt. Ha a Jaff megválaszthatta volna mindent eldöntő csatájuk színhelyét, akkor sem találhatott volna a számára alkalmasabb helyet. Ha a háború itt, Palomo Grove-ban jut el a végkifejlethez - márpedig Fletcher a gyomrában érezte, hogy valamelyikük itt pusztul el, ezen a helyen -, akkor biztosan a Jaff fog kikerülni győztesen.

Az est eljöttével, ahogy a Központ kiürült, ő is elhagyta a helyet, és elindult az utcákon. Nem voltak gyalogosok. Még kutyasétáltatók sem. Azt is tudta, miért nincsenek. Az emberi gondolkodás, bármennyire is szándékoltan érzéketlen, nem tudja teljesen kizárni a természetfeletti jelenlétét érzékeiből. A Grove lakói, habár képtelenek lettek volna szavakba önteni szorongásukat, jól tudták, hogy kísértetek járnak be városukat ma éjjel, és tévékészülékeik mögött kerestek menedéket. Fletcher jól láthatta az otthonokban villódzó sápadtezüst fényeket, az abnormálisan hangosra vett készülékek üvöltését, melyekkel mintha szirénjeik kísértését próbálták volna az ajtón kívül rekeszteni. A tévételkédők házigazdáinak és a szappanoperák hősnőinek karjaiba feküdve ringatták ártatlan álomba magukat a Grove együgyű elméi, hagyva, hogy az egyetlen teremtmény, mely talán megmenekíthetné őket a kihalástól, magában rója az utcákat.

TÍZ

1.

Howie az utcasarokról figyelte, miközben a szürkület éjszakává mélyült, ahogyan egy férfi, akiről később megtudja majd, hogy a lelkipásztor, feltűnik a McGuire ház bejáratánál, megnevezi magát a zárt ajtónak, majd - a záruk kinyitása és a reteszek elhúzása után - bebocsáttatást nyer a szentélyek szentélyébe. Még egy ilyen elterelő hadmozdulat nem fog ajánlkozni ma este, gyanította. Ha lesz rá lehetősége egyáltalán, hogy megkerülje az őrt álló anyát, és Jo-Beth közelébe férközzön, akkor ez az az alkalom. Átvágott az utcán, előtte ellenőrizve, hogy egyik irányból sem közeledik senki. Nem volt mitől félnie. Az utca szokatlanul csendes volt. A házakból azonban valóságos hangorkán szűrődött elő: a televíziók mindenhol olyan hangerővel bömböltek, hogy várakozás közben kilenc különböző csatornát volt képes elkülöníteni egymástól; velük fűtyülte a dallamokat, nevetett a poénokon. Így aztán egyetlen tanúja sem akadt, amikor végigsiklott a ház oldala mentén, majd átmászott a kapun, és elindult a hátsó udvaron. Menet közben hirtelen kigyulladt a konyhai lámpa. Howie hátrébb lépett az ablaktól. Nem Mrs. McGuire volt azonban a konyhában, hanem Jo-Beth, aki kijött, hogy kötelességtudóan készítsen valami vacsorát anyja vendégének. A fiú megbabonázva figyelte mozdulatait. Bármennyire is hétköznapi feladatot teljesített a lehető legegyszerűbben, sötét ruhában, egy szimpla neoncsíktól megvilágítva, mégis ez volt a legcsodálatosabb látvány, amit életében látott. Amikor a lány közelebb jött az ablakhoz, hogy a paradicsomokat leöblítse a mosogatóban, Howie előlépett rejtekéből. Jo-Beth a szeme sarkából elkapta a mozdulatot, és felnézett. Howie szája elé tett mutatóujjával intette csendre. A lány arrébb hessegette - az arcát rémület torzította el. Nem azonnal engedelmeskedett, csak amint Jo-Beth anyja is feltűnt a konyha ajtajában. Mrs. McGuire váltott néhány szót lányával, melyből Howie egy szót sem értett, majd visszatért a nappaliba. Jo-Beth válla felett átpillantva megbizonyosodott róla, hogy végképp kiment, és csak ezután ment a hátsó ajtóhoz, hogy óvatosan kireteszelje. Ahhoz azonban nem nyitotta elég

szélesre, hogy be is tudjon menni hozzá, csak bedugta az arcát a résbe, és úgy suttogetta:

- Nem szabadna itt lenned.

- Mégis itt vagyok - felelte Howie. - És te boldog vagy, hogy láthatsz.

- Nem, nem vagyok az.

- Pedig boldognak kellene lenned. Jó hírt hozok. Nagyon jó hírt. Gyere ki egy kicsit!

- Nem tehetem - suttogetta a lány. - Beszélj egy kicsit halkabban!

- Beszélnünk kell egymással. Élet-halál kérdés. Nem... több is, mint élet-halál kérdés.

- Mit csináltál magaddal? - kérdezte a lány. - Úristen, milyen a kezed?

A kísérlete, hogy megtisztítsa a sebet, legjobb esetben is csak felületesnek volt nevezhető, amilyen émelygés elfogta a megalvadt vérrögök és húscsövek eltávolításakor.

- Ez is része a mondandómnak - válaszolta. - Ha nem jöhetsz ki, akkor engedj be!

- Nem lehet.

- Kérlek, engedj be!

Szavai, vagy a sebei hatották meg? Akárhogy is, kinyitotta előtte az ajtót. Át akarta karolni, de a lány olyan rémülten rázta meg a fejét, hogy nyomban visszakozott a dologtól.

- Menj fel az emeletre! - suttogetta, vagy még inkább tátogetta el a szavakat.

- Merre? - kérdezett vissza a fiú.

- Balról a második ajtó - mondta a lány, akinek egy kicsit fel kellett emelnie a hangját az érthető instrukcióhoz. - A szobámba. Rózsaszín ajtó. Várj, amíg kiszolgálom őket!

Annyira vágyott rá, hogy megcsókolja a lányt. Ehelyett azonban kénytelen-kelletlen átadta a vacsora előkészületeinek. A lány vetett egy futó oldalpillantást feléje, majd elindult a nappaliba. Howie meghallotta a vendég köszönő szavait, melyeket felhasználva kisurran a konyhából. Egyetlen pillanatig volt csak veszélyben, amikor - a nappali ajtajában láthatóvá válva - habozott egy pillanatig, mielőtt megtalálta volna a lépcsőket. Ezután már maga mögött is hagyta őket, mélyen remélve, hogy a beszélgetés hangjai elrejtik lépteinek zaját. Úgy tűnt, igen. Nem állt be változás a dialógus ütemében. Különösebb esemény nélkül érte el a rózsaszínű ajtót, és lelt menedékre mögötte.

Jo-Beth hálószoobája! Nem is merte volna álmodni, hogy valamikor itt állhat a mályvaszín falak között, az ő ágya mellett; a törülközője és az

alsóneműi között. Amikor a lány végül feljött a lépcsőkön, és benyitott a szobába, úgy érezte magát, mint egy tolvaj, akit tetten értek. Jo-Beth nem figyelt fel a zavarára, a betegségre, ami visszatartotta őket attól, hogy egymás szemébe nézzenek.

- Nagy rumli van - szabadkozott erőtlenül.

- Oké - mondta a fiú. - Nem számítottál rám.

- Hát nem. (A lány nem tett rá kísérletet, hogy megölelje. Még csak nem is mosolygott.) - A Mama borzasztó dühös lesz, ha rájön, hogy itt voltál. Mindvégig - miközben mást se mondott, csak hogy borzalmas dolgok vannak a Grove-ban - igaza volt. Az egyikük eljött ide múlt éjjel, Howie. Eljött értem és Tommy-Ray-ért.

- A Jaff?

- Te tudsz róla?

- Valami értem is eljött. Nem is annyira eljött, mint inkább magához hívott. Fletchernek hívják. Azt mondja, hogy ő az apám.

- És te hiszel neki?

- Igen - felelte Howie. - Hiszek neki.

Jo-Beth szemei kezdtek könnyekkel megtelni. - Ne sírj! - kérlelte a fiú. - Hát nem látod, hogy ez mit jelent? Nem vagyunk testvérek. Ami köztünk van, természetes.

- Ami köztünk van, az okozta mindezt - érvelt a lány. - Hát tényleg nem érted? Ha mi nem találkozunk...

- De találkoztunk.

- Ha nem találkozunk, soha nem jöttek volna elő, bárhol is voltak eddig.

- Hát nem jobb, hogy tudjuk az igazságot velük kapcsolatban... velünk kapcsolatban? Engem egyáltalán nem érdekel az a nyavalyás háborújuk. És nem fogom engedni, hogy elszakítsanak bennünket egymástól.

Kinyúlt, és ép bal kezével megragadta a lány jobb kezét. A lány nem állt ellen, hanem hagyta, hogy gyengéden magához húzza. - El kell hagynunk Palomo Grove-ot - mondta Howie. - Együtt kell elhagynunk. El kell mennünk valahová, ahol nem találnak ránk.

- És mi lesz a Mamával? Tommy-Ray elveszett, Howie. Nekem kell vigyáznom rá.

- Mi haszna az egésznek, ha a Jaff téged is elkap? - győzködte Howie. - Ha most elmegyünk, az apáinknak nem lesz okuk háborúzni egymással.

- Nem csak rólunk van szó - emlékeztette Jo-Beth.

- Igazad van, valóban nem - ismerte el Howie, visszaemlékezve rá, mit tanult Fletchertől. - Egy helyről van szó, amit Quidditynek hívnak.

(Szorítása megerősödött a lány kezén.) - Mi is voltunk ott, te meg én. Vagyis majdnem voltunk. Be akarom fejezni azt az utazást...

- Nem értelek.

- Meg fogsz érteni. Amikor megtesszük, meg fogod látni, milyen utazás is az. Olyan lesz, mint egy álombeli ébredés. (Most ötlött csak az eszébe, hogy amióta beszél, még egyszer sem dadogott vagy hebegett.) - Nekünk gyűlölnünk kellett volna egymást, tudod? Az volt a terv - Fletcher és a Jaff terve -, hogy mi folytassuk a kettejük háborúját. Csakhogy mi nem folytatjuk.

A lány, most először, elmosolyodott.

- Nem, nem folytatjuk - mondta.

- Megígéred?

- Megígérem.

- Szeretlek, Jo-Beth.

- Howie...

- Már késő. Kimondtam.

A lány hirtelen megcsókolta, a fiú pedig nyelvével apró rést nyitott a lány édes ajkai között, mielőtt az tiltakozhatott volna, mellyel mintha egy széfet tört volna fel, ami a lány ízét mindeddig fogva tartotta. Jo-Beth ugyanolyan erővel préselte testét az övéhez, mint ő a lányéhoz; fogaik végigsimítottak egymáson, miközben nyelvük játékosan egybefonódott.

Bal keze, mely eddig átkarolta a fiút, megtalálta a sérült jobbot, és maga felé húzta. Howie érezte a mellek lágyságát, az illedelmes ruha és összeroncsolt ujjai dacára is. Kezei ügyetlenül matatni kezdtek a nyak gombolásán, míg csak kezét be nem csúsztathatta mögé, hogy a hús a hússal találkozhasson. A lány elmosolyodott ajkain, és keze, mely oda igazította az övét, ahol az leginkább szeretett volna lenni, lecsúszott farmerján az ágyékához. A fiú merevedése már az ágy pusztá látványától bekövetkezett; a lány érintésétől, és a csókoktól, mellyel immár egyetlen önmagát csókoló szájává változtak, minden idegvégződése lánggra lobbant.

- Le akarok vetközni - zihálta a fülébe.

A lány kibontakozott a csókból.

- És ők, ott a földszinten? - kérdezte.

- El vannak egymással, nem?

- Órákig képesek beszélgetni.

- Nekünk is órákra lesz szükségünk - suttozta Howie.

- Van valami... védőeszközöd?

- Nem kell mindent végigcsinálnunk. Csak azt akarom, hogy végre úgy érhessünk egymáshoz, ahogy kell. Hogy a testünk egymásba fonódjon.

A lány bizonytalannak tűnt, ahogy ellépett tőle, de tettei rációfoltak arckifejezésére, ahogy elkezdte kigombolni ruháját. A fiú is ledobta kabátját és pólóját, majd nekikezdett a nehezebb feladatnak, hogy gyakorlatilag használhatatlan egyik keze segítségével kicsatolja övét. A lány készségesen a segítségére sietett.

- Olyan fülledt itt a levegő - tette szavá a fiú. - Kinyithatom az ablakot?

- A Mama zárta be valamennyit, nehogy belénk bújjon az ördög.

- Belém már belém bújt - szellemeskedett Howie.

A lány felnézett rá, szétnyitott ruhájában, fedetlen melleivel.

- Ne mondj ilyet! - kérte. Kezei ösztönösen eltakarták meztelenségét.

- Azt te sem hiheted, hogy én vagyok az ördög - mondta a fiú. Majd: - ...vagy igen?

- Nem tudom, hogy valami, ami ennyire... ennyire...

- Mondd ki!

- ...ennyire tiltott... jót tehet-e a lelkemnek - felelte a lány halálos komolysággal.

- Majd meglátod - mondta a fiú, felé indulva. - Megígérem neked: majd meglátod.

- Azt hiszem beszélnem kellene Jo-Beth-szel - mondta John pásztor. Túl voltak már a kedélyes beszélgetésen a McGuire asszonnyal, miután az megint előhozakodott a bestiával, ami oly sok évvel ezelőtt megerőszkolta, és most eljött, hogy a magáénak követelje fiát. Komolyan venni mások elvont képzelgését - az egy dolog (hiszen főpapi méltósága éppen ezért vonzotta magához tömegesen a női hívőket), de amikor az már tébolyult örültséggé változott, diplomatikusan vissza kellett vonulnia. Mrs. McGuire szemmel láthatón a teljes idegösszeomlás szélén táncolt. Szüksége lesz egy kísérőre az ilyen utakhoz, különben a nő még mindenféle hagymázos oktalanságot kezd el terjeszteni róla. Volt már ilyen. Nem ő lenne az első Isten evilági képviselői közül, aki egy bizonyos korú asszony mesterkedésének esik áldozatul.

- Nem akarom, hogy Jo-Beth-t még jobban megfertőzzék ezek a dolgok, mint amennyire már megfertőzték - jött a válasz. - A teremtmény, aki a testembe tette őt...

- Az apa egy férfi volt, Mrs. McGuire.

- Azt én is tudom - felelte az asszony, nagyon is tudatában léve a leereszkedő hangsúlynak. - De az emberek testből és lélekből állnak.

- Természetesen.

- A férfi megalkotta a testet. De ki alkotta a lelket?

- A Mennyei Atya - felelte a férfi hálasan, amiért visszaértek a biztonságos, szilárd talajra. - És Ő alkotta a testet is, eszközként használva a férfit, akit választott. *És megalkotá az embernek fiát az ő hasonlatosságára.*

- Nem az Úr volt - felelte Joyce. - Tudom, hogy nem ő volt. A Jaffnak semmi köze az Istenhez. Önnek is látnia kellene. Az meggyőznéd.

- Ha ő létezik, akkor emberi lény, Mrs. McGuire. És hiszem, hogy beszélnem kellene Jo-Beth-szel a látogatásáról. Ha valóban megtörtént.

- Megtörtént! - kiáltott fel Joyce, egyre inkább elveszítve béketűrését.

A férfi felállt, hogy elválassza az örült nő kezétől papi köntöse ujját.

- Biztos vagyok benne, hogy Jo-Beth-nek értékes észrevételei vannak a kérdést illetően... - jegyezte meg, és tett egy lépést hátrafelé. - Miért nem keressük meg?

- Nem hisz nekem - emelte fel hangját Joyce. Közel volt már az ordításhoz és a könnyekhez.

- De igen! De... engedje meg, hogy beszélhessek vele. Az emeleten van?

- Azt hiszem igen.

- *Jo-Beth! Ott vagy? Jo-Beth!*

- Mit akarhat? - kérdezte izgatott kíváncsisággal a lány, kibontakozva az ölelésből.

- Ne is foglalkozz vele - próbálta megnyugtatni a lányt Howie.

- És mi van, ha feljön ide értem?

Felült, átvette lábait az ágy peremén, a pásztor lépteinek hangja után fűlelve. Howie nekinyomta arcát a hátának, átnyúlt karjai alatt - keze forrásként ontotta magából a verítéket -, és gyengéden megérintette a mellét. A lány halk, szinte gyötrődő sóhajt hallatott.

- Nem kellene... - mormolta.

- Nem fog feljönni.

- Hallom, hogy jön.

- Nem.

- De igen - szisszent fel.

Újra felhallatszott a hívás a földszintről.

- Jo-Beth! Szeretnék egy szót váltani veled. Akárcsak édesanyád.

- Gyorsan fel kell öltöznöm - mondta a lány. Lehajolt, hogy felvegye ruháit. Kéjesen perverz gondolat suhant át Howie agyán, ahogy figyelte: milyen jó lenne, ha a sietségben a lány az ő alsóneműjét húzná fel a magáé

helyett, és vica versa! Begyömöszölni a farkát a puncija által felszentelt, megillatosított, megnedvesített helyre, mely a világvégeig ebben a pattanásig feszült helyzetben tartaná.

És nem lenne a lány is őrijítőén izgató, ahogyan az alsója rése éppen csak hogy eltakarná a sajátját? Na majd legközelebb - fogadkozott. Mostantól már nem lesz visszatáncolás. Jo-Beth beengedte a mindeme elszánt gazfickót az ágyába. Habár nem tettek semmit, csak a testükkel egymáshoz simultak, az invitáció mindent megváltoztatott közöttük. Bármilyen kiábrándító is volt nézni, ahogyan nem sokkal levetközése után máris újra öltözködik, közös meztelenségük emléke épp elegendő ajándék volt a számára.

Ő is felkapta a padlóról a nadrágját és a pólóját, majd figyelte, ahogy a lány figyel, hogyan öltözteti fel a gépezetet.

Tetten érte a gondolatot, és mindjárt változtatott is rajta. A csont és izomzat, amit birtokolt, nem gépezet. Emberi test, ami nagyon is törékeny. Fájt a keze; fájt a merevedése; fájt a szíve, vagy legalábbis valami súly nehezedett a mellkasára, ami szívfájás érzetét keltette benne. Túlságosan is sebezhető ahhoz, hogy gép legyen; és túlságosan szeretetreméltó.

A lány hirtelen megmerevedett mozdulata közben, majd az ablak felé pillantott.

- Hallottad? - kérdezte.

- Nem. Mit?

- Valaki hív.

- A pásztor?

A lány megrázta a fejét, rádöbbenve, hogy a hang, amit hallott (sőt még továbbra is hallott), nem a házon kívülről jött, hanem ott volt a fejében.

- A Jaff - felelte.

A kiáltozástól kicserepesedett ajakkal John lelkiatya odasétált a mosogatóhoz, felvett egy poharat, addig folyatta a csapot, míg a víz kellőképpen le nem hűlt, megtöltötte a poharat, majd ivott egyet. Majdnem tíz óra volt. Ideje lesz véget vetni e látogatásnak, ha sikerül beszélnie a lánnyal, ha nem. Ennyi bizonyosság az emberi lélek sötétjéről sok lenne még egy hétre is. Kicsorgatva a maradék vizet, felnézett a konyhaablakra, és elkapta saját tükörképét az üvegben. Amint önelégült tekintettel méregette magát, odakint valami hirtelen megmozdult. Letette a poharat a mosogató aljára. A pohár ide-oda görgött peremén.

- Pásztor?

Joyce McGuire tűnt fel mögötte.

- Minden rendben - mondta, bár nem igazán tudta, hogy kinek a megnyugtatóására. A nő teljesen megfertőzte a féleszü fantáziálgatásával. Visszatért tekintetével az ablakhoz.

- Egy pillanatra azt hittem, mintha láttam volna valamit az udvaron - magyarázta. - De nincs ott sem...

Ott! Ott! Egy fakó, elmosódott alak közeledett a ház irányába.

- Nem, nincs.

- Mi nincs?

- Nincs minden rendben - válaszolta, hátralépve a mosogatótól. - Egyáltalán nincs minden rendben.

- Visszatért - szólt döbbenten Joyce.

A világon semmit sem gyűlölt volna annyira, mintha azt kellett volna mondania, hogy igen, ezért inkább csendben tett egy lépést, elhárítva az ablaktól, majd még egyet, és közben hitetlenkedve rázva fejét. Az meglátta tekintetében a dacot. A férfi látta, hogy látja. Alig várva, hogy semmivé foszlassa a pásztor reménykedését, hirtelen előpattant az árnyékból, és teljes valójában feltárta magát előtte.

- Szentséges Atyaúrsten! - suttogta a férfi. - *Mi ez?*

Hallotta, ahogy a háta mögött a McGuire nő imádkozni kezd. A helyzethez illő semmi imádság nem jutott eszébe (ugyan ki írna imádságot ilyesmi ellen?), csak a szokványos fohászok zápora.

- Jézus, segíts! Urunk, segíts! Távozz tőlünk, Sátán! Távozz tőlünk, gonosz lélek!

- Hallgasd csak! - suttogta Jo-Beth. - Ez a Mama.

- Hallom.

- Valami nem stimmel.

Ahogy átvágott a szobán, Howie megelőzte, és hátát nekivetette az ajtónak.

- Csak imádkozik.

- Sohasem szokott így imádkozni.

- Csókolj meg!

- Howie?

- Ha imádkozik, akkor el van foglalva. Ha el van foglalva, akkor várhat. Én nem. Nekem nincsenek imádságaim, Jo-Beth. Nekem csak te vagy. (A szóáradat még őt magát is meglepte, amint előbukkant a száján.) - Csókolj meg, Jo-Beth!

Ahogy a lány előrehajolt, hogy szót fogadjon, a földszinten szilánkokká zúzódott az egyik ablak, és a Mama vendége elengedett egy olyan sikolyt, hogy Jo-Beth késedelem nélkül félrelökte Howie-t, és feltépte az ajtót.

- Mama, Mama! - kiáltozta.

Az ember követ el hibákat. Közönyös világunkban az ilyesmi elkerülhetetlen. De elpusztulni közönyünk által, még hozzá ilyen brutálisan, nagyon igaztalannak tűnt a szemében. Vérbe borult arcát takargatva, fájdalmas, panaszos nyögésekbe merülten John pásztor arrébb vánszorgott a konyhában, hogy menedéket leljen a betört ablak és betörője elől - ameddig csak reszkető tagjai vinni tudták. Hogyan lehetséges, hogy ilyen kétségbeejtő helyzetbe kerüljön? Az élete nem volt teljességgel makulátlan, de tévelygései távol álltak a főbenjáró bűnöktől, és mindig megadta az Úrnak, ami kijárt neki. Látogatta az elesetteket és az özvegyeket szükségükben, ahogy az írás rendeli, minden tőle telhetőt megtett, hogy érintetlen maradjon a világ hívságaitól. És a démonok mégis eljöttek érte. Milliónyi lábuk ütötte ezt a fülsüketítő zajt, ahogyan átmásztak a mosogatón és a mellette feltornyozott edényeken. Hallotta, ahogyan nedves testük letoccsant a konyha kövére, miközben árjuk elborította a padlót, hogy harcba induljanak az alak parancsára, akit egy pillanatra odakint meglátott (A Jaff! A Jaff!), és akit tetőtől talpig elborítottak, mint a szenvedélyes méhészt kirajzó méhei.

A McGuire nő imái elhaltak. Lehet, hogy már halott; az első áldozat. Talán ennyi elég lesz nekik, és őt békén hagyják. Olyan remény volt ez, aminek érdemes volt hangot adni. Kérlek, Uram, motyogta, olyan kicsire összehúзва magát, amennyire csak tudta, *Kérlek, Uram, tedd őket vakká, és tedd őket süketté, és csak te halld meg könyörgésem, és tekints rám könyörülettel. Könyörgöm...*

Fohászait erőszakos dörömbölés szakította félbe a hátsó ajtó felől, majd Tommy-Ray, a tékozló fiú hangja.

- Mama? Hallasz engem? Mama? Engedj be, jó? Engedj be, és esküszöm, megállítom őket. Esküszöm, Mama. Csak engedj be!

John pásztor hallotta a McGuire nő feltámadó zokogását, mint egyféle választ, mely figyelmeztetés nélkül hirtelen üvöltésbe csapott át. A nő nemcsak hogy életben volt, de őrjöngött.

- *Hogy merészeled!* - visította. - *Hogy merészeled!*

A harsogó hangra a pásztor kinyitotta a szemeit. A démonok beáramlása az ablakon át abbamaradt. A bennlévők is megálltak menet közben, bár a sápadt ár még mindig mozgásban volt. Ingadoztak a csápok, a végtagok feszülten várták az új parancsot, a szemek ádázul forogtak kocsányukon.

Nem volt egyetlen olyan lény sem köztük, ami bármire is emlékeztette volna, amit valaha is látott; mégis ismerte valamennyit. Nem merte magában feltenni a kérdést, hogy hogyan, és honnan.

- Nyisd ki az ajtót, Mama! - követelte újra Tommy-Ray. - Látnom kell Jo-Beth-t!

- Hagyj minket békén!

- Látnom kell őt, és te nem fogsz megállítani - dühöngött Tommy-Ray. Követelőzését a szálkákra hasadó fa reccsenése követte, amint a fiú berúgta az ajtót. Mind a zár, mind a reteszek leszakadtak. Egy pillanatnyi csend állt be, majd Tommy-Ray lágy mozdulattal kitérte az ajtót. Gonosz fény égett szemében, ahogy végigmérte őket; ilyen fényt John pásztor eddig csak haldoklók szemében látott. Valami belső fény volt, ami a közelgő végre intett. Eddig az atya a megszépülés jeleként értékelte, és csak most látta be, mekkorát tévedett megint. Tommy-Ray tekintete előbb anyján söpört végig, aki a konyhaajtóban állt, majd vendégén.

- Egy kis társaság, Mama? - kérdezte.

John pásztor megrázkódott.

- Szólnod kell pár szót az érdekemben! - mondta neki Tommy-Ray. - Rád hallgat. Mondd meg neki, hogy engedje át Jo-Beth-t, jó? Mindenkinek könnyebb lenne úgy.

A pásztor Joyce McGuire-hoz fordult.

- Tegye, amit mond! - közölte kertelés nélkül. - Tegye, vagy mindannyian meghalunk.

- Látod, Mama? - jött Tommy-Ray válasza. - A szent ember is ezt tanácsolja. Tudja, mikor kell engedni. Hívd le, Mama, különben dühbe gurulok, és ha én dühös vagyok, akkor a Papi barátai is azok. Hívd!

- Nincs rá szükség.

Tommy-Ray elvigyorodott húga hangjának hallatán; a csillogó szemek és az elbűvölő mosoly keveréke olyan dermesztő volt, hogy akár a lelkész poharát is elpattinthatta volna.

- Hát itt vagy - szólt elégedetten.

A lány az ajtóban állt, anyja mögött.

- Készen vagy az indulásra? - kérdezte tőle udvariasan, mintha csak egy fiú invitálta volna a barátnőjét első randijukra.

- Meg kell ígéred, hogy békén hagyod a Mamát - kérlete Jo-Beth.

- Hát persze - felelte Tommy-Ray, egy olyan ember hangján, akit mélyen szíven üt az alaptalan gyanúsítgatás. - Én nem akarom bántani a Mamát. Ezt te is tudod.

- Ha békén hagyod, veled megyek.

Howie félúton járt a lépcsőházban, amikor meghallotta, hogy Jo-Beth beleegyezett az alkuba, és szájával néma nemet formált. Nem láthatta, miféle borzalmak kísérték el Tommy-Ray-t, de nagyon is jól hallhatta őket; a legrosszabb lidércnyomásait kísérő zajokat: azokat a nyálkás, lihegő hangokat. Nem adott a képzeletének elég teret ahhoz, hogy képeket társíthasson a szöveghez; úgysis nemsokára a saját szemével láthatja majd őket. Megtett egy újabb lépcsőfokot, magában lázasan azon gondolkodva, hogyan akadályozhatná meg Tommy-Ray leányrablását. Jóllehet koncentrációját minduntalan megzavarták a lentől felszűrődő hangok, mire leért a lépcsősor tetejére, mégis készen állt a tervvel. Meglehetősen egyszerű terv volt. Akkora káoszt kell kavarnia, amekkorát csak lehetséges, hogy a leple alatt Jo-Beth és édesanyja kerekelt oldhasson. Ha a kavarodásban sikerül egyet beakasztani Tommy-Ray-nek, az már csak a hab lesz a tortán. Valóságos kielégülés lenne.

E gondolattal és a szándékkal a fejében vett egy mély lélegzetet, és megkerülte a sarkot.

Jo-Beth nem volt ott. Sem Tommy-Ray; sem a vele érkező borzalmak. Az ajtó nyitva állt, és előtte, arccal a küszöbön, ott feküdt a Mama, kezei kinyújtva, mintha utolsó tudatos cselekedetével is gyermeke után kapott volna. Howie odament hozzá; a padló köve nyálkás volt meztelen talpa alatt.

- Meghalt? - érdeklődött egy érdes hang. Howie megpördült. John pásztor beékelte magát a fal és a hűtőszekrény közé, már amennyire elhízott ülepe engedte.

- Nem, nem halt meg - mondta Howie, gyengéden átfordítva Mrs. McGuire-t. - Hála magának.

- Mit tehettem volna?

- Én mondjam meg? Maga ismeri a szakma fortélyait - felelte, s elindult az ajtó felé.

- Nem menj utánuk, fiam - mondta a pásztor -; maradj itt velem!

- Magukkal vitték Jo-Beth-t.

- Amennyire én tudom, félig-meddig mindenképp az övék volt már. A Sátán ivadáka, ő és Tommy-Ray.

Azt te sem hiheted, hogy én vagyok az ördög, mondta neki Howie félórával ezelőtt. Most már ő volt az elkárhozott lélek, és ráadásul saját lelki atyja ítélte azzá. Ez azt Jelenti, hogy mindketten romlottak lettek? Vagy ez már egyáltalán nem bűn és ártatlanság, fény és árnyék kérdése? Lehet, hogy ők között állnak az ilyen normáknak, egy szerelmeseknek fenntartott helyen?

Ezek a gondolatok a pillanat törtésze alatt bukkantak fel, majd hamvadtak el az elméjében, de ahhoz elégnék bizonyultak, hogy erőt merítsen belőlük a találkozáshoz, bármi is várja odakint.

- Nyírd ki őket! - hallotta, ahogyan az istenfélő ember utána ordított. - Nincs egyetlen tiszta lélek sem közöttük! Nyírd ki őket!

A biztatás feldühítette Howie-t, de nem tudott kiötleni semmilyen megfelelő riposztot. Ennek hiányában egyszerűen csak visszaüvöltött neki:

- *Izéld meg!* - majd elindult, hogy megkeresse Jo-Beth-t.

2.

A konyhából elegendő fény szűrődött ki ahhoz, hogy felmérhesse az udvar globális felépítését. Láthatta a kerületét szegélyező fasort, és a gondozatlan pázsitot közte és a bozotos között. Akárcsak odabent, idekinn sem volt semmi jele a bálnak, a húgnak, vagy a hatalomnak, mely magáénak követelte őket. Tudva, hogy semmi esélye meglepni az ellenséget, miután hangosan szitkozódva kilépett a fényesen kivilágított belső térből, Jo-Beth nevét kiáltozva haladt előre, abban a reményben, hogy a lány lélegzetvételhez jutva válaszol a hívására. Egyelőre azonban nem érkezett válasz. Csak az üvöltözése nyomán felébredt szomszédos kutyák kezdtek vad csaholásba. Gyerünk, csak ugassatok, gondolta magában. Mozgassátok meg a gazditokat! Ma este nincs idő a tévé előtt gubbasztani, és vetélkedőket nézni. Ma este a városban sokkal különb show vár rátok! Rejtelmek kaptak lábra, meghasadt a föld, és csodákat okádott ki magából. Itt az Utolsó Előadás, és ma este Palomo Grove utcáin játszódik.

A szél, mely tovább hordta a kutyák ugatását, megmozgatta a fák lombzatát. Zizegésük elvonta Howie figyelmét a sereg hangjairól, míg csak el nem távolodott a háztól. Ekkor hallotta csak meg a mormogó, kotyogó kórust a háta mögött. Lassan hátrafordult. A fal az ajtó körül, melyen csak az imént lépett ki, egyetlen, kreatúrákból álló összefüggő tömeg volt. A tető, mely két emelet magasságig emelkedett a konyha fölül kiindulva, szintén hemzsegett a furcsa lényektől. Idefent a nagyobb teremtmények foglalták el helyüket, ide-oda csoszogva a palákon, torokhangon motyogva közben. Túl magasan voltak ahhoz, hogy a fény rájuk vetülhessen, csak a sziluettjük támaszkodott a csillagtalan éjszakai égboltnak. Sem Jo-Beth, sem Tommy-Ray nem volt közöttük. Nem volt

egyetlen körvonal sem az egész klánban, ami akár csak halványan is emlékeztetett volna emberre.

Howie éppen hátat akart fordítani a látványnak, amikor meghallotta maga mögött Tommy-Ray hangját.

- Lefogadom, életedben nem láttál még ilyet, Katz - mondta.

- Te is tudod, hogy így van - felelte Howie. Az udvarias hangnemet az a késhegy követelte ki magának, ami hátának szegeződött.

- Jó lenne, ha szép lassan megfordulnál! - parancsolta Tommy-Ray. - A Jaffnak lenne egy pár szava hozzád.

- Több is, mint egy pár - szólalt meg egy másik hang.

Mélyen zengő orgánus volt - alig valamivel hangosabb a lombok rezgésénél -, de minden szótagot külön, dallamosan ejtett.

- A fiam azt gondolja, hogy meg kellene ölnünk téged, Katz. Azt mondja, érzi a szagodat a nővérén. Isten látja lelkem, én nem vagyok benne biztos, hogy a testvéreknek egyáltalán törődniük kellene velem, milyen szagú a húguk, bár azt hiszem, én egy kicsit régimódi vagyok. Túlságosan közel vagyunk már a millenniumhoz, hogy egy apró vérfertőzés miatt is megbotránkozzunk. Ha jól gyanítom, erről neked is megvan a magad véleménye.

Howie megfordult, és láthatta, hogy a Jaff jó néhány méternyire áll tőle. Azok után, amiket Fletcher összehordott róla, egy valóságos kényúrra számított. De apja ellenségében nem volt semmi töményen megkapó. Leginkább egy valaha volt patrícius család elhanyagolt leszármazottjára emlékeztette. A zabolátlan szakáll átszötte a határozott, meggyőző vonásokat; beállása olyan emberre vallott, aki már alig képes felülemelkedni kimerültségén. A mellén csimpaszkodva a terata egy darabja; egy szívós, lenyúzott bőrű lény, mely sokkal aggasztóbb látványt nyújtott, mint maga a Jaff.

- Mit mondasz, Katz?

- Nem mondtam semmit.

- Hát nem találsz szánszerűen természetellenesnek Tommy-Ray szenvedélyét a húga iránt? Vagy azon a véleményen vagy, hogy mi mindannyian *természetellenesek* vagyunk? Te. Én. Ők. Azt hiszem, Salemben mindannyian a máglyán végeztük volna. Egyébként... ő már alig várja, hogy valami rosszat tegyen neked. Elég sokszor szóba hozta már a kasztrálást is.

A szó említésére Tommy-Ray lassan leengedte a kés hegyét Howie hasáról az ágyékára.

- Mondd el neki - kérte a Jaff -, hogy mennyire szeretnéd már összevagdolni.

Tommy-Ray elvigyorodott: - Hadd tegyem meg! - mondta.

- Látod? - kérdezte a Jaff. - Minden szülői meggyőző erőmre szükségem van, hogy kordában tartsam. Elmondom, mit szándékozom tenni veled. Meglátjuk, elég gyors vagy-e. Szabadon engedlek, csak hogy lássam, Fletcher porontya mérhető-e az enyémhez. Te nem ismerted az apádat a Nunció előtt. Reménykedj benne, hogy azelőtt rövidtávfutó volt. (Tommy-Ray vigyora kitörő nevetésbe csapott át; a kés hegye nekifeszült farmerja szövetének.) - És hogy gondoskodjak a mulattatásodról...

Ezekre a szavakra Tommy-Ray megragadta Howie-t, megpördítette, majd kirántotta a fiú pólóját nadrágjából és a nyakáig felhasította, felfedve ezzel Howie hátát. Egy pillanatnyi késlekedés után a hűvös éjszakai levegő már le is hűtötte izzadtságtól nyirkos bőrét. Ekkor valami megérintette a hátát. Tommy-Ray nedves ujjai Howie gerincétől jobbra és balra elkezdtek felkúszni a hátán, követve a bordák vonalát. Howie megborzongott, és ívbe hajlította a hátát, hogy a kontaktust elkerülje. Amint így tett, az érintések sokszorozódni kezdtek, mígnem már túl sok lett ahhoz, hogy ujjak legyenek: tucatnyi, vagy még több mindkét oldalon, olyan keményen szorítva izmait, hogy a bőr is felrepedt alattuk.

Howie átpillantott a vállai felett, épp időben, hogy láthassa azt a fehér, számtalan ízből álló ceruzavékony és tüskés végtagot, amint a húsába mar. Felüvöltött, és körbepördült; iszonya felülkerekedett még Tommy-Ray késétől való félelmén is. A Jaff egyenesen őt nézte. A karjai üresek voltak. A valami, amit eddig a karjában dajkált, most ott volt Howie hátán. Érezte, ahogyan hideg hasa a hátcsigolyájának nyomódik, szájrésze pedig nyakszirtjére tapad.

- *Szedd le rólam!* - üvöltött a Jaff felé. - *A kurva életbe, szedd már le rólam!*

Tommy-Ray tapsolni kezdett a látvány láttán, ahogy Howie úgy pörgött körbe, mint egy megrühesedett kutya.

- Gyerünk, öreg, gyerünk! - biztatta.

- Én a helyedben nem tenném - mondta a Jaff.

Mielőtt Howie eltűnődhetett volna a miérten, már meg is kapta a választ. A kreatúra keményen beleharapott a nyakába. Howie felordított, és térdre zuhant. A gyötrelmes kiáltás nyomán felzengett a tető és a konyhai fal lényeinek kattogásból és pusmogásból álló kórusa. Howie a fájdalomtól eltorzult arccal fordult vissza a Jaff felé. A patrícius engedte félrecsúszni arcát, a mögüle előbukkanó magzatszerű lény óriási volt, és csillogó. Csak

egy pillanatnyi ideje volt rá, hogy megfigyelje, mielőtt felhangzott volna Jo-Beth zokogása a bozótból, ahol Tommy-Ray szorítása fogva tartotta. Az a pillantás, amit rá vethetett (a lány könnyező szemei, kerekre nyílt szája), éppen elég volt neki, mielőtt a nyakán felkúszó kín elől lezárta volna szemeit, és amikor újra kinyitotta, Jo-Beth és Tommy, valamint meg sem született apjuk már eltűntek.

Talpra állt. A Jaff seregében megindult a mozgolódás. A falon a földhöz legközelebb állók ledobták magukat, őket követték a magasabban fekvők; a folyamat olyan gyorsan zajlott, hogy nemsokára három-négy rétegű hadoszlopok sorakoztak egymás mellett. Néhányan kitörtek a sorból, és megindultak Howie felé, ki-ki a számára megadatott hajtóerőt felhasználva. A nagyobb teremtmények is leugráltak a tetőről, hogy csatlakozzanak a hajszához. Az a kicsike előny, amit a Jafftól szerzett, minden másodpercnyi késlekedéssel tovább fogyott. Howie lélekszakadva rohanni kezdett a nyílt utcán.

Fletcher nagyon is tisztán érezte a fiú rémületét és iszonyát, de sikerült kiszorítania az érzéseket elméjéből. Howie megtagadta apját, hogy a Jaff tisztátalan gyermeke után koslasson, és nyilvánvalóan elvakította a tetszetős külső. Ha megszenvedti akaratossága következményeit, hát legyen az csak az ő terhe, és cipelje egyedül. Ha túléli a tapasztalatot, minden bizonnal bölcsőbb lesz majd. Ha nem, akkor élete, melynek valódi célja a semmibe foszlott abban a pillanatban, amikor hátat fordított teremtményének, ugyanolyan nyomorultul fog véget érni, akárcsak az övé, és ez némiképp igazságos is lesz.

Kőkemény gondolatok, Fletcher mégis mindent megtett azért, hogy ezekre összpontosítson, elnyomva magában a tükörképet, ami felködlött előtte, valahányszor a fiú fájdalmat érzett. Hiábavaló erőfeszítés volt. Bármennyire is ki akarta törölni agyából a Howie képét, az annál erősebben követelt bebocsáttatást, míg végül nem maradt más választása, mint hogy beengedje. Bizonyos értelemben ezzel együtt lett teljes a kétségbeesésnek ez az éje, és magához kellett ölelnie őt. Apa és fia, a vereség és bukás mintázatának egybeszövődő elemei.

Megszólította a fiút:

Howardhowardhowardhow... - ahogyan először magához hívta, miután kiemelkedett a sziklából.

Howardhowardhowardhow...

Monoton ritmust követve sugározta üzenetét, mint a sziklaszirt világitótornya. Remélve, hogy a fia nem túl gyenge ahhoz, hogy meghallja, a végjáték felé fordította figyelmét. A Jaff közelgő győzelmének tudatában, már csak egyetlen, végső áldozat maradt a számára, mellyel mind ez idáig nem mert próbálkozni, jól tudva, mennyire erős benne az átalakulás iránti vágy. Az évek hosszú során csak a kint jelentette a számára, hogy a létnek ezen a síkján morálisan egy olyan lényhez volt láncolva, akinek a létrejötte felett ő bábáskodott, s közben egyetlen óra nem múlt el úgy, hogy ne a meneküléséről ábrándozott volna. Annyira el akart szabadulni a világtól és oktalanságaitól, szétkapcsolódni az anatómiától, és a törekvésektől, ahogyan Schiller is beszélt a művészetekről, hogy elérje a zene állapotát. Lehetséges, hogy az idő megérett arra, hogy engedjen ösztöneinek, és életének utolsó pillanataiban reményei szerint megragadhassa a diadal töredékét az elkerülhetetlen vereség előtt? Ha így van, mindent jól el kell terveznie; mind az alkalmazott módszert, mind a helyszínt. Nem ismételheti meg az előadást Palomo Grove bennszülött törzse számára. Ha ő, a bukott sámán, nyom nélkül hagyja itt ezt a világot, sokkal többet sodor veszélybe néhány száz léleknél.

Eddig megpróbált nem túl sokat gondolni a Jaff győzelmének következményeire, jól tudva, hogy a felelősségérzet már így is túlon túl a hatalmába kerítette. De most, amint a végső konfrontáció közelgett, rákényszerítette magát, hogy nézzen szembe a tényekkel. Ha a Jaff megszerzi a Tudást, és rajta keresztül szabad hozzáférést nyer a Quiddityhez, mit fog ez jelenteni?

Először is egy lény, akit nem korlátoz az önmegtartóztatás, hatalmat nyer valami felett, ami csak a megtisztultak és tökéletesek kiváltsága. Fletcher nem értette teljes mélységében a Quiddity mibenlétét (talán emberi lény nem is értheti), de abban biztos volt, hogy a Jaff, aki a Nunciót használta fel arra, hogy csalárdul áthágja a saját korlátait, nagy pusztítást vihet végbe odaát. Az álom-óceán és a sziget (sőt, talán szigetek; hallotta, ahogy a Jaff egyszer egész szigetvilágról beszélt) három vitális alkalommal is emberi látogatás színhelye: ártatlanságban, megadásban, szerelemben. Ephemeris partjain álmukban elvegyültek a tökéletesek közt, olyan valóságot láttak és olyan történeteket hallottak, melyek visszatartották őket a tébolytól a léttel való szembesülésükkor. Röviden összefoglalva, meglátták a sémát és a rendeltetést; vethettek egy pillantást a folyamatosságra; és ott volt nekik az Előadás, az Utolsó Előadás, melynek regéit és rituáléit emlékül kapták. Ha az a sziget a Jaff játszóterévé lesz, a károsodás kiszámíthatatlan. Ami titok volt, közönséggé lesz; ami

szentség, szentségtelen; és a fajok, melyeket csak álomutazásaik tartottak távol az örülettől, védtelenné válnak.

Egy másik félelem is gyökeret vert Fletcherben, sokkal nehezebben átgondolható, kevésbé összefüggő szorongás. A mese középpontjában - melyet a Jaff először adott elő neki, amikor Washingtonban megkörnyékezte ajánlatával, hogy támogatást nyújt a Nuncióval kapcsolatos kísérletek lefolytatására - egy Kissoon nevű férfi állt: egy sámán, aki ismerte a Tudást, és annak hatalmát, akit a Jaff végül egy olyan helyen talált meg, melyről makacsul állította, hogy egy időbeli hurok. Fletcher akkor úgy hallgatta a számadást, hogy nem sok hitelt adott a szavaknak, de az azt követő események olyan fantasztikus magasságokba gyűrűztek, amihez képest Kissoon időbeli hurkának ideája akár elhanyagolhatónak is tűnt. Hogy milyen szerepet játszott a sámán a nagy sémában (azzal együtt, hogy majdnem megölette magát a Jaff-fal), Fletcher nem tudhatta, de az ösztöne azt súgta neki, hogy az ügye ezzel távolról sincs lerendezve. Kissoon a Shoal utolsó túlélő tagja volt; azé a felemelkedett emberi lényekből álló rendé, mely az olyan *homo sapiens*-ektől, mint a Jaff is, volt hivatott megvédeni a Tudást. Akkor viszont miért engedett egy ilyen embert a Hurok közelébe, akinek az ambíciói már messziről kiütköztek? És egyáltalán, minek rejtőzködik ott? És mi történt a Shoal többi tagjával?

Most már túl késő volt választ keresni ezekre a kérdésekre; csak tudatosítani akarta őket valaki más fejében is. Még egy utolsó kísérletet akart tenni arra, hogy áthidalja a közte és a sajátja között tátongó szakadékot. Ha Howard nem lesz vevő a megfigyeléseire, akkor Fletcher e világbeli kimúlásával egyidejűleg ők is semmivé válnak.

A gondolat újra ráirányította a figyelmét az előtte álló komor feladatra: a metódusra és a helyszínre. Egyfajta színházat kell rendeznie; olyan látványosságot, mely elrángatja Palomo Grove lakóit tévékészülékeik elől, és tágra nyílt szemmel az utcára vonzza őket. Miután mérlegelte az alternatívákat, kiválasztott egyet, és, szakadatlanul magához szólítva gyermekét, elindult a végső megmértetés helyszíne felé.

Howie hallotta Fletcher hívását, miközben a Jaff seregei elől menekült, de a hullámokban rátörő pánik megakadályozta abban, hogy azonosítsa annak eredetét. Csak rohant vakon, a teratával a sarkában. Csak amikor már úgy érezte, elegendő előnyre tett szert, és megállt, hogy kifújja magát, hallotta meg zavarodott érzékeivel elég tisztán a saját nevét, hogy

megváltoztassa az útirányt, és elinduljon a szólítója felé. Olyan sebességgel rohant, amiről nem is gondolta, hogy egyáltalán képes lehet rá, és bár tüdeje keményen dolgozott, sikerült kipróbálnia magából néhány szót, hogy válaszoljon Fletchernek.

- Hallak - zihálta futás közben. - Hallak, *Atyám*... Hallak.

TIZENEGY

1.

Tesla igazat mondott. Tényleg tetű volt nővérnek, viszont zsarnoknak nagyon is hozzáértő. Amint Grillo felébredt, és a szobájában találta, a lány a lehető legnagyobb egyszerűséggel közölte vele, hogy egy idegen ágyban senyvedni mártírra valló cselekedet, és ő máris nagyon beleélte magát a szerepbe, de ha el akarja kerülni a klisé, márpedig szerinte ezt kellene tennie, akkor engedje meg neki, hogy hazavigye magával L. A.-be, ahol beteges porhüvelye mosatlan szennyező megnyugtató illata társaságában épülhetne fel.

- Nem akarok menni - tiltakozott Grillo.
- Mi értelme itt maradni, azonkívül, hogy ez Abernethynek egy csomó pénzébe kerül?
- Már az is valami.
- Ne legyél kicsinyes!
- Beteg vagyok. Nyugodtan lehetek akár kicsinyes is. Különben is, a sztori itt van.
- Amit jobban megírhatnál otthon, és nem itt, a verítékben és az önsajnálattal elmerülve.
- Lehet, hogy igazad van.
- Ó... a nagy ember igazat ad valakinek?
- Huszonnégy órára visszamegyek. Csak amíg összekapom magam.
- Olyan tizenháromnak, ha látszol most - humorizált Tesla, megenyhült hanggal. - Még sohasem láttalak ilyennek. Olyan szexis. Szeretem, amikor ilyen sebezhető vagy.
- Végre bevallottad.
- Nem újság, nem újság. Voltak idők, amikor a fél karomat odaadtam volna érted...
- És most?
- Most a legtöbb, amit tehetek, hogy hazaviszlek.

A Grove tökéletes helyszín lett volna egy holocaust-mozihoz, gondolta Tesla, amint Grillóval kihajtott a műútra: egyetlen teremtetett lelket sem lehetett látni egyik irányban sem. Mindazon dolgok ellenére, amiket Grillo tapasztalt és sejtett a város titokzatosságával kapcsolatban, neki egy pillantást sem sikerült vetnie a misztériumra.

Bárcsak tényleg így lett volna! Jó negyvenméternyire a kocsí előtt hirtelen egy fiatalember bukkant fel az utcáson, és rohant át botladozva az úton. A túloldali járdánál azonban a lábai kicsúsztak alóla. Elesett, és láthatóan komoly erőfeszítésébe került, hogy felkeljen. A távolság túl nagy volt, és a világítás túl szegényes ahhoz, hogy tisztán láthassák állapotát, de az teljesen nyilvánvaló volt, hogy megsérült. Volt valami testi hibája is: mintha egy púp vagy valami duzzanat éktelenkedett volna a testén. Tesla felé vette az irányt. Grillo, aki az anyósülésen ült mellette, és azt az utasítást kapta, hogy L. A.-ig szunyókáljon egyet, kinyitotta a szemét.

- Már ott is vagyunk?

- Az a fickó... - szólt a lány, a púpos irányába biccentve. - Nézd csak meg! Még nálad is betegebbnek látszik.

A szeme sarkából látta, hogy Grillo felegyenesedik, és kikukucskál a szélvédőn.

- Van valami a hátán - motyogta.

- Én nem látom.

Leállította a kocsit, nem messze a helytől, ahol az ifjú még mindig kinkeservvel próbált talpra állni, de az csak nem sikerült neki. Grillónak igaza volt. Tényleg volt valami a hátán. - Egy hátizsák - vélekedett.

- Olyan nincs, Tesla - felelte Grillo. Kinyúlt az ajtó kilincseért. - Él. Akármi is az, él.

- Maradj itt - szólt rá a lány.

- Viccelsz?

Amint kilökte az ajtót - már ez az erőfeszítés is megszédítette -, látta, hogy Tesla kotorászni kezd a kesztyűtartóban.

- Elvesztettél valamit?

- Amikor Yvonne-t megölték - mondta, felhorkanva, mintha valami oszlo szövetben turkálna - ...megesküdtem rá, hogy soha nem hagyom el az otthonomat fegyvertelenül.

- Mit nem mondasz?

A lány előrántotta a pisztolyt rejtekéből: - És be is tartom.

- Tudod, hogyan kell azt használni?

- Bár ne tudnám - felelte a lány, és kiszállt a kocsiból. Grillo követte. Amint így tett, a kocsí lassan elkezdett visszafelé gurulni az enyhe

emelkedőn. Átvetődött az ülésen, hogy berántsa a kéziféket, ám az akció olyan hirtelenséggel következett be, hogy forogni kezdett vele a világ. Amikor pedig elkezdett felegyenesedni, úgy érezte magát, mintha utazna: teljesen elveszítette az irányérzékét.

Néhány méternyire Grillótól, aki a kocsi ajtajába kapaszkodva várta, hogy elmúljon a rosszullet, a lány már majdnem elérte a fiút. Az még mindig állhatatosan küzdött, hogy lábra állhasson. Tesla odakiáltott neki, hogy tartson ki, hogy úton van a segítség, de csak egy rémült pillantást kapott válaszul. A fiúnak megvolt az oka a pánikra. Grillónak volt igaza. Amit ő hátizsáknak tartott, valójában élt. Egyfajta állat volt (vagy éppenséggel többfajta állat). Fényesen csillogott, miközben áldozatára tapadt.

- Hát ez meg mi a franc? - kérdezte Tesla megrökönyödve.

A fiú ezúttal válaszolt neki: egy fájdalmas nyögésekbe csomagolt figyelmeztetéssel.

- Menjen... innen... - hallotta meg a hangját - ...utánam... utánam... jönnek...

Tesla visszapillantott Grillóra, aki még mindig a kocsiajtóba kapaszkodott, vacogó fogakkal. Onnan nem remélhetett segítséget, és a fiú állapota szemmel láthatóan pillanatról pillanatra tovább romlott. A parazita végtagjainak minden rángására - oly sok végtagja volt; és csápja, és szemei - fájdalmas görcsbe rándult az arca.

- ...Menjen innen... - ismételte - ...kérem... az Isten szerelmére... jönnek...

A fiú szédelegve fordult meg, hogy maga mögé sandítson. Tesla követte az elgyötört pillantást, végig az utcán. Ott azután meglátta az üldözőket. Meglátva őket azt kívánta, bárcsak korábban megfogadta volna a fiú tanácsát, mielőtt még belenézett volna esdeklő szemeibe, és végleg el nem utasította volna magában a farizeus szerepét. A fiú sorsa egybeforrott az övével. Nem fordíthat hátat neki. Valóságon edzett szemei megpróbálták elutasítani az utcán közeledő újabb tapasztalatot, de hasztalan. Nem volt értelme megtagadni a borzalmat. Az igenis ott volt, minden abszurdításával együtt: a fakó, motyogó ár, amint feléjük kúszik.

- Grillo! - üvöltött fel. - Gyorsan, a kocsiba!

A sápatag testek meghallották, és beleerősítettek a tempóba.

- A kocsit, Grillo, hozd már azt a nyavalyás kocsit!

Látta, ahogy a férfi az ajtóval vacakol, szinte alig tudatában saját mozdulatainak. A hullámot vezető apróbb bestiák némelyike máris a kocsi felé vette az irányt, ráhagyva nagyobb testű hittestvéreire a fiút. Épp elegen

voltak, még többen is, mint elegendő, hogy ízekre szedjék szét valamennyiüket, a kocsit is beleértve. Sokféleségük ellenére (úgy tűnt, nincs közöttük két egyforma) ugyanaz a rideg, könyörtelen elszántság jellemezte valamennyit. Pusztítók voltak.

Tesla előrehajolt, és megragadta a fiú karját, kerülve a parazita tapogatózó végtagjait, már amennyire ez lehetséges volt. A kapcsolat túlságosan is szoros volt kettőjük közt, hogy könnyedén megszüntethető legyen. Bármilyen kísérlet a szétválasztásukra csak megtorlást vonna maga után.

- Keljen fel! - mondta a fiúnak. - Meg tudjuk csinálni.

- Menjen már! - motyogta az. A kín teljesen legyengítette.

- Nem - felelte neki. - *Mindketten* megyünk. Nincs hősködés. Mindketten megyünk.

A kocsi felé pillantott. Grillo éppen az ajtót csapta be, amikor a sereg előőrse beérte az autót, felugrálva a motorháztetőre és a tetőre. Egy pávián méretű bestia elkezdte nekidobálni testét a szélvédőnek. A többiek az ajtók kilincseit tépkedték, és csápjaikkal megpróbálták az ablak és a keret közé férkőzni.

- Engem akarnak - magyarázta rémülten a fiú.

- Ha megyünk, követni fognak? - kérdezte Tesla.

A fiú bólintott. Felrángatva őt a lábaira és átvetve jobb karját a vállán (láthatta, hogy a fiú jobb keze is komolyan megsérült), Tesla leadott egy lövést a közeledő tömegbe - ami eltalálta az egyik nagyobb bestiát, de egy fikarcnyit sem lassította le -, majd megfordult, és elkezdte vonszolni a testüket.

A fiú mutatta az irányt.

- Le a Dombon - zihálta.

- Miért?

- A Központ... Megint az a: - Miért?

- Az apám... ott vár.

A lány nem vitatkozott. Csak reménykedett, hogy az apa, akárki is legyen, hathatós segítséget nyújt majd nekik, ha odaérnek, mert ha sikerül is lefutniuk ezt a sereget, addigra már biztosan nem lesznek olyan állapotban, hogy felvegyék ellenük a küzdelmet.

Amint befordultak a következő sarkon a fiú alig hallható instrukciói alapján, Tesla maga mögött meghallotta a szétrobbanó szélvédő csörömpölését.

Nem messzire a dráma színhelyétől a Jaff és Tommy-Ray, maga után rángatva Jo-Beth-t, látta, hogyan erőlködik Grillo az indítókulccsal, majd - számtalan eredménytelen kísérlet után - hogyan sikerül beindítania az autót, és elhajtania, lerázva a tetőről a teratát, amelyik bezúzta az üveget.

- Szemét fattyú! - szitkozódott Tommy-Ray.

- Nem számít - felelte a Jaff. - Böven van ott még, ahol ez volt. Csak várd ki a holnap esti partit. Az lesz a valami.

A kreatúra nem halt meg teljesen; kiengedett egy vékony, panaszos sípolást.

- Mit csinálunk vele? - tűnődött a fiú.

- Itt hagyjuk.

- Újabb közlekedési baleset - jött a fiú válasza. - Az embereknek fel fog tűnni.

- Nem fogja túlélni az éjszakát - felelte a Jaff. - A dögevők gondoskodnak róla, hogy senki se tudja meg, mi a fene volt ez.

- Mi zabál meg egy *ilyet*? - kérdezte Tommy-Ray.

- Bármí, ami elég éhes hozzá - válaszolta a Jaff. - És mindig van valami, ami elég éhes. Igazam van, Jo-Beth?

A lány nem válaszolt. Régen feladta már a zokogást és a beszédet. Mást sem tett, csak szánalomra méltó zavarral figyelte testvérét.

- Hová mehet Katz? - tűnődött hangosan a Jaff.

- Le a Központba - informálta Tommy-Ray.

- Fletcher hívja.

- Igen?

- Ahogy reméltem. Akárhol is lyukad ki a fiú, ott találjuk az apát is.

- Hacsak a terata gyorsabb nem lesz.

- Nem lesz. Utasítást kaptak rá.

- És mi lesz a nővel?

- Hát nem tökéletes egy lény? Egy igazi szamaritánus. Természetesen ő is meg fog halni, mégis micsoda felemelő dolog ilyen fene nagy jószívúséget tapasztalni.

A megjegyzés végül szóra bírta a lányt.

- Téged semmi sem hat meg, igaz? - kérdezte.

A Jaff tanulmányozta az arcát. - Túláságosan is sok minden - felelte. - Túláságosan is sok minden meghat. Megérint ez a kifejezés az arcodon. És az övén - Tommy-Ray-re pillantott, aki szélesen rámosolygott, majd vissza Jo-Beth-re. - Azt akarom, hogy mindent tisztán láss. Túl az érzeteken, túl az értelmén.

- Ezt kell látnom? Hogyan öljöd meg Howie-t? Hogyan pusztítod el a Grove-ot?

- A maga módján Tommy-Ray már megértett. Te is megértheted, ha elegendő időt adsz nekem arra, hogy elmagyarázzam. Ez egy hosszú történet. De higgy nekem, ha azt mondom, Fletcher az ellenségünk, és a fia is az ellenségünk. Szemrebbenés nélkül megölnének bennünket, ha megtehetnék...

- Howie nem.

- Ó dehogyisnem. Ő is az apja fia, még ha nem is tud róla. Nemsoká enyém lesz a jutalom, Jo-Beth. Tudásnak hívják. És amikor megszereztem, megosztom veletek...

- Nekem semmi sem kell tőled.

- Mutatok neked egy szigetet...

- Nem.

- ...és egy tengerpartot...

Kinyújtotta felé a karját, és finoman megsimogatta a lány arcát. A férfi szavai, legjobb szándéka ellenére, megnyugtatták. Nem egy magzat vízfeje lebegett előtte, hanem egy olyan férfi arca, aki számtalan nehézséget látott; de felülemelkedett rajtuk, és talán bölcsőbbé is vált általuk.

- Később - mondta a Jaff. - Rengeteg időnk lesz beszélgetni. Azon a szigeten a nap sohasem ér véget.

2.

- Miért nem kapnak el bennünket? - kérdezte Tesla Howie-tól.

Már kétszer is bizonyosnak látszott, hogy az őket üldöző erők beérik, és elárasztják őket, de a soraik mindkét alkalommal abban a pillanatban lelassultak, amint ezt megtehették volna. Teslában egyre erősödött a meggyőződés, hogy az üldözést csak megkoreografálták. Ha így van, gondolkodott kétségbeesetten, akkor mégis ki akarhatja ezt? És mi lehet vele a célja?

A fiú - Howie, aki néhány sarokkal a nevét is elmotyogta - minden lépéssel egyre nehezebb lett. Az utolsó negyedmértöld a Központig olyan hosszúra nyúlt előttük, mint egy tengerész-deszantos kiképzőpálya. Hol volt Grillo, amikor szüksége lett volna rá? Elveszett valahol a holdsarló alakú utcák és zsákutcák között, melyek valóságos akadálypályává tették a

várost, vagy áldozatul esett a kocsiját megtámadó szörnyetegek valamelyikének?

Egyik sem. Bízva abban, hogy Tesla gyors felfogása képes lesz távol tartani tőlük a hordát, amíg segítséget szerez, mint az örült száguldott el az első nyilvános telefonfülkéig, majd a címre, amit ott szerzett meg. Habár tagjait mintha ólomból öntötték volna, és a fogai még mindig vacogtak, mentális állapota kellőképpen tisztának tűnt a számára, jóllehet azt is tudta - az összeomlás utáni hónapok tapasztalatából, melyeket gyakorlatilag konstans alkoholos kábulatban töltött -, hogy az ilyen tisztaság könnyen lehet önbecsapás eredménye. Hány terjengős levelet írt hatás alatt, mely akkor az értelem fényében ragyogott, de a józanság állapotában olyanná vált, mint a Finnegan ébredése? Talán most is ez a helyzet, és csak az értékes időt vesztegeti ahelyett, hogy bekopogna az első ajtón, amit talál, és onnan kérne segítséget. Ösztöne azonban azt súgta neki, hogy nem kapna sehol. Egy szörnyekről hablatyoló borotvátalan idegen mindenhol elutasításra találna, kivéve Hotchkisst.

A férfi otthon volt, és ébren.

- Grillo? Jesszusom, mi a pokol történt magával?

Hotchkissnak sem volt sok oka a büszkeségre: legalább annyira gyűröttnek látszott, mint amilyennek Grillo érezte magát. Egy sör volt a kezében, és annak számtalan testvére a szemében.

- Jöjjön velem - mondta Grillo. - Útközben elmondok mindent.

- Hová?

- Van puskája?

- Igen, van egy karabélyom.

- Hozza azt is!

- Várjon, nem ért...

- Most ne beszéljen! - mondta Grillo. - Nem tudom, merre mehettek, és nekünk...

- Hallgassa csak! - szakította félbe Hotchkiss.

- Mi az?

- Riasztó. Riasztócsengőket hallok.

Akkor szólaltak meg a szupermarketben, amikor Fletcher nekiállt bezúzni az ablakokat. Marvin boltjában már teli torokból zengtek, ahogyan a kisállat-kereskedésben is - az itteni hangzavarhoz a felriadt állatok hangja

is hozzátette a magáét. Fletcher tovább bátorította a kórust. Minél előbb rázza le a Grove magáról a letargiát, annál jobb, és nem ismert erre célravezetőbb módszert, mint támadást intézni a város kereskedelmi szíve ellen. A hívás elhangzott: támadást intéztek két bolt ellen. A dráma, amit eltervezett, tökéletes időzítést kívánt, ha valóban meg akarja érinteni az összegyűlt elméket. Ha elbukik, legalább nem látja majd a bukás következményeit. Amúgy is oly sok bánat volt az életében, és oly kevés barát, aki segített volna elbírnia a terhet. Mindannyiuk közül talán Raul állt hozzá a legközelebb. Vajon hol lehet most? Halott, az a legvalószínűbb; a szelleme ott kísért a Misió de Santa Catrina romjai között.

Elképzelve a helyet, Fletcher gondolatmenete hirtelen megtorpant. Mi van a *Nuncióval*? Lehetséges, hogy a Nagy Mű - ahogy a Jaff szerette hívni - maradványai még mindig ott vannak a sziklasírt tetején? Ha így van, és valami ártatlan lélek belebotlik, az egész nyomorúságos történet megismétli önmagát. A kérértlen mártírság, mely immár az osztályrészéül jut, hiábavaló lesz. Van még egy feladat, amit Howardra kell bíznia, mielőtt örökre elválnának egymástól.

A riasztócsengők ritkán szólaltak meg a Grove-ban; és bizonyos, hogy még soha nem szólt ennyi egyszerre. Kakofonikus hangjuk elterült a városon, az erdősávval szegélyezett Deerdell-től egészen Vance özevgyének házáig, a Domb tetején. Jóllehet korán volt még ahhoz, hogy a Grove felnőtt lakossága aludjon, többségük - akár megérintette a Jaff, akár nem - mégis furcsán álomittasnak érezte magát. Suttogva beszéltek partnereikkel, már ha egyáltalán megszólaltak; megálltak az ajtóban vagy étkezőjük közepén, megfedkezve arról, miért is hagyták ott karosszékük kényelmét. Ha megkérdezték volna őket, még a saját nevüket is bajosan tudták volna megmondani.

De a riasztócsengők erőlyesen követelték figyelmüket, igazolva, amit állati ösztönükkel már napnyugtától éreztek: a dolgok rosszra fordultak ma éjjel, semmi sem normális vagy racionális többé. Az egyetlen biztonságos hely otthonuk magánya, a bezárt, majd újra rázárt ajtók mögött.

Nem mindenki volt azonban ennyire passzív. Néhányan felvonták a redőnyöket, hogy lássák, a szomszédok kimentek-e az utcára; némelyek pedig odáig is elmerészkedtek, hogy odamenjenek a bejáratí ajtóhoz (a férjek vagy feleségek pedig utánuk szóltak, hogy jöjjenek vissza, elmondták nekik, hogy semmi szükség kimenni, nincs odakint semmi, amit

ne láthatnának a tévében). Csak egyetlen embernek kellett kimozdulnia ahhoz, hogy szép sorban a többi is kövesse.

- Ügyes - mondta a Jaff.

- Mivel próbálkozik? - akarta tudni Tommy-Ray. - Minek ez a zaj?

- Az a célja, hogy az emberek lássák a teratát - felelte a Jaff. - Talán abban reménykedik, hogy forradalmat szíthat ellenünk. Már korábban is megpróbálkozott ezzel a trükkel.

- Mikor?

- Amikor beutaztuk Amerikát. Akkor elmaradt a forradalom, mint ahogy most sem lesz. Az embereknek nincs hitük, nincsenek álmaik. És neki mindkettőre szüksége van. Ez csak a kétségbeesés jele. Elbukott, és ezt ő is tudja. (Jo-Beth felé fordult.)

- Biztosan örülsz a hírnek, hogy visszahívom a vérebeket Katz sarkából. Már tudjuk, hol van Fletcher, és hogy hol lesz nemsokára a fia is.

- Már nem követnek bennünket - mondta Tesla.

A horda valóban megállt.

- Mi a francot jelent ez?

Vállára vetett terhe nem válaszolt. Alig tudta a fejét mozdítani. Amikor ez mégis sikerült neki, a szupermarket felé biccentett, mely egyike volt a számtalan boltnak a Központban, melynek bezúzták az ablakait.

- Mi történik ott? - kérdezte a lány.

Howie felmordult.

- Ha te mondd.

Odabent a boltban Fletcher felemelte a fejét elfoglaltságából. A fiú beért a látómezejébe. Nem volt egyedül. Egy nőre támaszkodott, aki szinte úgy vonszolta keresztül a testét a parkolón az üvegszilánkokkal borított járda felé. Fletcher abbahagyta az előkészületeket, és az ablakhoz ment.

- Howard? - szólította.

Tesla volt az, aki felnézett; Howie nem vesztegette értékes energiáját a kísérletre. A férfi, akit a lány meglátott kiemelkedni az összetört kirakat mögül, egyáltalán nem látszott vandálnak. Nemigen gondolta volna a fiú apjának sem; de hát a családi hasonlóságok sohasem volt az erős oldala. A férfi magas volt, és betegesen sápadt, szakaszos mozgásából ítélve pedig legalább olyan rossz állapotban volt, mint ivadéka. A ruháit láthatóan átitta valami folyadék. A lány orrüregét megtöltő csípős szag azonosította

számára a benzint, melynek nyomát a férfi menet közben a földön is maga után hagyta. Hirtelen félelem mart belé, hogy a hajsza egyenesen egy tébolyodott karmai közé hajtotta őket.

- Ne jöjjön közelebb - kiáltott rá.
- Beszélnem kell Howarddal, mielőtt még a Jaff ideérne.
- Az meg kicsoda?
- Maga vezette őt ide. Őt és a seregét.
- Nem tehetek róla. Howie nagyon szenved. Az a dolog a hátán...
- Hadd nézzem...
- Nehogy gyufát gyújtson! - figyelmeztette Tesla. - Vagy már itt sem vagyok.

- Értem - mondta a férfi, leírva kezével egy kört, mint egy bűvész, aki bebizonyítja, hogy üres a keze. Tesla bólintott, és engedte, hogy a férfi odajöjjön hozzájuk.

- Fektesse le ide! - utasította a férfi.

Tesla így tett, izomzata hálásan sóhajtott fel a megkönnyebbüléstől. Howie alig ért földet, apja máris két kézzel megragadta a hátára tapadó parazitát. Az abban a pillanatban vadul csapkodni kezdett, és szorosabbá vonta ölelését áldozata körül. Az öntudatlanság határán Howie elkezdett küzdeni a levegőért.

- Meg fogja ölni! - kiáltott fel Tesla.
- Fogja meg a fejét!
- Micsoda?
- Hallotta! Az állat fejét. Fogja meg!

Tesla a férfit pillantott, azután a szörnyre, végül Howie-ra. Három szívdobbanás. A negyedikre már el is marta a bestiát. A szájrész Howie nyakára tapadt ugyan, de hajlandó volt engedni azért, hogy Tesla kezébe haraphasson. Abban a pillanatban a benzines ember már le is rántotta. Test és bestia külön váltak.

- *Engedje el!* - üvöltött rá a férfi.

Nem volt szüksége győzködésre, és kirántotta a kezét, annak ellenére, hogy fel kellett áldozni egy húscsapatot a kezéből, ami a szörny pofájában ragadt. Howie apja behajította a boltba, ahol becsapódott egy konzervpiramis alá, mely egy szempillantás alatt maga alá temette.

Tesla félve tanulmányozta a kezét. A tenyér a közepén sebesült meg. Nem ő volt az egyetlen, akit érdekelt a sérülés.

- Nagy út áll maga előtt - kezdte sejtelmesen a férfi.
- Mi ez, tenyérjósolás?

- Azt akartam, hogy a fiú segítsen nekem, de most már látom... maga jött el helyette.

- Hé, én már megtettem mindent, amit lehetett - szabadkozott Tesla.

- Fletchernek hívnak, és könyörgöm, ne hagyjon most cserben. Ez a seb arra emlékeztet, amikor a Nunció először megvágott... (Megmutatta a tenyerét, melyen valóban ott éktelenkedett egy seb, mely leginkább arra emlékeztetett, mintha egy szöget vertek volna belé.) - Sok mindent el kell mondanom magának. Howie nem hagyta, hogy elmondjam neki. Maga hagyni fogja. Tudom, hogy így lesz. Maga része a történetnek. Azért született, hogy most itt lehessen, velem együtt.

- Én ebből egy szót se értek.

- Majd holnap analizálunk. Most *cselekszünk*. Segítsen nekem! Már nem sok időnk maradt...

- Már most figyelmeztetem - mondta Grillo, miközben Hotchkiss társaságában a Központ felé hajtottak -, hogy amit láttunk előbújni a föld alól, az csak a kezdet volt. Olyan teremtmények szállták meg a Grove-ot ma este, amilyeneket még életemben nem láttam.

Lelassított, amint két polgár átvágott előtte az úton, hogy gyalog közelítsék meg a hívás helyszínét. Nem voltak egyedül. Mások is voltak, akik a Központ felé tartottak, mintha valami búcsúra mennének.

- Mondja meg nekik, hogy forduljanak vissza! - mondta Grillo, kihajolva a maga oldalán, figyelmeztetéseket kiáltozva. Sem az ő szavai, sem Hotchkissé nem váltottak ki semmilyen hatást a járókelőkből. - Ha ők is azt látják majd, amit én - mondta Grillo, - akkor igen nagy pánik fog kitörni.

- Talán a hasznukra válik majd - felelte Hotchkiss keserűen. - Mindenki azt gondolta rólam, hogy örült vagyok, amiért lezártam a barlangokat. Amiért úgy beszéltem Carolyn haláláról, mint gyilkosságról...

- Nem tudom követni.

- A lányom, Carolyn...

- Mi van vele?

- Majd máskor, Grillo. Amikor lesz időnk a könnyekre. Elérték a bevásárlóközpont parkolóját. Harminc-negyven Grove-lakó máris ott gyülekezett, némelyikük körbejárva szemlélte a boltokban keletkezett károkat, mások mást se csináltak, csak álltak, és hallgatták a riasztókat, mint valami mennyei muzsikát. Grillo és Hotchkiss kiszállt a kocsiból, és átvágott a parkolón a szupermarket irányába.

- Benzinszagot érzek - jegyezte meg Grillo.

Hotchkiss egyetértett vele. - El kellene távolítanunk innen ezeket az embereket - próbált úrrá lenni tanácsstalanságán. Felemelve hangját és karabélyát igyekezett valami befolyást gyakorolni a tömeg felett. Erőfeszítései magára vontak egy apró, kopasz ember figyelmét.

- Maga a szolgálatos, Hotchkiss?

- Nem, ha maga akar az lenni, Marvin.

- Hol van Spilmont? Itt kellene lennie valami hivatalos személynek is.

Betörték a kirakataimat.

- Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség már úton van - mondta Hotchkiss.

- Micsoda vandalizmus - folytatta Marvin. - Azok a kölykök L. A.-ból.

- Nem hiszem - szólt közbe Grillo, a benzinszagtól megint szédülni kezdett.

- Maga meg ki a franc? - akarta tudni Marvin, fejhangon sipítózva.

Mielőtt Grillo megválaszolhatott volna, egy kiáltás hasított bele a hangzavarba.

- Van valaki odabent!

Grillo az áruház felé nézett. Lázban égő szemei jóváhagyták a kijelentést. Valóban mozgott néhány figura a bolt félhomályában. Az üvegcserepeken lépdelve megindult a kirakat felé, amikor az egyik alak hirtelen láthatóvá vált.

- Tesla?

A lány meghallotta őt: felnézett, és ráripakodott.

- Menj innen, Grillo!

- Mi folyik itt?

- Menj már el innen!

A férfi figyelmen kívül hagyta a jó tanácsot, és keresztülmászott a darabokra tört kirakat keretén. A fiú, akit Tesla elment megmenteni, most arccal lefelé és derékig meztelenül feküdt a kövezeten. Mögötte egy férfi állt, akit Grillo ismert is, meg nem is. Olyan arc volt, melyhez nem tudott nevet társítani, ugyanakkor ösztönösen felismert. Egy szempillantás alatt rájött, honnan ismeri, ő volt a hasadék egyik lakója.

- Hotchkiss! - kiáltott fel. - Jöjjön ide!

- Ami sok, az sok! - dühöngött Tesla. - Ne hozz még valakit a közelünkbe!

- *Közelünkbe?* - kérdezte Grillo. - Mióta vagytok ennyire egymáshoz növe?

- A neve Fletcher - felelte Tesla, mintegy válaszképpen Grillo első, ösztönös kérdésére. - A fiú pedig Howard Katz. - Ami a harmadik kérdést illeti: - Ők apa és fia. - És a negyedik? - Ez az egész fel fog robbanni, Grillo. És én itt leszek, amikor csinálja.

Hotchkiss eközben fellépett Grillo mellé: - Szent szar - zihálta.

- A barlang, igaz?

- Igen.

- Magunkkal vihetjük a fiút? - kérdezte Grillo.

Tesla bólintott: - De siessetek - mondta -, vagy mindannyiunknak vége!

Tekintete elhagyta Grillo arcát, és a parkolóra, vagy még inkább az azon túl elterülő sötétségre meredt. Valaki még hiányzott a partiról. A másik kísértet, kétségkívül.

Grillo és Hotchkiss megragadta a fiút, és talpra rángatta.

- Várjatok! - szólt Fletcher a trió felé közeledve. A benzinszag mindennél erősebb volt a közelében; az üzemanyag kipárolgásánál sokkal több hagyta el a férfit. Egyfajta lágy elektrosokk futott át Grillón, ahogyan Fletcher megérintette fiát, a testen keresztül láncba kötve a három szervezetet. A tudata egyszeriben megvilágosodott, testének minden törékenysége feledésbe merült, és betöltötte az űr, ahol az álmok sarkcsillag gyanánt fénylettek. Majd az egésznek szinte brutális hirtelenséggel vége szakadt, amint Fletcher hagyta lecsúszni karját fia arcáról. Grillo Hotchkissra nézett. Arckifejezéséből ítélve ő is osztozott a rövidke megvilágosodásban. Szemei könnyekkel teltek meg.

- Mi fog történni? - kérdezte Grillo, ismét Teslára nézve.

- Fletcher elmegy.

- Miért? És hová?

- Sehová és mindenhová - felelte Tesla.

- Honnan tudod?

- *Mert mondtam neki* - jött Fletcher válasza. - *A Quiddityt meg kell őrizni.*

Grillóra pillantott, árnyalatnyi mosollyal az arcán.

- Vigyék a fiamat, uraim! - mondta. - *Tartsák távol a tűzvonalától!*

- Mi?

- Csak menjetek el, Grillo. - kérte határozottan Tesla. - Akármi is történjék mostantól kezdve, az ő akaratából fog történni.

Átvitték Howie-t az ablakon, utasítás szerint; Hotchkiss lépett ki az utcára, hogy átvegye a testet, melynek végtagjai olyan élettelenül lógtak alá, mint egy friss tetemé. Amint Grillo átengedte a fiú súlyát, maga mögött meghallotta Tesla hangját.

A lány közlendője egyszerű volt.

- A Jaff.

A másik barlanglakó, Fletcher ellensége, a parkoló külső peremén állt. A tömeg, mely időközben öt- vagy hatszorosára is megduzzadt, minden hallható utasítás nélkül szétvált, folyosót nyitva a két ősellenség között. A Jaff nem érkezett egyedül. A háta mögött két kaliforniai szépség állt, akiket Grillo nem ismert. Hotchkiss annál inkább.

- Jo-Beth és Tommy-Ray - motyogta.

Az egyik névre, de lehet, hogy mindkettőre, Howie felemelte a fejét.

- Hol? - fürkészte a tömeget, s a szemei megkapták a választ, mielőtt bármelyikük felelhetett volna. - Engedjen! - kiáltotta izgatottan, és megpróbálta félrelökni Hotchkisst. - Megölik őt, ha nem állítjuk meg őket. Hát nem látja, meg fogják ölni!

- Sokkal több forog most kockán, mint a barátnőd élete - jelentette ki Tesla, újabb ámulatba ejtve Grillót, aki számára érthetetlen volt, hogy tehetett szert ennyi tudásra ilyen rövid idő alatt. A tudás kútforrása, Fletcher, közben elsétált mellettük - elhagyva Teslát, Grillót, Howie-t és Hotchkisst is -, és megállt az emberi folyosó másik végén, szemben a Jaff-fal.

A Jaff szólalt meg elsőként.

- *Mire volt mindez jó?* - akarta tudni. - *A bohóckodásod még a város felét sem volt képes idecsalogatni.*

- *A másik felét te mérgezted meg* - vágott vissza Fletcher.

- *Ne akard, hogy azonnal végezzek veled. Könyörögj egy kicsit! Mondd, hogy nekem adod a golyóidat, csak hagyjalak élni!*

- *Soha nem jelentett nekem túl sokat.*

- *A golyód?*

- *Az élet.*

- *Voltak vágyaid* - mondta a Jaff, és nagyon lassan elindult Fletcher felé.

- *Ne is merd tagadni.*

- *Nem olyanok, mint a tieid.*

- *Ez igaz. Nekem mindig volt célom.*

- *Nem kaphatod meg a Tudást.*

A Jaff felemelte a kezét, majd összedörzsölte a hüvelykjét és a mutatóujját, mintha pénzt számolna.

- *Késő. Már itt érzem az ujjaimban* - felelte.

- *Rendben* - válaszolta Fletcher. - *Ha azt akarod, hogy könyörögjek, hát megteszem. A Quiddityt meg kell őrizni. Könyörögöm, hagyd békén!*

- *Még mindig nem érted, igaz?* - kérdezte a Jaff. Mostanra már félúton járt Fletcher felé. Mögötte ott lépdelt a fiú, magával rángatva hűgát.

- *A véreim* - mondta a Jaff, gyermekei felé biccentve - *bármit megtennének értem. Nem igaz, Tommy-Ray?*

A fiú vigyorogni kezdett.

- *Bármit.*

Teljesen elmerülve a szóváltásban Tesla nem is figyelt fel arra, hogy Howie kicsúszott Hotchkiss kezeiből, amíg hozzá nem fordult, és odasúgta neki:

- A pisztolyt.

A pisztoly most is ott lapult a zsebében, hogy kiléptek az áruházból. Vonakodva engedte át Howie sebesült kezének.

- Meg fogja ölni - mormolta Howie.

- A saját lánya - súgta Tesla válaszul.

- Azt hiszi, törődik vele?

Felnézve megértette a fiú igazát. Akármilyen hatást is váltott ki a Jaffból Fletcher Nagy Műve (a Nunció, ahogy ő nevezte), annyi bizonyos volt, hogy az átlendítette a téboly mezsgyéjén is. Jóllehet nagyon kevés ideje volt rá, hogy magába igya azokat a víziókat, amiket Fletcher megosztott vele, és csak felületesen érthette meg a Tudás, a Quiddity, Kozmosz és Metakozmosz rendszerének komplexitását, a tudása épp elegendő volt, hogy lássa: ekkora hatalom egy ilyen lény kezében összpontosulva mérhetetlen gonoszságot szülhet.

- *Elvesztél, Fletcher* - folytatta a Jaff. - *Te és a gyermeked nem értitek, mit jelent az, hogy valaki... modern.* (Elmosolyodott.) - *Ők ketten, másfelől, nagyon is értik ezt. Minden csak kísérletezés. Igaz?*

Tommy-Ray eddig Jo-Beth vállán tartotta kezét; most szép lassan hagyta lecsúszni a lány mellére. Valaki a tömegben felszólalt a dolog ellen, de a Jaff egyetlen pillantásával elhallgattatta. Jo-Beth elhúzódott bátyjától, de Tommy-Raynek esze ágában sem volt lemondani róla. Magához rántotta a lány testét, és a fejével lassan közeledni kezdett az övéhez.

A csókot egy lövés akadályozta meg; a lövedék Tommy-Ray lába előtt fűrődött az aszfaltba.

- Engedd el! - szólt rá Howie. A hang nem volt erős, de mindenki jól hallhatta.

Tommy-Ray úgy tett, ahogy Howie utasította, és tettetett értetlenséggel bámult rá, majd lassan előhúzta kését a zsebéből. A vérontás fenyegető közelsége nem múlt el nyomtalanul a tömeg felett. Néhányan, különösen a gyerekek levők, hátrálni kezdtek. A többség azonban maradt.

Fletcher mögött Grillo előrehajolt, és odasúgta Hotchkissnak:

- El tudja távolítani valahogy?

- A kölyköt?
- Nem. A Jaffot.
- Ne is próbálkozzon vele! - szólalt meg Tesla. - Nem állíthatja meg.
- Akkor ki állíthatja meg?
- A jó ég tudja.

- Képes lennél hidegvérrel lelőni ezek előtt a kedves emberek előtt? - kérdezte Tommy-Ray Howie-től. - Hát csak rajta! Felhatalmazlak rá. Lődd szét a tököm! Én nem félek. Szeretem a halált, és a halál is szeret engem. Húzd meg a ravaszt, Katz! Már ha van elég vér hozzá a pucádban.

Beszéd közben lassan közeledett Howie felé, aki alig tudott állva maradni. De a pisztolyt nem vette le Tommy-Ray-ről.

A Jaff volt az, aki elmozdította az eseményeket a holtpontról, azáltal, hogy megragadta Jo-Beth-t. A szorítás kiáltást fakasztott a lány ajkán. Howie tekintete feléje fordult, és Tommy-Ray abban a pillanatban felemelt késsel támadt rá. Nem is volt szüksége, csak egy erőteljesebb lökésre, hogy ledöntse Howie-t lábairól. A pisztoly kirepült a fiú kezéből. Tommy-Ray keményen a lába közé rúgott, majd rávetette magát áldozatára.

- Ne öld meg! - parancsolta a Jaff.

A férfi elengedte Jo-Beth-t, és elindult Fletcher felé. Ujjaiból, melyekben állítása szerint máris ott érezte a Tudást, ektoplazmaként felszabaduló energiacepppek kezdték izzítani a levegőt. Elérte a küzdőket, majd úgy tűnt, hogy közbeavatkozik, de ehelyett egyszerűen csak vetett rájuk egy pillantást, mint a marakodó kutyákra, majd túllépve rajtuk folytatta útját Fletcher felé.

- Jobb lesz eltűnni innen - jegyezte meg Tesla Grillónak és Hotchkissnak. - Ez már kikerült a kezünk közül.

Egy pillanattal később, mintegy szavait igazolandó, Fletcher benyúlt a zsebébe, és egy levél gyufát rántott elő, *Marvin's Food and Drug* felirattal. Nem sok fantázia kellett hozzá a szemtanúk részéről, hogy kitalálják, mi a célja vele. Valamennyien érezték a benzinszagot. Tudták a forrását is. És most megjelent ez a gyufa. Az áldozatbemutatás kiválasztott eszköze. Mégis kevesen visszakoztak. Habár nem voltak köztük olyanok, akik sok mindent, ha egyáltalán valamit is, értettek volna a főszereplők szóváltásából, a tömegben mindenki ösztönösen is megérezte, hogy egyetemes fontosságú eseménynek lehet a szemtanúja. Hogyan is nézhetnének félre, ha most elsőként megadatott nekik, hogy vessenek egy pillantást isteneikre?

Fletcher feltépte a csomagot, és előrántott egy gyufát. Éppen azon volt, hogy lángra lobbantsa, amikor a Jaff ujjából egy friss energianyaláb csapott

fel, és repült Fletcher felé. Lövedékként vágódott Fletcher ujjaihoz, és a becsapódás ereje messzire repítette a gyufát és a csomagot.

- *Ne vesztegesd az idődet ilyen ócska trükkökre!* - mondta a Jaff. - *Te is tudod, hogy a tűz nem árthat nekem. Ahogy neked sem, hacsak nem akarod. Ha mindenáron meg akarsz halni, semmi mást nem kell tenned, csak kérned.*

Ezúttal inkább magában tartotta a mérget, amit Fletchernek szánt, ahelyett, hogy hagyta volna kilövellni magából. Amint odaért ellenfeléhez, megérintette a kezével. Borzongás futott végig Fletcheren. Gyötrelmes lassúsággal fordította el fejét, míg csak bele nem nézhetett Tesla szemeibe. A lány hihetetlen sebezhetőséget látott az övéiben: megnyitotta magát, hogy beleélje magát a magában eltervezett végkifejletbe, bármi is legyen az, és a Jaff gyűlölete ezúton nyert utat legbenső lényéhez. Vonásain félreérthetetlenül megjelent a tiltakozás. A káosz üzenete áradt szét szervezetében a Jaff érintése nyomán. Csak a halál szabadíthatta meg ettől.

A lánynak nem volt gyufája, ott volt viszont neki Hotchkiss karabély. Egyetlen szó nélkül kikapta a kezéből. A mozdulat magára vonta a Jaff tekintetét, és ő egyetlen iszonyatos pillanatra elmerült azokban a tébolyodott szemekben - és meglátta azt a fantomlényt, azt a másik Jaffot, aki az arca mögé rejtőzött.

Ezután megcélozta a fegyverrel a földet Fletcher mögött, és tüzelt. Nem keletkezett szikra, mint ahogyan remélte, hogy fog. Újra célozni kezdett, megtisztítva elméjét a haszontalan gondolatoktól. Csinált már ő tüzet korábban is. A lapokon, hogy lángra lobbantsa képzeletét. Most a való világgal kell ugyanezt tennie.

Száján át lassan kifújta a levegőt, ahogy mindig is szokta, amikor reggel leült az írógép elé, és meghúzta a ravaszt.

Úgy tűnt a számára, hogy előbb látja a tüzet, mint ahogy az bekövetkezett volna. Mint egy élénken fénylő vihart, melyhez a szikra villáma jelenti a bevezetőt. A levegő Fletcher körül hirtelen sárgán izzani kezdett. Azután lángba borult minden.

A hőhullám hirtelen és intenzíven tört rájuk. Tesla eldobta a puskát, és arrébb rohant, ahonnét jobban követhette az eseményeket. Fletcher elkapta a pillantását a mindent elemésztő tűz-orkán mögött, így a kifejezésén eláradó kedvességet Tesla magával vihetett minden jövőbeli kalandra, melyet a férfi rótt rá, annak emlékezetére, milyen keveset is érthet meg ő a világ működéséből. Hogy egy ember élvezheti az elevenen elégést; hogy profitálhat a lángok kínjaiból, olyan lecke, amit egyetlen iskolában sem tanulhatna meg. Mégis valóság ez, és éppen az ő keze által lett azzá.

A lángokon túl láthatta, hogy a Jaff komikusan rázkódva tántorodik hátra. A tűz elkapta ujjait, ahol Fletcherhez ért. Úgy égtek, mint öt szál gyertya. Mögötte Howie és Tommy-Ray egyaránt elhátráltak a tűz elől, egy időre félretéve a gyűlölködést. A látvány azonban csak egy pillanatra vonta el figyelmét, mielőtt visszapillantott volna a lángoló Fletcherre. A helyzet még e rövid idő alatt is gyökeresen megváltozott. A tűz, mely tömör oszlopként örvénylett körülötte, nem emésztette el, hanem *átalakította* a férfit, eközben egyfajta sugárzó anyagot lövellve maga körül.

A Jaff reakciója a fényekre (úgy húzódott el tőlük, mint veszett kutya a forró víztől) megvilágította a lány számára azok természetét. Ugyanazok voltak Fletcher számára, mint az energia, ami korábban kitaszította a kezéből a gyufát, a Jaff számára: a felszabadult esszenciális erő. A Jaff gyűlölte őket. Fényességük megvilágította az álarc mögé bújt arcot. Ennek, és Fletcher csodálatos átalakulásának a látványa közelebb vitte a tűzhöz, mint az biztonságos lett volna. Érezte saját megpörkölt hajának csípős szagát. De túlságosan le volt nyűgözve ahhoz, hogy hátrébb lépjen. Végül is, mindez az ő műve. Ő a teremtő. Mint az első majom, aki fellobbantotta a tüzet, és mindörökre megváltoztatta vele a törzs életét.

Megértette, ez volt Fletcher minden reménye: megváltoztatni a törzset. Ez nem egyszerű látványosság volt. A lángoló részecskék magukban hordozták ősatyjuk szándékát, amint leváltak Fletcher testéről. Fénylő magként röppentek ki a lángoszlopból, átszelve a levegőt, termékeny talajt keresve. A Grove lakói voltak ez a talaj, és a szentjánosbogarak tárt karokra találtak körükben. Csodálatos dolog volt, hogy senki sem próbált menekülni előlük. Talán a megelőző erőszak kigyomláta soraikból a bátortalanokat. A többi vevő volt a varázslatra, némelyek egyenesen keresztültörtek a sorokon, hogy a fényeket üdvözöljék, mintha úrvacsorához járulnának. A gyerekek mentek elől, megmarkolva a csillogó parányokat, bizonyítva ártalmatlanságukat. A fény szétáradt kitért ujjai között, vagy várakozásteli arcukon, a tüzek visszhangot vertek szemeikben. A vállalkozó szellemű gyermekek után szüleik következtek. Néhányan, találkozáskor a fényekkel, hátrakiáltottak hitvesüknek: - Minden oké. Nem fáj. Ez csak... fény!

Sokkal több volt annál, és ezt Tesla is tudta. A fény maga Fletcher volt. És úgy árasztotta magából, ahogyan fizikai lényé fokozatosan leépült. Mellkasa, kezei és ágyéka máris eltűnt, fejét és nyakát a válláival, s a vállait az altestével finom porszerű anyag kötötte össze, amely ki volt téve a lángorkán minden szeszélyének. Miközben figyelte, ahogy ezek a leheletfinom szövetszálak is lebomlottak, hogy fényként távozzanak, egy

gyerekkorában hallott zsoltár villant az eszébe. *Jézusom, az én napsugaram.* Régi himnusz egy új kor hajnalán.

Ez új kor nyitánya lassan a befejezéséhez közeledett. Fletcher szinte teljesen felemésztette már magát, arca szemeinél és a szájánál máris a tűz martaléka lett, koponyája széttöredezett, agya fénné olvadt szét, hogy azután tűzvirágként szökelljen szárba, mint valami fényből szőtt gyermekláncfű.

Ennek távoztával ami maradt Fletcherből, azt egyszerűen felzabálta a tűz, majd tápanyaga fogytával, a lángok ki is aludtak. Nem maradt semmi utána; nem volt hamu, de még füst sem. Az egyik pillanatban fény és varázslat, a másokban az űr.

Tesla túlságosan közéről figyelte Fletchert ahhoz, hogy számon tarthatta volna, hányukat érintette meg a fény. Minden bizonnyal sokukat. Talán valamennyiüket. Talán már a puszta számuk elegendő volt a Jaff számára, hogy ne próbálkozzon meg a megtorlással. Végül is, az ő serege várakozott az éjszakában. Ő mégis úgy döntött, hogy nem küldi csatába őket, hanem a lehető legkisebb felhajtással távozott. Tommy-Ray vele tartott. Jo-Beth azonban nem. Howie-nak sikerült mellé férkőznie Fletcher nagy mutatványa alatt, fegyverrel a kezében. Tommy-Ray nem tehetett mást, minthogy néhány kivehetetlen szitokkal a száján kövesse apját az éjszakába.

Alapjában véve ez volt Fletcher sámán utolsó előadása. Lesznek persze visszahatásai, de addig nem, míg a fény birtokosai nem alszanak egyet ajándékuk birtokában. Volt persze néhány azonnali kihatás is. Grillo és Hotchkiss számára megadatott a kielégülés, hogy tudják, érzékeik nem csalták meg őket a barlangban; Jo-Beth és Howie újra egyesülhetett olyan eseményeket követően, melyeknek kis híján áldozatul estek; Tesla pedig tudhatta, hogy Fletcher távozásával a felelősség súlya immár az ő vállaira nehezedik.

Maga a Grove is osztozott a mágikus éj elmúltával a teherben. Utcái borzalmaknak lehettek szemtanúi. Lakóit megérintette a szellem ajándéka.

De nemsokára eljön a háború.